

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Sand, George.; af George Sand.

Titel | Title:

Grevinden af Rudolstadt

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1-2

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Ludvig Jordan, 1851-1852

Fysiske størrelse | Physical extent: 1-4 i 2 bd.

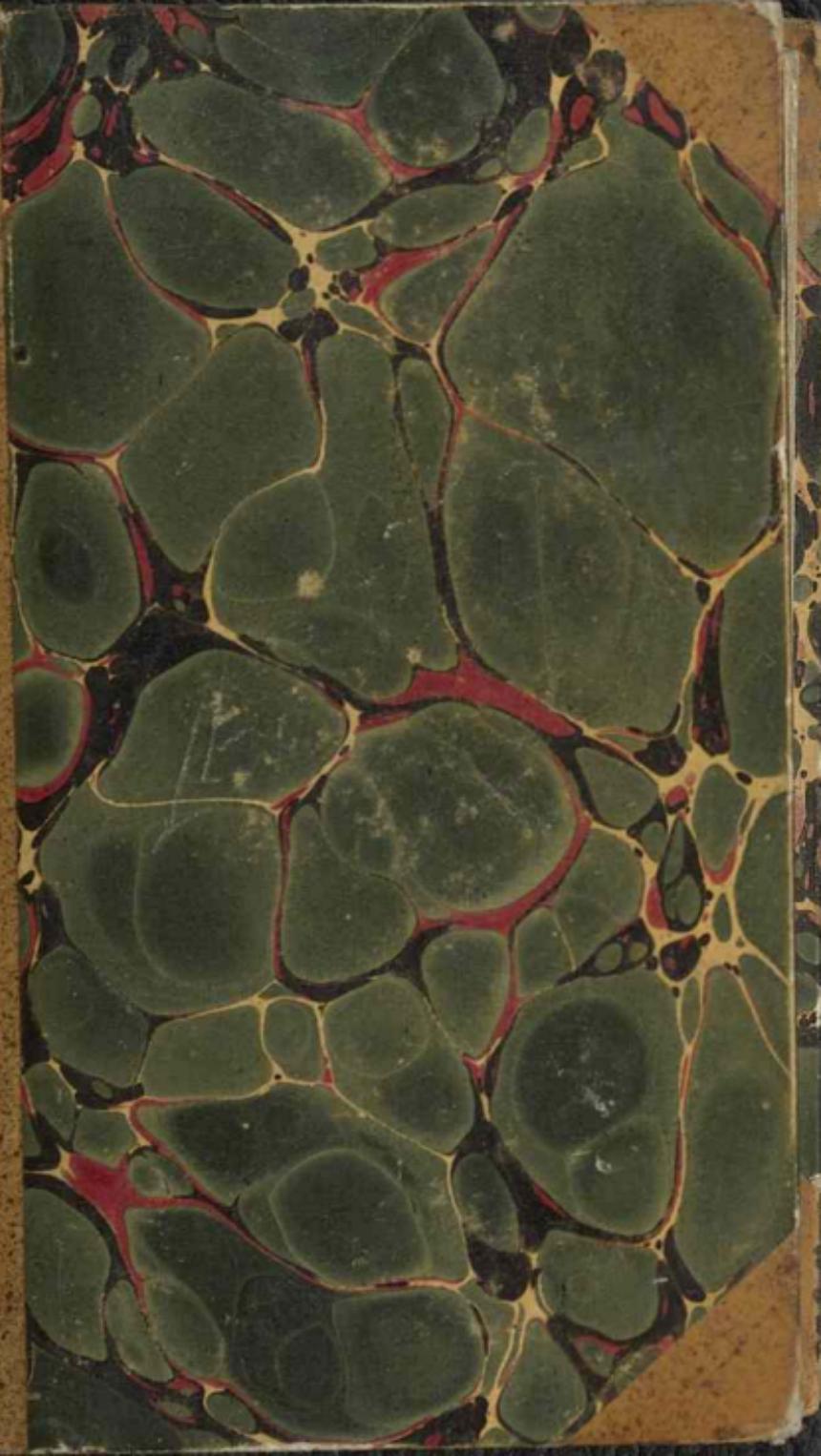
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58,- 340.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

11580812781 X

+Rex

1.

Det italienske Operatheater i Berlin, bygget i de
første Aar af Frederik den Stores Regjering, var
dengang et af de smukkeste i Europa. Adgangen
dertil var gratis; Kongen betalte Skuespillet.
Der behøvedes ikke engang Billetter for at komme
ind, thi alle Logerne havde deres faste Bestem-
melse: her Prindsene og Prinsesserne af den kon-
gelige Familie; der det diplomatiske Corps, be-
romte Reisende, Academiets Medlemmer og forre-
nien Generaler; kort sagt, der var sun Plads for
Kongens Familie, Kongens Huus, Kongens Em-
bedsmænd, Kongens Andlinger; og Ingen havde
nogen Grund til at beklage sig over denne Indret-
ning, siden det var Kongens Theater og Kongens
Skuespillere. For den gode Stad Berlins gode
Indbyggere var der en lille Deel tilovers af Par-

terret; thi den største Deel blev optaget af de Militaire, idet ethvert Regiment havde Ret til at sende et vist Antal Mand af hvert Compagni. Istedetfor et muntret, letbevægligt og funsiforstandigt Publicum, som i Paris, havde Skuespillerne her for Vinene et Parterre af „Helle paa sex fod,” som Voltaire kaldte dem, med høie Huer paa Hovedet, hvorover deres Koner, som de toge paa Skuldrerne, som oftest ragede op, i det Hele taget et temmelig raat Publicum, som stank af Tobak og Brændeviin, havde ingen Forstand paa nogen Ting, blot gloede og gabede, og ifølge udtrykkelig Ordre hverken turde klappe eller pibe, men som alligevel gjorde megen Stoi og var bestandig i urolig Bevægelse.

Der var unægtelig bagved disse Herrer to Rækker Loger, hvor Tilskuerne hverken funde see eller høre Noget, men hvor de dog, som ret og billigt var, vare nødte til regelmæssigen at bivaane det Skuespil, Hans Majestæt var saa goddædig at betale for dem. Hans Majestæt selv udeblev aldrig fra nogen Forestilling. Det var en Art militair Maade at holde vaagent Øje med de talrige

Medlemmer af hans Familie og hans Hoffolks urolige Myretue. Hans Fader, Wilhelm den Store, havde givet ham dette Exempel i en almindelig Brædesal, hvor slette tydste Gjøglere spillede og hvor den kongelige Familie og Hoffet hver Aften om Vinteren vare utsatte for den smerteligste Forkjølesse og Regn, uden at de turde vove at blinke, medens Kongensov. Frederik havde taalt dette Haustryranni, havde forbundet det, havde ophevet det, men havde snart efter sat det i Kraft igjen, saasnart han var blevet Herre, ligesaavel som mange andre langt mere despotiske og grusomme Indretninger, hvis Fortrinlighed han først havde erkjendt efterat han var blevet den Eneste i sit Kongerige, som ikke led derunder.

I midlertid vovede man ikke at beklage sig. Lokalet var fortæffligt, udrustet med al Overdaab, Kunstnerne mærkværdige; og Kongen, som næsten altid stod nede ved Orchesteret tæt ved Skranken, med sin Lorgnet usravigelig rettet mod Theatret, gav Exemplet paa en utrættelig Dilettantisme.

Man kjenner alle de Lovtaler, Voltaire i den første Lid af hans Ansættelse i Berlin holdt over

den „nordiske Salomons“ pragtsulde Høf. Foragtet af Ludvig den Femtende, forsømt af sin Beffyterinde, Madame Pompadour, forfulgt af den jesuitiske Pobel og udpeben paa Theater-Français, kom han en fortredelig Dag at soge Cresposter, Gagelkæg, Kammerherretitel, Ordenstegn og underligt Vensteb af den philosophiske Konge, der i hans Dine var mere smigrende end alt Andet. Som et stort Barn var den store Voltaire vrippen paa Frankrig og troede at kunne faae sine uaknemmelige Landsmænd til at briste af Trods. Han var derfor ikke blot beruset af sin nye Hæder, da han skrev til sine Venner, at Berlin langt overgik Versailles, at Phætons Opera var det smukkeste Skuespil, man kunde see, og at Prima-donnaen der havde den smukkeste Stemme i Europa.

I den Epoche dog, hvori vi efter fortsætte vor Fortælling Cog for ikke at lade vere Læserinder gruble altfor meget herover, ville vi underrette dem om, at der næsten er gaaet et Aar, siden de sidstfortalte Begivenheder med Consuelo tildrog sig), var det en meget stræng Vinter i Berlin og den

store Konge var noget utilpas, saa at Voltaire begyndte at tage sine Illusioner med Hensyn til Preussen. Han var i sin Loge mellem d'Argens og la Mettrie, og lod som om han elskede Musik, stjøndt han aldrig havde følt for Andet end Poesie. Han led af indvortes Smærter og trænste mismodig paa det utaknemmelige Publicum ved de glimrende Feste i Paris, hvis Modstand havde været ham saa bitter og hvis Bisald saa behagelig, og hvis Berovelse, med eet Ord, havde sat ham i saa skæfelig Bevægelse, at han havde svoret, aldrig mere at udsætte sig dersor, stjøndt han ikke kunde undlade at træne derpaa uden Ophør og at arbeide dersor uden at blive træt:

Denne Aften var imidlertid Skuespillet fortælligt. Det var i Carnavalstiden; hele den kongelige Familie, selv de giftte Markgrevinder blybt inde fra Tyskland, vare komne sammen i Berlin. Man gav Titus af Metastasio og Hasse, og de to første Subjecter af den italienske Skuespillertroupe, Porporino og Porporina, udførte begge Hovedrollerne.

Hvis vore Læserinder ville vise os den Op-

mørksomhed at anstrengte deres Hukommelse en Smule, ville de erindre, at disse to dramatiske Personer ikke vare Mand og Kone, som deres Navne maaskee kunde synes at antage; men at den Forste var Signor Uberti, en udmærket Tenorist, og den Aanden Zingarellaen Consuelo, en heundringsværdig Sangerinde, Begge Elever af Professor Porpora, som efter den Tids Sædvane i Italien havde til-ladt dem at bære deres Lærers beromte Navn.

Man maa tilstaae, at Signora Porporina ikke sang i Preussen med al den udmærkede Kraft, hun i bedre Dage havde følt sig i stand til, da hendes Kammerats klare Altstemme gjensod uden at svigte under det berliniske Operatheaters Hvælvinger, un-der Beskyttelsen af en sikkert Tilværelse, vant til uimodsigeligt Held og stædig Indtægt af femten tusinde Livres i Rente for to Maaneders Arbeide; den stakkels Zingarella, som maaskee var mere ro-mantisk, mere ligegeyldig med Hensyn til at gjøre Lykke og mindre vant til Nordens og det af preus-siske Corporaler bestaaende Publicums Kulde, folte sig slet ikke electriseret, men sang med denne sam-vittighedsfulde og fuldkommene neiagtige Methode,

som ikke giver Critiken noget at udsætte paa, men som dog ikke er tilstrækkelig til at vække Begeistring. Den dramatiske Kunstners og hans Publicums Begeistring kan ikke undgaae hinanden. Men den gang var der ingen Begeistring i Berlin under Frederik den Stores glorværdige Regering. Nej glemmæssighed, Lydighed og hvad man i det attende Maahundrede, men især hos Frederik, kaldte Fornuft, vare de eneste Dyder, som funde trives i denne tunge Atmosphære, der afveiedes og afmaaltes af Kongens Haand. Ved enhver Forestilling, hvor han altid havde Forsædet, ved man aldrig, klappede aldrig, medmindre Kongen vilde tillade det. Der var blandt helse denne Masse af Tilskuere fun een fri Tilskuer, der funde overslade sig til det Indtryk, Skuespillet gjorde paa ham, og det var Kongen. Han var ganske ene hele Publicum, og, sjældent han var en god Musiker og elskede Musik, vare dog alle hans Evner, helse hans Smag underordnet en saa iskold Logik, at den kongelige Orgnet, som var fæstet paa alle Bevægelser, ja man sagde endogsaa paa alle en Sangerindes Voinin-

ger i Stemmen, istedetfor at anspore hende, fuds-
kommen paralyserede hende.

Det var forresten en Lykke at undergaae denne
besværlige Dienforblændelse. Den mindste Gnist
af Inspiration, den mindste tilfældige og uformo-
dede Begeistring visde efter al Sandsynlighed have
forternet Kongen og Hoffet, medens de fine og
vanfælige Træk, som indførtes med en udadlelig
Mekanismes Keenhed, henrykte Kongen, Hoffet og
Voltaire. Voltaire sagde, som bekjendt: „Den
italienske Musik staaer langt over den franske Mu-
sic, fordi den er mere prydet, og den overvundne
Vanfælighed idetmindste ogsaa er Noget.“ Saale-
des forstod Voltaire sig paa Kunsten. Han kunde
ligesaa godt have sagt, som en vis Spegefugl i
vore Dage, hvem man spurgte om han holdt af
Musik; „den genererer mig juist ikke aldeles.“

Alt gik meget godt og Operaen nærmede sig
uden Hinder sin Oplesning; Kongen var meget til-
freds og vendte sig af og til sin Capelmester
for at tilsnække ham sit Bisald, ja lavede sig end-
og saa til at applaudere Porporina mod Slutningen
af hendes Cavatine, som han altid havde den Ged-

hed at gjøre personlig og med Dømmermine, da Porporina ved et usforklarligt Tilfælde midt i en glimrende Roulade, som hun aldrig havde forfejet, pludselig standsede, hestede et vildt Blit mod en Krog paa Tilstuerpladsen, lagde Hænderne sammen og under det Udraab: O, min Gud! faldt besvimet saa lang hun var paa Theatret. Porporino flyndte sig med at reise hende op, hun maatte bæres ud i Coulisserne, og der opstod en Mumlen af Spørgsmaal, Betragtninger og Foekslinger i Theatret. Under dette Nerc henvendte Kongen sig til Tenoristen, der var bleven inde paa Scenen, og sagde, begunstiget af den Sisi, som overdøvede hans Stemme, i sin sorte og hydende Tone:

„Hvad er der paasærde? Hvad skal det sige? Gaae, Conciolini, og see hvad det er, flynd Dig!“

Conciolini kom efter et Par Minutter tilbage, og idet han med Erbødighed lænede sig uderer Skranken, hvor Kongen usravigelig og altid stod, sagde han:

„Sire, Signora Porporina er som død. Man frygter, at hun ikke kan spille Operaen tilende.“

„Aa Snat!“ sagde Kongen, løftende paa Skuldrene. „Man give hende et Glas Vand, og lade hende trække Veiret i nogen Tid, og lad det saa være forbi, saasnart som muligt.“

Tenoristen, som ikke havde nogen Lust til at falde Kongen besværlig eller til at udsætte sig for Publicums Mishag, løb tilbage i Coulissen som en Rotte, og Kongen gav sig til med Livlighed at tale med Capelmesteren og Musikanterne, medens det Parti af Publicum, som mere interesserede sig for Kongens Lune end for den stakkels Porporina, gjorde uhorte, men unyttige Anstrengelser for at høre hvad Monarken sagde.

Baron Poesnig, Kongens Storkammerherre og Skuespildirecteur, kom snart at aflagge Frederik Regnsstab over Forholdet. Hos Frederik foregik Intet med den Høitidelighed, som et uafhængigt og mægtigt Publicum ellers forlanger. Kongen var overalt hjemme, Skuespillet var hans og kun for ham. Ingen forbausedes over at see ham optræde som Hovedacteur i dette usformodede Mellemspil.

„Naa, lad os høre, Baron!“ sagde han saa høit, at endel af Orkestret kunde høre det. „Er

det snart forbi? Det er latterligt! Har De ikke nogen Læge bag Coulisserne? Der bør altid være en Læge paa Theatret."

„Sire, Lægen er der. Han voer ikke at aarelade Sangerinden af Frygt for at svække hende og hindre hende i at fortsætte sin Rolle. Imidlertid maa han være nødt til at gribte til dette Midtdele, hvis hun ikke kommer tilbage til sin Besindelse.“

„Det er altsaa alvorligt? Det er altsaa idemindste ingen Grille?“

„Sire, det forekommer mig meget alvorligt.“

„Ja saa lad Tæppet falde og lad os gaae; eller rettere, lad Porporino komme og syuge Noget, for at holde Os skadesløse, og for at Vi ikke skulle ende midt i en Catastrofhe.“

Porporino adlod og sang beundringsværdigt to Stykker. Kongen slappede i Hænderne, Publicum gjorde ligesaa og Forestillingen blev sluttet. Men et Minut efter, medens Hoffet og det øvrige Publicum gif bort, var Kongen paa Theatret og lod sig af Poelniß ledsgage til Primadonnaens Loge.

Det, at en Skuespillerinde faaer ondt paa

Scenen, er en Begivenhed, hvori hele Publicum viser sin Medfølelse, som det ver. I Almindelighed, hvor tilbedet en Afgubinde hun end kan være, blander der sig saamegen Egoisme i Dilettanternes Nydelsessyge, at de ere meget mere fortrydelige over at miste en Deel af Skuespillet ved Afbrydelsen, end rette af Medlidenhed med Offeret. Nogle sensible Fruentimmer, som man paa den Tid kaldte dem, beklagede i disse Udtryk Catastrophen denne Aften:

„Den stakkels Lille, hun har vel faaet en Kat i Struben i det Dieblik, hun skulde slaae sin Krille, og af Frygt for at forseile den, har hun foretrukket at faae ondt.“

„Jeg troer ganste bestemt,“ sagde en anden endnu mere sensibel Dame, „at det ikke er paataaget. Man falber ikke faa haardt, naar man ikke virkelig faaer ondt.“

„Aa, hvo veed, min Kjære?“ svarede den Torrige. „Maar man er en stor Ketrice, falder man, som man vil, og frygter ikke for at det gjer en Smule ondt. Det gjer saa godt paa Publicum!“

„Hvad Pokker er der dog gaaet af denne Porporina iøften, at hun har gjort os en saadan Fortred?“ sagde la Mettrie til Marquis d'Argens paa et andet Sted i Vestibulen, hvor den fornemme Verden var i Trængsel for at komme ud.

„Mon hendes Elster skulde have givet hende Bank?“

„Tal ikke saaledes om en saa fortrinlig og dydig Pige!“ svarede Marquien. „Hun har ingen Elster, og hvis hun nogensinde skalve faae En, for tjente hun aldrig at blive fornærmet af ham, med mindre han var det nedrigste Menneske.“

„Af, om Forladelse, Hr. Marquis! Jeg glemte, at jeg talte med alle forhenværende, nuværende og tilkommende Theaterpigers erklaerede Ridder! Apropos, hvorledes lever Mademoiselle Echois?“

„Mit kjære Barn!“ sagde i det Samme Prinsesse Amalia af Preussen, Kongens Soster, Abbedisse i Quedlingburg, til sin sædvanlige Fortrolige, den smusse Grevinde Kleist, idet hun vendte hjem i sin Vogn til Paladset, „sagde Du Marke

til min Broders hestige Bevægelse under Eventvret
denne Aften?"

„Nei, Madame!" svarede Madame Maupertius, Prinsessens overste Gouvernante og en fortrinlig, meget lige frem, men meget distract Person.
„Det har jeg ikke lagt Mærke til."

„Ah! Det er jo ikke til Dig, jeg taler!" svarede Prinsessen med denne plumpe og bestemte Tone, som undertiden gav hende saa stor Lighed med Frederik. „Lægger Du vel Mærke til nogen Ting, Du? Hør, læg Mærke til Stjernerne i dette Dieblik; jeg har Noget at sige Grevinde Kleist, som jeg ikke vil, at Du skal høre."

Madame Maupertius lufkede samvittighedsfuldt sine Dren og Prinsessen vedblev, idet hun hvicde sig over til Madame Kleist, som sad ligeoversfor hende, saaledes:

„Du maa sige hvad Du vil, saa forekommer det mig for første Gang i de femten eller tyve Aar maaske, siden jeg var saa gammel at jeg kunde lægge Mærke til eller forstaae Noget, som om Kon gen er forelsket."

„Deres Kongelige Hoihed sagde det Samme

ifjor med Hensyn til Mademoiselle Barberini, og dog havde Hans Majestæt aldrig tænkt derpaa."

„Aldrig tænkt derpaa! Du tager Feil, mit Barn! Han havde tænkt saameget derpaa, at da den unge Kantsler Eccei havde gjort hende til sin Kone, led min Broder i tre Dage af den meest vedholsdende Forbittrelse, han har følt i sit Liv.“

„Deres Hoihed veed nok, at Hans Majestæt ikke lidet Mesalliance.“

„Ja, Gistermaal af Kjærlighed faldes saaledes. Misalliance! Jo, det er et herligt Ord! Meningsløst, som alle Ord, der regjere Verden og tyrannisere Individerne.“

Prinsessen drog et dybt Suf, og idet hun efter sin Sædvane pludselig gik over til en anden Tankeforbindelse, sagde hun ironisk og utsaalmodigt til sin Gouvernante:

„Maupertuis, Du hører paa os! Du lægger ikke Mørke til Stjernerne, som jeg har besalet Dig. Det er nok Umagen værd at være en Dvinde af saa stor Dygtighed, for at høre paa to Tossers Sladber, som Kleist og jeg.“

„Ja, jeg siger Dig“ vedblev hun, idet hun

vendte sig til sin Favoritinde, „at Kongen har følt en levende Kjærlighed for denne Barberini. Jeg veed fra en god Kilde, at han ofte har drukket Thee med Jordan og Chazols paa hendes Verrelse, efter Skuespillet; og at hun selv mere end een Gang har været til Aftenstaffel paa Sans-Souci, hvad der forend hendes Æld var uoen Exempel i Livet i Potsdam. Vil Du, at jeg skal sige Dig Mere? Hun har boet der, hun har haft et Bærrelse der i hele Uger og maaskee i hele Maaneder. Du seer, at jeg veed meget godt, hvad der foregaar, og at min Broders hemmelighedsfulde Miner ikke gjor noget Indtryk paa mig.“

„Siden Deres kongelige Høihed er saa vel underrettet, er De vel ikke uvidente om, at Kongen af Statshensyn, som det ikke vedkommer mig at giætte, vilde faae Folk til at tree, at han ikke var saa alvorlig, som man antog ham for, skjondt han i Grunden . . .“

„Skjondt min Broder i Grunden aldrig har effset nogen Dvinde, ikke engang sin Gemalinde, ester hvad man siger og efter hvad det lader til? Nu vel, jeg trver ikke paa denne Øyd, endnu min-

bre paa denne Kulde. Frederik har altid været en Hykler, seer Du. Men han skal ikke faae mig til at troe, at Mademoiselle Barberini har boet i hans Palais for lun at lade som om hun var hans Maitresse. Hun er smuk som en Engel, har Forstand som en Djævel, er oplært og taler jeg ved ikke hvormange Sprog."

„Hun er meget dydig, hun tilbeder sin Mand.“

„Og hendes Mand tilbeder hende, saameget mere som det er en indbringende Mesalliance, ikke sant, Kleist? Belan, Du vil ikke svare mig? Jeg har Dig mistenkt, edle Enke, at Du er i Forstaelse med en eller anden Page, eller en eller anden ubetydelig Candidat i en eller anden Vidensfab.“

„Og Deres Højhed vilde faaledes ønske at sec en hjertelig Mesalliance opstaae mellem Kongen og en eller anden Pige ved Operaen?“

„Ah! Hvad Porpora angaaer, vilde Gagen være mere bifaldsværdig og Afstanden mindre skæfelig. Jeg bider mig ind, at der paa Theatret, som ved Hoffet, er et Hjerarchi, thi det er Menestresselægtens Phantasi og Sygdom, som der gør sig

gjældende. En Sangerinde maa ansee sig meget høiere end en Dandserinde; og man siger forsvrigt, at denne Porporina besidder endnu mere Aand, Oplysning, Inde, sortsgot, at hun forstaaer endnu flere Sprog end Barberini. At lære at tale de Sprog, han ikke kan, det er min Broders Mani. Og nu Musiken, som han lader som om han elster saameget, sjældt han slet ikke bekymrer sig derom, seer Du? . . . Det er endnu et Berøringspunkt med vor Primadonna. Tilsidst kommer hun ogsaa til Potsdam, hun har det Værelse paany, som Barberine havde i Sans-Souci, hun synger ved Kongens private Concerter . . . Er det ikke Nok, for at min Formodning maa være sand?"

„Deres Høihed smigrer Dem forgjæves med at opdage en Svaghed i vor store Fyrstes Liv. Alt Dette er gaaet altfor aabenbart og altfor alvorligt til, til at der kan være nogen Kjærlighed med i Spillet.“

„Kjærlighed, nei. Frederik veed ikke hvad Kjærlighed er; men en vis Tilsløkelse, en lille Intrigue. Hele Verden taler sagte herom, Du kaj ikke være uenig med mig.“

„Ingen troer det, Madame. Man siger, at Kongen, for ikke at fede sig, anstrenger sig for at more sig over en Actrices Underholdning og smukke Roulader, men efter at have passaret med hende og hørt hendes Roulader et Dvarteers Lid, siger han til hende, som han vilde have sagt til en af sine Secretairer: „Det er Nok for idag; hvis jeg skal saae Lyst til at høre Dem imorgen, skal jeg sende Bud.”“

„Det er ikke galant. Hvis det er paa den Maade, han gjorde Cour til Madame Coccei, forunderer det mig slet ikke, at hun aldrig kunde udstage ham. Siger man at denne Porporina er ligesaa vild sindet imod ham?“

„Man siger, at hun er fuldkommen bestedten, ærbar, frygtsom og bedrøvet.“

„Nu vel! Det vil være det bedste Middel til at behage Kongen. Maaske er hun meget dygtig. Hvis hun maakte være det! Og hvis man turde betroe sig til hende!“

„Betroe Dem ikke til Nogen, Madame, jeg beder Dem berom, ikke engang til Madame Mau-pertius, som sover saa dybt i dette Dieblif.“

„Vad hende snørke. Vaagen eller isvne er hun bestandig det samme Tyr. Det er ligemeget, Kleist; jeg ønsker at kjende denne Porporina, og erfare, om man kan faae Noget at vide af hende. Jeg fortryder meget, at jeg ikke vilde modtage hende hos mig, da Kongen foreslog mig at føre hende derhen en Morgen før at synge; Du veed, at jeg havde en forudsattet Menning imod hende?“

„Slet begrundet, formodentlig. Det vilde være umuligt . . .“

„Af! Vad det nu være som Gud vil; men Ergrelse og Forfærdelse har saaledes medtaget mig i et Aar, at de dermed følgende Beskyrninger ikke ere udslettede. Jeg har Lyst til at see denne Pige. Hvo veed, om hun ikke skalde kunne erholsde af Kongen, hvad vi forgjæves anraabe ham om? Jeg har indbildt mig dette i nogle Dage, og da jeg ikke tænker paa noget Andet, som Du veed, da vi saae Frederik iasten blive bevæget og urolig i Anledning af hende, er jeg blevet bestyrket i den Idee, at her kundeaabne sig en Grelsens Dør.“

„Blot Deres Høihed tager Dem noie iagt . . .
Faren er stor!“

„Saaledes siger Du altid. Jeg er mere mistroist og klog end Du. Nu vel, jeg skal tænke derpaa. Vaagn, min kjære Gouvernante! Vi ere komne hjem.“

2.

Medens den unge og smukke Abbedisse *) overlod sig til disse Betragtninger, gik Kongen, uden at hanke paa Døren, ind i Porporinas Loge i det Dieblik hun begyndte at komme til sin Samling igjen.

---

*) Det er bekjendt, at Frederik gav Abbedier, Canonicater og Erkebispedommer til sine Yndlinge, sine Officerer og sine protestantiske Slægtninge. Da Prindsesse Amalia paa det Bestemteste havde undslaact sig for at gifte sig, var hun bleven begavet af ham med Abbediet Dvedlinburg, en konelig Præbende, som indbragte hundrede tusinde Livres om Året, øg som gav hende Rang og Titel med de catholske Stiftsdamer.

„Nu vel, Mademoiselle.“ sagde han i en lidet deelstagnende, ja selv lidet høflig Tone, „hvorpå har De det? . . . Er De altsaa Skyld i disse Ophævelser? I Deres Profession er det en meget stor Ussommelighed. Er der gaaet Dem Noget imod? Er De saa syg, at De ikke kan svare? — Svar da, min Herre!“ sagde han til Lægen, som pleiede Sangerinden. „Er hun alvorlig syg?“

„Ja, Sire,“ svarede Lægen, „Pulsen er neppe føleslig. Blodecirculationen er i den største Norden, og alle hendes Livsfunktioner ere som ophørte; Hudnen er kold som Is.“

„Det er sandt,“ sagde Kongen, idet han tog den unge Piges Hånd i sin, „hendes Øje er stirrende, hendes Læber uden Farve. Lad hende tage Hoffmannsdraaber, for Fanden! Jeg troede det var et Comoediesif, men jeg har taget Feil. Denne Pige er meget syg. Hun er hverken ondskabsfuld eller lunefuld, vel, Porporino? Ingen har drillet hende iasten? Ingen har nogensinde haft Noget at klage paa hende, vel?“

„Sire, det er ingen Comoediespillerinne,“ svarede Porporino, „det er en Engel.“

„Aa Snak! Er De forelsket i hende?“

„Nei, Sire, jeg har en uendelig Agtelse for hende, jeg betragter hende som min Søster.“

„Takket være Gud og Gud, som ikke mere fordømmer Comoediespillerne; mit Theater vil blive en Dydens Skole! See, nu kommer hun en Smule til sig selv igjen. Porporina, hjælper De mig ikke mere?“

„Nei, min Herre,“ svarede Porporina, idet hun med forvirret Blik betragtede Kongen, som slappede i Hænderne ad hende.

„Det er maaстee en Forrykelse i Hjernen,“ sagde Kongen. „De har aldrig lagt Mørke til, om hun er besat med Slagtifælde?“

„Nei, Sire, aldrig! Det vilbe jo være afskyligt!“ svarede Porporino saaret over den Maade, hvorpaa Kongen udtrykte sig med Hensyn til en saa interessant Person.

„Ah, holdt! Marelad hende ikke!“ sagde Kongen, idet han tilbagestodte Lægen, som vilde anvende sin Lance. „Jeg holder ikke af koldblodig at see uskyldigt Blod rinde, undiagen paa Bal-

Grevinden af Rudolstadt. 1 D.

pladsen. I ere ikke Krigere, I ere Mordere, I Andre! Lad hende være i No; lad hende faae frist Lust. Porporino, lad hende ikke blive aaresladt; det kunde dræbe hende, seer De. Disse Ærger ville aldrig bruge deres Betænkning. Jeg betroer hende til Dem; tag hende med Dem i Deres Bogn, Woelniß! De skal svare mig til hende. Det er den største Sangerinde, vi endnu have havt, og vi vilde ikke saa snart kunne finde en lignende. Uproplos, hvad er det, De skal synge for mig imorgen, Conciolini?"

Kongen steg ned ad Theatertrappen med Lenoristen og talte om andre Ting, og gif derpaa at spise tilaften med Voltaire, la Mettrie, d'Argens, Algarotti og General Quintus Ceilius.

Frederik var haard, opfarende og især egoistisk, men derhos var han tillige ødedmodig og god, ja endogsaa om og kjærlig til sine Tider. Det er ikke nogen Paradox. Hele Verden kjender denne under mangfoldige Skikkelse forekommende Mans paa engang strækkelige og tilslørende Charakterer, hans af Modsetninger sammensatte og opfyldte Organisation, som alle mægtige Naturer

ere i Besiddelse af, især naar he ere beklædte med den høieste Magt og et bevæget Liv udfolder sig for dem i alle Retninger.

Allt som han spiste og spogede og talte baade med Bitterhed og med Unde, med Grovhed og med Finhed, midt iblandt disse hans kjære Venner, som han dog ikke holdt af, og beundringsværdige skjonne Aander, som han dog ikke beundrede, gav Frederik sig paa engang til at drømme eg overlod sig efter nogle Minutters Forlob til sin Indbildningskrafts frie Lob, idet han sagde til sine Gjæster :

„Snakker I kun, saameget I vilse; jeg hører paa Eder.“

Derpaa gaaer han ind i et Sideværelse, tager sin Hat og sin Kaarde, giver en Page Tegn til at følge sig og fordyber sig i de uhyre Gallerier og hemmelighedssulve Trappegange paa sit gamle Slot, medens hans Gjæster, som troede ham gansse nær ved, veiede deres Ord og vovede ikke at sige Noget, som han ikke maatte høre. Forresten havde de saadan Mistill'd til hverandre indbyrdes (og det med Grund), at de paa hvad Sted, de end be-

fanbt sig paa preussisk Grund, altid ligesom saae Frederiks frygtede og ondstabsfulde Skikkelse svæve for dem.

La Mettrie, Kongens Livlege, hvem han sieden raadspurgte, og hans Forelsær, hvem han dog kun sjeldent hørte, var den Eneste, som ikke kændte denne Frygt. Man betragtede ham som En, der aldeles ikke kunde for nærmes, og han havde udfundet et Middel, saa at Ingen kunde skade ham. Det var at vise saamegen Usørskammethed, Galstab og Vittighed i Kongens Rærværelse, at det vilde være umuligt at forlange Mere, og der var ingen Fiende, ingen Angiver, der vidste at tilskrive ham noget Galt, som han jo ikke selv høroslet og dristigt vedkendte sig for Kongens Øine. Han syntes at tage den philosophiske Lighed, som Kongen affecterede i sin fortrolige Omgang med de syv eller otte Personer, han becærede med sin Fortrolighed, i aldeles bogstavelig Forstand. I denne Epoche havde den endnu unge Frederik, efter om-trent ti Aars Regjering, ikke afslagt den populære Venlighed, han viste som Kronprinds og som dristig Philosoph i Reinsberg. De, som kændte ham,

toge sig imidlertid iagf for at stole paa ham: Voltaire, den Eldste og Sidstankomne af hans saakaldte Omgangsvänner, begyndte at foruroliges herover og at see Tyrannen dykke frem af den gode Fyrste, en Marcus Aurelius at forvandles til en Dionysius. Men enten det nu hidrørte fra en uhort Ensoldighed, eller fra en bøfsindig Beregning, eller en soraløs Dristighed, saa behandlede Ja Mettrie Kongen saa hensynslyst, som Kongen selv havde ønsket at ville behandles. Han tog sit Halsstørkede, sin Paryst, ja endogsaa sine Skoe af i Kongens Bærelse, strakte sig paa Sophaen, underholdt sig ugeneert med ham, imodtagde ham lige frem, udtalte sig frimodigt om det lidet Bæsen, han gjorde af denne Verdens Store, af Kongedomme, som af Religion og af alle de andre Fordomme, for vare flagne af Marken af hin Tids Fornuft; med eet Ord, han opførte sig som en sand Cyniker og gav saamegen Anledning til at falde i Unaade og blive jaget bort, at det var et Mirakel at see ham endnu holde sig, mens saamange Andre for meget ringere Forseelser vare blevne styrkede og knuste. Men det kommer

deraf, at paa mistænkelige og mistroiske Charakterer, som Frederiks var, gør et af Spioner meddeelt rænkesuldt Ord, et aabenbart Hykleri, og en los Twivl mere Indtryk end tusinde Ubesindigheder. Frederik ansaae sin La Mettrie for gal, og standede ofte som forstenet af Overrasselse og sagde ved sig selv :

„Det er dog et Dyr med en isandhed staablos Uforstammethed.“

Derpaa foiede han atten til i sine egne tanker :

„Men det er en oprigtig Sjæl; han har ikke to Tunger, ikke to Meninger om mig. Han kan ikke bagtale mig værre i Smug end han gør i mine aabne Dine, istedesfor at alle de Andre, som falde mig tilsode, baade sige og tænke ganske anderledes, naar jeg vender dem Ryggen og de komme paa Benene igjen! La Mettrie er derfor den ørligste Mand, jeg eier, og jeg bor taale ham saameget mere, som han er utaalesig.“

Kongen havde altsaa vænnet sig derved. La Mettrie kunde ikke mere fortørne Kongen, og det lykkedes ham endogsaa at fage ham til at finde

Behag i Meget, som kom fra hans Side, som vilde have oprørt ham, hvis det var kommet fra en anden Side. Medens Voltaire fra Begyndelsen af havde indvillet sig i et systematisk Smigreri, som det var umuligt at gjennemføre og som allerede begyndte at trætte og kede ham selv forførelig, gik Cynikeren la Mettrie sin egen Bei, morede sig paa sin egen Regning, stod ligesaa godt anscreven hos Frederik som hos den Farste den Bedste, han ellers traf paa, og befandt sig aldrig i den Nødvendighed at maatte forbande og omstyrte et Afgudsbillede, hvortil han aldrig havde offret, aldrig gjort Lovter. Heraf fulgte, at Frederik, som begyndte at kede sig selv ved Voltaire, altid morede sig hjerteligt over la Mettrie og kunde ikke undvære ham, fordi han paa sin Side var det eneste Menneske, som ikke lod som han morede sig i Kongens Selbstab.

Marquis d'Argens, Kammerherre med sex tusinde Kroner om Året (den første Kammerherre, Voltaire, havde tyve tusinde) var saadan en letsinlig Philosoph, behagelig og overfladisk Skribent, øgte Fransemand paa sin Tid, god, højlig, frisindig

det, sentimental, baade tapper og qvindeagtig, aandrig, ædelsmodig og satirisk, en Mand, der tilhørte to forskjellige Livsaldere, romantisk som en Ungling og sceptisk som en Olding. Esterat have tilbragt helse sin Ungdom med Skuespillerinder, snart bedraget dem og snart bleven bedraget af dem, men altid uhyre forelsket i den Sidstkomne, havde han til sidst hemmelig øgtet Mademoiselle Cochois, Primadonna ved den franske Comœdie i Berlin, et meget sygt, men meget indsigtsfuldt Fruentimmer, som han havde fundet Behag i at undervise. Frederik var endnu uvidende om denne Forbindelse og d'Argens tog sig nok iagt for at aabenbare den for dem, som funde forraade den. Voltaire var imidlertid indviet i denne Hemmelighed. D'Argens elskede Kongen oprigtig, men blev ikke elsket mere end de Andre. Frederik troede ikke paa Nogens Hengivenhed, og den stakkels d'Argens var snart hans Deelstager i, snart hans Slave for de grusomste Satirer.

Man veab, at den Oberst, der af Frederik var hædret med det emphatiske Tilnavn Quintus Zeilius, var en Frankmand af Godsel, ved Navn Guichard,

en dygtig Militair og en fin Taktiker, men forresten uhyre havesyg, som alle af hans Slags, og en Hofmand i hele dette Ords sterkeste Betydning.

Vi ville ikke sige Noget om Algarotti, for ikke at trætte Læseren med et Galleri af historiske Personer. Det maa være nok med at antyde den Stemning, der herskede blandt Frederiks Gjæster, medens han var fraværende, og vi have allerede sagt, at de, istedetfor at føle sig lettede fra den hemmelige Evang, som hvilede paa dem, snarere befandt sig i en ubehageligere Stilling og turde ikke sige et Ord uden at skotte til den halvaabne Dør, hvorigjennem Kongen var gaaet og bag hvilken han maaske stod for at lure paa dem.

La Mettrie var den Eneste, som gjorde en Undtagelse heri, og da han bemærkede at Opvarningen ved Borbet blev forsømt i Kongens Fraværelse, udbrød han:

„For Pølker, jeg finder det meget upassende af Husets Herre, at han saaledes lader os mangle Opvartere og Champagne, og jeg vil dog see, om han er derinde, for at forebringe ham min Klage.“

Han reiste sig, gik uden Frygt for at være

nbeslæden ind i Kongens Værelse, og kom tilbage med det Udraab:

„Der er Ingen! Det er morsomt! Han er i stand til at være stejen tilhest og at have ladel anstille en Mansvre ved Fakkelskin, for at befordre sin Fordsielse, den Erkenar!“

„Det er Dem selv, som er en Erkenar!“ sagde Dvintus Julius, som ikke kunde vænne sig til la Mettries besynderlige Manerer.

„Altsaa er Kongen gaaet ud?“ sagde Voltaire, idet han begyndte at aande friere.

„Ja, Kongen er gaaet ud,“ sagde Baron Poelniß, idet han traadte ind. „Jeg modte ham netop i en Baggaard med en Page, der udgjorde hele hans Folge. Han var isort sin store Incognito og havde sin muursarvede Klædning paa, derfor kendte jeg ham naturligvis ikke.“

Vi maaer vel sige et Ord om denne tredie Kammerherre, som netop var traadt ind; thi ellers vil Læseren ikke kunne forstaae, hvorledes nogen Anden, end la Mettrie, vovede at udtrykke sig saa leitindig om Kongen. Poelniß, hvis Alder var ligesaa problematisk som hans Behandling og For-

retninger, var denne preussiske Baron, denne Rous
 fra Regentstabets Tid, som glimrede i sin Ungdom
 ved Madame Palatines Hof, Moderen til Hertu-
 gen af Orleans, denne toileløse Spiller, hvis Gjæld
 Kongen af Preussen ikke mere vilde betale, denne
 store Eventyrer, gemene Bellystning og hemmelige
 Spion, en stor Gavtyv, fræt Hofmand, der blev
 underholdt, slæbt i Lænke, foragtet, bespottet og
 meget slet lønnet af sin Herre, som dog ikke kunde
 undvære ham, fordi en absolut Monark altid træn-
 ger til at have en dygtig Mand i Baghaanden,
 som er i stand til at udføre de sletteste Ting næsten
 for sin Fornsielsses Skyld og som en Slags Op-
 reisning for hans Ydmygelser og Nedvendighe-
 den af hans Tilværelse. Poelsnig var desuden i
 dette Tidrum Direktør for Hans Majestæts The-
 atre og en Slags øverste Intendant for hans Pri-
 vatfornsielser. Man kaldte ham allerede dengang
 den gamle Poelsnig, og saaledes kaldte man ham
 endnu tredive Aar senere. Det var den evige
 Hofmand. Han havde været den sidste Konges
 Page, og forbandt med Regentstabets raffinerede
 Laster den cyniske Plumphed, der herskede i den

tylle Frederik Vilhelm den Ærkestes Tobaksgilsber, og den stive Uforstammethed, der hersede i den skjønaandede og militaire Frederik den Stores Regjeringstid. Da hans Gunst hos denne Sidste befandt sig i en chronisk Tilstand, som grændsede meget nær til Unaade, bekymrede han sig kun lidet om at miste den; og da han forresten altsid spillede en paapassende Oppassers Rolle, frygtede han i Virkeligheden ikke for endskabsfuldt at blive sværtet af Nogen for Herren, som holdt ham i Bestraftigelse.

„Ei, min kjære Baron,” udbrød la Mettrie,
 „De burde virkelig have fulgt ester Kongen, for
 derpaa at komme og fortælle os hans Evenlyr.
 Saas vilde vi have faaet ham til at bande, naar
 han kom hjem og vi sagde ham, at vi, uden at
 forlade Bordet, havde seet hans Heltegjerninger og
 Bedrifter.“

„Endnu bedre!“ sagde Poelniß leende. „Men
 dette skalde vi først have fortalt ham imorgen, og
 frevet Oplossningen af Gaaden paa Hexemesterens
 Negning.“

„Hvillen Hexemester?“ spurgte Voltaire,

„Den berømte Greve Saint-Germain, som er her siden imorges.“

„Virkelig? Jeg er meget nysgjerrig efter at vide, om det er en Charlatan eller en Mar.“

„Ja, det er netop det Vanstelige at afgjøre,“ sagde la Mettrie. „Han sjuler sit Spil saa godt, at Ingen kan sige Noget i denne Henseende.“

„Det er ikke saa galt endba!“ sagde Algarotti.

„Lad os tale om Frederik,“ sagde la Mettrie atter, „jeg vil pirre hans Nysgjerrighed med nogle gode Historier, for at han igjen kan vise sig galant og indbyde Saint-Germain en af disse Aftener til at spise hos sig og fortælle os sine Eventyr for Syndfloden. Det vilde more mig. Lad os see! Hvor kan vor elssede Monark være i denne Stund? Baron, De ved det! De er altfor nysgjerrig til ikke at have fulgt efter ham, eller altfor listig til ikke at have gjettet det.“

„Ønsker De at jeg skal sige Dem det?“ spurgte Poelniß.

„Jeg haaber, min Herre,“ sagde Ovintus, idet han blev ganske blaa af Harme, „at De ikke

gaaer hen og besvarer Hr la Metries besynderlige Spørgsmaal. Hvis Hans Majestæt . . . ”

„O, min Kjære!” sagde la Mettrie, „der er ingen Majestæt her fra Klokkens Ti om Aftenen til Klokkens To om Morgen; det har Frederik gjort til Regel een Gang for alle, og jeg kender Lovens Ord: „Der er ingen Konge, naar man spiser tilaften.” De seer altsaa ikke, at den stakkels Konge fedter sig, og De vil ikke komme ham til hjelp, slette Ejener og slette Ven, som De er, med i Nattens behagelige Timer at glemme den Byrde, hans Storhed paalægger ham? Nu, kjære Baron Poelniß, tal, hvor er Kongen i dette Dieblik?”

„Jeg vil ikke vide det!” sagde Dvintus, idet han stod op og forlod VorDET.

„Som De vil!” sagde Poelniß. „Hvem der ikke vil høre det, kan stoppe Ørerne til.”

„Jeg vil lufte mine øjne op,” sagde la Mettrie.

„Ja, paa min Tro, jeg ogsaa,” sagde Algarotti leende.

„Mine Herrer!” sagde Poelniß. „Hans Majestæt er hos Signora Porporina.”

„Det var en fortæffelig Spøg!“ udbrød sa Mettrie og tilføjede en Phrase paa Latin, som jeg ikke vil oversætte, fordi jeg ikke forstaaer Latin.

Dvintus Icilius blegnede og gik bort. Algarotti reciterede en italiensk Sonuet, som jeg heller ikke forstaaer noget af; og Voltaire improviserede fire Vers for at sammenligne Frederik med Julius Cæsar, hvorpaa disse tre Xerde saae paa hverandre og smilede, og Poelniß begyndte atter med alvorlig Mine:

„Jeg giver Dem mit Wresord paa, at Kongen er hos Porporina.“

„Kunde De ikke give os et andet Bevis?“ spurgte d'Argens, hvem det Hele i Grunden mishagede, fordi han ikke var den Mand, der var i stand til at forraade Andre for at foreuge sin egen Credit.

„For iusind Djævle, Hr. Marquis!“ svarede Poelniß uden at lade sig forstyrre. „Naar Kongen fortæller os, at De er hos Mademoiselle Cochois, er der Ingen, som forarges derover. Hversor forarges De over, at han er hos Mademoiselle Porporina?“

„Det hør ivertimod tjene Dem til Opbyg-gelse!“ meente Algarotti. „Og hvis det er sandt, skriver jeg det til Rom.“

„Og Hans Hellighed, som nok har lyft til at drille Folk,“ bemærkede Voltaire, „vil sige ganske kjenne Ting derom!“

„Om hvad vil Hans Hellighed sige ganske kjenne Ting?“ spurgte Kongen, idet han viste sig i Døren til Spisesalen.

„Om Frederik den Stores Kjærlighedsfor-staaelse med Porporina fra Venedig,“ svarede la Mettrie frekt.

Koagen blegnede og flyngede et strækkeligt Blik paa sine Gjæster, sem alle blegnede mere eller mindre, undtagen la Mettrie.

„Hvad mener De?“ sagde denne Sidste roligt.
„Hr. Saint-Germain har iafden forudsagt i Ope-raen, at i de Timer, da Saturn gaaer imellem Regulus og Jomfruen, vil Deres Majestæt, ledsa-get af en Page . . .“

„Ja, hvem er denne Grev Saint-Germain?“ sagde Kongen, idet han satte sig med den største

Nolighed og rakte sit Glas hen til la Mettrie for at Denne skulde fylde det med Chomagne.

Man talte nu om Greven af Saint-Germain, og Uvciret blev saaledes afvendt uden at komme til Udbrud. I det første Dieblik havde Poelniß's Usorlammethed, som havde forraadt ham, og la Mettries Driftighed, som vovede at sige ham det, bragt Kongen i Brede; men medens la Mettrie sagde sine saa Ord, havde Frederik erindret sig, at han nctop havde anbefalet Poelniß ved første Lejlighed at sladdre om Et og Andet for at faae de Andre til at sladdre med. Kongen sattede sig altsaa strax med denne Lethed og denne Aandsfrihed, han i saa hsi Grad besad, og der blev ikke mere talt om hans natlige Spadsretour, end om den ikke var bleven bemærket af Nogen. La Mettrie havde nok vovet at komme tilbage til denne Sag, hvis han havde tænkt derpaa; men hans flygtige Aand fulgte den nye Bane, Frederik havde aabnet ham, og det var paa den Maade at Frederik ofte beherskede la Mettrie selv. Han behandlede ham som et Barn, man seer ifærd med at knuse et Glas eller springe ud af vinduet, og hvem man

viser et Stykke Legetsi, for at absprede det og bringe det paa andre Tanker. Enhver gav sin Bemærkning tilbedste om den berømte Grev Saint-Germain; Enhver fortalte sin Anecdote. Poelnig paastod at have seet ham i Frankrig for tyve Aar siden.

„Dg jeg har seet ham igjen nu imorges,” tilføiede han, „uden at han saae en Smule ældre ud end hvis det kun var igaar jeg saae ham sidst. Jeg erindrer en Aften, i Frankrig, da han hørte tale om vor Herres Jesu Christi Lidelseshistorie, udbredt han paa den morsomste Maade af Verden og med en utrolig Alvorlighed: „Jeg sagde ham det nok, at det til sidst vilde gaae ham ilde hos disse forbandede Jøder. Jeg forudsagde ham endog paa Lidet nær Alt hvad der hændte ham, men han hørte mig ikke; hans Nidkjærhed lod ham foragte alle Farer. Hans tragiske Endeligt har Forresten gjort mig saa ondt, at jeg aldrig vil kunne trostee mig derover, og jeg kan ikke tænke derpaa, uden at udgyde Taarer.” Dg idet han sagde disse Ord, græd den Djævel af Greve som han var ydset

og der fattedes kun lidet i, at han havde faaet os Andre til at græde med."

„De er en saa god Christen," bemærkede Kongen, „at det ikke vilde have forundret mig, om De havde grædt."

Poelnig havde foranbret Religion tre eller fire Gange fra Morgen til Aften, for at kunne gjøre Paastand paa Beneficier og Embeder, hvormed Kongen for Spøg havde løkket ham.

„Deres Anecdote er noget mat," sagde d'Argens til Baronen, „og det er kun en Vittighed. Nej, saa har jeg bedre Anecdoter om ham, og hvad der i wine Dine gjør denne Grev Saint-Germain til en interessant og mærkværdig Person, det er den Mængde nye og sindrige Bemærknings, hvormed han forklarer Tildragelser i Stats-historien, som ellers høre til de allerdyrkligste Problemer. Om hvilken Gjenstand eller om hvilket Tidspunkt man spørger ham, vil man overraskes ved at see ham sjende, eller høre ham opfinde en Mængde sandsynlige og interessante Ting, der netop ere stikkede til at faste et nyt Lys paa de meest hemmelighedsfulde Begivenheder.

„Hvis der er noget Sandsynligt i det, han siger,” bemærkede Angarotti, „maa det være en vidunderlig lerd Mand, begavet med en overordentlig Hukommelse.”

„Han maa være mere endnu!” sagde Kon-
gen. „Lærdom er ikke nok til at forståre Historien.
Men denne Mand maa ogsaa besidde en mægtig
Indsigt og et dybt Kjendstab til det menneskelige
Hjerte. Det bliver nu kun Spørgsmaalet, om
denne sjonne Organisation er blevet forfalsket ved
den Daarstab at ville spille en paafaldende Rosse
ved at tilskrive sig en evig Tilværelse og Erindring
om Begivenheder, der ligge langt forud for hans
menneskelige Liv, eller om hans Hjerne er blevet
forvirret som en Folge af hans langvarige Studier
og dybe Grandstninger, saa at han er blevet et
Offer for Monomanii.”

„Jeg kan idetmindste indestaae Deres Majes-
tæt for,” sagde Poelniß, „at denne Mand er ær-
lig og bestedten. Man faaer ham ikke lettelig til
at tale om mærkværdige Begivenheder, hvortil han
troer at have været Bidne. Han veed, at man
anseer ham for en Drømmer og en Charlatan, og

han synes meget forkyttet berved; thi nu undslaer han sig for at give nogen Forklaring angaaende sin overnaturlige Magt."

„Nu vel, Sire! Er De ikke særdig at døe af Lyst til at see og høre ham?“ spurgte la Mettrie.
„Jeg idetmindste ønsker det iundersigt.“

„Hvorsledes kan De ytre et saa besynderligt Døsse?“ svarede Kongen. „Synet af Galstab er dog intet mindre end fornisieligt.“

„Ja, hvis det er Galstab, indremmer jeg det; men hvis det nu ikke er det?“

„Hører De, mine Herrer?“ sagde Frederik.
„Her have vi en Ifketroende, en Gudsornægter endog, som dog gribes af det Mærkværdige og al-lerede troer paa Saint-Germains evige Tilværelse! Forresten bør dette ikke forbause os, naar vi vide, at la Mettrie er bange for Doden, for Torden og for Gjengangere!“

„Hvad Gjengangere angaaer, indremmer jeg, at det er en Svaghed,“ sagde la Mettrie, „men med Hensyn til Torden og alt Andet, som kan bevirke Doden, paastaaer jeg, at det er fornuftigt og klugt at være bange. Hvad Pøller skulde man el-

lers være bange for, maa jeg spørge Dem, naar man ikke ssulde være bange for det, der truer vor Tilværelses Sikkredhed?"

„Leve Panurgen!" sagde Voltaire.

„Jeg kommer tilbage til min Saint-Germain," vedblev la Mettrie, „Messire Pantagruel barde invitere ham til at spise tilasten med os imorgen."

„Det skal jeg nok vogte mig for," sagde Kongen. „De er allerede taabelig nok i forveien, min stakkels Ven! og der behoves kun, at han satte sin God i mit Huse, for at de overtrofste Indbildaninger, som i Mængde omgive os, paa Dieblifket vilde opfinde hundrede latterlige Fortællinger, som snart vilde gjøre Touren rundt over hele Europa. Af! Fornuft! min kjære Voltaire, giv dens Rige komme til os! Det er den Ven, man burde bede hver Aften og hver Morgen."

„Fornuft! Fornuft!" udbrød la Mettrie. „Ja, jeg finder den sommelig og god, naar den tjener mig til at undskydde eg retsærdiggjøre mine Lidenstabber, mine Laster, mine Lyster — kald dem hvad De vil! — Men naar den fedrer mig, saa

forlanger jeg Frihed til at jage den paa Porten.
 For Pøkker! jeg vil ikke vide af nogen Fornuft,
 som nøder mig til at spille den Tappre, naar jeg
 er bange, en Stoiker, naar jeg lider, og en Ester-
 given, naar jeg er i Brede . . . Gy for en saadan
 Fornuft! Det er ikke min, det er et Uhyre, et
 Hjernespind, opfundet af hine Alderdommens gamle
 Tossehoveder, som De beundrer Allesammen, jeg
 veed ikke hvorfor. Gib dens Rige ikke komme!
 Jeg ynder ikke den absolute Magt i nogen Hen-
 seende, og hvis man vilde tvinge mig til ikke at
 troe paa Gud, hvad jeg nu gjør af ganste Hjerle,
 troer jeg, at jeg af Modsigelseslyst stror gif til
 Bekjendelse."

„Aa, De er jo i stand til Alt, veed man nok,”
 sagde d'Argens, „endogaa til at troe paa Saint-
 Germain's philosophiske Steen.”

„Ja, hvorfor ikke? Det vilde være meget be-
 bageligt, og jeg kunde nok trænge til de Bises
 Steen.”

„Naa, saaledes!” udbrød Poelnis, idet han
 rystede sine tomme og stumme Lommer, og betrag-
 tede Kongen med et udtryksfuldt Blit. „Gib dens

Nige komme, saasuart som muligt! Det er den Bon, jeg hver Morgen og hver Aften . . .”

„Aha!” afbrød Frederik, hvis Dre altid var døvt for saadanne Slags Hentydninger. „Denne Hr. Saint-Germain giver sig althaa ogsaa af med den Hemmelighed at gjøre Guld? Siger De ikke saaledes?”

„Nu, saa tillad mig paa Deres Begne at indbyde ham til at spise tilasten imorgen,” sagde Mettrie, „thi det er min Mening, at en Smule af hans Hemmelighed ikke vilde bekomme Dem saa meget ilde, Sire Gargantua! De har store Forudenheder og en Kæmpemave, baade som Konge og som Reformatør.”

„Ti, Panurg!” svarede Frederik. „Din Saint-Germain er nu allerede dømt. Det er en Bedrager og en Uforstammet, som jeg usie vil lade passe paa; thi Vi vide nok, at man ved saadan en smuk Hemmelighed træffer flere Penge ud af Landet, end man lader blive deri. Mine Herre! Grindrer De ikke mere den store Metromant Tagliostro, som jeg med god Grund jog fra Berlin for ikke mere end sex Maaneder siden?”

„Dg som har børset mig hundrede Daler,” sagde la Mettrie, „som jeg vilde onse Djævelen vilde tage fra ham igjen!”

„Dg som vilde have taget ligesaamange fra Poelnis, hvis han havde haft saamange,” sagde d'Argens.

„De lod ham jage bort,” sagde la Mettrie til Frederik, „og han har dog idetmindste spillet Dem et godt Puds!”

„Hvilket?”

„Ah! De veed det ikke? Nu, saa skal jeg fortælle Dem den Historie.”

„Den første Fortjeneste ved en Historie er den, at den er fort,” bemærkede Kongen.

„Min bestaaer kun af et Par Ord. Den Dag, Deres pantagruelisse Majestæt befalede den ophøjede Cagliostro at indpakke sine Tryslelamper, sine Spogelser og sine Dæmoner, er det offentlig bekjendt, at han personlig i sin Vogn kørte ud, da Middagsklokken lød, gjennem alle Berlins Porte paa een Gang. O, det er attestet af mere end tyve tusinde Personer! Bagterne ved alle Portene Grevinden af Rudolstadt. I O.

have seet ham med den samme Hat, samme Parylk,
samme Vogn, samme Bagage, samme Heste og
Selets, og De vil aldrig kunne bringe dem fra
den Mening, at der paa den Dag var en fem el-
ler sex Cagliostroer paa Venene."

Hele Selstabets fandt denne Historie morsom.
Frederik var den Enesie, som ikke so. Hans kjære
Hornufts Frengang laae ham meget alvorligt paa
Hjerte, og Overtroen, som gjorde Voltaire saa
aandrig og munter, indgied ham kun Harne og
Fortrydelse.

„See, saaledes er Folket!“ udbredt han og
trak paa Skuldrene. „Ak, Voltaire, saaledes er
Folket! Og det paa en Tid, da De lever og svin-
ger Deres Fakels stinnende Lys over Verden!
Man har hanlyst Dem, forfulgt Dem, bekæmpet
Dem paa alle Maader; og Cagliostro behøver kun
at vise sig, for at fortysse alle Mennesker! Der
fattes kun Lidet i at man bærer ham i Triumf!“

„Beed De vel?“ spurgte la Mettrie, „at De-
res fornemste Damer troe paa Cagliostro ligesaavel
som de usleste Drindfolk paa Gadehjørnerne? Bid,

at det er fra En af de Allersmukkesté ved Deres
Hof, jeg har denne Historie!"

"Jeg tor vædde paa, det er fra Madame
Kleist?" sagde Kongen.

"Det siger Du og ikke jeg," svarede
la Mettrie declamerende.

"See nu siger han endogsaa Du til Kongen!"
brummede Quintus Icilius, som for nogle Dieblille
siden var kommen ind igjen i Spisesalen.

"Den gode Madame Kleist er gal," svarede
Frederik, „hun er den meest utrættelige Seerste, den
meest begavede Horoskopstillerste og Spaagvinde . . .
Hun trænger til en ordentlig Lecture, og skal tage
sig iagt for den! Hun forvirrer Hovedet paa alle
vore Damer, og man siger endogsaa, at hun har
giort sin Mand gal, som offrede sorte Bukke til
Satan, for at han skulde opdage de Skatte, der
ligge begravede i vore brandenborgiske Sandor-
fener."

"Men alt Dette klinger jo meget smukt for
Dem, Fader Pantagruel!" sagde la Mettrie. „Jeg
veed ikke, hvorfor De vil, at Damerne skulde un-
derkaste sig Deres saurmusende Gudinde Tornuften?

Damerne ere til i Verden for at more sig og for at more os. Ved Gud! Den Dag, de ikke mere ere taabelige, ville vi rigtignok være nogle store Narre! Madame Kleist er fortryllende med alle sine Hexehistorier; hun regalerer dermed soror Amalia . . ."

„Hvad vil han sige med sin soror Amalia?“ spurgte Kongen forbauset.

„Jh! Deres ædle og henrivende Søster, Abbedissen fra Dvedslinburg, der af gansse Hjerte er Magien hengiven, som Enhver veed . . .“

„Ti stille, Panurg!“ gientog Kongen med Tordenstemme, idet han slog med sin Tobaksdaase i Bordet.

3.

Der blev et Dieblits Taushed, under hvilken man hørte Midnatsklokkens langsomme Slag. (Operaen begyndte og endte nemlig tidligere den-

gang end nu. Frederik den Store begyndte altid at spise Klokkens Ti). I Almindelighed besåb Voltaire den Kunst at kunne fornye Samtalen, naar en Sky drog over hans kjære Trajans Vandet, og at kunne udslette det slemme Indtryk, som dette gjorde paa de andre Gjæster. Men denne Aften folgte Voltaire, som var bedrøvet og lidende, de første smertelige Symptomer paa hin preussiske Spleen, som meget hurtigt bemægtigede sig alle de lykkelige Dødelige, der vare kaldne til at betragte Frederik i hans Storhed og Ere. Det var netop samme Morgen la Mettrie havde fortalt ham hine ulykkelige Ord *) af Frederik, som bevirkede, at et meget reelt Uvenstak fulgte ovenpaa et hyklet Venstak mellem disse to store Mænd. Deraf kom det, at han ikke sagde et eneste Ord.

„Min Tro,” tænkte han, „låb ham bortkaste

*) „Jeg beholder ham endnu, fordi jeg har Trang til ham. Om et Aar har jeg ikke mere at gjøre med ham og vil være af med ham. Jeg presser Citronen og fast er der paa Skallerne væk.” Man ved, at disse Ord stedse vare et agtent Saar for Voltaires Stolthed.

Skallerne af la Mettrie, naar han finder for godt. Lad ham kun være i slet Humeur, lad ham lide og lad ham hæve Taffelet. Jeg har Kolik, og alle hans Complimenter ville ikke kunne forhindre mig i at sole den."

Frederik blev altsaa nödt til gausse ene at bemægtige sig og at gjenoptage sin philosophiske Alvorlighed.

„Siden vi ere komme paa det Capitel om Cagliostro og Gjengangerhistoriernes Time nylig er slaaet, vil jeg fortælle Eder min Historie, og I kunne da domme, om man skal troe paa saadanne Hexemesteres Viisdom. Min Historie er meget sand, og jeg har den fra den Person selv, hvem den er hændet sidste Sommer. Det er det Tilfælde, der indtraf iasten i Theatret, som bringer mig den i Grindring, og maafsee er dette Tilfælde knyttet til det, De nu skulle faae at høre."

„Er det en meget frygtelig Historie?" spurgte la Mettrie.

„Maafsee!" svarede Kongen.

„Ja, saa vil jeg lukke Doren her bagved mig," svarede den Anden. „Jeg kan ikke lide, at

at nogen Øsr faaer daben, naar man taler om
Gjengangere og Barsler."

La Mettrie lukkede Øren og Kongen tog
saaledes tilorde:

„Cagliostro forstod, som De veed, den Kunft,
at kunne vise lettroende Folk Malerier eller rettere
magiske Speile, i hvilke han lod fraværende Perso-
ner komme tilsyn. Han paastod at kunne gribte
dem i samme Dieblk, og paa den Maade kunne
opdage de hemmeligste Bestjæstigelser og Foretagen-
der i deres Liv. Skinsyge Damer gif til ham for
at faae Underretning om deres Mænds eller Elste-
res Utrostaber. Der er ogsaa Elstere og Ægte-
mænd, som hos ham have faaet besynderlige Op-
lysninger om visse Damers Øpforsel, og Trylle-
speilet skal, efter hvad man paafaaer, have for-
raadt betænkelige Hemmeligheder. Det være nu
som det vil, saa forenede de italienske Operasangere
sig en Aften om at indbyde ham til et muntert
Gilde, ledsaget af go'd Musik, paa det Vilkaar, at
han skulde vise dem nogle af sine Kunstdykker.
Han modtog Tilbuet og lovede Porporino, Con-
ciolini og Damerne Astra og Porporina at ville

vise dem, hjemme i hans Bopæl, Helvede eller Parabis, ligesom de nu selv vilde. Familien Barberini deltog endogsaa deri. Mademoiselle Giovanna Barberini forlangte at see den afbede Doge af Venetien; og da Cagliostro meget flink opvækker Døde, saae hun ham, blev meget bange for ham og kom ganske forstyrret ud af det sorte Cabinet, hvor Herremesteren havde slæfft hende dette Mode med denne Gjenganger. Jeg har rigtignok denne Barberini mistænkt for, at hun, som nok har Lyst til at drille Folk, som Voltaire siger, kun har ladet som om hun var sorstrækket, for at gjøre Mar af vore italienske Gjoglere, som i sig selv deres Stand ikke ere de kappreste, og ganske undsløge sig for at underkaste sig en lignende Prøve. Mademoiselle Porporina med denne rolige Mine, som De ved hun har, sagde til Cagliostro, at hun vilde troe paa hans Kunstdstab, naar han vilde vise hende den Person, hun netop i dette Dieblik tænkte paa, og som hun ikke behøvede at nævne ham, siden han var Herremester og altsaa maatte kunne læse i hennes Sjæl som i en Bog.

„Hvad De her beder mig om, er meget van-

steligt,"" svarede Tagliostro, „men dog troer jeg at kunne tilfredsstille Dem, hvis De ved Alt, hvad der er Helligt og Rædsomt, sværger mig til, at De ikke vil henvende noget som helst Ord til den Person, jeg vil vise Dem, og at De ikke vil giøre den mindste Bevægelse, den mindste Gebørde eller den mindste Stoi, saalænge Synet varer.""

„Porporina forbandt sig dertil med Ged og traadte med megen Fatning ind i det sorte Cabinet. Det er ikke unyttigt at erindre, mine Herrer, at denne unge Pige er en af de fasteste og retskastneste Aander, man kan træffe; hun er oplyst, taler med Fornuft om mange Ting, og er, efter hvad jeg har Grund til at troe, utilgængelig for falske og sneverhjertede Ideer. Hun blev nu i Gjengangerkammeret saa længe, at hendes Kammerater blev forskrækkede og urolige derover. Men Alt gik dog til med den allerstørste Stilhed. Da hun kom ud, var hun meget bleg, og Zaarer randt, som man siger, fra hendes Nine. Men hun sagde strax til sine Kammerater:

„Mine Venner, hvis Tagliostro er en Troldmand, er het idetmindste en Løgner af en Trold-

mand. Troer derfor ikke det Mindstie af det, han vil vise Eder."'"

„Hun visde ikke forklare sig videre. Men da Conciolini nogle Dage efter paa en af mine Concerter havde fortalt mig denne mærkværdige Aftens Begivenheder, lovede jeg mig at spørge Porporina herom og undlod heller ikke at gjøre det den første Gang, hun var ude at syne paa Sans-Souci. Jeg havde ondt ved at faae hende til at tale herom. Men nu skulle I dog høre hvad hun fortalte mig:

„Cagliostro besidder upaatvivlesig overordentlige Midler til at kunne frembringe saadan i Virkeligheden lignende Syner, at det er umuligt selv for de religiøse Charakterer, ikke at rores der ved. Dog er han ingen Herremester, og hans Vaastand paa at kunne læse i mine tanker var kun grundet paa det Bekjendtskab, han ganske vist maa have til nogle Omstændigheder i mit Liv; men det er et meget ufuldstændigt Bekjendtskab, og jeg vil ikke raabe Dem til, Sire, (det er bestandig Porporina, der taler, bemærkede Kongen) at tage ham til Deres Politimester, thi han vilde

gjøre grove Bommerter. Saaledes, da jeg hav
ham at vise mig den fraværende Person, jeg on-
skede at see, tænkte jeg paa Mester Porpora, min
Musikcerer, som nu er i Wien; men istedetfor
hadt saae jeg i det magiske Kammer vise sig en
meget hær Ven, som jeg har mistet iaar.""

"For Pokker!" sagde d'Argens. "Det er dog
et meget sørre Bevis paa en Herremester at frem-
mane en Dod end en Levende!"

"Hører videre, mine Herrer!" vedblev Kon-
gen. "Cagliostro, som var slet underrettet, anede
ikke, at den Person, han fremviste, var død; thi
da Phantomet var forsvundet, spurgte han Made-
moiselle Porporina, om hun var tilfredsstillet ved
det, hun havde erfaret?"

"For det Förste, mine Herrer!" svarede
hun, "onskede jeg at begribe det. Vil De for-
klare mig det?"

"Det overstiger mine Kræfter," svarede Cog-
liostro. "Det maa være Dem tilstrækkeligt at
vide, at Deres Ven er rolig og bestjertiget med
noget Nyttigt."

"Hvorpaa Signoracu svarede:

„Ak! min Herre, De har foraarsaget mig et stort Unde, uden at vide det! De har viist mig en Person, som jeg tænkte aldrig mere at see igjen, og De udgiver ham nu for at være levende, medens jeg har lukket hans Dine for et halvt Aar siden.““

„Seer De, mine Herrer,“ vedblev Frederik, „hvorpåledes disse Hexemestre bedrage sig selv, idet de ville bedrage Andre, og hvorpåledes deres fine Bev bliver sonderrevet af en stjult Kraft, som ikke staarer under deres hemmelige Politimyndighed. De trænge til et vist Punkt ind i Familiernes og de hinanden hengivne Hjerters Hemmeligheder. Da alle Historier i denne Verden ligne hverandre mere eller mindre, og da i Allmindelighed de bet Underfulde hengivne Personer ikke see saa usie i Tingen, saa giætte de rigtigt tyve Gange af tredive; men ti Gange af tredive slaaer det dem ogsaa feil, hvortil man dog ikke lægger saameget Mærke, da man gjør saameget Væsen af de Prøver, der have høvt et heldigt Udfald. Det er alkurat som ved Horoscoper, hvor man forudsiger os en Række almindelige Begivenheder, som nødvendigvis maa

hænde alle Mennester, som Keiser, Sygdomstilfælde, Borners og Slægtinges Døb, Arvtagelse, Eventyr, fjærkomne Breve og andre saadanne i Menne-fselivet hyppigt forekommende Ting. Betænker en-gang, for hvilke Catastropher, for hvilken hundslig Kummer en saadan Tagliostros falske Nabenharelser udskætte svage og lidenskabelige Charakterer! En Egtemand f. Ex. troer ham, og myrder sin uskyldige Kone; en Moder bliver affindig af Smerte, fordi hun troer at see sin fraværende Son døe; og saaledes er der tusinde andre Ulykker, som den for-regivne magiske Spaabomsgave har anrettet! Alt Saadant er affydeligt, og De maa indromme mig Ret til at bortjage fra mine Stater denne Tagliostro, som spaaer saa godt og giver saa paalide-lige Efterretninger om døde og begravede Per-soner."

„Alt Dette er godt og smukt nok," tog la Mettrie Ordet, „men forklarer mig ikke, hvorledes Deres Majestæts Porporina har funnet see denne døde Mand levende. Thi netop det, som Deres Majestæt forsikrer, at hun er begavet med Cha-rakteerfasthed og Fornuft, taler lige imod Dereß

Majestæts Argument. Hexemesteren er bedragen, det er sandt, naar han af sit Magazin trækker en Død frem istedetfor en Levende, som man forlanger at see; men det er kun saameget vissere at han disponerer baade over Døde og Levende, og i det Capitel forstaaer han sig bedre paa Tinget end Deres Majestæt, som, Deres Majestæt tage det ikke ilde op! har ladet mange Mennesker døbe i Krigen, men ikke voeret i stand til at tilbagekalde en Eneste til Livet."

„Altsaa skulle vi troe paa Djævelen, min Ejere Undersaat!“ sagde Kongen leende ad de comiske Blik, la Mettrie tilslyngede Quintus Zeilius, hvergang han med Eftertryk udtalte Titelen Majestæt.

„Ja, hvorfor skulle vi ikke troe paa denne stakkels Fætter Satan, som er saa bagvasket og har saa megen Forstand?“ spurgte la Mettrie atter.

„Paa Baalek med den Manicheer!“ sagde Voltaire, idet han holdt et Lys under den unge Læges Party.

„Kort sagt, ophoiede Friis!“ vedblev Denne.

„Jeg har stillet Dem en meget vanskelig Opgave: Enten er nemlig den fortryllende Porporina taa-
belig og lettroende, og har seet sin Døde — eller
hun er en lille Philosoph og har aldeles Zutet seet.
Imidlertid nærede hun jo Frygt, som hun selv ind-
rommer?“

„Nei, hun nærede ingen Frygt,“ sagde Kon-
gen, „hun næerde Kummer, som man foler ved
Synet af et Portrait, som nsiagtig erindrer os
om en elsket Person, som man godt veed, man al-
drig faaer at see ostere. Men skal jeg sige Dem
Alt, saa tenker jeg, at hun vel senere er bleven
lidt frygtsom og at hendes moralske Kraft ikke er
gaaet saa sund og frist ud af denne Prove, som
den gik dertil. Fra den Tid af har hun været ud-
sat for Anfaid af fort Melancholi, som altid er et
Bevis paa Svaghed og Norden i vore Evner.
Jeg er vis paa, at hendes Aland har lidt derved,
endstjondt hun nægter det. Man spørger ikke
ustraffet med Lognen. Det Slags Anfaid, hun har
havt iasten, er efter min Mening en Folge af alt
Dette; og jeg tor vædde paa, at hun i sin for-
virrede Hjerne har nogen Frygt for den magiske

Kraft, man tilskriver Saint-Germain. Man har sagt mig, at siden hun kom til sig selv igjen, har hun ikke bestilt andet end græde."

„Nei, det maa De forlade mig, min dyrebare Majestæt, det kan jeg ikke troe," sagde la Mettrie.
„De har besøgt hende, altsaa kan hun ikke mere græde."

„De er meget nysgjerrig, Panurg, efter at faae Maaslet for mit Besøg at vide? Og De ogsaa, d'Argens, som ikke siger et Ord og seer ud som De ikke tænkte mere verpaa? og De formodentlig ogsaa, kjære Voltaire, som heller ikke siger et Ord, men tænker maaskee desmere?"

„Hvorledes fulde man ikke være nysgjerrig efter at erfare Alt, hvad Frederik den Store finder for godt at gjøre?" svarede Voltaire, der bestræbte sig for at være høflig, da han saae Rangen i Begreb med at tale.
„Maaskee visse Folk ikke have Ret til at sjule Noget, naar det mindste af deres Ord er en Lære og den ubetydeligste Handling af dem et Exempel."

„Min kjære Ven! De vil gjøre mig stolt. Hvo vil ikke blive det, naar han blev rost af Vol-

taire ? Men det hindrer dog ikke i, at De har gjort Dem lystig over mig i det Dvarteers Tid, jeg var borte, og dog kan De neppe forestille Dem, at jeg i dette Dvarteers Tid fik Stunder nok til at gaae lige til Operahuset, hvor Porporina boer, og til at foresynde hende en lang Madrigal, og vende tilbage tilfods; thi jeg var tilfods."

„Aa, Sire ! Operahuset er jo strax herved," sagde Voltaire, „og De behøver jo ikke mere Tid til at vinde et Slag."

„De tager fejl, der behøves meget længere Tid dertil," svarede Kongen temmelig koldt, „spørkun Dvintus Icilius. Og hvad Marquien angaaer, som saa noie hænder Theaterdamernes Dyb, vil han kunne sige Dem, at der behøves mere end et Dvarteer for at overvinde dem."

„Ih nu, Sire, det kommer an paa!"

„Ja, det kommer an paa, men jeg haaber dog, for Deres Skyld, at Mademoiselle Cochois har givet Dem mere at bestille. Forresten, mine Herrer, har jeg ikke seet Mademoiselle Porporina i Nat, men kun taat med hendes Opvarterste og underrettet mig om hendes Besindende."

„De, Sire ?“ udbrød la Mettrie.

„Jeg vilde selv bringe hende en Flaske, hvil
gode Virkninger jeg pludselig erindrede mig at have
følt, da jeg led af Mavekrampe, som ofte næsten
lod mig tage min Bevidsthed. Nu vel, I sige ikke
et Ord ? I ere ganske forbausede ? I have Lyst til
at holde Lovtaler over min faderlige og kongelige
Godhed, men vove det ikke, fordi I i Grunden i
Eders Hjerter finde mig høist latterlig ?“

„Min Tro, Sire !“ sagde la Mettrie, „Er
De forelsket som en simpel Dodelig, finder jeg det
ikke slet, og seer ingen Grund deri hverken til Lov-
tale eller til Spot.“

„Nu vel, min gode Panurg, jeg er aldeles
ikke forelsket, naar jeg skal tale aabenhjertigt. Jeg
er en simpel Dodelig, det er sandt, men jeg har
ikke den Ære at være Konge af Frankrig, og de
galante Sæder, som passe sig for en stor Monark
som Ludvig den Femtende, vilde klæde en lille
Markgreve af Brandenborg, som mig, meget ilde.
Jeg har andre Røkke at pidsse, for at bringe mine
Sager nogenledes i Gang, og jeg har ikke Stun-
der til at slumre i Cytheres Lunde.“

„Saa begriber jeg Intet af Deres Omhyggeslighed for denne lille Operasangerste,” sagde la Mettrie, „og, hvis det da ikke skulde hidrøre fra en ræsende Kjærlighed til Musit, kan jeg ikke gætte nogen Grund.“

„Naar det er saaledes, mine Venner, saa maae De vide, at jeg hverken er Porporinas Elster eller er forelsket i hende, men at jeg er hende meget forbunden, fordi hun ved et Tilfælde, som det vilde blive altfor langvarigt at fortælle nu, har frest mit Liv uden at kjende mig. Eventyret er ret morsomt, og jeg skal fortælle Dem det en anden Gang. Nu er det meget silde, og Hr. Voltaire sører alt. Lad det være nok for Dem at vide, at det, at jeg er her og ikke i Helvede, hvorhen en from Afsindig vilde sende mig, det skylder jeg denne Pige. De begriber nu, at jeg meget godt, naar jeg veed at hun er farlig syg, kan gaae hen og see om hun endnu er ilive og bringe hende en Flaske af Stahl, uden dersor at have Lyft til i Deres Vine at passere for en Mechelieu eller en Lauzan. Nu, mine Herrer, siger jeg Dem Godnat, Det er ti Timer siden jeg havde mine Been

ude af mine Støvler, og jeg skal have dem paa
igien Klokkens Sex. Jeg beder Gud tage Dem i
sin hellige og opsigte Beskyttelse, som man bruger
at sige til Slutningen i et Brev."

I det Dieblik Midnatsklokkens Slag løb fra
Slottets store Uhr værk, gik den unge og verdslige
Abbedisse af Dvedlinburg i sin rosenfarvede Silke-
seng, medens hendes første Kammerfrue stillede
hendes Tøfler paa Hermelins Taeppet og foer sam-
men og udstodt et Skrig. Man bankede nemlig
paa Doren til Prindsessens Sørekammer.

„Nu, er Du gal?“ spurgte den stjonne
Amalia, idet hun trak Sengegardinet lidt tilbage.
„Hvorfor sjælver og striger Du saaledes?“

„Hører Deres kongelige Højhed da ikke at
man banker?“

„Banker man? Saa see, hvem det er!“

„Af, Madame! Hvilket levende Menneske
visde vove at banke paa Deres Højhebs Dør, naar
man veed, at De er gaaet til sengs?“

„Intet levende Menneske visde vove det, siger
Du? Naa, saa er det en Død. Luk imidlertid op.

Hør, man banker endnu; flynd Dig dog, Du gier mig urolig."

Kammerfruen sneg sig mere død end levende hen til Døren og spurgte med sjælvende Stemme: „Hvem er der?“

„Det er mig, Madame Kleist,“ svarede en velbekjendt Stemme, „hvis Prinsessen endnu ikke sover, saa siig hende, at jeg har vigtige Ting at fortælle hende.“

„Hurtig! Hurtig! Lad hende komme ind!“ raahte Prinsessen i sin Seng. „Dg lad os være ene.“

Saa snart Abbedissen og hendes Veninde var ene, satte denne Sidste sig paa sin Hærsterindes Seng og talte saaledes:

„Deres Kongelige Hoihed har ikke taget feil. Kongen er rasende forelsket i Porporina, sjøndt endnu ikke hendes Elster, hvilket for Dieblikket visinok giver denne Pige en uindskränt Indflydelse paa hans Aand.“

„Dg hvorledes har Du faaet det at vide inden en Time siden?“

„Forbi jeg, idet jeg klædte mig af for at

gaae til sengs, slæbbede med min Kammerpige, som fortalte mig, at hendes Søster tjente hos denne Porporina. Derpaa udspurgte jeg hende, løkede ud af hende saameget som hun vidste, og erfarede, at min Kammerpige netop var kommen fra sin Søster og at Kongen i samme Dieblik var gaaet bort fra Porporina."

„Er Du ganske vis derpaa?“

„Min Kammerpige saae jo netop Kongen ligesaa tydeligt som jeg seer Dem. Han talte endog saa til hende, da han antog hende for Søsteren, som i et andet Bærelse var bessjestiget med at pleie sin syge, eller foregivne syge, Hersterinde. Kongen underrettede sig om Porporinas Befindende med en overordentlig Omhyggelighed, og stampede med Foden, idet han satte den meest bedrovede Mine op, da han sik at vide, at hun ikke ophørte med at græde. Han forlangte ikke at see hende, af Frygt for at genere hende, sagde han; han bragte hende en meget kostbar Flaske, og gif omisiver bort, idet han usie paasagde, at man næste Morgen skulde sige den Syge, at han selv havde

vøret for at see til hende Klokkens Elleve om Aftenen."

„Det bliver et Eventyr, vil jeg haabe!“ udbrød Prinsessen. „Men jeg vover neppe at troe mine egne Øren. Kjender Din Pige rigtig Kongens Træf?“

„Hvo kjender ikke en Konges Ansigt, der bestandig viser sig tilhest? Forresten var en Page, som lyste for ham, sendt fem Minutter iforveien for at see, om der ikke var Nogen hos den Skjonne, og imidlertid ventede Kongen, indhyllet i en stor Incognito, som han pleier, nede paa Gaden.“

„Alt saa, Hemmelighedsfuldhed, Bekymring og fremsor Alt Agtelse: det maa være Kjærlighed, eller jeg forstaaer mig ikke derpaa, Kleist. Og Du er kommen trods Kulden og Natten for at fortælle mig det saa hurtigt! Af, mit stakkels Barn, hvor Du er god!“

„Siig ogsaa trods Gjengangere. Ved De, at der siden nogle Nætter er en ny panist Skæl udbredt over Slottet, og at min Jæger sjælvede

som et stort Lossehoved, idet han gik igjennem Corridorerne for at ledsgage mig?"

"Hvad er der nu paascerde? Er det igjen den hvide Dame?"

"Ja, Fejekonen."

"Denne Gang er det ikke os, som drive dette Spil, min kjære Kleist! Vore Spogelser ere langt borte; men Gud give disse Gjengangere vilde snart komme igjen!"

"Jeg tænkte i Ferstningen, at det var Kongen, som morede sig med at gaae igjen, siden han nu har Grund til at stille sig af med de nysgierrige Tjenere, der gaae ham i veien. Men hvad der især har forbundet mig er, at Hexesabbathen ikke foregaaer i Nørheden af hans Gemakker og heller ikke paa Beien til Porporina. Det er i Nørheden af Deres Høihed at Nanderne have deres Gænge, og jeg tilstaaer, at jeg nu, da jeg ikke længer har nogen Haand med i Spillet, er en Smule angst derved."

"Hvad siger Du, Barn? Hvorledes kan Du froe paa Spogelser, Du, som kjender dem saa noie?"

„Det er netop dersor. Man siger jo, at naar man esterigner dem, blive de fortsneede og forsølge En med alstens Puds, for at straffe En.“

„Ja saa komme de noget seenk til os; thi i mere end et Aar have de ladet os i Ro. Men bryd Dig ikke om dette Vaas. Vi vide jo godt, hvad man skal troe om disse lidende Sjæle. Det er formodentlig en eller anden Page eller ung Lieutenant, som kommer om Natten for at opsende Bonner til den smukkeste af mine Kammerpiger. Ogsaa den Gamle, som her var inde, og hvem man forresten ikke vil Noget, har en forstrækkelig Frygt. Jeg saae det i det Dieblik, da hun ikke vilde lufte Dig op. Men hvad var det, vi talte om? Vi besidde Kongens Hemmelighed, Kleist, den maa vi drage Nytte af. Men paa hvad Maade skulle vi føre os den til Nytte?“

„Vi maa vinde denne Porporina, og flynde os dermed, forend hendes Gunst gjør hende forfængelig og mistroiss.“

„Du har ret, vi maa hverken spare Foræringer eller Lovter eller Smigrerier. Du maa imprægrevinden af Rudolstadt. I D. ¶

gen gaae til hende og bede hende paa mine Begne om nogen Musik, nogle Haandstrister af Porpora; hun maa have mange Ting af italienske Mestere, som vi ikke have hort. Du kan love hende til Gjengjeld Sebastian Bachs Manuskripter; jeg har flere af dem. Vi ville begynde med at tusse; siden vil jeg bede hende komme for at undervise mig, og naar jeg faaer hende hjem til mig, vil jeg bestræbe mig for at vinde hende og beherske hende."

„Jeg skal gaae til hende imorgen tidlig, Madame!“

„Godnat, Kleist! Vi lidt, kom og lys mig! Du er min eneste Veninde. Gaae og læg Dig til at sove, og hvis Du møder Feiekonen i Gallerierne, faa see noie ester, om hun ikke har Sporer paa under Kjolen.“

4.

Da Porporina den næste Morgen vaagnede meget udmattet af en tung Sovn, fandt hun paa sin Seng to Gjenstande, som hendes Kammerpige netop havde lagt der. For det Første en Flaske af Bjergkrystal med en Guldbrop, hvorpaa var udgravet et F med en kongelig Krone over, og for det Andet en forseglet Rulle Papir. Pigen fortalte paa hendes Spørgsmaal, at Kongen personlig var kommen den foregaaende Aften for at bringe Flasken; og ved at erfare Omstændighederne ved dette saa agtelsesfulde og saa heftige Besøg, blev Porporina rørt. Besynderlige Menneske! tænkte hun. Hvorledes kan han forbinde saamegen Godhed i sit private Liv med saamegen Haardhed og Despotisme i sit offentlige Liv? Hun faldt i Tanke, og glemmede Kongen, tænkende paa sig selv, opfristede hun lidt efter lidt de forvirrede Erindringer om Tildragelsen fra Gaarsastenen og gav sig atter til at græde;

„Jh hvad, Mademoiselle!“ sagde Pigen, som var en godmodig, men temmelig snak som Skabning.
 „De begynder alter at hulke, ligesom igaarastes, da De saldt i Sovn? Det var hjertessjærende, og Kongen, som hørte det gjennem Doren, rystede to eller tre Gange paa Hovedet som et Menneske, der er dybt bedrøvet; og dog vilde Deres Skjæbne, Mademoiselle, vække Misundelse hos mange Andre. Kongen gør ikke Cour til Alverden, man siger endogsaa, han aldrig har gjort det til Nogen, og nu er det dog ganske vist, at han er forelsket i Dem!“

„Forelsket! Hvad siger Dit, Ulykkelige!“ udbrød Porporina sjælvende. „Gjentag aldrig et saa upassende og saa urimeligt Ord. Kongen forelsket i mig, Du store Gud!“

„Nu, Mademoiselle, naar det nu er saaledes?“

„Himlen bevare mig dersra! Men det er ikke saaledes og skal aldrig blive saaledes. Hvad er det for en Kulle Papir, Cathrine?“

„En Tjener bragte den imorges tidlig.“

„Hvis Tjener?“

„En Lejetjener, som i Forstningen ikke vilde
sige hvorfra han kom, men som til sidst tilstod, at
han var sendt af en vis hertil igaar ankommen
Grev Saint-Germain's Folk.“

„Og hvorfor spurgte Du den Mand saa
nsie ud?“

„Af Nygjerrighed, Mademoiselle!“

„Det er naivt! Lad mig være ene.“

Saasnart Porporina var ene, aabnede hun
Papirrullen og fandt deri et Pergament, beskrevet
med forunderlige og ubeskiffrerlige Bogstaver. Hun
havde hørt Meget tale om Grev Saint-Germain,
men kendte ham ikke. Hun dreiede Manuskriptet
om paa alle Sider, men da hun Intet kunde læse
og ikke kunde begribe, hvorfor denne Person, med
hvem hun aldrig havde staet i Forbindelse, sendte
henbe en Gaade at gjette, sluttede hun deraf, lige-
som mange Andre, at han maatte være gal. Ved
dog at undersøge Bækken noiere, læste hun paa et
lille enkelt Blad:

„Prindsesse Amalia af Preussen bestjæliger
sig meget med Spaadomskunsten og Horoscopet,

Send hende dette Pergament; De kan berved til-
sikre Dem hendes Beskyttelse og Gunst."

Disse Linier havde ingen Underskrift. Haan-
den var hende ubekjendt og Nullen havde ingen
Adresse. Hun undrede sig over, at Grev Saint-
Germain, for at komme til Prinsesse Amalia,
henvendte sig til hende, som aldrig havde nærmet
sig hende, og i den Tanke, at Ejeneren havde be-
gaaet en Feilstagelse ved at bringe hende denne
Pakke, lavede hun sig til at rusle den sammen og
sende den bort. Men da hun tog det Blad af
stærkt, hvidt Papir, hvori det Hele var indspøbt,
bemærkede hun, at der var skrevet Noder paa den
indvendige Side. En Erindring vaagnede hos
henbe. At søge i Hjørnet paa Bladet et astalt
Tegn, at gienkjende det for at være skrevet af
hende selv med Blyant for atten Maaneder siden,
at overbevise sig om, at dette Nobeblad meget vel
passede til det hele complete Heste, som hun havde
givet til et Tegn paa Gjenkendelse, alt Dette var
et Diebliks Sag; og den sorte Stemning, hun
kom i ved at modtage en Erindring om en fravæ-
rende og ulykkelig Ven, lod hende glemme sin egen

Kummer. Kun vidste hun ikke, hvad hun skulle gjøre med den usforstaaelige Skrift, eller i hvad Hensigt man overdrog hende at sende den til Prindsessen af Preussen. Var det virkelig for at sikre hende denne Dames Gunst og Beskyttelse? Den brod Porporina sig ikke videre om eg trængte ikke til. Eller var det for derved at oprette mellem Prindsessen og den Kønige en Forbindelse, som funde tjene til den Sidstes Krelse eller Lindring? Den unge Pige nølede, hun erindrede sig Ordssproget „Maar Du tvivler, saa handl ikke!“

Dernæst tænkte hun, at der er både gode og onde Ordssprog til, nogle til Brug for den forsigtige Egoisme, andre for den modige Opooffrelse. Og hun stod op, idet hun sagde til sig selv:

„Maar Du tvivler, saa handl! saa-længe Du kun udsætter Dig selv for Fare og kan haabe derved at være Din Ven, Dit Medmenneske, nyttig.“

Hun var neppe færdig med sit Toilette, som gik noget langsomt, da hun var meget svag og anstreben efter det Nervetilfælde, hun havde hørt om Alstenen, og bandt netop sit smukke sorte Haar,

idet hun fønkte paa et Middel til hurtigt og sikret at besørge den uønselige Skrifst til Prinsessen, da en stor, galoneret Laquai kom at erkyndige sig om hun var alene og om hun kunde modtage en Dame, som ikke nævnede sig, men som ønskede at tale med hende. Den unge Sangerinde forbandede ofte den Underkastelse, hvori den Tids Kunstmere stod med Hensyn til de Store; hun følte sig fristet til, for at blive fri for den ubeseilige Dame, at lade svare, at de Herrer Sangere fra Theatret vare hos hende, men det faldt hende ind, at om dette end var et Middel til at bortfræmme visse skinhellige Damer, var det et endnu sikkere Middel til at hidloske visse andre. Hun fandt sig altsaa i at modtage dette Besøg, og Madame Kleist stod fort efter for hende.

Den fornemme Dame havde besluttet at være meget venlig mod Sangerinden og lade hende glemme al Rangsforstjel, men hun følte sig heri noget generet, deels fordi man havde sagt hende, at den unge Pige var meget stolt, og deels fordi Madame Kleist, som ogsaa for sin egen Slyld var meget nysgjerrig, gjerne ønskede at fage hende til

at snakke, for at hun da kunde udforske hendes hemmelige tanker. Skjøndt den fornemme, skjonne Dame var god og fordringsfri, laaet der dog i dette Dieblik noget Falst og Fremtvungent i hele hendes Holdning, som ikke undgik Porporinas Opmærksomhed. Nygjerrighed er saa nær beslægtet med Trolosshed, at den kan fremme det allersmukkeste Ansigt.

Porporina kjennte meget godt Madame Kleists Ansigt, og da hun saae for sig den Person, som hver Operaften saaes i Prinsesse Amalias Vogn, var hendes første Tanke at bede hende om en Sammenkomst med hendes Herrefinde, under det Paaskud, at det skete for Nekromantikens Skyld, hvortil hun vidste, at Madame Kleist var meget hengiven. Men da hun ikke vovede at betroe sig til en Person, som havde Ord for at være en Smule extravagant og en Smule - intrigant oven - ikjøbet, besluttede hun sig til først at see, hvorfor hun var kommen, og gav sig til fra sin Side at examinere hende paa denne rolige og gjennemtrængende Maade, som Forsvarssiilingen tillader og

som langt overgaer den urolige Nygjerrigheds Angrebsstilling.

Da Isen endelig var brutt, og den fornemme Dame havde fremført Prinsessens Bon om at laane nogle Musiknummere, stjulte Sangerinden til-deels sin Tilfredshed over dette lykkelige Sammen-træf af Omstændighederne og ilede med at frem-lede flere utrykte Manuskripter. Og idet hun pludselig fik et Indfald, udbrød hun:

„Af, Madame! Jeg vilde med Glæde lægge alle mine smaae Skatte for Hendes Høiheds Fod-der og føle mig særdeles lykkelig, hvis hun viste mig den Naade at modtage dem af mig selv.“

„Dusker De virkelig mit smukke Barn! at tale med Hendes kongelige Høihed.“

„Ja, Madame! Jeg vilde faste mig for hen-des Fodder og bede hende om en Naade, som jeg er vis paa hun ikke vilde afflaae mig; thi hun er, siger man, en stor Elsterinde af Musik og bor saaledes beskytte Kunstnerne. Man siger fremdeles, at hun er ligesaa god som hun er smuk. Jeg har derfor det Haab, at hvis hun værdiges at høre mig, vil hun hjelpe mig til af Hans Majestæt at

erholde min Lærers, den berømte Porporas, Tilbagekaldelsse, som, efterat være faldet til Berlin med Kongens Samtykke, er bleven jaget bort og lige som bgnlyst, saasnart han satte Foden over Grænsen, under Paaskud af en Formfeil i hans Pas, uden at jeg senere, uagtet Hans Majestæts Forsikringer og Lovter, har funnet faae noget Resultat ud af denne Sag, der nu har varet saa længe. Jeg tor ikke mere falde Kongen besværlig med en Bon, som kun lidet kan interessere ham og som, han aldeles har glemt, er jeg vis paa; men hvis Prindessen vilde vise mig den Gunst at sige et Ord til Bestyrerne, som have med denne Form sag at gjøre, vilde jeg opnaae den Lykke omsider at blive forenet med min Adoptivfader, min eneste Stotte i denne Verden."

„Hvad De der siger, forbauser mig uendeligt,” udbrød Madame Kleist. „Hvorledes! Den skjonne Porporina, som jeg troede formaaede Alt over Monarkens Aand, er usdt til at tage sin Tilflugt til en Andens Beskyttelse for at erholsde en Ting, der synes saa let? Tillad mig i dette Tilfælde at troe, at Hans Majestæt frygter i De-

res Adoptivsader, som De kalder ham, en altfor stræng Paapasser, eller en altfor indflydelsesrig Raabgiver, til sin Skade."

„Jeg anstrenger mig forgjøves, Madame, for at begribe hvad De gør mig den Ære at sige mig," svarede Porporina med en Værdighed og Alvorlighed, der bragte Madame Kleist ud af Hatning.

„Det er fordi jeg aabenbart har taget feil af den overordentlige og grænbseløse Velvillie og Beundring, som Kongen viser den største Sangerinde i Verden."

„Det sommer sig ikke for Madame Kleists Værdighed," svarede Porporina, „at spotte over en stakkels harmlös og fordringslös Kunstnerinde."

„Jeg spotte! Hvo kunde tænke paa at spotte en saadan Engel som Dem. De er uvidende om Deres Fortjenester, Mademoiselle, og Deres Ærlighed gjennemtrænger mig med Overrasselse og Beundring. Jeg er vis paa, at De vil indtage Prinsessen for Dem; hun er en Person, som let lader sig bevæge. Hun behøver kun at see Dem

nærvæd, for at henrykkes af Deres Person, som hun allerede er henrykt af Deres Talent."

„Man har tvertimod sagt mig, Madame, at mit stakkels Ansigt har havt det Uheld at mishage hende og hun høit misbilligede min Sangmethode."

„Hvo har funnet lyve saaledes for Dem!"

„Det er i saa Tilfælde Kongen, som har lojet!" svarede den unge Pige noget ondskabsfuldt.

„Det har været en Snare, for at prøve Deres Beskedenhed og Blidhed," svarede Madame Kleist, „men da jeg nu vil bevise Dem, at jeg som simpel Øsdelig ikke har Ret til at lyve som en stor og ondskabsfuld Konge, vil jeg strax paa Stundentage Dem med i min Vogn og fremstille Dem med Deres Partiturer for Prinsessen."

„Dg De troer, Madame, at hun vil tage imod mig?"

„Wil De stole paa mig?"

„Dg hvis De imidlertid dog tager feil, Madame, paa hvem vil da Ydmygelsen falde?"

„Paa mig ene. Jeg giver Dem Lov til at sige overalt, at jeg gjør mig til af Prinsessens

Bensfab, men at hun hversen har Agtelse eller Hensyn for mig."

"Jeg følger med Dem, Madame," sagde Porporina, idet hun ringede for at lade sig bringe sin Muffe og Kaabe. „Mit Thoilette er meget simpelt, men De kommer ogsaa saa uforvarende."

„De er fortryllende i den Dragt, og De vil finde vor kjære Prinsesse i et Negligé, der er endnu simpelere. Kom!"

Porporina stak den hemmelighedsfulde Papirrulle i sin Lomme, besæssede Madame Kleists Bogn med Partiturer, og fulgte hende med Bestemthed, idet hun sagde til sig selv: „For en Mand, der har vovet sit Liv for mig, kan jeg gjerne udsætte mig for til ingen Nyte at komme til at staae i en lille Prinsesses Forværelse."

Hun blev fort ind i et Toiletværelse og forblev der fem Minutter, medens Abbediisen og hendes Fortrolige vekslede disse Par Ord i Sideværrelset:

„Deres Høihed, jeg bringer Dem hende; hun er her."

„Allerede? O beundringsværdige Gesandtinde!

Hvorledes skal jeg tage imod hende? Hvorledes er hun?"

"Tilbageholden, klog eller dum, kan enten forstille sig i en overordentlig Grad, eller hun er beundringsværdig eenfødig."

"O, lad os see hende!" udbød Prinsessen, i hvis Dine der tindrede en Ild, der forraadte et skarpt Blif, men tilige Mistro. "Lad hende komme ind."

Under dette sorte Ophold i Toiletværelset havde Porporina med Forbauselse lagt Mærke til det sæl somstie Bokstab, som nogensinde har prydet en smuk Prinsesses Toiletværelses Helligdom: Halvfugler, Cirkler, Astrolobier, astrologiske Kaart, Pokaler, fyldte med ubekjendte Mixturer, Dødnin gehoveder, og, fort sagt, alt det til Hexekunsten nedvendige Materiale.

"Min Ven bedrager sig ikke," tænkte hun, "og Publicum maa være vel underrettet om Kongens Sosters Hemmeligheder. Det forekommer mig ikke engang, at hun gjor nogen Hemmelighed deraf, siden hun lader mig see alle disse spærlige Ting. Mod altsaa!"

Abbedissen af Dvedlinburg var dengang otte og tyve til tredive Aar. Hun havde været smuk som en Engel; hun var det endnu om Aftenen ved Lys og i Frastrand, men da Porporina nu ved hoi lys Dag saae hende nærvæd, forbausedes hun over at finde hende guul, finnet og kobberød. Hendes blaae Øyne, som havde været de sjonneste i Verden, vare nu omgivne med en rød Rand som paa dem, der uylig have grædt, og havde en syge-lig Ølands og en dyb Gjennemsigtighed, som aldeles ikke indgjod Tillid. Hun havde været tilbedet af sin Famiile og af hele Hoffet, og havde i lang Tid været den venligste, muntreste, mest velvil-lige og yndige Kongedatter, hvilket Portrait nogen-sinde er tegnet i Romaner om fornemme Personer fra den gamle, patriciske Literatur. Men for nogle Aar siden var hendes Charakteer undergaet en Forandring ligesom hendes Skjønhed. Hun var blevet lunefuld og endogsaa hestig, hvilket gav hende stor Eighed med Frederik fra hans sletteste Sider. Uden at føge at danne sig efter ham, hvem hun endogsaa i Smug bittert dadlede, var hun ligesom uundgaaeligt forledet til at optage alle

be Feil, hun døblede hos ham, og blive en herflesyg og despotisk Hersterinde, en skeptisk og satirisk Mand, en snerverhjertet og hovmodig Lærd. Og dog saae man under disse afflyelige Feil, som desværre med hver Dag sik mere Herredømme over hende, en naturlig Hjertengodhed, en fornæstig Sands, en modig Sjæl og et lidenskabeligt Hjerte endnu fremstinne. Hvad foregik der da i denne ulykkelige Prindsesses Sjæl? En skæckelig Kummer fortærede hende, hvilken hun maatte quæle i sin Barm og bære med stoist Fasthed og fornæst Mine i denne nysgjerrige, ondskabsfulde og usomme Verden. Og virkelig var det med Evang og Kunst lykkedes hende at udvikle to aldeles forskellige Modsætninger i sit Indre: den ene, som hun næsten ikke vovebe at aabenbare for noget Menneske; den anden, som hun med et Slags Hab og Fortvivelse bar til Skue. Man havde lagt Mærke til, at hun var bleven mere livlig og mere glimrende i sin Conversation; men denne urolige og fremtvungne Munterhed var dog vinlig at see, og man funde ikke forklare sig den iskolde og næsten forferdende Virkning, den frembragte. Snart

følsom indtil Barnagtighed og snart haard indtil Grusomhed forbausede hun Andre og forbausede sig selv. Stromme af Taarer udstukkede hendes Bredes Ild, og strax derpaa henrev en hidende Spot, en uguadelig Foragt hende i denne gavnlige nedslaaede Stemning, som det dog ikke var hende tilladt at nære eller vise.

Det Første, Porporina opdagede hos hende, idet hun nærmede sig hende, var denne Dobbeltthed i hendes Væsen. Prinsessen havde et dobbelt Øre, to Ansigtter, det ene yndigt smigrende, det andet barsk truende; to Stemmer, den ene blid og harmonist, som syntes hende forundt af Himlen for at kunne synge som en Engel, den anden raa og barsk, der syntes at komme fra et brændende Bryst og belives af en djævelst Mand. Gjennemtrængt af Overraskelse ligeoversor et saa besynderligt Væsen og delest mellem Frygt og Medtiden hed spurgte vor Veninde sig selv, om hun nu fulde henrives og beherskes af en god eller af en ond Mand.

Paa sin Side fandt Prinsessen Porpora langt mere frygtelig end hun havde forestillet sig

henbe. Hun havde haabet, at hun uden sit Theatercostume og uden Sminken, som i saa hoi Grad skæmmer et Fruentimmer, man sigt saa end derimod hvad man vil, vilde svare til den Beskrivelse, Madame Kleist havde gjort af henbe for at berolige Prindsessen og sagt, at Porporina snarere var styg end smuk. Men denne lysebrune saa klare, levne og saa rene Ansigtssfarve, disse saa mægtige og saa blide sorte Øyne, denne saa frimodige Mund, denne slanke Bært med sine saa naturlige, saa lette Bevægelsær, alt Dette til sammenlagt hos en afgjærdig og hjertensgod Pige, der var fuld af No, eller idetmindste af indre Kraft, som Retfind og sand Viisdom tilskører, alt Dette paatvang den urolige Amalia en Slags Agtelse, ja selv Skam, som om hun her anede en Charakteer, der paa Grund af sin Werlighed var uangribelig. De Anstrengelser hun gjorde for at tilsløre dette ubehagelige Indtryk, bemærkede den unge Pige, der, som man kan tænke sig, forbausedes over at see en saa opsigtet Prindsesse forlegen og urolig ligeoversor hende. Porporina begyndte dersor, for at oplive Samtalen, som hvert Dieblik gik istaae af sig selv,

ataabne en af sine Partiturer, hvori hun havde
indskudt det cabbalistiske Blad, og var sig adgåa
en saadan Maade, at dette store Papir med de
store Bogstaver maatte falde Prindsessen i Dinene.
Da dette var skeet, lod hun, som om hun vilde
tage dette Blad tilbage og som om hun var over-
rasket ved at finde det der; men Abbedissen greb
det hurtigt, idet hun udbrød:

„Hvad er det, Mademoiselle? I Himmelens
Navn! Hvor kommer De til det?“

„Naar jeg skal tilstaae Deres Høihed det,“
svarede Vorporina med et betegnende Blik, „er
det en astrologisk Operation, som jeg vilde over-
række Dem, naar det maatte behage Dem at spørge
mig om en Gjenstand, som jeg ikke er ganske frem-
med for.“

Prindsessen fæstede sine glødende Nine paa
Sangerinden, lod dem etter falde paa de magiske
Bogstaver, løb hen i vinduesfordybningen og ud-
stodte, efterat have undersøgt det cabbalistiske Perga-
ment et Dieblik, et højt Skrig og faldt som be-
svimmet i Madame Kleists Arme, som var iset til
hende, da hun saae hende vagle.

„Gaae bort, Mademoiselle!“ sagde den Fortrolige hurtigt til Porporina. „Gaae ind i Cabine nettet og siiig ikke et Ord; fald ikke paa Nogen, slet ikke, forstaer De . . . ?“

„Nei, nei! Lad hende ikke gaae ud!“ sagde Prinsessen med qvalt Stemme. „Lad hende komme herhen, her, tæt til mig! Af, mit Barn!“ udbrød hun, saasnart den unge Pige stod ved hendes Side. „Hvilken Tjeneste har De ikke viist mig!“

Dg idet Prinsessen greb Porporina med sine magre, hvide og af krampagtig Hestighed rystede Arme, trykkede hun hende til sit Hjerte og bedælfede hendes Kinder med hestige, brændende Kyøse, hvoraf den stakkels Pige folte sit Ansigt gansse omk og sit Hjerte fyldt med Beskyrtelse.

„Isandhed,“ tænkte hun, „dette Land gjør En reent gal; jeg har frygtet for flere Gange at blive det, og jeg seer nu, at de allerfornemste Personer ere det endnu mere end jeg. Der maa være en Uffindighed i Lusten.“

Prinsessen tog endelig sine Arme fra Porporas Hals for at flynge dem om Madame Kleists,

idet hun streg og græd og gjentog med sin besynderligste Stemme de Ord:

„Frelst! Frelst! Han er frelst, mine Veninder, mine gode Veninder! Trenck er flygtet fra Fæstningen i Glaz; han frelser sig nok, han løber, han flygter . . . !”

Og den stakkels Prindsesse hensaldt i en convulsivisk Krampelatter, afbrudt af Hulken, som det var en Ink at see og høre.

„Af, Madame! For Hjælens Skyld, syre Deres Glæde!” sagde Madame Kleist. „Tag Dem iagt, at man ikke hører Dem!”

Og idet hun tog det foregivne cabbalistiske Blad op, som ikke var andet end et Brev i Chiffre fra Baron Trenck, hjælp hun Prindsessen med at læse det igennem, skjøndt Denne tusinde Gange afbrød hende med Udbrud af en feberagtig og lige som fremvungen Glæde.

5.

„At bestikke — tækket være de Midler, min
uforlignelige Veninde gav mig — Under-
officererne i Garnisonen, sætte mig i Forstaelse
med en ligesaa frihedslysten Fange som mig selv,
give en af vore Bogtere et dygtigt Nævestød, en
Aanden et dygtigt Godspark, en Tredie et vældigt
Kaardestød, gjøre et vidunderligt Spring nedab
Bolden, stodende foran mig min Ven, som ikke
hurtigt nok kunde bestemme sig og som forstubede
sin God, idet han faldt, at faae sat paa ham igjen
og tage ham paa mine Skuldre, løbe saaledet et
Qvarter, giennemvade Neißeeloden indtil Bæltet,
i en mørk Taage, hvori man ikke engang kunde
see Spidsen af sin egen Næse, at fortsætte Løbet
paa den anden Side Bredden, gaae hele Matten,
en afflyelig Nat! . . . fare vilb, vade rundt i
Sneen omkring et Bjerg, uden at vide hvor man
er, og høre Klokkens slaae Fire om Morgenens paa
Kirktaaernet i Glaz! Det vil sige, at have spildt

sin Tid og sin Møie for atter at komme til at besinde sig under Stadens Mure ved Dagbræfningen . . . satte Mod paany, trænge ind hos en Bonde, med Pistolen under Næsen frøtoge ham to Heste og flygte saa stærkt Remmer og Toiler kunne holde og paa Lykke og Fromme; at gjenvinde sin Frihed med tusindfold List, tusindfold Skræf, tusindfold Lidelse og tusindfold Strabadse; endelig at besinde sig uden Penge, uden Klæder, næsten uden Bred under en bærende Kulde i et ukjendt Land, men at føle sig fri efterat have været fordømt til et frygteligt, evigt Gangenstab; tænke paa en tilbedelsesværdig Veninde, sige sig selv, at denne Tidende vil overvælde hende med Glæde; udkaste tusinde dristige men henrykkende Planer for at komme i hendes Nærhed, det er at være langt lykkeligere end Frederik af Preussen, det er at være den Lykkeligste blandt Menneskene, det er at være Forsynets Udvælgte."

Dette var den unge Trenck's hele Brev til Prinsesse Amalia, og den Lethed, hvormed Madame Kleist læste det, bevisle den overraskete og bevægede Porporina om, at denne Brevverxling med

Chiffre var dem Begge meget noie bekjendt. Der var en Efterstrift, som lød saaledes:

„Den Person, som vil bringe Dem bette Brev, er ligesaa paalidelig, som de Andre have været upaalidelige. De kan nu betroe Dem til hende uden Forbeholdenhed og give hende Alt, hvad De vil sende mig. Grev Saint-Germain vil forstaffe hende Midler til at lade det komme mig ihænde; men det er nødvendigt, at den omstalte Greve, til hvem jeg ikke i enhver Henseende før betroe mig, aldrig hører tale om Dem, men troer mig indtagen i Signora Porporina, skjøndt det ikke er Tilfældet og jeg kun nærer et roligt og reent Vensteb for hende. Ingen Sky fordkunle min tilbedte Gudindes Vande! Det er for hende ene jeg aander, og jeg vilde hellere døe end svigte hende!“

Medens Madame Kleist dechiffrede med hsi Røst og lagde Eftertryk paa hvert Ord, undersøgte Prinsesse Amalia opmærksomt Porporinas Træk for at see, om hun deri kunde opdage noget Udtryk af Smerte, Umygelse eller Fortrydelse. Men denne

værdige Piges engleblide Mildhed beroligede hende
ganste eg hun begyndte atter at overvælde hende
med Kjærtregn, idet hun udbredt:

„Og jeg, som havde Dig mistænkt, stakkels
Barn! Du veed ikke hvor skinsyg jeg har været paa
Dig, hvormeget jeg har hadet og forbandet Dig!
Jeg vilde have Du skulde være en styg og ond-
stabsfuld Skuespillerinde, just fordi jeg frygtede for
at finde Dig altfor smuk og altfor god. Det var
fordi min Broder, som frygtede for at see mig
knytte nogen Forbindelse med Dig, men dog anstil-
lede sig som om han vilde tage Dig med til mine
Concerter, havde braget Omsorg for, at det blev
mig fortalt, at Du i Wien havde været Trends
Elsterinde og Afgud. Han vidste godt, at dette
var et MidDEL til bestandig at fjerne mig fra Dig.
Og jeg har troet ham lige til nu, da Du har ud-
sat Dig for de største Farer ved at bringe mig
denne lykksaliggjorende Libende! Du elster dog vel
ikke Kongen? Nei, det gør Du ret i! Han er
det meest fordærvede og grusomste af alle Men-
nester!“

„O, Madame! Madame!“ sagde Kleist, for-

førde over den Hensynsløshed og affindige Aaben-mundethed, hvormed Prinsessen talte i Porporinas Nærværelse. „For hvilke Farer vilde De ikke ud-sette Dem selv i dette Dilekt, hvis Mademoisellen ikke var en Engel i Henseende til Mod og Hengivenhed!“

„Det er sandt . . . jeg er i en Stemning! . . . Jeg troer neppe jeg har min Forstand. Luk Ørene vel, og see først efter, om ikke Nogen i Side-værelserne kan have hort mig. Hvad hende angaaer,“ vedblev Prinsessen, idet hun pegede paa Porporina, „saa see paa hende, og siig mig, om det er muligt at tage feil af et saadant Ansigt, som hendes. Nei, nei! Jeg er ikke saa uklog, som jeg giver mig Mine af, kjære Porporina, troe ikke at jeg af Adspredelse taler saaledes til Dem af aabent Hjerte, eller at jeg vil fortryde det, naar jeg igjen bliver rolig. Jeg har et uuseilbarlig Instinct, seer De, mit Barn! Jeg har et Blif, som aldrig bedrager mig. Det ligger i Familien, og min Broder, Kongen, som gjør sig til veraf, over-gaaer mig i denne Henseende slet ikke. Nei, De vil ikke bedrage mig; det seer jeg, det veed jeg! . . .

De vil ikke bedrage en Dvinde, som fortærer af en ulykkelig Kjærlighed og som har taalt Lidelsser, hvorom Ingen nogensinde kan gjøre sig en Forestilling!"

"O! Madame, aldrig!" sagde Porporina, idet hun knælede foran hende som for at tage Gud til Bidne paa sin Eed. „Aldrig skal jeg bedrage hverken Dem, eller Trenck, som har frelst mit Liv, eller nogen Aanden forresten i Verden!"

„Han har frelst Dit Liv? Af, jeg er vis paa, han har frelst mange Andres! Han er saa tapper, god og smuk! Han er meget smuk, er han ikke? Men Du maa ikke ret have betragtet ham, ellers vilde Du være blevet forelsket i ham, og det er Du jo ikke, er Du vel? Du skal fortælle mig hvorledes Du har lært at kjende ham og hvorledes han har frelst Dit Liv; men ikke nu. Jeg vilde ikke kunne høre Dig. Jeg maa tale, mit Hjerte strommer over. Alt i lang Tid har det været som sammensnæret i mit Bryst! Jeg vil tale, blive ved at tale. Lad mig være i Ro, Kleist! Min Glæde maa have sit Udbrud, eller jeg quæles. Kun luk Døren, staae paa Vagt, pas paa mig, hav Omhu-

for mig! Hav Medlidenhed med mig, mine stal-
kels Veninder, thi jeg er meget lykkelig!"

Dg Prinsessen udgab Taarer.

Efter nogle Dieblisses Forlob begyndte hun
igjen med en af Graad afbrudt Stemme, men med
en Hestighed, som Intet kunde berolige.

„Du maa vide, han har behaget mig fra den
første Dag jeg saae ham. Han var atten Aar,
smuk som en Engel, og saa danned, saa frimodig,
saal tapper! Man vilde gifte mig med Kongen af
Sverrig. Af, ja! Og min Søster Ulrikke græd af
Fortrydelse over at see mig blive Dronning og
selv gaae tilbage som Pige! „Min gode Søster,"
sagde jeg til hende, „vi kunde ordne Sagerne an-
dersledes. De Store, som beherske Sverrig, ønske
en catholik Dronning og jeg vil ikke affværge min
Tro. De ville have en god lille Dronning, som
er ganske stille og rolig og holder sig aldeles uden-
for al Politik; jeg, hvis jeg var Dronning, jeg
vilde regjere. Jeg vil' uttale mig aabenbupertigt
om disse Ting for Gesandterne, og Du skal saae
at see, at de imorgen ville skrive hjem til deres
Fyrste, at det er Dig, som passer for Sverrig,

og ikke mig." Som sagt saa giort, og min Søster er Dronning i Sverrig. Og jeg har fra den Dag af spillet Comoedie alle mit Livs Dage! Ah! Porporina, De troer, De er Skuespillerinde? Nei, De veed ikke hvad det er at spille en Rolle sit hele Liv, Morgen, Middag og Aften, ja ofte om Natten med. Thi Alt, hvad der aander omkring os, er kun bestjeftiget med at udszionere, gjætte og forraade os. Jeg har maattet tringe mig til at anstille mig meget bedrevet og fortrydelsig over at min Søster, ester mit Ønske og ved min Omhu, sprang op paa Sverrigs Trone. Jeg har været nødt til at lade som om jeg affsyede Trenck, til at finde ham latterlig, til at spotte over ham, og, jeg veed ikke Alt! Og det paa en Tid, da jeg tilhavde ham, var hans Elsterinde og var nær ved at quæles af Beruselse og Lykke ligesom idag!... Ah! mere end idag, desværre! Men Trenck havde ikke min Kraft og min Klogskab. Han var ikke af kongeligt Blod, han forstod ikke at hylle og lyve som jeg. Kongen opdagede Alt; men ifolge Koncernes Sædwane, loi han ogsaa, lod som om han Intet saae; men forfulgte Trenck og overostede denne

sin smukke Page, der var hans Yndling, med helse
 sit Hab og sit Raseri. Han har overvældet ham
 med Ydmygelse og Haardhed. Han satte ham i
 Arrest syv Dage af otte. Men den ottende var
 Trenck i mine Arme; thi Intet forstørrellede ham,
 Intet holdt ham tilbage. Hvor kunde man andet
 end tilbede saameget Mod? Nu, Kongen faaer det
 Indsald at betroe ham en Sendelse til et fremmed
 Land. Og da han havde udført den med ligesaa
 megen Drægtighed som Hurtighed, har min Broder
 været saa imsam at anklage ham for at have for-
 raadt sin Kætter, Pandurhovdingen Trenck, som er
 i Maria Theresias Dieneste, Planerne til vore
 Fæstningsværker og Krigshemmeligheder. Det var
 et Middel til ikke blot at fjerne ham fra mig ved
 et evigt Gangenstab, men til at vancere ham og
 faae ham til at døe af Ergrelse, Fortvivelse og
 Raseri i det eensomme Fængsel. See, om jeg har
 Grund til at agte og velsigne min Broder! Min
 Broder er en stor Mand, efter hvad man siger.
 Jeg siger Dem, at han er et Uhyre! Af! Vogt
 Dig, unge Pige, for at elste ham; thi han vil
 knuse Dig som en Green! Men Du maa jo lade

saaledes, seer Du! Altid lade! I Lusten, hvori vi
 leve, maa man kun drage Mand i Smug. Jeg
 lader ogsaa som om jeg tilbeder min Broder. Jeg
 er hans meget elstede Søster, det veed hele Verden,
 eller troer at vide det. Han viser mig ogsaa
 smaae Ópmærksomheder. Han plukker selv Kirse-
 bær af Espaliererne i Sans-Souci og berever sig
 dem, sjældt han ikke holder saameget af noget
 Andet i hele Verden, for at sende mig dem; og
 førend han leverer dem til Pagen, som bringer mig
 dem i en Kurv, tæller han dem, for at Pagen ikke
 skal spise deraf paa Veien. Hvilkens sin Ópmærk-
 somhed! Hvilkens Naivitet, værdig en Henrik den
 Hjerde og en Kong René! Men han lader min
 Elster omkomme i et underjordisk Fængsel og han
 stræber at vancere ham i mine Dine, for at straffe
 mig for at have elsket ham! Hvilket stort Hjerte,
 og hvilken god Broder! Men hvor elste vi ille
 ogsaa hinanden! . . . !"

Medens Prinsessen endnu talede, blev hun
 bleg, hendes Stemme sagtede lidt efter lidt indtil
 den omviser hændede; hendes Dine blev stirrende
 og trædte ligesom frem af deres Huulheder; hun

blev ubevægelig, stum og døbbleg. Hun havde tabt sin Bevidshed. Den forstørrelse Porporina hjalp Madame Kleist at løsne hendes Snerliv og at bære hende i Seng, hvor hun kom en Smule til sin Samling igjen og vedblev at mumle uforståelige Ord.

„Tilsældet gaaer over, Gud stee Lov!“ sagde Madame Kleist til Sangerinden. „Saasnart hun bliver Herre over sig selv, vil jeg hidkalde hendes Kammerpiger. Hvad Dem angaaer, mit sjære Barn, maa De nødvendigvis gaae ind i Masiksalen og synde for Bæggene eller rettere for dem, der lytte i Sideværelserne. Thi Kongen vil bestemt faae at vide, at De har været her, og det maa ikke lade som om De har haft Andet at gjøre med Prinsessen, end hvad der angaaer Musik. Prinsessen vil blive syg og det vil tjene til at føjule hendes Glæde. Hun maa ikke engang synes at ane, at Trend er brudt ud; og De heller ikke. Kongen veed det allerede, det er vist. Han vil være i slet Humeur og nære en frugtlig Mistanke til alle Mennesker. Tag Dem dersor noie iagt. De er fortapt ligesaavel som jeg, hvis han opdager, at

De har bragt Prinsessen dette Brev; og Fruentimmer komme paa Fæstningen ligesaavel som Mænd, her i Landet. Man glemmer dem der med Billie, akkurat ligesom Mændene. Nu har jeg underrettet Dem derom; farvel! Syng og gaae bort uden Larm og uden Hemmelighedsfuldhed. Vi maa idetmindste bie i otte Dage inden vi see Dem igjen, for at afvende al Mistanke. Gjør Regning paa Prinsessens Erfjendtlighed. Hun er rundhaandet òg reeb at belsegne Hengivenhed."

„Al, Madame!“ sagde Porporina sorgmodigt, „De troer altsaa, at der bestemt skal Trusler eller Lovter til for at bevæge mig til Noget? Jeg bækager Dem, forbi De har denne Tro!“

Næsten udtomt af de hestige Sindsbevægelser, hun nylig havde veelt, og endnu syg af sin egen Sindsbevægelse fra Gaarsastenen, satte Porporina sig dog til Claveret og begyndte at synde, da en Dør bag hende aabnedes saa sagde, at hun ikke bemærkede det, men pludselig saae i Speiset, som hang over Claveret, Kongens Ansigt vise sig ved Siden af hendes eget. Hun skjelvede og vilde staae op, men Kongen lagde sine torre Fingerspidser paa

hendes Skulder og nødte hende til at blive siddende og blive ved at spille. Hun afdøb med megen Uvillie og Modbydelighed. Ingensinde havde hun følt sig mindre oplagt til at synde, ingensinde var Frederiks Nærværelse forekommet hende koldere eller mere stridende mod al musicalst Begeistring.

„Det er udmærket godt sunget!“ sagde Kongen, da hun havde endt sit Stykke, under hvilket hun med Skræk havde lagt Mørke til, at han havde listet sig hen paa Taaspidserne for at lure veo den halvaabne Dør til sin Søsters Sovgemak. „Men jeg mærker med Kummer, at denne skjonne Stemme er en Smule angrebet denne Morgen. De burde hellere have lagt Dem tilhvile, istedetfor at give ester for Prinsesse Almalias besynderlige Lune, der lader Dem komme hid for ikke at høre Dem.“

„Hendes longelige Højhed befandt sig pludselig ilde,“ svarede den unge Pige forsikrækket over Kongens mørke og bekymrede Mine, „og man har besat mig at vedblive at synde, for at adsprede hende.“

„Da forsikrer jeg Dem, at det er spildt Umage, og at hun aldeles ikke hører paa Dem,“

svarede Kongen tort. „Hun er derinde og hvisker med Madame Kleist, som om Intet var paaaførde; og siden det forholder sig saaledes, kunne vi lige-saa godt hviske sammen her, uden at bekymre os om dem. Hendes Sygdom synes mig ikke videre alvorlig. Jeg troer, at Deres Kjøn gaaer meget hurtig over fra en Yderlighed til en anden. Man skulle igaarastes troe, at De var nærvædt at døe, og hvo skulle vel have anet, at De denne Morgen skulle være her at pleie og fornse min Søster? Vil De have den Godhed at sige mig, ved hvilket Tilfælde De saa pludselig har ladet Dem fremstille her for hende?“

Forvirret over dette Spørgsmaal bad Porporina Himlen at indgive hende et Svar.

„Sire!“ sagde hun, idet hun anstrengte sig for at paataage sig den fornødne Sikkerhed. „Jeg ved det saamænd ikke rigtig selv. Man havd mig imorges om denne Partitur, som De seer, og jeg tænkte det var min Pligt, at overbringe den selv. Jeg tænkte at kunne lægge mine Nødebøger i For-verelset og vende meget snart tilbage. Men Ma-dame Kleist sikte paa mig og nærvæde mig for

Hendes Høihed, som sandsynligvis har været nys-
gjerrig efter at see mig nærvæb. Man nødte mig
til at gaae ind. Hendes Høihed har viist mig den
Naade at spørge mig om Stilen i flere Musilstyk-
ker, og derpaa, da hun følte sig syg, befalede hun
mig at foresynde hende dette, medens hun gik til-
sengs. Og nu tænker jeg man naadigst vil tillade
mig at gaae hen til Proven . . . !"

„Det er for tidlig endnu," sagde Kongen.

„Jeg veed ikke hvordan det er, at Dereß holdber
ligesom brænde under Dem for at komme afsted,
naar jeg vil passiere med Dem?"

„Hordi jeg altid frygter for ikke at være paa
min rette Plads ligeoversor Dereß Majestæt."

„De taler som om De ikke havde sund Sands,
min Kjære."

„En Grund desmere, Sire!"

„Oliv," sagde Kongen, idet han nødte hende
til at sætte sig ved Pianoet, og stillede sig
ligeoversor hende og betragtede hende noie med en
halv faderlig, halv inquisitorisk Mine. „Er det
Altsammen sandt, hvad De har fortalt mig nu?"

Porporina overvandt den Afsky, hun havde

for at lyve. Hun havde ofte foresat sig selv at være oprigtig imod denne strækfelige Mand i Alt, hvad der angik hende selv, men derimod at lyve, naar det gjaldt om at frelse hans Offere. Hun saae sig usformodentlig staaende paa dette kritiske Vendepunkt, hvor hendes Herskers Velvillie kunde forvandle sig til Raseri. Hun vilde hellere have opoffret sig selv end neblade sig til Hykleri og Forstillelse; men Trencks og Prinsessens Skjebne afhang af hendes Aandsnærværelse og Snildhed. Hun tog sin Kunst som Skuespillerinde tilhjelp og udholdt med et ondstabsfuldt Smil Kongens Drneblik, der i dette Dieblik dog snarere lignede et Gribbeblik.

„Nu vel, hvorfor svarer De mig ikke?“
spurgte Kongen.

„Hvorfor vil Deres Majestæt forstrække mig ved at lade som om De tvivlede paa det, jeg sagde Dem?“

„De seer idetmindste slet ikke forstrækket ud. Evertimod finder jeg Deres Blik noget dristigt idag.“

„Sire, man har kun frugt for det, man har
der. Hvorfor vil De, at jeg skal frygte Dem?“

Frederik væbnede sig med sin Crocodillerufts-
ning for ikke at blive rørt ved dette Svar, der
var det meest føkette, han endnu havde haaret af
Porporina. Han verlede strax Gjenstand for Sam-
talen, som han pleiede, og som er en større og
vanskligere Kunst, end man troer.

„Hvorfor besvimedede De igaardastes paa The-
atret?“

„Sire, det er vistnok Deres mindste Sorg,
og det er en Hemmelighed for mig selv.“

„Hvad har De dog nydt til Frokost denne
Morgen, siden De er saa frimodig i Deres Svar
til mig?“

„Jeg har lugtet til en vis Flaske, hvilket har
fyldt mig med Lillid til Dens Godhed og Retfær-
dighed, som har bragt mig den.“

„Ah! De har antaget det for en Erklæring!“
sagde Frederik i en iskold Tone og med cynisk
Foragt.

„Gud stee Lov, nei!“ svarede den unge Pige
med en meget oprigtig Følelse af Skæf.

„Hvorfor siger De Gud ikke Lov?“

„Fordi jeg ved, at Deres Majestæt kun udstæder Krigserklæringer, og det selv til Damer.“

„Da er De dog hverken Czarinde eller Maria Theresia; hvad Krig skulle jeg vel have med Dem?“

„Den, som Loven kan have med Myggen.“

„Og hvilken Myg stikker Dem, at komme med en saadan Fabel? Myggen ombragte jo Loven ved bestandig at drille den.“

„Saa maa det uden Trivl have været en usel Lov, vredsladen og derfor svag. Jeg har altsaa ikke funnet tænke mig den Anvendelse.“

„Men Myggen var hestig og stikkende. Maa ikke den Anvendelse anstaar Dem bedre?“

„Troer Deres Majestæt det?“

„Ja.“

„Sire, De taler ikke Sandhed!“

Frederik tog den unge Piges Haand og trykede den saa voldsomt, at det gjorde Ondt. Den laae haade Brede og Kjærlighed i denne besynderlige Bevægelse. Porporina fortalte ikke en Mine,

og Kongen tilsviede, idet han saae paa hendes
rede og opsvulmede Haand:

„De har Mod.“

„Nei, Sire, men jeg lader ikke som om jeg
fattes det, hvad alle de Andre gjøre, som omringe
Dem.“

„Hvad vil De sige dermed?“

„At man ofte lader som man er død, for ikke
at blive slaæt ihjel. I Deres Sted vilde jeg ikke
lide, at man antog mig for saa frygtelig.“

„Hvem er De forelsket i?“ spurgte Kongen,
idet han endnu engang gav Samtalen en anden
Retning.

„I Ingen, Sire!“

„Naar det er saaledes, hvorfor har De da
Nervetilfælde?“

„Det interesserer slet ikke Preussens Skjebne,
og altsaa belymrer Kongen sig ikke om at vide det.“

„Troer De da, det er Kongen, der taler med
Dem?“

„Jeg kan ikke glemme det.“

„Det maa De dog beqvemme Dem til. Kon-

gen vil aldrig komme til at tale med Dem; det var ikke Kongens Liv, De reddede, Mademoiselle."

„Men her har jeg ikke fundet Baron Kreuz igjen."

„Skal det være en Bebreidelse? Den vilde være uretfærdig. Det var ikke Kongen, der i gaa-
aftes var henne at erlyndige sig om Deres Besin-
dende; det var Capitain Kreuz, som var der."

„Den Distinction er altfor fin for mig, Hr.
Capitain."

„Nu, saa stræb at lære den. See her, naar
jeg sætter min Hat paa Hovedet saaledes, en Smule
tilvenstre, saa er jeg Capitain; og sætter jeg den
saaledes, tilhoire, saa er jeg Kongen; og efter hvad
jeg er, skal De være enten Consuelo eller Made-
moiselle Porporina."

„Jeg forstaaer det nok, Sire; men det vil
falte mig umuligt. Deres Majestæt staaer det frit
for at være Tre, at være Hundrede; jeg kan kun
være En."

„Det er ikke sandt! De vilde ikke tale saale-
des til mig paa Theatret, i Deres Kammeraters
Overværelse, som De taler til mig her."

„Sire, stol ikke paa det!“

„Men er De da besat af Djævelen i dag?“

„Det kommer af, at Deres Majestæts Hat hverken sidder tilhøire eller tilvensire, og at jeg derfor ikke veed med hvem jeg taler.“

Overvunden af det Zillokkende, han især i dette Sieblit fandt i Porporinas Nærhed, løftede Kongen sin Haand til Hatten med et godmodigt og fornæret Smil og satte den heelt ned over det venstre Øre paa saa overdreven en Maade, at hans frygtelige Ansigt derved fik et comisk Anstryg. Han vilde spille den simple Dodelige og saameget som muligt lade Kongen være borte; men da han pludselig erindrede sig, at hans Wrinde var, ikke at adsprede sig fra Besyninger, men at trænge ind i Abbedissen af Dvedslinburgs Hemmeligheder, tog han sin Hat ganske af med en pludselig og ærgerlig Bevægelse; Smilet døde paa hans Læber, hans Vande fordklledes, og han reiste sig med de Ord til den unge Pige: „Oliv her, jeg vil komme og hente Dem igien,“ og gik derpaa ind i Kammeret til Prinsessen, som sjælvende ventede ham. Madame Kleist, som havde seet ham tale med Por-

porina, havde ikke vovet at vige fra Prindsessens Seng. Hun havde anstrengt sig forgjæves for at høre denne Samtale, men da hun paa Grund af Børrelernes Storrelse ikke funde opfattede noget Ord, var hun mere død end levende.

Dgsaa Porporina paa sin Side stjælvede for hvad der vilde foregaae. I Almindelighed alvorlig og ærbodig mod Kongen, havde hun nu maattet gjøre Bold paa sig selv for, ved et noget overdrevet, frimodigt Rosetteri, at drage ham bort fra det farlige Forher, han begyndte paa at lade hende undergaae. Hun havde haabet, aldeles at afholde ham fra at plage sin ulykkelige Søster. Men Frederik var ikke den Mand, der opgav sine Blaner, og den stakkels Piges Anstrengelser strandede paa Despotens Haardnakethed. Hun anbefalede Prindsesse Amalia til Guds Beskyttelse; thi hun begreb meget godt, at Kongen nødte hende til at blive der, for at konfrontere hendes Forklaringer med dem, han nu sif i Sivedceresset. Hun trivlede ikke mere derom, da hun saae hvor omhyggeligt han lukkede Doren til efter sig, da han var kommen ind. Hun stod altsaa i et Qvarter i den

piisligste Forventning, rykende tildeels af Feber, forstrækket over den Intrigue, hvori hun saae sig indvillet, misfornosiet med den Rosse, hun var nødt til at spille, og med Forbauselse tønende paa de Hentydninger, som fra flere Sider begyndte at strømme ind paa hende, om Muligheden af Kongens Forelæselse i hende, og paa den forunderlige Bevægelse, Kongen selv netop nylig havde forraadt i denne Henseende, ved sin besynderlige Opsæsel.

6.

Men min Gud! Kan vel den dygtigste og frygteligeste Dominikaner, som nogensinde har overtaget en Storinqvisitors Forretninger, staae sig i Kampen mod tre Fruentimmer, naar Kjærlighed, Frygt og Vensteb begeisrer Enhver af dem i samme Retning? Frederik kunde gjerne anvende alle Manerer, smigrende Elskværdighed, udfordrende Ironi, usformodentlige Spørgsmaal, fremhyllet Lige-

gylsdighed og hemmelige Trusler; det var Altsammen forgiaves. Forklaringen med Hensyn til Cönsuelos Nærvarelse i Prindcessens Gemakker befandtes, efter Madame Kleists Udsagn og Amalias Forsikringer, aldeles overeensstemmende med det, Porporina saa heldig havde opfundet. Det var ogsaa det meest naturlige, det meest sandsynlige. At lade Alt komme an paa Tilfældet, er ved en saadan Lejlighed det Bedste. Tilfældet taser aldrig og gribes aldrig i Logn.

Ked af at føre denne Krig længere, opgav Kongen sit Parti, eller forandrede idetmindste Taktik; thi han udbrod pludselig:

„Og Porporino, som jeg glemmer derinde! Kjære, lille Søster, siden De besinder Dem bedre, saa lad hende komme herind; hendes Passior vil more os.“

„Teg har Lyst til at sove,“ svarede Prindcessen, som frygtede for at det var en Snare.

„Nu vel, saa ønsk hende en Godmorgen og tag selv Afsked med hende.“

Under disse Ord forekom Kongen Madame

Kleist og gik selv hen at lukke Døren op og kælbe paa Porporina.

Men istedetfor at tage Aftled med hende, knyttede han strax en Samtale med hende om den tydske og italienske Musik, og da denne Gjenstand var udtømt, udbrød han pludselig :

„Aa, Signora Porporina! Jeg har en Nyhed, som jeg glemte at fortælle Dem og som dog vistnok vil glæde Dem. Deres Ven, Baron Trench, er ikke mere i Fængsel.“

„Hvilken Baron Trench, Sire?“ spurgte den unge Pige med en fortræffelig fremhyllet Trofylighed. „Jeg kender To, og de ere begge To i Fængsel.“

„Aa, Trench, Vanduren, vil ende sit Liv paa Spielberg. Det er den preussiske Trench, som har taget Marken sat.“

„Nu, Sire, hvad mig angaaer, saa takker jeg Dem dersfor!“ svarede Porporina: „Deres Majestæt har her gjort en retsfærdig og ødelmodig Handling.“

„Meget forbunden for denne Compliment,

Mademoiselle! Hvad tænker De derom, min kjære Søster?"

"Hvad taler De om?" sagde Prinsessen.
"Jeg har ikke hørt hvad De sagde, min Broder.
Jeg begyndte at falde isærn."

"Jeg taler om Deres Undling, den smukke Trenck, som er flygtet fra Glas over Murene."

"Ah! Det var rigtigt gjort af ham," svarede Amalia meget koldblodigt.

"Det var daarligt gjort af ham," svarede Kongen fort. "Man vilde have undersøgt hans Sag, og han vilde maaßke have kunneth retsærdig giøre sig for de Bestyldninger, som tynde paa hans Hoved. Hans Flugt er nu en Tilstaaelse af hans Forbrydelse."

"Hvis det er saaledes, saa opgiver jeg ham," sagde Amalia bestandig med den største Rolighed.

"Mademoiselle Porporina vil blive ved at forsvare ham, er jeg vis paa," svarede Frederik;
"Jeg seer det paa hendes Dine."

"Det kommer af, at jeg ikke kan troe paa Forræderi," sagde hun.

"Især naar Forræderen er en saa smuk ung

Mand? Beed De, min Søster, at Mademoiselle Porporina er meget lidet med denne Baron Trenck?"

"Vel bekomme hende!" sagde Amalia med Kulde. "Hvis det er en Mand, som er vanceret, vil jeg dog raade hende at glemme ham. Nu ønsker jeg Dem Godmorgen, Mademoiselle, thi jeg føler mig meget træt. Jeg beder Dem at komme igien om nogle Dage for at hjelpe mig at læse denne Partitur, som jeg finder meget smuf."

"De har altsaa igien faaet Smag for Musik?" spurgte Kongen. "Jeg troede De aldeles havde opgivet den."

"Jeg vil forsøge at sætte mig derind i igien, og jeg haaber, min Broder, at De velsvillig vil hjelpe mig dermed. Man siger, at De har gjort store Fremstridt, eg saa kan De nu undervise mig."

"Vi funne tage Underviisning begge Zo hos Signora. Jeg skal føre hende til Dem."

"Gjør det; det vil være mig en stor Forneelse."

Madame Kleist fulgte Porporina ud i Førværelset, og hun befandt sig snart ene i de lange Corridorer, uden hverken at vide hvor hun skulle styre hen for at komme ud af Palladset eller erindre hvad Bei hun var gaaet for at komme til Prindsessens Gemakker.

Kongens Hosholdning blev styret med den allerstørste Deconomii, for ikke at sige mere, og det var sjeldent at træffe en Laqvai i det Indre af Slottet. Porporina traf ikke en Eueste, af hvem hun kunde erholde Underretning, og gav sig til at vante om paa Lykke og Fromme i den sor-gelige, vidiloftige Bygning.

Beslægtet med Tanke om det, der nylig var skeet, udtømt af Træthed og fastende siden den foregaaende Dag, følte Porporina sit Hoved meget angrebet; og, som det undertiden skeer i deslige Tilselde, var det kun en sygelig ophidset Tilstand, der endnu op holdt hendes physiske Kræfter. Hun gifte paa Lykke og Fromme, hurtigere end hun vilde have gjort i sund Tilstand, og forsvigt af en aldeles personlig Idee, som besynderlig plagede hende siden forrige Aften, glemte hun ganske paa

hvad Sted hun befandt sig, foer visb, gik igjennem Gallerierne og Gaardene, som efter tilbage, steg ned og op ad Trapperne, mødte forskjellige Personer, men tænkte ikke mere paa at spørge dem om Veien, og befandt sig endelig som ved Opvaagningen af en Drom ved Indgangen til en uhyre stor Sal, der var fuld af de besynderligste og meest forvirrede Gjenstande, og i hvis Tor en alvorlig og heftig Person hilste hende med megen Foreom- menhed og bad hende at træde ind.

Porporina gjenkendte den meget lærde Akade- miker Stofz, Forstander for Kunstmammeret og Bibliotheket paa Slottet. Han var kommen flere Gange til hende, for at forelægge hende kostbare Manuskripter i den protestantiske Musik fra Refor- mationens første Tider, calligraphiske Kunstværker, hvormed han havde beriget den sangelige Samling. Da han hørte hun søgte en Udgang for at komme bort fra Slottet, tilbød han sig strox at ledsage hende hjem; men bad hende saa indstændig at tage det kostbare til hans Omsorg betroede Kabinet i Diesyn, at hun ikke funde undslæae sig for at gjøre en Tour berigjennem, slottet paa hans Amt. Til-

bøielig til at blive abspredt, som alle Kunstnernaturer, sikkert hun snart sørre Interesse deraf, end hun i Begyndelsen troede, og hendes Opmærksomhed fæstede sig især paa en Gjenstand, som den meget værdige Professor især udpegede hende.

„Denne Tromme,“ sagde han, „som ved første Vielast intet Særdeles har ved sig og som jeg endog saa har mistænkt for at være et apokryfist Mindesmærke, nyder dog en stor Berommelse. Saameget er vist, at Skindet paa dette krigerske Instrument er en Menneskehud, som De selv kan iagttagte af det Kjendetegn, der er til Brystets Sulmen. Dette Seierstegn, som af Hans Majestæt under den hæderlige Krig, han nylig endte, er bragt her til fra Prag, skal være Huden af Johan Ziska, denne beromte Ansører for Hussitteropstanden i det femtende Aarhundrede. Man paastaaer, at han skal have ssjænket dette hellige Esterlæbnskab til sine Vaabenbrødre, idet han lovede dem, at der hvor den var, skulde ogsaa Seieren være. Bohmerne paastaae, at Lyden af denne frygtelige Tromme jog deres Fiender paa Flugt, og fremkalde deres faldne Ansøreres Skygger til Kamp

for deres hellige Sag, og tusinde andre Mærkværdigheder. Men, uden at regne, at saadanke overtroiske Historier kun fortjene at foragtes i dette Fornuftens glimrende Alrhundrede, hvori vi have den Lykke at leve, forsikrer desuden Lefant, Hendes Majestet Dronningmoderens Hospræst, Forfatter af en anbefalelsesværdig Historie om Hussitterne, at Johan Zista er blevet begravet med sin Hud paa, eg at foligelig . . . Jeg synes, Mademoiselle, at De blegner! . . . Gaaer De Ondt, eller kusde Synet af denne selsomme Gjenstand indgyde Dem Aftsmag? . . . Denne Zista var en stor Skurk og en meget vild Oprører . . ."

„Det er muligt, min Herre,” svarede Porporina, „men jeg har opholdt mig i Böhmen, og der har jeg hørt sige, at det var en meget stor Mand. Erindringen om ham er der endnu lige-saa levende som om Ludvig den Hjortende maaskee i Frankrig, og man betragter ham der som sit Fædreslands Besrier.“

„Ak! Det er kun et meget slet befriet Fædreland!“ svarede Stofz smilende. „Og jeg kunde længe nok tromme paa dets Besriers hvidtonende

Bryst uden dog at kunne fremkalde hans Skugge,
der paa en stammelig Maade holdes fangen i den
Konges Slot, der har beseiret hans Efterkom-
mere."

Medens den hæderlige Professor Stof sagde
disse Ord i en pedantisk Tone, lod han sine Hingre
løbe over Trommen, som gav en dump, sorgelig
Lyd fra sig, der lignede den, man hører af disse
med Sorgestyr overtrukne Instrumenter ved en
Ligparade. Men den lærde Forstander for Kunstmusæt blev pludselig afbrudt i denne sin profane
Fornøjelse ved et gjennemtrængende Skrig af Por-
porina, som fastede sig i hans Arme og skjulte sit
Ansigt ved hans Skulder som et Barn, der bliver
forskækket for en eller anden selsom eller frygtelig
Gjenstand. Den alvorlige Stof saa sig om for
at opdage Grunden til denne pludselige Skræk, og
saae en Person, hvis Syn kun indgjod ham For-
øgt, staar paa Dørtskelen til Galen. Han vilde
have givet denne Person et Tegn til at fjerne sig,
men han var allerede gaaen bort, førend Porpo-
rina, der kampagtigt knyttede sig til ham, tilded
ham at gjøre en Bevægelse.

„Jeg begriber virkelig ikke,” sagde han, idet han forte hende til en Stol, hvorpaa hun udmattet og stixsvene sank ned, „hvad der flettes Dem? Jeg har Intet seet, som kunde foransledige en saa-
den Strek, som den, De falder.”

„De har Intet seet? De har ikke seet No-
gen?” spurgte Porporina med udmattet Stemme
og forvirret Blik. „Der, i denne Dør . . . har
De ikke seet en Mand staae og betragte mig med
forsædelsig rødsomme Blik? . . .”

„Jo vist har jeg seet en Mand, som ofte
lober om i Slottet og som maaskee nok vilde sætte
en forsædelsig rødsom Mine op, som De meget
rigtig figer; men jeg forsikrer Dem, at jeg er
kun lidet bange for ham og ikke hans Nar.”

„De har seet ham? Af, min Herre, han var
altsaa virkelig der? Det er ingen Drom? Min
Gud! Min Gud! Hvad skal dog dette betyde?”

„Det skal betyde, at han vaa Grund af sær-
beles Beskyttelse af en elskværdig og værdig Prind-
sesse, som i mine tanker morer sig mere over hans
Daarstaber, end hun sætter Lid til dem, er kom-

men ind paa Slottet og nu begiver sig hen til
Hendes Kongelige Høihed."

„Men hvem er han? Hvad hedder han?"

„Naa det veed De ikke! Hvorfor er De da
bange for ham?"

„For Himlens Skyld, min Herre, siig mig
hvem er denne Mand?"

„Ih nu, det et Trismegistus, Prinsesse
Amalias Herremester, en af disse Charlataner, som
gjor sig til en Erhvervsgreen at forudsige hvad
der skal skee og at opdage skjulte Skatte, at giøre
Guld og at være i Besiddelse af tusinde andre sel-
skabelige Talenter, som have været meget stærkt i
Mode her forend Frederik den Stores berømmelige
Regjering. Det er umuligt andet, end at De jo
har hørt, Signoro, at Abbedissen af Quedlinburg
findes Smag i . . ."

„Ja, ja, min Herre, jeg veed hun studerer
Cabala, for Tidsfordriv sandsynligvis . . ."

„Ja, naturligvis! Hvorledes skulde man el-
lers antage, at en saa oplyst, saa danned Prind-
sesse skulde for Alvor bestjeftige sig med saa over-
henvne Ting?"

„Alisa, min Herre, De kjender dette Men-
neske?“

„Ja, i lang Tid. Det er vel over fire Aar
siden man seer ham vise sig her idetmindste een
Gang hver sjette eller ottende Maaned. Da han
er meget fredelig og aldrig blander sig i Intriquer,
taaler Hans Majestet, som ikke vil beroe sin
Søster nogen uskyldig Fornoelse, hans Nærverelse
i Staden, ja selv hans uhindrede Argang til Slot-
tet. Han misbruger den ikke, og over ikke sin saa-
kaldte Kunst her i Landet, undtagen hos Hendes
Høihed. Hr. Golowkin beskytter ham og gaaer i
Caution for ham. Dette er Alt, hvad jeg kan sige
Dem om ham; men hvorledes kan det interessere
Dem saa uhyre, Mademoiselle?“

„Det interesserer mig slet ikke, min Herre,
forsikrer jeg Dem; men for at De ikke skal troe
mig affindig, maa jeg sige Dem, at denne Mand
syntes mig — det er uden Twivl kun en Illusion —
at have en træffende Lighed med en Person, som
har varet mig kjær og er det endnu; thi Deden
sonderriwer ikke Hengivenhedens Baand, gjer den
vel, min Herre?“

„Det er en edel Følesse, De udtaler, Mademoiselle, og en saa fortjent Person som Dem fuldkommen værdig. Men De har været meget bevæget og jeg seer, at De kan neppe staae paa Deres Been, tillad mig at følge Dem hjem.“

Da Porporina kom hjem, gik hun tilsengs og laae flere Dage angreben af Feber og overordentlig heftig Nervesvækkelse. Efter denne Tids Forløb fik hun en Billet fra Madame Kleist, som anmeldede hende om at komme hjem til sig og synge Klokkens Otte om Aftenen. Det var kun et Paastud for hemmelig at faae hende op paa Slottet. Ad hemmelige Gange gik de ind til Prinsessen, som de fandt fortryllende pyntet, uagtet hun næsten gik i Mørke i sit Børrelse og alle i hendes Ejendomme staende Domestikker havde faaet deres Aftested for denne Aften, under Paastud af, at hun ikke befandt sig vel. Hun modtog Sangerinden med tusinde Kjærtregn og, flyngende sin Arm fortroligt om hendes, førte hun hende til et yndigt lille rundt Børrelse, der var belyst af halvtredsindstyve Voxlys og hvor et kosteligt Aftensbord med smagsfuld Luxus stod dækket. Den franske Rococo havde endnu

ille faaet Indgang ved det preussiske Hof. Man har forresten i denne Periode en dyb Foragt for det franske Hof til Skue og lod sig noie med at esterligne Traditionerne fra Ludvig den Hjortendes Tid, for hvem Frederik, hemmelig bestjæstiget med at efterabe denne store Konge, robede en grændse-los Beundring. Imidlertid var Prindsesse Amalia pyntet efter den nye Tids Smag, og skjondt hendes Pynt var tugtigere, end den Madame Pompadour havde for Skik at bære, var den dog derfor ikke mindre glimrende. Madame Kleist havde ogsaa klædet sig paa det Elskværdigste; og dog var der kun dækket til Tre og fandtes ikke en eneste Ejener.

„De er ganske forbauset over vor lille Rest,” sagde Prindsessen leende. „Nu vel, De vil forbauses mere endnu, naar De erfarer, at vi sætte os til at spise alle Tre og varte os selv op, ligesom vi allerede have lavet Alt selv, Madame Kleist og jeg. Det er os To, som have dækket Bordet og tændt Faklerne, og jeg har aldrig mørret mig saameget før. Jeg har for første Gang i mit Liv friseret mit Haar selv og klædet mig på

ganske ene, og jeg har aldrig før faaet det til at klæde mig saa godt, idet mindste efter hvad jeg synes. Nu, vi ville more os *incognito*. Kongen sover i Potsdam, Dronningen er paa Charlottenburg, min Søster hos Dronningmoderen i Montbijou, mine Brødre, jeg veed ikke hvor; vi ere alene paa Slotlet. Jeg antages for at være svag, men benytter i Nat min Frihed for at nyde Livet en Smule og for med Eder Zo, de eneste Personer i Verden, jeg kan betroee mig til, at seire min kjære Trencks Flugt. Vi ville ogsaa drikke Champagne paa hans Sundhed, og hvis En af os skalde faae sig en lille Pidst, skulle de Andre holde det hemmeligt. O, Frederiks smukke, philosophiske Afkentselskaber ville aldeles forbunkles af dennes Munterhed og Glands!"

Man satte sig tilbords og Prinsessen viste sig i et ganske nyt Lys for Porporina. Hun var god, deltagende, naturlig, munter, smuk som en Engel, med eet Ord, tilbedelsesværdig, som hun havde været i sin første Ungdoms sjonnestre Dage. Hun syntes at svomme i Lykke, og det var en reen, ædelsmodig og uegennytig Lykke. Hendes

Elster flygtede langt bortfjernet fra hende, og hun vidste ikke, om hun nogensinde skulle se ham igjen; men han var fri, hans Lidelser vare tilende, og hans af Lykke straalende Elsterinde velsignebe Skjæbnen.

„Af! Hvor jeg føler mig vel mellem Jer To!“ sagde huu til sine Fortrolige, som med hende dannede den smukkeste Trio, som et raffineret Køketteri nogensinde har unddraget Mændenes Blik.
 „Jeg føler mig fri, som Trend er det i denne Stund; jeg føler mig god, som han altid har været det, og som jeg ikke troede mere at kunne blive! Det syntes mig som om Glaz's Fæstning tyngede hver Stund paa min Sjæl; om Matten lade det paa mit Bryst som en Mare. Jeg lade og fros i min Edderdunsseng, naar jeg tænkte paa, at han, jeg elstede, rykede af Kulde paa det mørke, underjordiske Fængsels fugtige Steenbro. Jeg levede ikke mere, jeg kunde ikke mere nyde Noget. Af, kjære Porporina, tænk Dem den Skræk, man føler, naar man maa sige sig selv: Alt Dette lider han for Din Skyld! Det er min ulykkelige Kjærlighed, der lægger ham levende i Graven! Denne Tanke for-

vandsede ligesom Harphyernes Aande ethvert Ræ-
ringsmidde til Galde. Skjænk mig Champagne,
Porporina, jeg har aldrig holdt af den; i to Aar
har jeg kun drukket Vand. Men nu forekommer
det mig som om jeg drak Nectar! Lysenes Elsands
er oplivenbe, Dusten af Blomsterne god, disse Læ-
kerbidstener ere udsøgte, og især I ere smukke som
to Engle, Kleist og Du. O, ja! Jeg seer, jeg
hører, jeg aander; jeg er blevet levende igjen fra
en Statue, fra et Lig, som jeg var før. Holdt,
klink først med mig paa Trends Sundhed og der-
næst paa hans Vens, som er flygtet med ham;
derpaa driske vi paa de tappre Bevogteres Bel-
gaaende, som have ladet ham flygte, og endelig
tilsidst paa min Breder Frederiks, som ikke har
funnet hindre det. Nei, ingen bitter Tanke skal
forstyrre denne Festdag. Jeg har ikke mere Nag
til Nogen, jeg synes jeg elster Kongen. Top!
Paa Kongens Sundhed, Porporina, Kongen leve!"

Hvad der bidrog til det Wei behag, denne stal-
kels Hyrstindes Glæde meddeelte sine to smukke
Gjæster, var den Godmodighed i hendes Manerer
og den fuldkomne Lighed, hun lod herfør mellem

dem alle Tre. Hun reiste sig og hyltede Tallerker-
ner om, naar det var hendes Tour, star selv for
og betjente sine Veninder med en barnlig og ro-
rende Fornsielse.

„Alt, om jeg end ikke er født for Lighed i
Livet,” sagde hun, „har Kjærlighed idetmindste
faaet mig til at begribe den, og min ulykkelige
Stilling har viist mig det Skræbelige i den For-
dom, at Rang og Herkomst skulde gjøre Noget til
Sagen. Mine Søstre ere ikke saaledes som jeg.
Min Søster i Anspach vilde før bære sit Hoved paa
Skasottet, end først hilse en ikke regjerende Fyrst-
inde. Min Søster i Baireuth, som med Voltaire
spiller Philosoph og stærk Mand, vilde rive Dinene
ud paa en Hertuginde, som vilde tillade sig at have
en Tomme løngere Slæb paa sin Kjole end hun.
Det kommer af, - at de aldrig have elsket, seer J!
De tilbringe deres Liv i dette aandelige Mastineri,
som de falde deres Rangs Værdighed. De døe
indbalsamerede i deres Majestæt som Mumier; de
have aldrig kjendt mine bitre Smertter, men faa
have de heller ikke, i hele deres Etikette- og Gala-
Liv, havt et eneste Dvarteers Frihed, Fornsielse

og Fortrolighed, som jeg nyder i dette Sieblit! Mine kjære Veninde, I maa giore mig denne Fest fuldkommen, I maa sige Du til mig iasten. Jeg vil være Amalia for Her, ikke Høihed, Amalia slet og ret. Af, Du seer ud, som om Du vilde afflaae det, Du klist? Hoffet har fordeervet Dig, mit Barn; mod Din Billie har Du indaandet den usunde Lust! Men Du, Porporina, som sjondt Du er Skuespillerinde, dog synes at være et Naturens Barn, Du vil give efter for mit usyldige Ønske."

„Ja, min kjære Amalia, jeg vil giore det af ganske Hjerte for at forbinde mig Dig!“ svarede Porporina leende.

„O himmel!“ udbredt Fyrstinden. „Hvis Du vidste hvad Indtryk det gjer paa mig at blive sagt Du til, og here mig falde Amalia! Amalia! O! Hvor han sagde dette Navn godt, han! Det forekom mig, at det var det smukkeste Navn paa Jorden, det blideste, en Dynde nogensinde har haaret, njar han sagde det.“

Lidt efter lidt drev Prinsessen sin Hjertenslyst saa vidt, at hun glemte sig selv for kun at

bestreiftige sig med sine Veninder, og under denne Streben efter Lighed følte hun sig saa stor, saa lykkelig og saa god, at hun uvilkaarlig aflagde den raa Personlighed, som Lidenslub og Lidelse havde udviklet hos hende. Hun ophørte at tale udelukkende om sig selv, hun tenkte ikke mere paa at giøre sig nogen Fortjeneste af at være saa elstværdig og saa ligesrem; hun spurgte Madame Kleist om hendes Familiesforhold, Stilling og Følelser, hvad hun aldrig havde gjort, siden hun var blevet ganske betaget af sin egen Kummer. Hun vilde ogsaa kjende Kunstnerlivet, Theatrets Følelser, Porporinas Freer og Tilbørelsigheder. Hun indgjed Tillid paa samme Tid, som hun følte den, og fandt ueadelig Fornuiselse i at læse i en Andens Sjæl og at see, at disse fra hende hidtil forskellige Vænner i deres Tilværelse vare hendes Lige, vare lige-saa fortjente hos Gud, ligesaa vel udflyrede af Naturen, og ligesaa indflydelsesrige paa Jorden, hvilket hun i lang Tid havde bilstet sig ind at kun hun var i en hoiere Grad, end alle Andre.

Det var især Porporina, hvis aabenhjertige

Svar, Deeltagelse og Medfølelse sydte hende med
Agtelse og behagelig Forundring.

„Du synes mig en Engel, Du, en Pige fra
Theatret!“ sagde hun til hende. „Du taler og
Du tænker mere ødelt end noget kronet Hoved,
jeg kender. See, jeg soler en Agtelse for Dig,
som grændser til Videnskabslighed; Du maa tilstøae
mig Din udeelte Agtelse igjen, smukke Porporina.
Du maaaabne mig Dit Hjerte og fortælle mig
Dit Liv, Din Herkomst, Din Opdragelse, Din
Kjærlighed, Din Ulykke, Dine Fejl selv, hvis Du
har begaact nogle. Det kan kun være ødle Fejl,
som dem, jeg har, ikke paa Samvittigheden, som
man ellers siger, men i Samvittigheden, i mit
Hjertes Helligdom. Klokken er Elleve, vi have
he'e Matten for os; vor lille Orgie stunder mod
Enden, thi vi bestille intet Andet end snakke, og
jeg seer, at den anden Klasse Champagne vil have
Uret. Vil Du forælle mig Din Historie, saaledes
som jeg beder Dig om den? Det forekommer
mig som om Besjendtskabet til Dit Hjerte og den
maleriske Fremstilling af et Liv, hvori Alt vil være
mig nyt og ukjendt, vil give mig en bedre Under-

retning om de sande Pligter i denne Verden, end alle af mig selv anstillede Betragtninger nogen-sinde have funnet give. Jeg føler mig i stand til at høre Dig og følge Dig, som jeg aldrig har funnet høre Noget, som var min Videnskab frem-med. Vil Du tilfredsstille mig?"

„Jeg vilde gjøre det af gansse Hjerte, Deres Høihed . . ." begyndte Porporina.

„Deres Høihed? Hvor faae Du denne Høihed fra?" afbrød Prinsessen munstert.

„Jeg siger, min kjære Amalia," tog Porpo-rina efter Ordet, „at jeg vilde gjøre det med Hørnsielse, hvis der ikke i mit Liv var en vigtig, næsten frygtelig Hemmelighed, hvortil Alt knytter sig, men som ingen Trang til hjertelig Meddelelse, ingen Opbrusen af min Følelse tillader mig at aabenbare."

„Nu vel, mit kjære Barn, jeg kender Din Hemmelighed! At jeg ikke har talt til Dig derom fra Begyndelsen af dette vort Aftensgilde, hidrorte fra en Beskedenhedsfølelse, der nu, som jeg mærker, er overvundet af min oprigtige Venstabsfølelse for Dig."

„De veed min Hemmelighed!“ udbrød Porporina, forstenet af Overraskelse. „O! Tilgiv, Madame! Det synes mig umuligt.“

„Maa jeg nu bede Dig om Pant! Du behandler mig jo bestandig som Høihed.“

„Tilgiv mig, Amalia . . . men Du kan ikke vide min Hemmelighed, medmindre Du virkelig er i Forstaelse med Cagliostro, som man paastaaer.“

„Jeg har hørt tale om Dit Eventyr med Cagliostro og er færdig at dse af Længsel efter at kjende de enkelte Omstændigheder i denne Henseende? men det er ikke Nygjerrighed, som bevirger mig iasten, det er Benslab, som jeg oprigtigt har sagt Dig. For derfor at opmunstre Dig, vil jeg sige Dig, at jeg siden imorges veed meget vel, at Signora Consuelo Porporina kunde med al Lovmæssighed, hvis hun vilde, tage sig Titel af Grevinde af Rudolstadt.“

„I Himlens Navn, Madame . . . Amalia . . . siig mig, hvem har funnet underrette Dem . . .“

„Min kjære Rudolstadt, Du veed altsaa ikke, at min Søster, Markgrevinden af Baireuth, er her?“

„Jo, jeg ved.“

„Dg med hende hendes Læge Superville!“

„Nu forstaaer jeg det. Superville har brudt sit Ord, sin Eed. Han har sladdret!“

„Berolige Dig. Han har kun talt til mig og det under Hemmelighedens Segl. Jeg indseer forresten ikke, hvorfor Du er saa bange for at lade denne Sag rygtes, der er saa ærefuld for Din Charakter og som ikke mere kan skade Mogen. Familien Rudolstadt er uddøet, med Undtagelse af en gammel Stiftsfroken, som ikke længe kan leve med at samles med sine Brødre i Graven. Vi have rigtignok i Sachsen Fyrster af Rudolstadt, som ere Dine nære Slægtninge, Dine kærlige Fætttere, og meget forfængelige af deres Navn; men hvis min Broder vil understøtte Dig, kan Du bære dette Navn, uden at de vove at gjøre nogen Indsigelse derimod . . . medmindre Du ikke vedbliver at foretrække Dit Navn Porporina, som er aldeles ligesaa hæderligt og langt behageligere for Dret.“

„Det er virkelig min Hensigt, hvad der saa end morder,“ svarede Sangerinden. „Men jeg

vilde gjerne vide ved hvilken Anledning Supperville har fortalt Dem alt Dette. Naar jeg faaer det at vide, og min Samvittighed derved er løst fra sin Ged, lover jeg Dem... at fortælle Dig de enkelte Omstændigheder ved dette sorgelige og besynderlige Giftermaal."

„Sagen er denne,” sagde Prinsessen: „Da en af mine Kammerpiger var syg, lod jeg Superville, som, efter hvad man sagde mig, befandt sig paa Slottet hos min Søster, bede om at komme til mig, for at see til hende. Superville er en aandrig Mand, som jeg har kjendt, da han opholdt sig her, og som aldrig har holdt af min Broder. Dette foransledigede mig til at underholde mig fortroligt med ham. Tilfældet bragte Talen paa Musik, paa Operaen, og følgelig paa Dig. Jeg talte til ham om Dig med saamegen Roes, at han, for nu enten at gjøre mig en Fornoielse derved, eller fordi det var hans Overbeviisning, langt overgik mig i at holde Løvtaler over Dig og løste Dig til Skyerne. Jeg fandt Behag i at høre ham, men bemærkede en vis Affectation hos ham, hvorved han i Dig vilde lade mig ane en roman-

tist Silværelse, der var Interesse værd, og en overlegen Sjælsstorhed, der langt overgik mine bedste Formodninger. Jeg trængte hestig ind paa ham, det tilstaaer jeg Dig, og han lod sig ogsaa længe bede, maa jeg sige til hans Reisærdiggjørelse. Endelig, efterat have forlangt mit Ord paa ikke at forraade ham, fortalte han mig Dit Egteskab med Greven af Rudolstadt paa hans Dodsseng, og det øbelsmodige Afskald, Du gjorde paa alle Dine Rettigheder og Fordeler. Du seer, mit Barn, at Du uden Betænkelighed kan meddelse mig Resten, hvis intet Andet forpligter Dig til at skjule det for mig."

„Naar det forholder sig saaledes,” sagde Porporina efter et Diebliss Lausched og rort Bevægelse, „vil jeg, skjondt denne Fortælling vil vække meget smertelige Erindringer hos mig, især siden mit Ophold i Berlin, tillidsfuldt tilfredsstille Deres Høiheds . . . jeg vilde sige min gode Anna-las Dnsse.”

---

7. *)

„Jeg er født, jeg ved ikke i hvilken Krog i Spanien, jeg ved heller ikke bestemt hvad Åar, men jeg maa nu være tre og tyve eller fire og tyve Åar gammel. Jeg ved ikke min Faders Navn, og hvad min Moder angaaer, troer jeg, hun i Henseende til sine Forældre var i samme Uvisshed som jeg. Man talte hende i Venetia Zingaraen og mig for Zingarellaen. Min Moder

) Consuelo's Hændelser, som udgjore flere Bind), der ere udgivne med flere Åars Mellemrum, ville formodentlig være gaaet Læserne i Glemme. Forsaiteren har derfor troet at burde gjentage dem her i muligste Korthed. De Læsere, som have en saa lykkelig Hukommelse, at de deri kunne rumme en heel lang Roman, ville naturligvis finde denne Gjentagelsse trættende; men de bedes derfor at springe dette Capitel over, for ikke at misbruge deres Tålmodighed.

*) Paa Dansk 7 Bind, hos Jordan, Kjøbenhavn 1846 — 1850.

havde givet mig til Skytspatronesje Maria del Consuelo, d. e. Trostens Maria. Mine første Aar tilbragtes i et omflakkende og elendigt Liv. Vi gjennemstreifede Verden tilføde, min Moder og jeg, og levede of at synge. Jeg har en dunkel Erindring om, at vi i Bohmens Skove blev gjæstfrit modtagne paa et Slot, hvor en smuk Dreng, Borgherrens Son, ved Navn Albert overvældede mig med kjærlig Omhu og Venuskab og forærede min Moder en Guitar. Dette Slot var Riesenborg, hvis Slotsfrue jeg en Dag længere hen i Tiden skulde undslaae mig for at være. Den unge Herre var Grev Albert af Rudolstadt, hvis Egtesælje jeg var bestemt til at blive.

„Da jeg var ti Aar, begyndte jeg at synge paa Gaberne. En Dag, da jeg sang min lille Sang paa Sanct Markuspladsen i Benedig, foran et Kaffehuus, faldie Mester Porpora, som netop befandt sig der og følte sig slaaet af min talifulde Stemme og den naturlige Methode, min Moder havde lært mig, paa mig, udspurgte mig, fulgte mig hjem til min Hytte, gav min Moder endeeel Grevinden af Rudolstadt. 1 D.

Understettselje og lovcde hende at optage mig i Scuola dei medicanti, en af disse musikalske Gratissitoler, hvorfaf der i Italien er saadan Overflodighed, og hvorfra der udgaer saa berømte Kunsinere af det ene og det andet Kjøn; thi det er de bedste Lærere, som have Bestyrrelsen af dem. Jeg gjorde der hurtige Fremstridt, og Mester Porpora ful mig saa kjær, at jeg derved udsatte mig for mine Kammeraters Skinsyge og Drillerier. Deres uretfærdige Brede og den Foragt, de fastede paa mine daarlige Klæder, vænnede mig tidlig til Taalmodighed, Tilbageholdenhed og Resignation.

„Jeg husser ikke den første Dag, jeg saae ham; men det var vel i en Alder af syv eller otte Åar at jeg allerede elskede en ung Mand eller rettere en Dreng, der var forældreløss og forladt, studerede Musik ligesaavelsom jeg, og levede ved Andres Bestyrrelse og Mildhed, ligesom jeg, paa Gaderne. Vort Venstfab eller vor Kjærlighed, thi det var det samme, var en kydss og behagelig Følelse. Vi tilbragte de Timer, som ikke vare bestemte til Musikunderviisningen, sammen i et usyldigt Dagdriverliv. Efterat min Moder forgjæves

havde bekæmpet vor Tilbøielighed, bifalstt hun den paa Grund af det Lovte, hun lob os afslægge ved sin Dødseng, at vi vilde gifte os sammen saa-snart vort Arbeide havde sat os i stand til at underholde en Familie.

„I en Alder af atten eller nitten Aar havde jeg gjort store Fremstridt i at synge. Grev Justiniani, En af de venetianske Nobili og Eier af Theatret San Samuel, hørte mig synge i Kirken og ansatte mig som førstie Sangerinde for at erstatte Corilla, en smuk og stærk Virtuosinde, hvis Elske han havde været, men som hanne været han utro. Denne Justiniani var netop ogsaa min Forlovedes, Anzoletos, Beskytter. Anzoletto blev ansat tilligemed mig for at synge i de første Mandsrolser. Vor første Opræden foregik under de meest glimrende Auspicier. Han havde en herlig Stemme, en overordentlig naturlig Lethed og et forsrende Udvortes; alle de smukke Damer beskyttede ham. Men han var doven, han havde ikke haft en saa dygtig eller saa ivrig Syngemester som jeg. Hans Held blev mindre glimrende. Han ørgrede sig i Begyndelsen derover, siden trodsede han, og

til sidst blev han skinsy; paa den Maade mistede jeg hans Kjærlighed."

„Er det muligt," sagde Prindsesse Amalia, „at det var af en saadan Grund? Han har altsaa dog nok været meget maadelig?"

„Af, nei, Madame: men han var forfængelig og Kunstner. Han valgte til sin Beskytterinde Corilla, som var falden i Unaade og derfor var rasende; hun borttog mig hans Hjerte, og bragte ham snart til at fornærme og sørderive mit. Mester Porpora, som altid havde bekæmpet vore Følelser, fordi han paastaaer, at en Dvinde sor at være en stor Kunstnerinde bør holde sig fri for enhver Evidenskab og ethvert Hjerteanliggende, lod mig en Aften opdage Anzoletos Forræderi. Næste Dags Aften gjorde Grev Justiniani mig en Kjærligheds-erklæring, som jeg var langtsra at vente og som fornærmede mig dybt. Anzoleto lod som han var skinsy og troede, at jeg var fordærvet; han vilde bryde med mig. Jeg flygtede om Natten fra mit Logis, opsggte min Lærer, der er en Mand med en hurtig Beslutning, og som havde vænnet mig til en hurtig Udførelse. Han medgav mig Breve til

Fastlandet, og næste Morgen ved Dagens Frembrud reiste jeg til Bohmen."

,Til Bohmen!" udbredt Madame Kleist, som tillige gjorde store Dine ad Porporinas Mod og Dyd.

,Ja, Madame," svarede den unge Pige. „I vort Sprog, som vi omvanskende Kunstnere bruge, betegner den øste forekommende Talemaade „at reise til Bohmen" at overgive sig til et fattigt, arbeidsomt, øste brødefuldts Livs Tilfældigheder, et Slags Zigeunerliv, som man da ogsaa bestylder Bohmerne for at føre. Hvad mig nu angaaer, reiste jeg til Bohmen, dog ikke i den ovenantydede symboliske Betydning, hvorvel min Skjæbne syntes at bestemme mig til det Samme som saamange Andre, men til Czechernes ulykkelige Land, Huf's og Ziskas Fædresland, til Bohmerwald, fort sagt, til Riesenburg, hvor jeg paa det ædelmodigste blev modtaget af Familien Rudolstadt."

,Og hvorfor gif Du til denne Familie?" spurgte Prinsessen, som hørte ester med megen Opmærksomhed. „Grindrede man sig der at have seet Dig som Barn?"

„Nei slet ikke. Jeg erindrede det ikke engang selv, og det var først lang Tid efter og tilfældigvis, at Grev Albert fandt og hjalp mig at finde Erindringen om dette lille Eventyr. Men min Lærer Porpora havde i Tydfland været meget forbundet med den agtværdige Grev Christian af Rudolstadt, Familiens Overhoved. Den unge Baronesse Amalia, hans Broderdatter, skulle have en Gouvernante, det vil sige en Selbstabsjomfrue, som før et Skins Skyld skulle undervise hende i Musik og forhindre hende fra at lade sig under det alvorlige og sorgelige Liv, man sorte paa Riesenburg. Hendes ødle og gode Slægtninge modtoge mig som en Veninde, næsten som en Paarsrende. Jeg underviste ikke, endftjondt jeg gjerne vilde, min smukke men lunefulde Discipelinde . . .“

„Og Grev Albert blev forelsket i Dig, som det jo maatte være?“

„Af, Madame! jeg kan ikke tale setsindigt om en saa alvorlig og smertelig Sag. Grev Albert, som antoges for sindssvag, og som med en opfyldt Sjæl og et begeistret Geni forbundt de

besvunderligste og se'somste Indfald, en aldeles uforklarlig Sværd i Phantassen . . . ”

„Supperville har fortalt mig alt Dette, uden selv at troe derpaa og uden at gjøre mig det begribeligt. Man tilskrev den unge Mand overnaturlige Evner, Spaadomsgave, forheiet Synskraft, Magt til at gjøre sig usynlig . . . hans Familie fortalte derom uhorste Ting . . . Men alt Dette er umuligt, og jeg haaber, at Du ikke fæster Lidtertil?“

„Forstaan mig, Madame! for den Smerte og Forlegenhed at udtale mig om Kjendsgjerninger, som overstige min Fattetevne. Jeg har seet ubegribelige Ting og til visse Tider synes Grev Albert mig at være et Væsen af overmenneskelig Natur. Til andre Tider har jeg i ham kun seet et ulykkeligt Væsen, der paa Grund af sin overdrevne Dyb var berovet Hornustens Lys; men til ingen Tid har jeg fundet ham lig andre Mennesker i Almindelighed. Naar han var affindig, som naar han var rolig, naar han var begeistret, som naar hon var nedslaaet, var han dog altid det bedste, det retfærdigste, det grundigst oplyste eller

det meest poetisk besjælede Menneske. Med et Ord, jeg kan ikke tænke paa ham eller nævne hans Navn uden en Følelse af Agtelse, uden en dyb Resrelse, eller uden en Slags Forbauselse, thi jeg er den ufrivillige og ikke fuldkommen uskyldige Marsag i hans Død."

„Nu, kjære Grevinde, tor Dine smukke Dine, sat Mod og bliv ved. Jeg hører Dig uden Ironi eller profan Letfindighed, sværger jeg Dig til.“

„Han elskede mig i Begyndelsen uden at jeg funde ane det. Han talte aldrig til mig, han syntes ikke engang at see mig. Jeg troer han bemærkede for første Gang min Nærværelse paa Slottet, da han hørte mig synge. Jeg maa sige Dem, at han er en meget stor Musiker og at han spiller Violin, som Ingen i Verden har nogen Anelse om at man kan spille. Men jeg troer ogsaa, at jeg er den Eneste, som nogensinde har hørt ham spille paa Riesenburg; thi hans Familie har aldrig vidst, at han besad dette usædvanlige Talent. Hans Kjærlighed opstod altsaa af musikalst Begeistring og Sympathi. Hans Cousine, Baronesse Amalia,

som havde været forlovet med ham i to Aar, men hvem hon ikke elskede, blev desaarsag vred paa mig, ssjøndt hun heller ikke elskede ham. Hun visste mig det med mere Åabenhed end Øndstab; thi med alle sine Keil havde hun en vis Ejeksstorhed, hun fedede sig ved Alberts Kulde, ved det sor- gelige Liv paa Sjøtet, og forlod os en skion Morgen, idet hun saa at sige bør førete sin Fader, Baron Frederik, Grev Christians Broder, en fortæf- felig, men noget indskrænket Mand, usøl som for det Aandige og ensoldig af Hiertet, men en Slave af sin Datter og lidenskabelig hengiven til Jagt."

,Men Du fortæller mig jo Intet om Grev Alberts Usynlighed, om hans Korsvinden paa fjor- ten og tvee Dage, hvorefter han pludselig atter kom til syne og troede eller lod som han troede, at han alts ikke havde forladt Huset, og sunde ikke eller vilde ikke sige hvor han havde været, medens man sogte efter ham paa alle Renter."

,Siden Doctor Superville har fortalt Dem denne tilsyneladende mærkværdige Kjendsgierning, vil jeg forklare Dem den; jeg ene kan gjøre det, thi dette Punkt er bestandig bleven en Hemmelig-

hed mellem Albert og mig: Der er i Nærheden af Riesenborg et Bjerg, som kaldes Schreckenstein og som skjuler en Grotte og flere hemmelighedsfulde Kamre i gammel underjordisk Bygningskunst, som daterer sig fra Hussitternes Tider. Skjondt Albert havde gjenemgaet en Række af meget dristige philosophiske Anstuelser og besad en religios Begeistring, der næsten grændede til Mysticisme, var han dog i sit Hjerte bleven ved at være Hussit, eller rettere sagt, Taborit. Nedstammende paa Mødreneside fra Kong Georg Podebrad havde han hos sig selv bevaret og udviklet Troen paa patriotisk Uafhængighed og evangelist Lighed, som Johan Hus's Prædikener og Johan Zistas Seire have saa at sige indpodet Bohmerne."

„Hvor hun kan tale om Historie og Philosophie!“ ubbrød Prinsessen, idet hun saa til Madame Kleist. „Hvo skulde vel have sagt, at en Theaterpige forstod sig paa saadan Ting ligesaa godt som jeg, der har tilbragt mit Liv med at studere i Boger! Hvorofste har jeg ikke sagt Dig, Kleist, at der blandt disse Dækner, som Høffets Mening sæter i de laveste Samfundsklasser, fin-

des indsightsfulde Aander, som staar ligesaa høit, om ikke høiere end hem, man med saamegen Omhu og Bekostning stiller overst i Rangforordningen."

"Af, Madame!" svarede Porporina. „Jeg er meget uvildende, og jeg havde aldrig læst Noget forend mit Øyhold paa Riesenburg. Men der har jeg hørt saameget tale om disse Ting og var nødt til at anstille dybe Betragtninger for at begribe hvad der foregik i Alberts Sjæl, at jeg tilsidst fik en Idee derom."

„Ja, men Du er blevet mystisk og en Smule affindig selv, mit Barn. At beundre Johan Ziffas Feldttoge og Bohmernes republikanske Aand, det biscalder jeg, da jeg har ligesaa republikanske Ideer, som Du, om ikke lidt til endda; thi ogsaa mig aabenbarede Kjærligheden en sand Modsigelse i det, mine pedantiske Lærere havde lært mig med Hensyn til Folkenes Nettigheder og Individets Fortjeneste; men jeg deler ikke Din Beundring af Caballerernes Fanatisme eller deres taabelige Dromme om christelig Lighed. Det er urimeligt, umuligt at iværksætte, og leder kun til vilde Excesser. Alt

man omstyrter Tronerne, det finder jeg mig i . . .
 og vilde i Nødsfald hjelpe til med . . . At man
 opretter Republiker paa samme Maade som Sparta,
 Athenen, Rom, eller det gamle Venet, det er
 Noget, jeg billiger; men Dine blodgjerrige og
 crasse Taboritter synes jeg ikke bedre om end om
 Balderne med deres Mord- og Brandstiftelser,
 de forhadte Gjædsbere i Münster, og Begharterne
 i det gamle Tydskland."

„Jeg har hørt af Grev Albert, at alt Dette
 juist ikke er det samme," svarede Consuelo beskedent,
 „men jeg tor ikke modsigte Deres Høihed i disse
 Ting, som De har her Histori-
 kere og Lærde, som bestjælige sig med disse van-
 sselige Gjenstande, og De kan bedre end jeg dom-
 me om deres Værdom og Billighed. Om jeg end
 imidlertid var saa lykkelig at have et heelt Academi
 til at undervise mig, troer jeg dog ikke at mine
 Anstuerer forandredes. Men jeg fortsætter efter
 min Fortælling."

„Ja, jeg afbrød Dig med pedantiske Betragt-
 ninger, og beder Tig om Forladelse dørfor. Bliv
 ved! Begejstret af sine Fædres Bedrister, hvad der

er meget begribeligt og tilgiveligt, forelæstet forresten i Dig, hvad der dog er endnu naturligere og lovligere, vilde Grev Albert ikke tillade, at Du ikke var hans Eige for Gud og Menneskene. Han havde vel Ret, men det var dog ikke nogen Grund til at forlade sit faderlige Huus og styrte sin Familie i Fortvivelse."

"Det var netop dette, jeg nu vilde omtale," svarede Consuelo. „I lang Tid var det hans Vane at gaae til Hussittergrotten paa Schreckenstein for at drømme og gruble, og han fandt saa meget mere Behag deri, som han og en stakkels af sindig Bonde, som fulgte ham paa disse Vandringar, vare de Eneste, som havde Kundskab om disse underjordiske Boliger. Han var vant til at begive sig derhen, hver Gang en huelig Nummer eller en heftig Sindsstemning børsoede ham sin Magt over sin Billie. Han funde sole disse Anfaerd forud, og, for at stjule sin Afständighed for sine forbundede Sloegtninge, begav han sig til Schreckenstein ad en underjordisk Gang, som han havde opdaget, og hvis Indgang var en Cisterne, der laae tæt ved hans Wærelse i en Blomsterhave. Var

han først kommen i denne Hule, glemte han Li-
 merne, Dagene og Ugerne. Pleiet af Idenko,
 denne af et poetisk Vanvid grebne Bonde, hvis
 exalterede Sindsstemning havde nogen Lighed med
 hans egen, tænkte han ikke mere paa at giensee
 Dagens Lys eller sine Slægtninge, førend naar
 hans Tilhælde begyndte af forsvinde, og desværre
 blev disse Tilhælde jo længere jo hyppigere og
 langvarigere. Engang blev han endogsaa saa længe
 borte, at man troede ham død, og at jeg påatog
 mig at opdage hans Tilflugtssted. Med megen
 Moie og Fare lykkesedes det mig. Jeg steg ned i
 denne Cisterne, som laae i Haven, og hvorfra jeg
 en Nat havde seet Idenko hemmelig stige frem.
 Men da jeg ikke vidste Beien i disse dybe Trægange,
 var jeg nærværet at miste Livet. Endelig fandt jeg
 Albert, var saa lykkelig at forjage den sorgelige
 Døsighed, hvori han var styrtet, at bringe ham til-
 bage til sine Slægtninge og at faae ham til at
 sværge, at han aldrig mere vilde vende tilbage til
 denne stjæbnesvængre Hule, uden at tage mig med.
 Han gav efter, men forudsagde mig, at det var
 det Samme som at fordomme ham til Døden, og

hans Forudsigelse er kun desværre altfor sandt gaaet i Opsyldelse!"

„Hvorledes det? Det var jo lvertimod at giengive ham Livet!"

„Nei, Madame, medmindre jeg kunde komme til at elsle ham og ikke længere foraarsage ham Smerte."

„Hvad! Du elstede ham ikke? Og Du steg ned i en Brønd, Du satte Dit Liv i Fare paa den underjordiske Vandring . . ."

„Hvor den affindige Zbenko, der ikke fattede min Plan, men som en tro og usornuistig Hund var skinsyg paa sin Herres Sikkerhed, nær havde dræbt mig. En Bjergstrom havde nær revet mig med sig. Albert hjendie mig ikke i Begyndelsen og havde nær faaet mig til at dese hans Affindighed, thi Skæf og en ophidset Sindstemning gjøre en Affindigs Uttringer smitsomme . . . Han sik et nyt og voldsommere Anfald af Vanvid, forte mig ind i de underjordiske Huler og havde nær forladt mig der og spørret mig Udgangen . . . Alt Dette ud-satte jeg mig for, uden at elsle Albert."

„Harde Du da gjort et Levte til Maria del Consuelo for at berørke hans Befrielse?“

„Det var noget lignende, virkelig.“ svarede Porporina med et bedrovet Smil. „Det var en følelse af om Medsyn med hans Familie, af dyb Medfølelse for ham, maaßke en romantisk Tilhængelighed og vistnok et oprigtigt Vensteb; men ikke det ringeste Skim af Kærlighed, idet mindste ikke af den blinde, begejstrede og sode Kærlighed, jeg havde følt for den utalknemmelige Anzlecto, og hvorevæd, som jeg antager, mit Hiertes Kraft altså tidligt var udtomt... Hvad skal jeg sige Dem, Madame? Som en Folge af dette strækkelige Foretagende fik jeg en Hjernebetændelse og var fun en Fingersbrede fra Døden. Albert, der er ligesaa stor væge som Musiker, frelsede mit Liv. Min langsomme Helbredelse og hans virkeltlige Omorg for mig tilveiebragte en inderlig Fortrolighed mellem os som mellem Broder og Søster. Han fik sin Fernust ganske igjen. Hans Fader velsignede mig og behandlede mig som en elsket Datter. Selv den gamle pufslryggede Tante, St. f. s freken Wenceslawa, en Engel i Omhed, men en meget

fordomsfuld Patricierinde, indvilligede ogsaa i at
 antage mig for en Saadan. Albert bad om min
 Kjærlighed. Grev Christian gif endogsaa saa vidt
 at han blev sin Sons Talsmand og bad om min
 Haand. Jeg var bevoget, jeg var forstraeffet; jeg
 elskede Albert, som man elsker Dyden, Sandheden
 og Idealet; men jeg nærede endnu Frygt for ham;
 jeg vægredede mig ved at blive Grevinde, at slutte
 et Ægteskab, som vilde opbringe Landets Adel mod
 ham og mod hans Familie og bringe mig til at
 blive anslaget for smudsige Hensigter og nedrige
 Intriguer. Og freimdeles, skal jeg tilstaae det?
 Det er maaske min eneste Forbrydelse . . . Jeg
 længtes efter min Haandtering, min Frihed, min
 gamle Lærer, mit Kunstnerliv og denne Theatrets
 oprørte Arena, hvor jeg var optraadt et Dieblis
 for at glimre og forsvinde som et Meteor; jeg
 længtes efter hine glødende Brøder, hvor min
 Kjærlighed var knust, min Ulykke fuldendt, som jeg
 troede for bestandig at kunne forbande og foragte
 og hvorom jeg dog hver Nat dromte at jeg blev
 applanderet eller udpeben . . . Det maa forekomme
 Dem besynderligt og elendigt; men naar man

er blevet opdroget for Theatret, naar man har arbeidet sit hele Liv for at bestaae disse Kampe og vinde disse Seire, naar man allerede har vundet det første Slag, da er Lanken om, aldrig mere at kunne vende tilbage dertil, ligesaa skæckelig som den vilde være for Dem, naadigste Prindsesse og hyrebare Amalia, ikke mere at være Prindsesse uden paa Bræerne, som jeg nu er det to Gange om Ugen . . . ."

„Mei, Du tager feil, Du snakker hen i Taget, min Veninde! Kunde jeg fra Fyrstinde blive Kunstnerinde, vilde jeg øgte Trenck og være lykkelig. Du vilde fra Kunstnerinde ikke blive Fyrstinde for at øgte Rudolstadt. Jeg indseer godt, Du har ikke elsket ham! Men det er ikke Din Feil; man elsker ikke hvem man vil!“

„Madame, det er en Tanke, som jeg vilde ønske at kunne gjøre til min egen; min Samvittighed vilde derved finde Ro. Men det er med at løse denne Gaade jeg har anvendt dette Liv, og er endnu ikke kommen til Ende termed.“

„Nu,“ sagde Prindsessen, „det er et vigtigt punkt, og da jeg er Abbedisse maa jeg forsøge at

udtale mig i Samvittighedsanliggender. Du betivler vor Frihed til at elste eller til ikke at elste? Du troer altsaa at Kjærligheden kan vælge eller forkaste og spørge Hornufsten ad?"

„Den burde kunne det. Et ædelt Hjerte burde underordne sin Tilbørelsighed, jeg vil ikke sige under denne verdslige Hornuft, som kun er Daarssab og Logn, men under dette ædle Skjøn, som kun er Smag for det Gode og Kjærlighed for det Sande. De er et Beviis, Madame, paa det, jeg paastaaer, og Deres Exempel fordemmer mig. Født til at bestige en Trone har De opoffret den falske Storhed for en sand Vidensstab, for Besiddelsen af et Hjerte, som var Deres værdigt. Jeg derimod, som ogsaa er født til at være Dronning (paa Bræderne), har ikke haft det Mod eller den Wedelmosdighed, at opoffre med muntert Sind denne lognagtige Wres Flitterstads, for et roligt Liv og en ophsiet Kjærlighed, som frembød sig for mig. Jeg var færdig til at gjøre det af Hengivenhed, men jeg gjorde det ikke uden Smerte og uden Skræf; og Albert, som saae min Angst, vilde ikke modtage min Tro som et Offer. Han forlangte Begeistring,

deelstagende Glæde og et fra enhver Belymring befriet Hjerte. Jeg burde ikke bedrage ham; og kan man vel forresten bedrage Nogen i saadanne Ting? Jeg bad altsaa om Lid, og fik den tilstede. Jeg lovere at gjøre alt Muligt for at komme til at elskede ham, ligesom han elskede mig. Jeg var oprigtig; men jeg følte med Forstrækkelse, at jeg nsdig vilde tvinges af min Samvittighed til at paaetage mig denne strækkelige Forpligtelse."

„Forunderlige Pige! Du elskede endnu den Aanden, før jeg parere paa?"

„At Gud! Jeg troede vel, at jeg ikke elskede ham mere; men en Morgen, da jeg ventede Albert paa Bjerget, for at spadsere med ham, hørte jeg en Stemme fra en Kloft og gjenkendte en Sang, jeg forhen havde studeret med Anzoletto; jeg gjenkendte især denne gjennemtrængende Stemme, jeg havde holdt saameget af, og denne venetianske Accent, der var saa behagelig for min Erindrings; jeg bøier mig ud over Klippen, jeg seer en Cavalier ride forbi; det var ham, Madame, det var Anzoletto!"

„Men, for Guds Skyld! Hvad vilde han i
Bohmen?“

„Jeg sik siden at vide, at han havde brudt sin Ansættelse, og at han flygtede fra Venetien for at undgaae Grev Justinianis Brede. Efterat han meget hurtigt var blevet fed af den trættekjære og despotiske Corillas Kjærlighed, med hvem han med Held efter havde beseget San-Samuelstheatret, havde han erholdt en vis Clorindas Kunst, som var Sangerinde af anden Rung, min gamle Skolekammerat og for Tiden Justinianis Maitresse. Som Verdensmand, det vil sige, som frivol Bellystning, hevnede Greven sig ved at tage Corilla til Maade igjen, uden at afskedige den Anden. Denne dobbelte Intrigue opbragte i hoi Grad Anzoletto, hvem hans Rival forhaanede, han geraadede i Brede og gav en ssjon Sommernat, da Justiniani drog frisk Luft paa Kanalerne med Corilla. Grevens Gondol et saa veldigt Fodspark, at de Begge faldt i Vandet og fik sig et lunket Bad. Vandet i Venetien er ikke alle Steder dybt. Men Anzoletto, der dog tænkte, at denne Sag kunde bringe ham i Olyklamrene, tog Flugten, og kom paa sin Reise

til Prag forbi Slottet Riesenburg. Han reb vi-
dere, og traf Albert, som med ham at gjøre en
Balsart til Schreckenstein, som han ønskede at see
igjen i Selskap med mig. Jeg var mismodig og
forstyrret og bestormedes i denne Grotte af de
smerteligste Føleller. Dette sorgelige Sted, disse
Husfitterbeen, hvorfra Albert havde bygget et Altar
paa Randen af en hemmelighedsfuld Kilde, de be-
undringsværdige og hjertesjærende Toner af hans
Violin, alt Dette havde noget, jeg veed ikke, saa
Strækkeligt ved sig; hans morke og overtroiske
Idee kunde alts gribe ham paa dette Sted,
og jeg følte ingen Kraft hos mig til at forebygge
det . . ."

„Siig kun ligesaa godt Alt! Han troede han
var Ziska. Han paastod, at han havde en evig
Silværelse og at han erindrede sig de forgangne
Aarhundreder; fort sagt, han havde samme Gal-
skab som Grev Saint-Germain?"

„Nu, ja, Madame, siden De veed det, hans
Overbevisning i denne Henseende har gjort et
saal levende Indtryk paa mig, at jeg, istedetfor at

helbrede ham dersra, næsten er kommen til at dele den."

„Er Du da en svag Mand, uagtet Du har et modigt Hjerte?“

„Nogen stærk Mand kan jeg ikke give mig ud for at være. Hvor skulde jeg have faaet denne Styrke fra? Den eneste alvorlige Opdragelse, jeg har faaet, var den, Albert havde givet mig. Hvor'edes var det vel muligt Andet, end at jeg maatte underkaste mig hans Overlegenhed og dele hans Skuffelser? Han havde saamange og saa op-hsiede Sandheder i sin Sjæl, at jeg ikke funde adstille det Falske fra det Vise. Jeg sollte i denne Grotte, at min Fornuft var paa Afveie. Hvad der forbansede mig meest var, at jeg ikke der traf Zdenko, som jeg havde ventet. Det var flere Maaneder siden Zdenko havde ladet sig see. Da han blev ved at fremture i sit Had mod mig, havde Albert fjernet ham og forsøget ham af sin Kæthed, uden Twivl ester en forudgaaende heftig Strid, thi det syntes som om han sollte Anger derover. Maaske troede han ogsaa, at Zdenko havde taget Livet af sig, nu da han saae sig forladt af ham; idet-

mindste taste Albert om ham i gaadefulde Udtryk
og med en saa hemmelighedfuld Forbeholdenhed,
at jeg kom til ot sjælve. Jeg indbildte mig, Gud
tilgive mig denne Tanke! at Albert under et An-
fald af Afsindighed maaßee havde taget ham af
Dage, da han ikke kunde faae den Ulykkelige til at
opgive Tanken em at myrde mig."

„Men hvorfor hadde da denne Zoenko Dig
saa forstækkeligt?"

„Det var en Folge af hans Afsindighed.
Han paastod at have drømt, at jeg havde dræbt
hans Herre og dernæst dandset paa hans Grav.
O, Madame! Denne uheldige Spaadom er gaaet
i Opsyldelse. Min Kjærlighed har dræbt Albert,
og otte Dage derefter deputerede jeg her i en af
de muntreste komiske Overaer. Jeg var nødt der-
til, det er sandt, og jeg har Doden i mit Hjerte,
men Alberts mørke Skjæbne var opfyldt overeens-
stemmende med Zoenkos stækkelige Forudforsky-
nelse!"

„Isandhed, Din Historie er saa diabolisk, at
jeg næsten begynder hverken at vide ud eller ind,
og er færdig at gaae fra Forstanden ved at høre

Dig. Men bliv ved! Alt maa dog til sidst opflares."

„Nei, Madame, den phantastiske Verden, som Albert og Zdenko bare i deres hemmelighedsfulde Sjæle, er aldrig bleven mig forståret, og De maa, ligesom jeg, lade Dgm noie med at begribe Jesu-taterne deraf.“

„Nuvel, Grev Rudolstadt havde idet mindste dog ikke dræbt sin stakkels Nar, vel?“

„Zdenko var i hans Dine ikke nogen Nar, men en Kammerat i Ulykken, en Ven, en hengiven Tjener. Han begræd ham, men havde, talket være Himlen! aldrig haft den Tanke, at opoffre ham for sin Kjærlighed til mig. Jeg derimod bilda mig taabeligt og strafværdigt nok ind, at han havde begaet dette Mord. En nylig opkastet Grav, som var i Grotten og som Albert tilstod mig indsluttede det Kjæreste for ham i Verden, forend han kjendte mig, paa samme Tid, som han anklagede sig for jeg veed ikke hvilken Forbrydelse, bragte mig til at udgyde Angstens folde Sved. Jeg holdt mig overbeviist om, at Zdenko var be-

Grevinden af Rudolstadt. 1 D.

8

gravet paa dette Sted, og jeg flygtede bort fra Grotten, frigendre som en Vanvittig og grædende som et Barn."

„Det var der da ogsaa Grund til," sagde Madame Kleist, „og jeg vilde være død af Skræt. En Elster som Deres Albert vilde ikke have behaget mig det mindste i Verden. Den værdige Hr. von Kleist troede paa Djævelen og offrede til ham. Det er ham, som har gjort mig saa bange som jeg er, og hvis jeg ikke havde taget den Beslutning at stille mig ved ham, troer jeg, at han havde gjort mig gal."

„Du har saamænd ret kjonne Levninger deraf," sagde Prindsesse Amalia. „Jeg troer Du har stilt Dig fra ham en Smule for silvigt. Men afbryd ikke vor Grevinde af Rudolstadt."

„Da jeg kom tilbage til Clotet med Albert, som fulgte mig uden at det faldt ham ind at retfærdiggjøre sig for den Mistanke, jeg havde fattet til ham, fandt jeg der — gjæt hvem, Madame?"

„Anzoletto!"

„Han havde givet sig ud for min Broder og ventede mig. Jeg ved ikke hvorledes han under-

veis havde erfaret, at jeg opholdt mig her, og
 fulde gistes med Albert; men vist er det, at man
 talte derom i Omegnen længe førend der var no-
 get bestemt afsluttet i denne Henseende. Om det
 nu var Fortrydelse, eller en Rest af Kjærlighed,
 eller Lyst til at giøre Undt, der bevægede ham,
 det veed jeg heller ikke; men vist er det, han
 vendte om paa sin Bei med den pludselige Ind-
 skydelse, at bringe dette Giftermaal til at gaae
 overstyr og fratauge Greven mig. Han iværksatte
 Alt for at naae sin Plan, Bonner, Taarer, For-
 førelse, Trusler. Jeg var tilsyneladende uroffelig,
 men i Grunden af mit feige Hjerte var jeg for-
 virret og følte mig ikke længere Herre over mig
 selv. Ved Hjelp af den Løgn, som havde tjent ham
 til at introducere sig og som jeg ikke havde Mod
 til at modsige, ffjøndt jeg aldrig havde talt til
 Albert om nogen Broder, som jeg aldrig nogen-
 finde har haft, blev han hele Dagen paa Slottet.
 Om Aftenen lod den gamle Greve os synge vene-
 tianiske Sange. Disse Sange fra mit Adop:ivsfe-
 dreland gjenvakte alle Minder fra min Barndom,
 fra min forbriegangne Lykke. Jeg følte, at jeg el-

stede endnu, men at det ikke var Den, jeg burde
 elste, Den, jeg vilde elste, og Den, jeg havde lovet
 at elste. Anzoletto besvoer mig ganske sagte at
 modtage ham paa mit Bærelse, og truede med at
 sætte det igjennem mod min Villie, om han end
 derved skulle udsætte sig, men fær mig, for alle
 mulige Farer. Jeg havde aldrig været ham an-
 det end en Søster, derfor udsmykede han ogsaa sin
 Plan med de sjæuneste Forhaabninger og Hensig-
 ter. Han underkastede sig min Dom; han vilde
 først sige mig Farvel. Jeg tænkte han vilde gjøre
 Stoi og Opsigt paa Slottet, bevirkle en strækkelig
 Scene med Albert og overose mig med Skam ved
 denne Skandale. Dersor tog jeg en fortvivlet
 Beslutning og udførte den strax. Ved Midnat
 pakfede jeg mine Sager ind i en Pakke, skrev en
 Billet til Albert, tog de faa Penge, jeg eiede, og
 glemte, i Parenthes sagt, mere end de Halve, gil-
 ud af mit Bærelse og kastede mig paa den Leiestest,
 som havde hidbragt Anzoletto, betalte hans Beviser
 for at være mig behjælpelig paa min Flugt, satte
 over Bindelsbroen og naaede den nærmeste Stab.
 Det var første Gang i mit Liv jeg besteg nogen

Hest. Jeg red fire Mile i Galop, tibagesendte derpaa Beiviseren, foregav, at jeg vilde vente Anzoletto paa Beien til Prag, og gav Beiviseren falske Oplysninger om det Sted, hvor min foregivne Broder kunde finde mig. Jeg tog Retningen mod Wien og besantt mig ved Dagens Trembrud ene, tilfods, uden Hjelpemidler, i et ubekjendt Land og gik saa hurtigt som muligt fremad for at undflye dette dobbelte Kjærlighedsforhold, som syntes mig lige sorgeligt. Dog maa jeg sige, at efter nogle Timers Forløb forsvandt den trolose Anzoletos Phantom af min Sjæl, for aldrig mere at komme igjen, medens det rene Billedet af min ædle Albert fulgte mig som en Egide og som en Forjættelse om Fremtiden gjennem alle mine Farer og Møjsommeligheder paa Reisen."

„Men hvorfor gif Du hellere til Wien end til Venedig?“

„Fordi min Lærer Porpora var reist derhen med vor Gesaudt, som vilde gjenoprette hans forladne Formuesomstændigheder og lade ham gjen erhverve sin gamle Hæder, der var blegnet og forvunklet ved nyere optrædende Componisters lykkel-

gere Held. Jeg var saa heldig al møde en for-
træffelig ung Mand, der allerede var Musikus og
lovede en glimrende Fremtid, som paa Reisen
giennem Bohmerwald havde hørt tale om mig og
faaet det Indfald at opsoge mig for at bede mig
om at lægge et godt Ord ind for ham hos Por-
pora. Vi fulgte ad til Wien, tilfods, ofte meget
frætte, men altid muntre, altid Venner og Brødre.
Jeg knyttede mig saameget hellere til ham, som
han ikke tenkte paa at gjøre Cour til mig, og jeg
heller ikke selv havde den Tanke, at dette kunde
falde ham ind. Jeg forklæbte mig som Dreng og
spillede min Rolle saa godt, at jeg gav Anledning
til mange Slags morsomme Missforstaaelser; men
der var dog een, som nær kunde være blevet meget
sorgelig for os begge To. Jeg forbigaer de øvrige
med Taushed, for ikke at gjøre min Fortælling for
lang, og jeg vil kun omtale dette ene Tilfælde,
fordi jeg veed at det vil interessere Deres Høihed
mere end alt Andet i min Historie."

8.

„Jeg gætter, at Du vil fortælle mig om ham,” sagde Prinsessen, idet hun flyttede Voxlysene, for bedre at kunne see Fortællerinden, og lagde begge sine Albuer paa Bordet.

„Idet vi fulgte Moldauflodens Løb, blev vi paa Grænsen af Bayern opsnappede af Hververe i Deres Broders, Kongens, Tjeneste, og smigrede med det smilende Haab at blive Piber og Tambour, Haydn og jeg, i Hans Majestæts hæderlige Armee.”

„Du, Tambour?” udbrod Prinsessen med lydelig latter. „Af, hvis Madame Kleist havde seet Dig saaledes, vil jeg vædde paa, at Du havde forrykket Hovedet paa hende. Min Broder vilde have taget Dig til sin Poge, og Gud skal vide, hvilke Ødelsæggelser Du vilde have anrettet i vore smukke Hofdamers Hjerter! Men hvad er det, Du siger om Haydn? Jeg känner dette Navn; jeg har nylig faaet nogen Musit af denne Haydn, og er-

indrer nu, at det er god Musit. Det er ikke det unge Menneske, hvorom Du taler?"

"Tilgiv, Madame, det er et ungt Menneske paa nogle og tyve Aar, der seer ud som han kun var femten. Han var min Reisekammerat og er nu min oprigtige og troe Ven. Ved Udkanten af en lille Skov, hvor vore Ransmænd standsede for at spise Frokost, toge vi Flugten. Vi løb som Hærer og havde den Lykke at møde en Reisevogn, som indsluttede den ædle og smukke Frederik Trenck og en forhenværende Broder, Grev Hodig til Noewald."

"Min Tante, Markgrevinden af Culmbachs Mand!" udbrød Prindsessen. „Altter et Kjærligheds parti, Kleist! Det er forresten det eneste Anstændige og Kloge, min tykke Tante har gjort sit hele Liv. Hvordan er han, denne Grev Hodig?"

Consuelo måtte nu give en detailleret Beretning af denne Herre til Noewald: men forend hun var bleven færdig med den, afbrød Prindsessen hende for at gjøre hende tusinde Spørgsmål om Trenck, om den Paaklædning, han bar den Dag, og om de mindste Enkeltheder; og da Consuelo

fortalte hende, hvorledes Trenck var iset til hendes Forsvar, hvorledes han nær var blevet truffen af en Kugle, hvorledes han endelig havde slaaet Røverne på Flugt og befriet en ulykkelig Deserter, som de forte med sig med bundne Hænder og Fod-ber i deres Vogn, maatte hun begynde forfra paany, maatte gjentage de mindste Omstændigheder og berette de meest ligegyldige Ord, han havde sagt. Prinsessens Glæde og rørte Stemning naaede sit Højdepunkt, da hun erfarede, at Trenck og Grev Hoditz havde optaget de to unge Reisende i deres Vogn og at Baronen ikke havde viist Consuelo nogen Æmærksomhed, da han ikke havde undladt at betragte et ved hans Bryst skjult Portrait, at sukke, og at tale til Greven om en hemmelighedsfuld Kjærlighed til en høitstaende Person, som udgjorde hans Lykke og Fortvivelse i Livet.

Da Consuelo fik Lov til at gaae videre i sin Fortælling, fortalte hun, at Grev Hoditz, som i Passau havde gjættet hendes Kjøn, havde villet benyttet sig en Smule for meget af den Beskyttelse, han havde tilstaaet hende, og at hun tillige

med Haydn derfor havde taget Flugten for at fortsætte deres bessedne og eventyrlige Reise paa en Baad, som gik nedad Donau.

Endelig fortalte hun paa hvad Maade hun, blæsende paa Fløjte, medens Joseph Haydn med sin Violin satte Wonderne til at hørde, for at faae noget at spise, var kommen en Aftenstund til et deiligt Kloster, bestandig forskætt og udgivende sig for Signor Vertoni, omvankende Musikus og Zingaro af Metier.

„Eieren af dette Kloster,“ sagde hun, „var en lidenskabelig Musikelsker, men derhos en fornuftig og hjertensgod Mand. Han modtog os, mig i Sæerdeleshed, med stort Vensteb og vilde endog saa adoptere mig, idet han lovede mig et herligt Beneficium, naar jeg vilde gjennemgaar de underordnede kirkelige Grader. At spille Mandssolle begyndte at fede mig. Jeg sollte ikke mere Lyst til Tonsuren end til at være Tambour; men en forunderlig Begivenhed lod mig dog forlænge mit Ophold hos denne elskværdige vært. En Dame, som reiste med Posten, blev oversalden af Fødselsfmerter udenfor Klosterets Port og fædte der en

lille Pige, som hun forlod Morgenen derpaa og som jeg overtalte den gode Stifts herre til at adoptere i mit Sted. Barnet blev dobt Angela, efter sin Fader Alzoletto, og Moderen, Corilla, isede til Wien for at fåsse sig en Ansættelse ved Hoftheatret. Hun erholdt den, idet man udelukkede mig. Fyrst Kaunig forestillede hende for Keiserinde Maria Theresia som en agtværdig Enke, og jeg blev forfæstet som beskyldt og paa det Størkest mistænkt for at elste Joseph Haydn, som blev undervist af Porpora og boede i det samme Huus, som vi."

Consuelo beskrev nsiagtigt sin Audiens hos den store Keiserinde. Prinsessen var meget nysgjerrig efter at here tale om om denne overordentlige Drinde, paa hvis Dyd man dog ikke vilde troe i Berlin, idet man gav hende Fyrst Kaunig, Doctor van Swieten og Digteren Metastasio til Elskere.

Consuelo fortalte dernæst sin Udsning med Corilla for Angelas Skyld og sin Debut i de første Rosser paa det keiserlige Theater, foranlediget ved denne besynderlige Piges pludselige Anger og ødle Følesse. Derpaa talte hun om det ødle og behagelige Vensteb, hun havde staet i med Trenck hos

den venetianske Gesandt, og fortalte vigtigstigt, at hun, da hun bad Farvel med denne elskværdige unge Mand, var kommen overeens med ham om et Middel til at sætte sig i Forstaelse sammen, hvis Kongen af Preussens Forsolgelse skulde gjøre det nødvendigt at gjøre Brug deraf. Hun talte om det Nødhefte, hvis Bladé skulde bruges til Convuler om de Breve, han i Nødsfald vilde sende hende til Gjenstanden for hans Kjærlighed, og hun fortalte, hvorledes hun nylig netop ved et saadant Blad var blevet oplyst om Vigtigheden af den cabbalistiske Skrift, hun havde overleveret Prinsessen.

Man kan nok tænke sig, at disse Forklaringer toge mere Tid end hele den øvrige Fortælling. Da Porporina havde fortalt sin Afreise fra Wien med Porpora og hvorledes hun, paa det mærkværdige Slot Noewald i Mæhren, havde mødt Kongen af Preussen, forklaædt som simpel Officer under Navn af Baron Kreuz, blev hun nødt til at tale om den væsentlige Tjeneste, hun havde gjort Monarken, uden at kjende ham.

,,Det er netop det, jeg er meget nysgjerrig

efter at faae at vide," sagde Madame Kleist.
 „Hr. von Poelniß, der gjerne sladdrer, har betroet
 mig, at Hans Majestæt ved Aftensbordet forleden
 havde erklæret sine Gjæster, at hans Vensteb for
 den smukke Porporina havde mere alvorlige Grunde
 end en blot Kjærlighedsforstaelse.“

„Og dog var det en meget simpel Ting, jeg
 gjorde,“ svarede Grevinden af Rudolstadt. „Jeg
 benyttede den Overlegenhed, jeg havde over en
 ulykkelig Fanatiker, til at hindre ham i at myrde
 Kongen. Carl, denne stakkels bøhmiske Kæmpe,
 som Baron Trenck havde udfriet tilligemed mig af
 Hverernes Hænder, var kommen i Grev Hoditz's
 Tjeneste. Han gjenkjendte Kongen og vilde paa
 ham hvne sin Kones og sit Barns Død, der var
 foranlediget af Sorg og Kummer i Anledning af
 hans anden Bortførelse. Lykkeligvis havde denne
 Mand ikke glemt, at jeg ogsaa havde bidraget til
 hans Frelse og at jeg havde ydet hans Kone nogen
 Understøttelse. Han lod sig overtale og tage Bøs-
 sen ud af Hænderne. Skjult i en nærliggende
 Pavillon hørte Kongen Alt, som han siden har for-
 talt mig, og af Frygt for, at hans Morder ikke

paany skulde faae et Anfaerd af Raseri, volgte han ved sin Afreise en ganske anden Vej end den, hvorpaa Carl havde foresat sig at passe ham op. Kongen reiste ene tilhest med Buddenbrock; det er altsaa meget sandsynligt, at en tygtig Skytte som Carl, hvem jeg om Morgenen ved en Fest, som Grev Hoditz havde anstillet, havde seet tre Gange traesse en Due paa en Stang, ikke vilde have forselet sit Maal."

„Gud skal vide,” sagde Prinsessen med en drømmende Mine, „hvilke Forandringer denne Ulykke vilde have medført i den europæiske Politik og i Individernes Skæbne! Nu, kjære Nudolstadt, troer jeg, at jeg meget godt fjender Resten af Din Historie indtil Grev Alberts Død. I Prag mødte Du hans Onkel, Baronen, som bragte Dig til Niesenborg for at see ham dør af Svindsot, esterat han havde øgtet Dig i det Dieblik, han drog sit sidste Suk. Du har altsaa ikke funnet besluttet Dig til at elskke ham?”

„Af, Madame! Jeg elskede ham for saent og er blevet grusomt straffet for min Nøgen og for min Kjærlighed til Theatret. Evungen af min

Lærer Porpora til at debutere i Wien, ført bag Lyset af ham med Hensyn til Alberts Følelser, hvis sidste Breve han havde undertrykt og hvem jeg altsaa antog for helbredet for sin fatale Kjærlighed, lod jeg mig forsøre af Scenens Tillokkelser og spillede tilslidst i Wien, medens jeg ventede en Ansættelse i Berlin, med en Slags Beruselse . . ."

„Og med Berommelse!“ sagde Prinsessen.
„Det vide vi.“

„En elendig og sorgelig Berommelse!“ sagde Consuelo. „Hvad Deres Hoihed ikke veed, er, at Albert var kommen hemmelig til Wien, at han havde seet mig spille, at han, forsigende hvert af mine Skridt som en hemmelighedsfuld Skygge, havde hørt mig bag Coulisserne tilstaae Joseph Haydu, at jeg ikke kunde give Slip paa min Kunst uden med stor Sorg. Og dog elskede jeg Albert! Jeg sværger ved Gud, at jeg var kommen til den Erfjendelse i mit Indre, at det var mig endnu mere umuligt at give Slip paa ham, end paa min Kunst, eg at jeg havde skrevet ham det til, for at sige ham det, men Porpora, som ansaae denne Kjærlighed for et Hjernespinde og en Gal-

slab, havde opsnappet og brændt mit Brev. Jeg gienfandt Albert udæret af en galopperende Svind-
sot, jeg gav ham min Tro, men kunde ikke gjen-
give ham sit Liv. Jeg har seet ham paa sin Pa-
radeseng, Madame, klædt som en Ridder fra gamle
Dage, sjan i Dødens Arme og med reen Pande,
som Tilgivelsens Engel; men jeg kunde ikke følge
ham til hans sidste Bolig. Jeg overlod ham i
Dødscapellet paa Riesenborg til Bønkos Bevegt-
ning, denne stakkels affindige Sandstiger, som med
et Smil rakte mig Haanden og forniede sig over
sin Bens rolige Sovn. Han idet mindste, frommere
og troere end jeg, har nedlagt ham i sine Fædres
Grave, uden at begribe, at han ikke mere skulde
reise sig fra denne Hvileseng! Og jeg, jeg reiste
afsted, bortslæbt af Porpora, en oprigtig men
ubarmhjertig Ven, et faderligt men ubovielig Hjerte,
der fræng mig i Døret ved min Wjetmands Kiste:
„Paa Lovverdag skal Du deputere i Vir-
tuosi ridicole!“

„Besynderlige Veres, isandhed, i Kunstnerli-
vet!“ sagde Prinsessen, idet hun borttorrede en
Taare, thi Porporina huldede, da hun endte sin

Historie. „Men Du taler ikke om det smuske
Træk i Dit Liv, kjære Consuelo, hvorom Supper-
ville har underrettet mig med Beundring. For ikke
at bedrove den gamle Stiftsfroken og for ikke at
afvige fra Din romanagtige Uegennytthighed har
Du givet Afskald paa Din Rang, Din Arv og Dit
Navn; Du har forlangt Sagen holdt hemmelig af
Superville og Porpora, de eneste Vidner til dette
saa pludselig sluttede Eggessab, og Du er kommen
her fattig som forhen, Zingarella som stedse . . .“

„Men Kunstnerinde for stedse!“ svarede Con-
suelo. „Det vil sige uafhaengig, jomfruelig, bød
for al Kjærlighedsfoelse, saaledes, fort, som Por-
pora uophorlig forestillede mig Grundidealet af en
Masernes Præstinde! Han har vundet Seier, min
frygtelige Lærer! og jeg er nu kommen paa det
Punkt, han ønskede. Jeg troer ikke, at jeg derved
er lykkeligere eller besidder større Bard. Siden
jeg ikke mere elsker og ikke føler mig mere i stand
til at elsse, føler jeg heller ikke mere Begeistringens
Ild eller Theatrets letbevægelige Stemning. Dette
solde Klima og denne Atmosphære ved Hoffet sætte
mig i en sorgelig Stemning. Porporas Gravæ-

relse, min forladte Stilling og Kongens Billie,
som forlænger min Ansættelse mod mit Ønske . . .
jeg kan tilstaae det for Dem, ikke sandt, Ma-
dame?"

"Jeg burde have gjættet det! Stakkels Barn,
man troer Dig stolt paa Grund af det Fortrin,
Kongen beerer Dig med, men Du er hans Fange
og hans Slavinde ligesaavel som jeg, som hele
hans Familie, som hans Favoritter, som hans
Soldater, som hans Væger, som hans smaae
Hunde. O, Kongedommets Tilskokelse, de store
Fyrsters Straaleglands! hvor er Du utsaelig for
dem, hvis Liv udtsommes paa at forstaffe Dig
disse lyse Straaler og denne Islands! Men, kære
Consuelo, Du har endnu mange Ting at sige mig
og som ikke ere saadanne, som interesserer mig
mindst. Jeg venter af Din Oprigtigheb, at Du
paa det Noiagtigste underretter mig om paa hvad
God Du staer med min Broder, og jeg skal frem-
kalde denne Oprigtighed hos Dig, ved at vise Dig
min: Da jeg troede, at Du var hans Maitresse
og smigrede mig med, at Du kunde erholde en
Guist af ham for Trenck, sagte jeg Dig for at

lægge vor Sag i Dine Hænder. Nu berimod, da vi, Gud stee Lov, ikke mere trænge til Dig i den Henseende, men jeg er lykkelig ved at elske Dig for Din egen Skyld, troer jeg, at Du kan sige mig Alt uden at compromittere Dig, saameget mere som min Broders Affairer ikke synes at have videre fremgang hos Dig."

„Den Maade, hvorpaa De udtaler Dem om bette Pun't, bringer mig til at gyse, Madame," svarede Consuelo blegnende. „Det er kun otte Dage siden jeg hørte Folk med alvorlig Mine hylle om Kongens, vor Herres, foregivne Tilbevillighed for hans bedrøvede og fljælvende Undersaat. Hidindtil havde jeg aldrig seet noget Andet mellem ham og mig end en munter Underholdning, velvillig fra hans Side og ærbdig fra min. Han har viist mig altfor meget Vensteb og for stor Erkjendtlighed for min ganske ligefremme Opsætning paa Roswald. Men fra et saadant Forhold til Kjærlighed er der et dybt Svælg, og jeg haaber ogsaa, at han aldrig har tænkt paa at overstride det."

„Jeg troer dog det Modsatte. Han er hest-

tig, trøttesjæl og fortrosig mod Dig, han taler til
Dig som til en lille Dreng, klapper Dig venligt
paa Hovedet ligesom sine Mynder, affecterer for
fine Venner i den senere Tid, at han er mindre
forelsket i Dig end i nozensomhelst Anden; alt
Dette beviser, at han staer i Begreb med at blive
det. Jeg hænder ham saa noie, og indestaer Dig
for, at Duinden fort Tid kemmer til at erklære
Dig. Hvad Beslutning vil Du tage? Modstaer
Du ham, er Du fortapt; giver Du efter for ham,
er Du det endnu mere. Hvad gjør Du i dette
Tilsælde?"

„Ingen af Delsene, Madame, jeg gjør lige-
som hans Rekruter, jeg deserterer.“

„Det er ikke let, og det synes jeg slet ikke
om, thi jeg knyter mig særdeles inderligt til Dig,
og troer næsten at jeg selv nok engang vilde sende
Hververe efter Dig, end see Dig reise bort. Nu,
vi maa sege et andet Middel. Sagen er alvorlig
og fordrer Overlæg. Fortæl mig Alt, hvad der
er passeret siden Grev Alberts Død.“

„Nogle besynderlige og usforklarlige Tildragel-
ser midt under et eensformigt og traurigt Liv;

Jeg vil fortælle hvorledes det er gaaet til, og
Deres Høihed vil maaskee hjelpe mig at forstaae
det."

„Jeg vil forsøge derpaa, paa det Vilkaar, at
Du kalder mig Amalia, som for lidt siden. Det
er endnu ikke Midnat, og jeg vil ikke være Høihed
forend i Morgen ved hoi, lys Dag.“

Parporina fortsaite sin Fortælling med disse
Ord:

„Jeg har allerede fortalt Madame Kleist, da
hun gjorde mig den Ære at besøge mig for første
Gang, at jeg blev skilt fra Porpora, da vi kom
frg Bohmen ind paa den preussiske Grændse. Jeg
veed endnu den Dag idag ikke om min Lærers Pas
ikke har været i Orden, eller om Kongen har fore-
kommet vor Ankunft med en af sine Befalinger,
hvis Hurtighed grændser til det Vidunderlige, for
at forbyde Porpora al Afgang til sine Stater.
Denne, maaskee brødesulde, Tanke sit jeg i Begyn-
delsen; thi jeg erindrede mig den hovmodige Letsin-
dighed og den bitre Oprigtighed, hvormed Por-
pora havde forsvaret Trencks Ære og dablet Kon-
gens Strenghtid, da Denne ved et Aftensgilde hos

Grev Hoditz i Mæhren, gav sig ud for en Baron Kreuz og fortalte os Trencks formeentlige Forrederi og hans Indespærrelse i Glas : . . ."

, „Skulde det virkelig være i Anledning af Trenck,” udbred Prindsessen, „at Mester Porpora har mishaget Kongen ?”

, „Kongen har aldrig talt til mig derom, Madame, og jeg har frygtet for at erindre ham derom. Men vist er det, at Porpora, uagtet mine Bonner og Hans Majestæts Lovter, ikke er bleven faldet tilbage.”

, „Det vil han heller aldrig blive,” svarede Amalia, „thi Kongen glemmer Intet og tilgiver aldrig Frimodighed, naar den saarer hans Egenfjærighed. Nordens Salomon hader og forfolger Enhver, som tvivler om hans Dommes Ufeilbarlighed, især naar denne Dom kun er et plumpt Skin, et hadesuldt Paassud for at befrie sig fra en Fiende. Altsaa, Iæg Sorz an, mit Barn, Du vil aldrig gjensee Porpora i Berlin.”

, „Uagtet den Ærgrelse jeg føler over hans Fraværelse, Madame, ønsker jeg dog ikke mere at see ham her, og vil ikke gjøre noget Skridt mere

til Kongen for at bevirke hans Tilgivelse. Jeg har imorges faaet et Brev fra min Lærer, som beretter mig, at der er en ny Opera af ham, som er optaget paa det keiserlige Theater i Wien. Efter tusinde Moisommeligheder har han endelig naaet sit Maal og Stykket er nu antaget til Indstudering. Jeg tænker altsaa snarere paa at reise til ham end at hente ham til mig; men jeg tænker vel, at jeg ikke har mere Frihed til at forlade dette Land, end jeg havde Frihed til ikke at betræde det."

„Hvad vil Du sige dermed?“

„Da jeg paa Grøndsen saae at man tvang min Lærer til at bestige en Vogn og vende om igjen, vilde jeg følge med ham og opgive min Ansettelse i Berlin. Jeg var saa forbittret over det Raa og tilsyneladende Trolse i denne Fremgangsmæde, at jeg hellere vilde betale Boden ved at arbeide i mit Ansigts Sved end reise dybere ind i et Land, der blev saa despotisk regjeret. Men paa det første givne Tegn til min Beslutning blev jeg af Politiofficeren opfordret til at stige ind i en anden Postvogn, der i et Øieblik var hidbragt og

forspændt, og da jeg saae mig omringet af Soldater, der var meget bestemte paa at tvinge mig, omfavnede jeg min Lærer under Taaer og bessuttede mig til at lade mig føre til Berlin, hvor jeg udmattet af Træthed ankom om Midnat. Man satte mig af tæt ved Passadiset, ikke langt fra Operahuset i et Kongen tilhørende yndigt Huus, der var faaledes indrettet, at jeg boede ganske ene. Jeg fandt der Domestiker til min Tjeneste og et ganske sørdfigt Aftensmaaltid. Jeg havde faaet at vide, at Hr. Poelniß havde faaet Ordre til at sætte Alt i stand til min Ankomst. Jeg var neppe kommen i Orden, da Baron Kreuz lod mig spørge, om han kunde gjøre mig en Bisit. Jeg skyndte mig med at modtage ham, da jeg var utsaalmodig efter at hellige mig for ham over den Modtagelse, der var viist Porpora, og bede ham om Opræisning. Jeg lod altsaa som om jeg ikke vidste, at Baron Kreuz var Frederik den Anden. Jeg kunde godt være uvidende derom. Idet Deserteuren Carl betroede mig sin Plan, at myrde en hei preussisk Officer, havde han ikke nævnet ham ved Navn, og jeg havde først faaet dette at vide af Hodis,

esterat Kongen havde forladt Roswald. Han traadte ind med en smilende og venlig Mine, som jeg ikke havde seet Noget til under hans Incognito. Under sit falske Navn og i et fremmed Land var han noget generet. I Berlin syntes han mig atter at have gjenfundet hele sin Nolles Majestæt, det vil sige, den beskyttende Godmodighed og den edle Blidhed, hvormed han saa godt forstaer at smykke sin Alsmagt. Han kom imod mig, idet han rakte mig Haanden, og spurgte mig, om jeg erindrede at have seet ham før.

„Ja, Hr. Baron!“ svarede jeg. „Jeg erindrer, at De har tilbudt og lovet mig Deres Understøttelse i Berlin, isald jeg skulde trænge dertil.“

Derpaa fortalte jeg ham med Livslighed hvad der var hændet mig ved Grændsen, og bad ham om han ikke kunde forebringe Kongen en Bon om en Satisfaction for den Fornærmedse, der var vederfaret en berømt Mester, og den Twang, der var udøvet mod mig.

„En Satisfaction?“ spurgte Kongen med et Grevinden af Rudolstadt. 1 D. 9

ondstabsfuldt Smil. „Intet Andet? Vil Porpora maaskee udfordre Kongen af Preussen til en Enekamp! eller Mademoiselle Porporina maaskee forhøre, at han skal bøje Kne for hende?“

Denne Spot forsøgte min Forbitrelse og jeg svarede:

„Deres Majestæt kan nok seie Spot til det, jeg allerede har lidt, men jeg vilde hellere have Grund til at velsigre Dem, end til at frygte Dem.“

Kongen rystede mig temmelig heftigt i Armen og sagde, idet han heftede sine gjenremtrængende Øine paa mine:

„Naa, De spiller ogsaa den Fine! Jeg troede Dem aabenhjertig og ærlig, men nu seer jeg, at De kjendte mig fuldkommen vel paa Roswald.“

„Nei, Sire!“ svarede jeg. „Jeg kjendte Dem ikke, og Gud give, jeg aldrig havde kjendt Dem!“

„Det kan jeg ikke sige,“ svarede han med Unde, „thi uden Dem var jeg maastre bleven liggende i en Grøst paa Roswald. Held i Felslasse er ingen Egide mod en Morders Rugle, og jeg

vil aldrig glemme, at det, at Preussens Skjæbne endnu er i mine Hænder, skylder jeg en god lille Sjæl, som var en Fiende af lav Sammensværgelse. Dersor, min Kjære Vorporina, vil Dere slette Humeur ikke gjøre mig utaknemmelig. Vero-lige Dem, jeg beder, og fortæl mig usie, hvad De har at beklage Dem over, thi hidindtil har jeg ikke forstaaet Stort deraf."

Maafee lod Kongen som om han Intet vidste, maafee havde hans Politifolk virkelig troet at finde nogen Formfeil i min Lærers Papirer, nol, han hørte min Beretning med megen Opmærksomhed og sagde derpaa med en Dommers rolige Holdning, der ikke vil føelde nogen letsindig Dom:

„Jeg skal undersøge alt Dette og gjøre Dem rigtig Rede derfor; jeg er meget overrasket over at mine Folk uden Grund have sagt at fortrædige en ordentlig Reisende. Der maa være en eller anden Missforstaaelse. Jeg skal faae det oplyst, var kun rolig, og hvis Nogen har overscredet sin Forfrift, skal han blive straffet.“

„Sire, det er ikke det, jeg forlanger. Jeg beber kun om Vorporas Tilbagekaldelse.“

„Dg jeg lover Dem den,” svarede han.
 „Antag nu en mindre mørk Mine, og fortæl mig,
 hvorledes De har opdaget Hemmeligheden ved mit
 Incognito.“.

Jeg talte nu frit med Kongen og fandt ham
 i sin Samtale saa god, saa elskværdig og saa for-
 førlig, at jeg glemte alle mine Fordomme imod
 ham, for kun at beundre hans paa engang staer-
 sindige og glimrende Aand, hans lette og velvil-
 lige Manerer, som jeg ikke havde fundet hos
 Maria Theresia, og endelig hans delicate Føleller
 med Hensyn til alle Materier, hans Samtale be-
 rørte.

„Hør!“ sagde han, idet han tog sin Hat for
 at gaae. „Jeg har et venstabeligt Maad at give
 Dem ved Deres Ankomst hertil, det er, ikke at
 tale til Nogensomhelst om den Ejendom, De har
 gjort mig, eg om det Besøg, jeg har gjort Dem
 iasten. Skjondt der i min Iver for at takke Dem
 Kun ligger noget Gresuldt for os Begge, kunde det
 dog give Anledning til en meget falsf Idee om
 det aandelige og venstabelige Forhold, hvori jeg
 ønsker at staae til Dem. Man vilde troe, at De

var begjærlig efter det, man i Hoffproget kalder Herrens Gunst. De vilde derved blive Gjenstand for Nogles Mistillid og for Andres Skinsyge. Den mindste Ubehagelighed derved vilde være, at det vilde støtte Dem en Skare Sollicitanter paa Halsen, som vilde gjøre Dem til en Canal for deres tossede Ansegninger, og da De uidentvist har den gode Forstand ikke at ville spille en saadan Rolle, vilde De blive en Skive for deres Paatrængenhed eller deres Fiendstab."

„Jeg lover Deres Majestæt at handle som De behager at befale mig.“

„Jeg besaler Dem Intet, Consuelo, men jeg gjør Regning paa Deres Klogstab og Ærlighed. Jeg har ved første Dækast opdaget en stjen Sjæl og en skarpsindig Forstand hos Dem, og det var fordi jeg ønskede at gjøre Dem til den kosteligste Perle i mit Departement for de sjonne Kunster, at jeg midt inde fra Schlesien gav Ordre til at forstøtte Dem en Vogn paa min Bekostning til at befordre Dem fra Grændsen til det Sted, hvor De nu befinder Dem. Det er ikke min Fejl, om man har gjort den til et Slags hjerende Fængsel

for Dem, eller stift Dem fra Deres Beskytter. Indtil De imidlertid faaer ham tilbage, vil jeg træde i hans Sted, hvis De finder mig værdig til den samme Tillid og den samme Hengivenhed, De har for ham."

Jeg tilstaaer, min kjære Amalia, at jeg blev levende rørt ved dette faderlige Sprog og dette ovnme Vensteb. Der blandede sig maaßke en Smule Stolthed deri, og Taarer kom mig i Dinene, da Kongen rakte mig Haanden til Afsked. Jeg var nær ved at kyssé den, som det formodentlig havde været min Pligt, men, siden jeg er i Begreb med at bekjende alle Ting, bor jeg sige, at i det Dieblik, jeg skulle gjøre det, følte jeg mig grebet af Skræk og som lammet af kold Mistilid. Det forekom mig, at Kongen hjertegnede og smigrede min Egenkørighed for at hindre mig fra at fortælle denne Scene fra Roswald, som paa afstillinge Aander kunde gjøre et Indtryk, der fireb mod hans Politik. Det forekom mig ogsaa, som om han var bange for at blive latterlig ved at have været god og erkendtlig mod mig. Og desuden kom jeg pludselig, i mindre Tid end en Se-

kund, til at tænke paa det skækkelige militaire
Regimenter i Preussen, hvorom Baron Trenck
havde fortalt mig omstændeligt, paa Hververnes
Naahed og Carls Ulysser, paa den ødse Trencks
Fanaenstab, som jeg tilskrev den stakkels Deserteurs
Besittelser, paa en Soldats Krig, som jeg havde
seet saae Spidsrod om Morgenens i en By, vi
kørte igjennem, og paa hele dette despotiske Sy-
stem, som udgjør Frederik den Stores Styrke og
Hæder. Jeg kunde ikke mere have ham personligt,
men saae dog allerede dengang i ham denne abso-
lute Hærster, denne natrulige Fiende af orrigtige
Gemütter, som ikke begræbe Nødvendigheden af
umenneskelige Love, og som ikke kunne trænge ind
i Kongedommernes Hemmeligheder."

9.

„Siden den Dag,” fortsatte Porporina sin
Fortælling, „har jeg ikke seet Kongen hos mig;
men han har undertiden falset mig til Sank-

Souci, hvor jeg endog har tilbragt flere Dage i
Træk med mine Kammerater, Porporino og Con-
ciolini, eller her op paa Slottet, for at spille
Claveer ved hans smaae Concerter og accompag-
nere Grauns eller Bendas Violin og Quanz's eller
Kongens egen Fløjte."

„Hvad der er meget mindre behageligt end at
accompagnere de Forstnævnte,” bemærkede Prindses-
sen af Preussen, „thi jeg veed af Erfaring, at min
lære Broder, naar han bløser falsk eller kommer
ud af Taktten, lader det gaae ud over sine Medspil-
lende og begynder Klammers med dem.”

„Ja, det er sandt,” svarede Porporina, „og
elv hans dygtige Lærer, Hr. Quanz, er ikke altid
gaaet fri for disse Ubehageligheder. Men naar
Hans Majestæt har ladet sig forlede paa den
Maade, gjør han snart sin Uret god igjen ved at
vise sig foelig og uddele smigrende Røes, hvilket
atter gyder Balsom i Egenkjørighedens Saar.
Det er saaledes ved et venstabeligt Ord, ved et
simpelt Udraab af Beundring, at det lykkes ham at
faae Tilgivelse for sin Haardhed og Hestighed af

Kunstnerne, der ellers ere det pirreligste Folk i Verden."

„Men Du selv, med Din Beskedenhed og Velighed, kan Du, efter Alt hvad Du veed om ham, lade Dig fortrylle af denne Basilist?"

„Ja, jeg maa tilstaae, Madame, at jeg ofte uwirkaarlig har maattet give efter for hans Overlegenhed, uden selv at lægge Mærke dertil. Da al smaalig List bestandig har været mig fremmed, er jeg bestandig bleven støffet berved, og det er først bagefter jeg gætter det, naar jeg har anstillet Betragtning derover. Jeg har ogsaa seet Kongen meget ofte paa Theatret og det undertiden ogsaa i min Loge, efter Forestillingen. Han har altid viist sig som en Fader imod mig. Men jeg har aldrig befundet mig ene med ham, uden to eller tre Gange i Haven ved Sans-Souci, og jeg maa bekjende, at det er steet esterat jeg isorveien havde udspioneret hans Spadseretid og med Horsæt stillet mig i Veien for ham. Han faldte da gjerne paa mig, eller kom mig heftigt imøde, og jeg greb da Leiligheden ved Haoren for at tale til ham om Porpora og forny mine Bonner. Jeg har altid

faaet de samme Lovter uden at det dog nogensinde endnu er kommet til noget Resultat. Senere har jeg forandret Taktik og bedet om Tilladelser til at vende tilbage til Wien; men Kongen har da hørt min Bon enten med venlige Bevredelser, eller med en isnende Kulde, eller oftest med synligt slet Hu-meur. Dette sidste Forsøg har i Hovedsagen ikke været lykkeligere end de andre, og selv naar Kongen har svaret tort: „Reis, Mademoiselle, De har Deres Frihed,” har jeg hverken erholdt Opgjørelse af mit Regnskab, eller Pas, eller Tilladelser til at reise. Sagen staaer endnu paa samme Fod, og jeg seer ingen anden Frelse, end Flugt, hvis min Stilling her bliver mig altfor vanskelig at udholde. Af! Madame, jeg er ofte bleven saaret af Maria Theresias Smagløshed for Musik; jeg havde den-gang ikke ringeste Anelse om, at en Konge, der el-ler Musik, skulde være langt frygteligere, end en Keiserinde uden Dre.

Jeg har i Korthed fortalt hele mit Forhold til Hans Majestæt. Aldrig har jeg havt Grund til at frygte for, eller til blot at ane den Grille, Deres kongelige Höihed vil tillægge ham, at elſſe-

mig. Kun har jeg været saa stolt sommetider at
 tenke, at Kongen paa Grund af mit ringe Musik-
 talent og hin romantiske Begivenhed, da jeg var
 lykkelig at redde hans Liv, havde et Slags Ben-
 stab for mig. Han har sagt mig det saa ofte,
 med saamegen Inde og med en saa oprigtig Mine;
 han har under sine Samtaler med mig tilsynela-
 dende viist en saa godmodig Hornselses, at jeg har
 vænnet mig til, maakee uden selv at vide det og
 visstnok ganske uviskaarligt, ogsaa at elske ham med
 et Slags Benstab. Det er et loierligt Udtryk og
 ubentvivl upassende i min Mund; men den Holesse
 af hjertelig Agtelse og frygtsom Tillid, som denne
 af Dem saakalde Kongelige Basilisks Nærvoresse
 Blik, Stemme og føde Ord indgyde mig, er lige-
 saa besvunderlig som oprigtig. Vi ere komne sam-
 men her, for at tale oprigtigt, og ere komne over-
 eens om, at jeg ikke skal paalægge mig nogen
 Evang; nu vel, saa erklærer jeg, at Kongen ind-
 gyder mig Frygt og næsten Skræk, naar jeg ikke
 seer ham og kun indaander hans fortryndede Hosluft;
 men at jeg, saasnart jeg seer ham, strax bliver
 fortryllet i ham og bereot til at give ham alle de

Beviser paa Hengivenhed, som en frygtsom, men
hydig Datter kan give en stræng, men god Fader."

„Du faaer mig til at føjcelve," udbredt Prins-
sessen. „Gode Gud! Om Du nu gaaer hen og
lader Dig beherske og fortrylle i den Grav, at
Du forraader vor Sag?"

„Nei, hvad det angaaer, Madame, det skeer
aldrig! Vær uden Frygt. Naar det gælder mine
Venner eller blot ligefrem Andre, saa trodser jeg
Kongen og selv en Listigere end han, hvis man vil
opstille en Snare for mig, hvori jeg skalde falde."

„Jeg troer Dig. Du udøver over mig, ved
Din Frimodighed, den samme Fortryllelse, som
Du undergaaer fra Frederiks Side. Nu, bliv ikke
urolig, jeg sammenligner Dig ikke med ham.
Fortæl Din Historie og fortæl mig om Cagliostro.
Man har sagt mig, at han som en Profe paa sin
magiske Kunst har ladt Dig se en Deb, som jeg
formoder var Grev Albert."

„Jeg vil gjerne tilfredsstille Dem, ædse Ama-
lia, men hvis jeg beslutter mig til endnu et for-
tælle Dem et sorgeligt Eventyr, som jeg vilde ønske
at kunne glemme, har jeg Net til at gjøre Dem

nogle Spørgsmål, efter den Overenskomst, vi
have sluttet sammen."

„Jeg er rede til at besvare dem."

„Velan, Madame! Troer De, de Døde kunne
gaae ud af Graven, eller at idet mindste et Gjenst n
af deres Gestalt, begavet med et tilsyneladende
Liv, kan fremkaldes efter Magikernes Godtbefin-
dende og bemægtige sig vor Phantasi i den Grad,
at vi see det for vore Dine og at det forvirrer
vor Fornuft?"

„Spørgsmålet er meget forvirret, og Alt
hvad jeg kan svare er, at jeg ikke troer p a No-
get, der er umuligt. Jeg troer liges a lidt p a
Magiens Magt, som p a de Dodes Opstandelse.
Men hvad vor stakkels Indbildningskraft angaaer,
da troer jeg den ifstand til Alt."

„Der s H ihed . . . Om Forladelse, Din
H ihed troer ikke p a Magien, og dog . . . Men
mit Spørgsm al er formodentlig ubesvredent? . . ."

„Bliv ved: „Dig dog er jeg Magien meget
hengiven;"" det er bekjendt nok. Nu vel, mit
Barn, illad mig ikke at forklare Dig denne besyn-
derlige Inconsequens førend ved Lid og Lejlighed.

Af det cabballistiske Blad, som Magiseren Saint-Germain sendte Dig og som i Virkeligheden ikke var andet end et Brev fra Trend til mig, kan Du allerede slutte Dig til, at denne foregivne Neofromantik kan tjene til Skalkessjul for et og Andet. Men at aaberbare Dig Alt, hvad den stjuler for Verdens Dine, Alt, hvad den unddraget fra Høfspionernes Snusen og Lovens Tyranni, er ikke et Diebliks Sag. Hav Taalmodighed, jeg har besluttet at indvie Dig i alle mine Hemmeligheder. Du er mere værdig dertil end min kjære Gru Kleist, som er en frygtsom og overtroist Mand. Ja, som Du seer hende der, denne Engel i Godhed, har hun dog i sit omme Hjerte ikke sund Sands. Hun troer paa Djævelen, paa Hexeri, paa Gjengangere, paa Spaadomme, aldeles som om hun ikke havde de hemmelighedsfulde Traade til dette store Værk for sine Dine og i sine Hænder. Hun ligner disse Fortidens Alchymister, som med stor Taalmodighed og Verdom frembragte Uhyrer og derefter blevе strækkelig bange for deres egne Frembringelser, saa at de tilsidst blevе Slaver af

en eller anden Huns'dæmon, som var fremgaet af deres eget Trolddomsapparat."

„Maaskee vil jeg ikke være tapprere end Madame Kleist," svarede Porporina, „og jeg tilstaaer, at jeg har en Prøve paa Tagliostros Magt, om end ikke paa hans Ufeilbarhed, for mig. Forestil Dem, at han, efterat have lovet mig at lade mig see den Person, jeg tankte paa, og hvis Navn han paastod tydeligt at kunne læse i mit Øje, viser mig en ganske Anden, og videre, at han, ved at vise mig ham som levende, synes ganske vist at være uvidende om, at han var død. Men uagtet denne dobbelte Bildfarelse, oppvakte han for mine Øyne den Ægtefælle, jeg har mistet, hvilket bestandig vil blive en smertelig og skrækkelig Gaade for mig."

„Han har viist Dig et eller andet, hvilket som helst Phantom, og det er Din Indbildningskraft, som saa har gjort Resten."

„Min Indbildningskraft var ingenlunde med i Spillet, kan jeg forsikre Dem om. Jeg ventede i et Speil eller et Slør at see et Portrait af Mester Porpora; thi jeg havde ved Aftensbordet flere Gange talst om ham og under mine ganske høie

Beklagelser af hans Graværelse bemærket, at Cagliostro viste mine Ord megen Opmærksomhed. For at giøre hans Opgave endnu lettere, valgte jeg i mine Tanker Porpora til Gjenstand for Aabenbarelsen, og ventede med fuldkommen Fasthed at saae ham at see, da jeg hidtil ikke havde betraktet den hele Sag som Alvor. Et der endelig et eneste Dieblik af mit Liv i det sidste Åar, da jeg ikke har tænkt paa min Nudolstadt, saa var det netop dette. Cagliostro spurgte mig, da vi kom ind sammen i hans magiske Laboratorium, om jeg vilde finde mig i at blive bunden for Dinene og folge ham, idet jeg holdt ham ved Haanden. Da jeg fandte ham som en dannet Mand, tövede jeg ikke med at antage hans Tilbud og tilføjede alene den Betingelse, at han ikke maaatte forlade mig et Dieblik. Jeg vilde netop, sagde han, bede Dem om ikke at fjerne Dem et Skridt fra mig og ikke slippe min Haand, hvad der saa end maa ske eller hvad Stemning De end maa komme i. Jeg tövede ham det, men en simpel Forsikring tilfredsstillede ham ikke. Han løb mig høitidelig sværge, at jeg ikke vilde gjøre nogen Gebærde,

ikke udbryde i noget Ubraab, men fort sagt blive
 stum og ubevægelig under Uabenbarelsen. Dernæst
 tog han sin Hændssæ paa, og, efterat have tildækket
 mit Hoved med en fort Fløjels Kappe, som faldt
 mig ned over Skuldrerne, lod han mig gaae om-
 trent fem Minutter uden at jeg hørte nogen Dor
 aabnes eller lukkes. Kappen hindrede mig i at
 mærke nogen Forandring i Atmosphæren, saa at
 jeg ikke kunde vide om jeg var gaaet ud af Kabi-
 nettet, og han lod mig bestandig gjøre saamange
 Sving og Omboeininger som muligt, for at berove
 mig Bevidstheden om den Retning, jeg tog. Ende-
 lig blev han staende og tog mig med Haanden
 Kappen af Hovedet saa let, at jeg ikke mærkede
 det. Mit Aandedrag, som derved blev frit, var
 det Eneste, der underrettede mig om, at jeg havde
 fri Brug af mine Dine, men jeg befandt mig i et
 saa tykt Mørke, at det ikke kunde nytte Noget at
 see. Lidt efter lidt saae jeg dog en lysende Stjerne,
 der i Begyndelsen var vakkende og svag, men snart
 blev klarere og mere straalende. I Forstningen
 syntes den meget langt borte, men da den blev
 fuldkommen oplyst, syntes den mig ganzte nær.

Det var Virkningen, antager jeg, af et Lys bag et Transparent. Tagliostro lod mig nærme mig denne Stjerne, som dannedes ved et Hul i Muren, og jeg saae paa den anden Side af denne Muur et Bærelse, som var meget besynderligt dekoreret og fuldt af Boxlys, som stode i en systematisk Orden. Dette Bærelse havde i sine Prydelser og i sin hele Indretning ganske Udspeende af et Sied, der var bestemt til magiske Operationer. Men jeg fik ikke Tid til at undersøge det noiere, da min Æmærksomhed ganske henvendtes paa en Person, som sad foran et Bord. Han var ene og skjulte sit Ansigt i sine Hænder, som om han var bensunken i dybe Betragtninger. Jeg kunde altsaa ikke se hans Træk, og hans Figur var forklædt i et Costume, som jeg endnu aldrig har set Nogen bære. Saavært jeg kunde bemærke, var det en Kjole eller en Kappe af hvidt Silke, foret med Purpur og sammenholdt over Brystet af hieroglyfiske i Gul'd indsattede Edelstene, hvor jeg funde adskillige en Nose, et Kors, en Triangel, et Dødningshoved og flere kostbare Snorer af forskellig Farve. Alt hvad jeg kunde begribe var, at dette

ikke var Porpora. Men efter en eller to Minutters Forløb forandrede denne hemmelighedsfulde Person, som jeg begyndte at antage for en Støtte, langsomt sine Hænders Stilling og jeg saae tydeligt Grev Alberts Ansigt, ikke saaledes som jeg havde seet det først, bedækket med Dødens Skygge, men opslivet i sin Bleghed og fuld af Aaland i sin stille Ro, saaledes fort sagt, som jeg havde henvendt ham i hans smukkeste Dieblikke, naar han var rolig og tillidsfuld. Jeg var uør ved at udstode et Skrig og ved en usprivillig Bevægelse knuse det Speil, som adskilte mig fra ham, men et voldsomt Haandtryk af Tagliostro mindede mig om min Ged og indgjod mig, jeg veed ikke hvilken ubestemt Skræf. Korresten aabnede sig i samme Dieblik en Dør i Baggrunden af det Bærelse, hvori jeg saae Albert, og flere ubekjendte Personer, klædte ligesom han, kom ind med Sværdet i Haand. Efterat have gjort mangehaande besynderlige Rægter, som om de opførte en Pantomime, tiltalte de Albert En ester En i en høitidelig Tone, men med uforståelige Ord. Han stod op, gif hen imod dem og svarede dem i et ligeledes dunkelt Sprog, som der

efter min Forstand ikke var nogen Mening i, da jeg dog dengang forstod Tydst ligesaa godt som mit Modersmaal. Denne Dialog lignede dem, man hører i Drømme, og hele denne underlige Scene og mærkværdige Aabenbarelse lignede virkelig en Drøm saa usie at jeg var iferd med at gjøre en Bevægelse, for at forsikre mig om, at jeg ikkesov. Men Cagliostro usdte mig til at staae stille, og jeg gjenkjendte nu Alberts Stemme saa fuldkomment, at det var mig umuligt at tvivle om Virkeligheden af det, jeg saae. Henreven endelig af Lyft til at tale med ham, vilde jeg have glemt min Ged, hvis ikke den sorte Kappé idetsamme var falden mig over Hovedet. Jeg rev den heftigt af mig, men Krystalstjernen var udslukt og Alt efter indhylset i Mørke."

„Hvis De gjor den mindste Bevægelse," mumlede dumpt en Stemme, som jeg formodeede var Cagliostros, „ville hverken De eller jeg nogensinde mere gjensee Dagens Lys."

„Jeg havde Kraft nok til at følge Cagliostro, som drog mig med sig, og til at gaae endnu længe med ham i Biszak i et ubekjendt Rum. Da han

endelig tog Kappen af mig for sidste Gang, besaadt jeg mig i hans Laboratorium, der var svagt oplyst, ligesom da dette Eve.¹ hr begyndte. Cagliostro var meget bleg og skjælvede endnu; thi ved at gaae med ham havde jeg følt, at hans Arm rystede af Krampe, og at han lod mig gaae meget hurtigt, som om han var et Bytte for en stor Skræl. De første Ord, han sagde mig, indeholdt hittre Bebreidelser for min „Mangel paa Erlighed“ og i Anledning af de „frygtelige Farer,“ for hvilke jeg havde utsat ham, da jeg søgte at svigte mit Lovte.

„Jeg burde have betænkt,“ tilføjede han i en haard og harmfuld Tone, „at Dvinders Eresord ikke binder dem, og at man bør noie vogte sig for at føje deres forfængelige og forvorne Nys- gjerrighed.“

Hidtil var det ikke falset mig ind at dele min Ledzagers Skræl. Jeg var bleven saa forbauset over den Tanke at gjenfinde Albert levende, at jeg ikke havde spurgt mig om det paa menneskelig Vis var muligt. Jeg havde endogsaa glemt, at Døden for stedse havde herovet mig denne saa

dyrebare og kjære Ven. Magiserens oprørte Stemning erindrede mig endelig om, at det Alt-sammen grændede til det ~~Wunderlige~~ og at jeg kun havde seet et Svogelse. Dog, min Fornuft forkastede det Umulige, og Cagliostros bittere Be-breidelser vakte hos mig en sygelig Birrelighed, som frelsste mig fra Svaghed.

„De anstiller Dem, som om De tog Deres egne Løgne for Alvor,” sagde jeg med Livlighed. „Men De spiller et meget grusomt Spil. Ja, De leger med de allerhelligste Ting, endogsaa med Døden selv!”

„Hjerte uden Tro og uden Kraft!” svarede han ivrigt, men med et imponerende Udtryk. „De troer paa Døden som Folk i Almindelighed, og dog har De havt en stor Lærer, som hundrede Gange har sagt Dem: „Man dør ikke, Indtet dør, der er ingen Død!” De beskylder mig for Løgn og synes ikke at vide, at den eneste Løgn, der findes her, er Ordet Død i Deres Mund.”

Jeg tilstaaer Dem, at dette besynderlige Svar omstyrtede alle mine Tanker og overvandt

for et Dieblik al min forvirrede Mands Modstand.
 Hvorsedes kunde denne Mand kjende saa noie til
 mine Forhold til Albert og til hans Lærdom, der
 endogsaa var en Hemmelighed? Deelte han hans
 Tro? Eller gjorde han sig den kun til et Vaaben
 for at stasse sig Overlegenhed over min Indbilde-
 ningeskraft?

Jeg stod forvirret og nedslaaet. Men snart
 sagde jeg mig selv, at denne plumpe Maade at
 forklare Alberts Tro paa, kunde ikke være min, og
 at det kun afhang af Gud, og ikke af den Bedrager
 Cagliostro, at fremkalde de Døde og opvække til-
 live. Overbevist om at jeg var bedragen af en
 uforklarlig Illusion, hvis Oplosning jeg maaßee
 dog en eller anden Dag vilde finde, reiste jeg mig
 omsider, roste Magiseren holdt for hans Kunst og
 bad ham lidt ironisk om at forklare mig de besyn-
 derlige Samtaler, som hans Skygger havde holdt
 sammen. Derpaa svarede han mig, at det var
 ham umuligt at tilfredsstille mig i denne Henseende,
 men at jeg burde lade mig noie med at have seet
 denne Person rolig og bestjertiget med
 noget Nyttigt.

„De vilde spørge mig forgjøves,” tilføjede han, „hvilke hans tanker og hvad hans handling er i Livet; det er jeg uvidende om, ja endogaa om hans Navn. Naar De har tænkt paa ham, idet De bad mig om at see ham, har der dannet sig mellem ham og Dem en hemmelighedsfuld Forbindelse, som min Magt har forstaet at bringe til Udførelse indtil den Grad, at jeg kunde vise Dem ham. Videre gaaer min Videnskab ikke.”

„Deres Videnskab,” sagde jeg, „gaaer ikke engang saa vidt; thi jeg tænkte paa Mester Porpora, men det var ikke Mester Porpora, som Deres magiske Magt fremkalde.”

„Det veed jeg Intet af,” svarede han med en strækkelig Alvorlighed, „og vil heller ikke vide. Jeg har Intet seet, hverken i Deres Tanker eller i det magiske Billede. Min Fornuft vilde ikke kunne udholde et saadant Skuespil og jeg maa holde alle mine Tanker samlede for at udspe min Magt. Men Videnskabens Love ere ufeilbarlige, og det kan godt være, at De, maaske selv uden at vide deraf, har tænkt paa en Anden end Porpora, siden det ikke var ham, De saae.”

„Nei hør engang hvor smukt saabanne Narre kunne tale!“ sagde Prinsessen med et Skuldertræk. „Hver af dem har sin eiendommelige Fremgangsmaade, men paa Grund af et vist bedragerisk Raisonnement, som man kunde kalde Uffindighedens Logik, forstaae de Allesammen at undskyldte sig og ved høittravende Ord at forvirre Andres Tanker.“

„Mine var det virkelig,“ svarede Consuelo, „og jeg havde ikke mere Evne til at samle dem. Denne Alberts Fremmaning, enten den nu var sand eller falsk, lod mig mere levende føle Sorgen over at have mistet ham for stedse, og jeg fled hen i Taarer.“

„Consuelo!“ tiltalte Magiseren mig i en høitelig Tone og gav mig Haanden for at lede mig ud. Og De kan vel tænke, at det, at høre mit virkelige Navn, som her var Alle ubekjendt, nævnes i hans Mund, gjorde et nyt overraskende Indtryk paa mig. „De har store Feil atudsone, og jeg haaber, at De Intet vil forsømme for atter at erhverve Deres Samvittighedsfred tilbage.“

„Jeg havde ikke Kraft til at svare. Jeg
Grevinden af Rudolstadt. 1 D.

stræbte forgjæves at fñjule mine Taarer for mine
 Kammerater, som ventede mig med Utaalmodighed
 i Salen ved Siden af. Jeg var endnu mere utaal-
 modig efter at trække mig tilbage, og saasnart jeg
 befandt mig ene og havde givet min Smerte frit
 Løb, tilbragte jeg Natten med at fordype mig i
 Betragninger og Forklaringer af den Scene, jeg
 havde seet denne fñjebnevngre Aften. Jo mere
 jeg sogte at begribe den, jo mere forvildede jeg
 mig i Uvishedens Labyrinth, og jeg maa tilstaae,
 at mine Formodninger vare ofte taabeligere og sy-
 geligere, end en blind Tro paa det magiske Drakel
 vilde have funnet være. Udmattet af disse frug-
 tesløse Anstrengeller, besluttede jeg at tilbageholde
 min Dom, indtil jeg fik mere Lys i Sagen, men
 fra det Dieblik af. befandt jeg mig prægivet for
 ethvert Indtryk, underkastet Mervetilfælde, syg i
 Aanden og dybt bedrøvet. Jeg følte vel ikke mere
 levende Tabet af min Ben end hidtil, men det
 Samvittighedsnag, hans ædelsmodige Tilgivelse
 havde sovndysset hos mig, vaagnede nu og plagede
 mig uophørligt. Idet jeg uforstyrret udøvede mit
 Kunstsnerkald, blev jeg snart fed af og slov for

Bifalbets frivole Veruselße; og i dette Land, hvor jeg synes at Menneskenes Land er ligesaa uhyggelig som Klimaet . . ."

„Og som Despotismen," tilføiede Abbedissen.

„I dette Land, hvor jeg bestandig føler mig mere fortrolig, uhyggeligt og koldt siemt, erkjendte jeg snart, at jeg ikke kunde gjøre de Fremstridt, jeg havde drømt om . . ."

„Og hvilke Fremstridt vilde Du vel gjøre? Vi have aldrig hørt Noget, som i Sammenligning kan komme nær Dig, og jeg troer ikke der existerer en mere fuldendt Sangerinde i Verden. Jeg figer Dig hvad jeg tanker, og det er ikke nogen Compliment paa Frederiks Biis."

„Om end Deres Høihed ikke heri skulle tage seil, hvad jeg ikke veed, da jeg med Undtagelse af Romanina og Tessi sjeldent har hørt nogen anden Sangerinde end mig selv," sagde Consuelo smilende, „tænker jeg dog, at der bestandig endnu er Meget at forsøge og Meget at opfinde, foruden alt Det, som allerede er forsøgt og opfundet. Og dette Ideal, som jeg bærer i mig, vilde jeg kunne have tilnærmet mig under et daadreigt og kamprigt

Liv, rigt paa dristige Foretagender, fuldt af imodekommende Sympathier, af Begeistring, med eet Ord; men den folde Regelmæssighed, som her hører, den militaire Orden, som er indført endogsaabag Theatercoulisserne, den stadvige og usorandelsegne Velvillie hos et Publicum, der tænker paa sine egne Forretninger, medens det hører os, Kongens høie Beskyttelse, som tilskrør os Bisald ifolge forbudgaaende Ordre, Mangelen paa Rivalisation og paa Dmstiftning i Kunstnerpersonalet, paa Valget af Compositorer, og fremfor Alt Ideen om et ubestemmeligt Hangenstab, hele dette spidsborgerlige, alvorsfuldt arbeidsomme, sorgeligt cærefulde og forceret begjærlige Liv, som vi føre her i Preussen, har hersket mig Haab om og endogsaab Lyst til at gjøre Fremstridt i Fuldkommenhed. Der gives Dage, hvor jeg føler mig saa blottet paa Kraft og saa var paa denne kildrende Egenkærlighed, som tjener til at holde Kunstneren opreist, at jeg vilde give Penge for at blive udpeben, for atter at blive vækket. Men af! Enten jeg kommer for siglig ind, eller jeg taber min Stemme forend Rol-

len er tilende, faaer jeg bestandig de samme Bisaldsklap. De støffe mig ikke nogen Fornsielse, naar jeg ikke fortjener dem, og de gjøre mig endog saa ørgerlig, naar jeg tilfældigvis fortjener dem; thi de ere da ligesaa officiel beregnede, ligesaa ubørigt tilmaalte af Etiketten, som ellers, og jeg føler dog, at jeg havde forsjent mere frivillige Klap. Alt Dette maa forekomme Dem barnagtigt, edle Amalia, men De har onsket at kjende en Skuespillerindes Hjerte fra Grunden af, og jeg forudsiger Dem Intet."

„Du forklarer Dette saa naturligt, at jeg forstaaer det ligesaa tydeligt som om jeg selv havde følt det. Jeg er i stand til, for at gjøre Dig en Tjeneste, at pibe ad Dig, naar jeg seer Dig slov, med Forbehold af at tilkaste Dig en Rosenkrands, naar Du herved er blevet været.“

„Afs, min gode Prinsesse, hverken det Ene eller det Andre vilde finde Kongens Bisald. Kongen vil ikke, at man skal fornærme hans Skuespilere, fordi han veed, at der ovenpaa Piben følger det allervoldsomste Bisald. Min Redommelighed

kan altsaa ikke helbredes, uagtet Deres ædelmodige
 Hensigt. Med denne Kedsommelighed forbinder sig
 hver Dag mere Sorg over at have foretrukket en
 saa falst og følelseslos Tilværelse for et Liv fuldt
 af Kjærlighed og Hengivenhed. Siden Eventyret
 med Tagliostro overhovedet, har en sort Melan-
 choli grebet mig dybt i Sjælen. Der gaaer ingen
 Nat hen uden jeg jo drømmer om Albert og seer
 ham forbittret paa mig, eller ligegyldig og ad-
 spredt, talende et usforståeligt Sprog og hengiven
 til Betragtninger, der ere vor Kjærlighed aldeles
 fremmede, saaledes som jeg har seet ham under den
 magiske Fremmaning. Jeg vaagner badet i sold
 Sved og græder ved at tænke paa, at hans smerte-
 ligt bevægede og bedrøvede Sjæl i den nye Tilvæ-
 relse, hvori Døden har sat ham, maaskee sorger
 over at jeg har forsmaaet ham og viist mig utak-
 nemmelig. Kort, jeg har dræbt ham, det er vist,
 og det staar i intet Menneskes Magt, havde det
 endog sluttet en Pagt med alle Himsens og Helve-
 des Magter, at gjenforene mig med ham. Jeg
 kan altsaa ikke raade Bod paa Noget i dette frug-

tesløse og eensomme Liv, jeg henslæber, og jeg
nærer intet andet Ønske, end snart at see en Ende
derpaa."

10.

„Har Du da ikke her sluttet nye Venstaber?“
spurgte Prinsesse Amalia. „Blandt saamange
aandlige og talentfulde Mænd, som min Broder
hovmøder sig af at have droget til sig fra alle Ver-
dens Kanter, er der Ingen, som er Din Agtelse
værd?“

„Jo, det er her vistnok, Madame! Og
hvis jeg ikke følte mig betaget af Tilbagehol-
denhed og Ensomhed, vilde jeg nok kunne finde
velvillige Sjæle i mine Omgivelser. Mademoiselle
Echois . . .“

„Marquise d'Argens, vil Du sige?“

„Jeg ved ikke, om hun talder sig saaledes.“

„Du er discret, det er rigtigt. Nu, det er en ubdmærket Dame.“

„Overordentlig, og meget god i Grunden, ffjøndt lidt forfængelig over Hr. Marquiens Op-mærksomheder og Grundsætninger, og lidt stolt, paa Grund af sin Storhed, mod sine andre Kunstsæller.“

„Hun vilde føle sig meget ydmyget, hvis hun vidste hvem Du er. Navnet Rudolstadt er et af de meest glimrende i Sachsen, og d'Argens er kun en ubetydelig Adelsmand fra Provence eller fra Languedoc. Og Madame Coccei, hvorledes er hun? Kjender Du hende?“

„Nei, da Mademoiselle Barberini, siden sit Giftermaal, ikke mere danser ved Operaen, men som oftest lever paa Landet, har jeg kun haft siden Leilighed til at see hende: Hun er af alle Theatrets Damer den, for hvem jeg føler meest Sympathi, og jeg er ofte blevet inviteret af hende og af hendes Mand at besøge dem paa beres Landsted; men Kongen har ladet mig forstaae, at det vilde mishage ham meget, og jeg har altsaa været nødt

til a renoncere herpaa, uden at vide hvorfor jeg ikke maa have den Kornvielle."

„Det skal jeg sige Dig. Kongen har gjort Cour til Mademoiselle Barberini, der imidlertid foretrak Storkanslerens Son for ham, og Kongen frugter nu for Dig det slechte Ex-mpl. Men blandt Herrerne, staer Du ikke i venstabelig Forbindelse med Nogen af dem?“

„Jeg har meget Vensteb for Hr. Franz Benda, Hans Majestæts første Violinist. Der er noget Tilsvarende i hans Skjæbne og i min. Han har levet som Ungaro i sin Ungdom, ligesom jeg i min Barndom. Ligesom jeg er han kun lidet indtogen for de Store i Verden, og han foretrækker Frihed for Rigdom. Han har ofte fortalt mig, at han løb bort fra Hoffet i Sachsen for at dele det omflakkende, muntré og farvelige Liv med Kunsterne paa Landeveiene. Verden känner ikke, at der paa Besene og i Gaderne ere Virtuoser af stor Fortjeneste. Det var en gammel blind Jøde, som opdrog Benda, idet han trak om med ham over Bjerg og Dal. Hans Navn var Lobel, og Benda taler kun om ham med Beundring, hvorvel han vel

er bdb paa en Straafæl eller maaftee endogfaa i en Græst. Forend Benda hengav sig til Violinen, havde han en fortrinlig Stemme og gjorde Sangen til sin Profession. Kummer og Redsomhed lod ham miste sin Stemme i Dresden. Et omvankende og frit Livs rene Lust erhvervede han sig et andet Talent, hans Geni fik et nyt Opsving, og det er fra dette omstreifende Conservatorium denne udmærkede Virtuos er fremgaact, hvis Medvirkning Kongen ikke forsmaaer ved sine Kammerconcerter. Ogsaa Georg Benda, hans yngre Broder, er et originalt Geni, halv Epicuræer og halv Misanthrop. Hans fantastiske Mand er ikke altid elstværdig, men altid interessant. Jeg troer vel ikke, at han kommer i Orden, som sine andre Brødre, der nu alle med Resignation bære den kongelige Dilettantismes gyldne Kjæde; thi, enten det nu er, fordi han er yngre, eller fordi hans Natur er ubewingelig, han taler altid om at tage Flugten. Han leder sig saa oprigtigt her, at det er en Forusie for mig, at kede mig med ham."

„Haaber Du da ikke at denne giensidig beelte Redommelighed vil medføre en mere um Folelse?

Det vilde ikke være første Gang at Kjærlighed vilde være opstaet af Kedsommelighed."

„Jeg hverken frygter det eller haaber det," svarede Consuelo, „thi jeg føler, at det ikke vil stee. Jeg har sagt Dem, kjære Almalia, at der foregaer noget Besynderligt hos mig. Siden Albert ikke er mere, elster jeg kun ham, tænker kun paa ham, kan kun elste ham. Jeg troer ganske vist, at det er første Gang Kjærligheden er født af Øden, men det er Tilsældet med mig. Jeg er utroselig over at jeg ikke gav det Væsen den Lykke, han i saa hoi Grad fortjente, og denne vedholdende Sorg er bleven en fix Idee, en Slags Lidenstab, maaskee en Galstab."

„Saaledes forekommer det ogsaa mig," sagde Prindsessen, „Det er idetmindste en Sygdom! Og dog er det et Unde, som jeg fatter meget godt og som jeg ogsaa føler, thi jeg elster en Fraværende, som jeg maaskee aldrig mere vil faae at see; er det næsten ikke akkurat, som om jeg elssede en Dod? . . . Men siig mig, min Broder, Prinds Henrik, er han ikke en elstværdig Cavalier?"

„Jo, vistnok."

„En Tilbeder af det Skjonne, en Kunstner-sjæl, en Krigshelt, med en Holdning, som gør Indtryk og behager, uden at være smuk, en stolt og uafhængig Aond, Fjende af Despotismen, min Broder Tyrannens undervungne og truende Slave, vistnok den Bedste i hele vor Familie. Man siger, han er meget forelsket i Dig; har han ikke sagt Dig det?“

„Jeg har optaget det som Spøg.“

„Og Du har ikke Lyft til at tage det alvorligt?“

„Nei, Madame!“

„Du er meget vanskelig, min Kjære. Hvad har Du at udsette paa ham?“

„En stor Fejl, eller idetmindste en for min Kjærighed til ham uovervindelig Hindring; han er Fyrste.“

„Tak for den Compliment, Du Ondskabsfulde! Altsaa var han ikke Uarsag til Din Besvimelse paa Theatret forleden Aften? Man sagde, at Kongen følte sig skinsyg over den Maade, hvorpaa han betragtede Dig, og sendte ham i Arrest ved Skue-

spillet Begyndelse, og at Sorg derover havde gjort Dig syg."

„Jeg vidste aldeles ikke, at Prinsen blev sat i Arrest, og jeg er ganske overbevist om, at det ikke var min Skyld. Grunden til min Besvimelse er en ganske anden. Forestil Dem, Madame, at jeg midt under Stykket, som jeg sang noget maskinmæssigt, som det desværre kun for øste er Tilfældet med mig her, tilfældigvis vender mine Dine paa Logerne af første Række, som stode op til Scenen, og pludselig seer i Golckens Lege en bleg Skikkelse vise sig i Baggrunden og løne sig umærkeligt forover som for at see paa mig. Dette Ansigt var Alberts, Madame; det sværger jeg ved Gud, jeg har seet det, jeg har gjenkendt det. Jeg veed ikke, om det var en Illusion, men det er umuligt at have nogen stræffeligere, nogen fuldstændigere."

„Stakkels Barn! Du har Visioner, det er vist nok."

„O! Det er ikke Alt. Sidste Uge, da jeg gif hersra, efterat have leveret Dem Trencks Brev, forvildede jeg mig i Slottets Gange og mødte ved

Inbgangen til Kunstkammeret Professor Stoff, med hvem jeg stod stille og talede. Da saae jeg ligeledes dette samme Alberts Ansigt, og jeg saae det denne Gang truende, som jeg hin Aften i Theatret havde seet det ligegeyldigt, og som jeg uophoerligt seer det i mine Dromme, fuldt af Forbitrelse eller haanlig Foragt."

„Og Professor Stoff, saae han det ogsaa?“

„Han saae det meget godt, og sagde mig, at det var en vis Trismegistus, som Deres Hoished morer sig med at adspørge som Nekromantiker.“

„Af, retsærdige Himmel!“ udbrød Madame Kleist blegnende. „Jeg tænkte nof, at det var en virkelig Hexemester! Jeg har aldrig funnet betrakte dette Menneske uden at blive angst. Skjoudt han har smukke Træk og en ødel Mine, har han deg noget Djævelss i sit Physiognomi, og jeg er vis paa, at han ligesom Proteus kan paataage sig hvilket som helst Udseende, han vil, for at gjøre Folk bange. Derhos er han trættefjær og utilfreds som alle Folk af hans Slage. Jeg husker engang, da han stillede mit Horoscop, at han paa det Hestigste bebreidede mig at have stillet mig ved Hr.

von Kleist, forbi Hr. von Kleist var ruineret. Han gjorde mig det til en stor Forbrydelse. Jeg vilde forsvare mig, og, da han antog et temmelig høit Sprog mod mig, begyndte jeg at blive vred; men saa forudsagde han mig med Hestighed, at jeg vilde gifte mig paany og at min anden Mand ved min Heil skulle umkomme endnu elendigere end den første, men at jeg vilde blive noksom straffet af mine Samvittighedenag og den offentlige Banare. Idet han sagde dette, blev hans Ansigt saa strækkeligt, at jeg næsten troede at see den til Livet gjenkaldte Hr. von Kleist staae for mig, og at jeg flygtede ind i Hendes kongelige Høiheds Gemakker, idet jeg udslebte høie Skrig."

„Ja, det var en morsom Scene!“ sagde Prinsessen, som af og til, ligesom mod sin Billie, paa tog sig sin torre og bittere Tone. „Jeg har leet herved som en Gal.“

„Det var der ingen Grund til,“ sagde Consuelo naivt. „Men hvem i al Verden er da denne Trismegistus? Og da Deres Høihed ikke troer paa Hexemesterre . . .“

„Jeg har lovet Dig at sige Dig engang hvad

Hæxeri er. Vær ikke saa nysgjerrig. Hvad Trismegistus angaaer, saa vid, at det er en guddommelig Mand, som jeg gør Meget af, og som kunde være os meget nyttig alle Tre . . . og mange Andre! . . ."

„Jeg længes efter at see ham igjen," sagde Consuelo, „og stjorndt jeg stjælver ved at tænke paa ham, vilde jeg dog med Koldbladighed forsikre mig om, om han ligner Rudolstadt saa meget, som jeg indbildte mig."

„Om han ligner Rudolstadt, siger Du . . . Nuvel, Du erindrer mig om en Omstændighed, som jeg ellers vilde have glemt og som maaftee dog paa en naturlig Maade kan forslare hele denne store Hemmelighed . . . Vi lidt! . . . Lad mig tænke en Smule . . . Ja, nu har jeg det. Hør, mit stakkels Baru, og lær at sætte Mistillid til Alt, hvad der synes overnaturligt. Det er Trismegistus, som Cagliostro har viist Dig; thi Trismegistus staarer i Forbindelse med Cagliostro og besandt sig her ifjor samtidig i Byen. Det er Trismegistus, Du har seet paa Theatret i Golowsins Loge, thi Trismegistus boer i hans Huus

og de bestjærtige sig Begge med Chemi og Alchymi,
Endelig er det Trismegistus, Du har seet paa
Slottet forleden Dag, thi netop paa den Dag og
fort ester at jeg havde taget Afsked med Dig, saae
jeg Trismegistus og han gav mig, i Parantes
sagt, usiajtige Oplysninger om Trencks Flugt."

„For at gjøre sig til af sin Medvirkning
deri," bemærkede Madame Kleist, „og af Deres
kongelige Høihed at lade sig udbetale store Sum-
mer, som han vistnok aldrig har givet ud dertil.
Deres Høihed maa nu tænke derom, hvad De vil;
men jeg vover dog at sige om ham, at han er en
Industriridder."

„Hvilket ikke er til Hinder for at han er en
stor Hexemester, vel, Madame Kleist? Hvorledes
kan Du forene saamegen Agtelse for hans Kunst
med saamegen Foragt for hans Person?"

„Jh, Madame! Det stemmer ganske fortæf-
selig overeens. Man frygter Hexemestrene, men
man affyter dem. Det er akkurat det Samme,
som man gjør ved Djævelen."

„Og dog vil man see Djævelen og kan ikke

leve uden Hexeri. See Din Logik, min smukke Madame Kleist!"

"Men, Madame!" sagde Consuelo, som med megen Begjærighed havde fulgt denne besynderlige Discussion. „Hvoraf veed De, at denne Mand signer Grev Rudolstadt?"

„Jeg glemte at sige Dig det, og det er et meget simpelt Tilfælde, som har støffet mig det at vide. Da Superville imorges fortalte mig Din og Grev Alberts Historie, gjorde Alt han sagde mig om denne besynderlige Personlighed mig nysgjerrig efter at vide om han var smuk og om hans Physiognomi svarede til hans overordentlige Indbildningskraft. Superville betænkte sig et Øieblik og svarede mig til sidst: „Madame, det er mig let at give Dem en noigtig Idee herom; thi De har blandt Deres Legetroi en Original, som vilde ligne Grev Rudolstadt forbundende, hvis han blot var lidt mere bleg og havde sit Haar sat paa en anden Maade. Det er Deres Hexemester Trismegistus." See dette er hele Oplosningen paa Gaden, min fortræffelige Enke, og denne Oplosning

ifte mere forhexet end Tagliostro, Trismegistus, Saint-Germain & Compagni."

„De løfter et Bjerg fra mit Bryst og et Slør fra mit Hoved,” sagde Porporina. „Det forekommer mig som om jeg blev gjensidt til Livet, som om jeg vaagnede af en tung Drøm! Takket være De for denne Forklaring! Jeg er altsaa ikke affindig, jeg har altsaa ikke Visioner, jeg behøver altsaa nu ikke at frygte for mig selv! . . . Og dog, se, hvor besynderligt det menneskelige Hjerte er,” tilføjede hun efter et Dieblks Eftertænken, „jeg troer jeg længes efter min Frygt og efter min Svaghed! I min overspændte Stemning var jeg næsten overbevist om, at Albert ikke var død, men at han, efterat have ladet mig ved skrækkelige Aabenbarelser udsonde det Unde, jeg havde foraarsaget ham, engang vilde vende tilbage til mig uden Harme og uden Kummer. Nu er jeg vis paa, at Albert sover i sine Fædres Grave, at han ikke mere vil reise sig og at Doden ikke mere vil slippe sit Bytte; men dette er en sorgelig Vished!”

„Du har funnet tvivle derom? Nu, dette Vansid har ogsaa sin Lykke. Jeg derimod haabede

ilke, at Trend kunde komme ud af Schlesiens
Fængsel, og dog er det muligt og er nu skeet!“

„Hvis jeg vilde sige Dem, stjonne Amalia,
alle de Formodninger, min stakkes Aand hengav sig
til, vilde De see, at De, uagtet deres Usandsyn-
lighed, dog ikke vare ganske umulige. For Exam-
pel, en Dødssovн . . . Albert var underkastet dette
Tilfælde . . . Men jeg vil ikke gjenvække disse taa-
belige Formodninger; de ere mig nu smertelige,
da jeg veed, at det Ansigt, jeg antog for Alberts,
er en Industrikidders.“

„Trismegistus er ikke det, man antager ham
for . . . Men vist er det, at han ikke er Grev
Rudolstadt; thi jeg har kjendt ham i flere Aar, i
hvilkens Tid han, idetmindste som det lød til, har
spillet Sandfiger. Forresten ligner han ikke Grev
Rudolstadt saameget, som Du holder Dig overbe-
vist om. Superville, som er en altfor duelig
Læge til at lade en Mand, som kun er falden i
en Dødssovн, begrave, og som ikke troer paa
Gjengangere, har angivet mig Uoverensstemmelser,
som Du i Din Forvirring ikke har funnet be-
mærke.“

„O, hvor jeg længes efter at see denne Kris-megistus!“ sagde Consuelo hensunken i tanker.

„Du vil maafee ikke faae ham at see saa smart,“ svarede Prinsessen koldt. „Han reiste til Warschau samme Dag, Du faae ham her paa Slottet. Han bliver aldrig mere end tre Dage i Berlin. Men han vil gaanske vist komme tilbage igien om et Aar.“

„Og hvis det nu var Albert?“ sagde Consuelo hensunken i et dybt Drommeri.

Prinsessen trak paa Skuldrerne.

„Handhed,“ sagde hun, „Skjæbnen forudsmer mig til kun at have Ufwindige til Venner. Den Ene antager min Herremester for sin salig Mand, Canonicus von Kleist, og den Anden antager ham for sin afdøde Gemal, Grev Rudolstadt. Det er heldigt for mig, at jeg har et stærkt Hoved, thi ellers vilde jeg maafee antage ham for Irrenej, og Gud skal vide, hvad det vilde lede til. Krismegistus maa være en daarlig Herremester, hvis han ikke benytter sig af alle disse Fejstagselser! Nu, Porporina, see ikke saaledes paa mig med en saa forvirret og forbauet Mine, min Smukke! Saml

Deres Tanker. Hvor kan De formode, at hvis Grev Albert, istedetsfor at være død, var vaagnet af sin Dødssovн, en saa interessant Begivenhed ikke skulde have vakt Opsigt i Verden? Har De Forresten ikke vedligeholdt nogen Forbindelse med hans Familie, og har den ikke underrettet Dem derom?"

"Jeg har ikke vedligeholdt nogen Forbindelse med den," svarede Consuelo. "Stiftsfroken Wen, cesslave har to Gange i det sidste Aar skrevet mig til, for at tilsmelde mig to sorgelige Nyheder: hendes ældste Broders, Christians, Død, Faderen til min Mand, som endte sit lange og smertefulde Liv, uden at gjenerholde Grindringen om sin Ulykke; og Baron Frederiks, Christians og Stiftsfrokens Broders, Død, som omkom paa Jagten, idet han styrtede ned fra den ulykkelige Klippe Schreckenstein i en Afgrund. Jeg har besvaret Stiftsfrokens Breve, som det var min Pligt. Jeg vorvede ikke at tilbyde hende at komme til hende, for at trøste hende. Hendes Hjerte synes mig, efter hendes Brev, deelt mellem hendes Godhed og hendes Stolthed. Hun kaldte mig sit „kjære Barn“ og

sin „ædelsmodige Veninde“, men syntes ingenlunde at ønske min hengivne Understøttelse eller Pleie.“

„Du formoder alisaar, at Albert, opstanden fra de Døde, lever rolig og ubekjendt paa Riesenborg uden at tilskrive Dig noget deelstagende Brev og uden at Nogen udensor dette Slots Mure har nogen Anelse derom?“

„Nei, Madame, det formoder jeg ikke; thi det vilde være ganske umuligt, og jeg maatte være affindig, hvis jeg tvivlede derpaa,“ svarede Consuelo, idet hun føjede sit Ansigt i sine Hænder.

Jo mere Natten rykkede frem, desmere syntes Prinsessen at antage sin onde Charakteer. Den haanlige og letsindige Tone, hvori hun omtalte disse for Consuelos Hjerte saa smertelige Ting, gjorde et ubehageligt Indtryk paa denne Sidste.

„Nu, vær ikke saa utroselig!“ sagde Amalia heftigt. „Det er rigtignok en forneielig Fest, vi her helligholde! Du har fortalt os Historier, saa at man skulde troe at Djævelen havde viist sig. Madame Kleist har ikke undlaat at blegne og føjelte, saa man skulde troe, hun maatte dø af

Straf; og jeg, som vilde være lykkelig og glad,
jeg lider ved at see Dig lide, mit Barn! . . ."

Prindsessen fremsagde disse sidste Ord med sin blide, milde Stemme, og da Consuelo løftede Hovedet i veiret, saae hun en medlidende Taare trille ned ad hendes Kind, medens et ironisk Smil endnu spillede paa hendes Læber. Hun kyssede Abbedissens Haand, som Denne rakte hende, og klagede hende inderligt, at hun ikke kunde være god fire Timer i Træk.

"Hvor hemmelighedsfuldt end Dit Riesenburg kan være," tilfoiede Prindsessen, "hvor vilb end Stiftsfrokenens Stolthed og hvor tause end Tjernerne kunne være, kan Du dog være overbevist om, at der Intet foregaaer der, som vilde være mere sikkert for offentlig omtale, end paa noget andet Sted. Hvormeget man end vilde sjule Grev Alberts Sindssvaghed, lykkedes det dog snart hele Provindsen at kjende den, og man havde allerede i lang Tid talt om den ved det lille Hof i Bayreuth, da Supperville blev kaldet for at behandle den stakkels Gemal. Der er nu i denne Familie en anden Hemmelighed, som man udentvivl sjuler

med ikke mindre Omhu, og som man dog ligesaa-
ldt kan unddrage Publicums Dudskab, det er den
unge Baronesse Amalias Flugt, som foranlediges
ved en Bortsørsesse, iværksat af en smuk Eventyrer,
fort førend hendes Fætters Død."

„Og jeg, Madame, har dog længe været uni-
dende derom. Jeg kunde gjerne sige, at Alt ikke
opdages i denne Verden; thi hidindtil har man
jo ikke engang funnet faae at vide hvad den Mand
hed eller hvad han var, som har bortsørt den unge
Baronesse, ligesaalidt som hvor de have deres Til-
flugtssted.“

„Det er netop det, som Supperville har
sagt mig. Ja, det gamle Bohmen er et Land,
hvor de hemmeligste Eventyr har hjemme; men
det er jo rigtignok ingen Grund til at Grev
Albert . . .“

„For Himsens Skyld, Madame! Lad os ikke
tale mere herom. Jeg beder Dem om Tilgivelse
for at have trættet Dem med denne lange Historie,
og hvis Deres Hoihed vilde tillade mig at trække
mig tilbage . . .“

„Klokken er To!“ udbrød Madame Kleist,
hvem Slotshurets dumpe Slag bragte til at
stjælve.

„Saa maa vi skilles ad, mine kjære Venin-
der,“ sagde Prindsessen, idet hun reiste sig, „thi
min Søster fra Anspach kommer imorgen Klokken
Syv, for at vække mig og fortælle mig om sin
kjære Markgreves Ungdomsdaarstaber, som nu ny-
lig er kommen hjem fra Paris, rasende forelsket i
Mademoiselle Clairon. Min smukke Porporina,
det er I Theaterdronninger, der i Virkeligheden
ere Dronninger i Verden; vi andre ere det fun-
eftet Ratten; men Eders Lod er den bedste. Der
er ikke noget kronet Hoved, uden I jo kunne tage
det fra os, hvis I saae Lyft bertil; og det vil ikke
forbause mig at see Mademoiselle Hippolyte Clai-
ron, som er en aandrig Dame, en Dag blive
Markgravinde af Anspach og concurrere med min
Søster, som er et Før. Nu, giv mig en Pels,
Kleist, jeg vil ledsage Eder til Enden af Galle-
riet.“

„Dg Dereks kongelige Hoihed vil vende ene

tilbage?" spurgte Madame Kleist, som syntes meget forvirret.

"Ganske ene," svarede Amalia, "og uden Frygt for Djævelen eller de Miser, som i nogle Nætter, efter hvad man forsikrer, skulle have holdt fuldt Hof her paa Slottet. Kom, kom, Consuelo! Nu ville vi see, hvor Madame Kleist bliver bange, naar hun skal gaae gjennem Galleriet!"

Prindsessen tog et Lys og gik foran, idet hun trak Madame Kleist efter sig, som virkelig var meget bange. Consuelo fulgte dem, ogsaa en Smule forstørret, uden at vide hvorfor.

"Jeg forsikrer Deres Høihed," sagde Madame Kleist, "at det er en uhyggelig Tid, og at det er forvovent at gaae gjennem denne Deel af Slottet paa denne Tid af Natten. Hvad gjaldt det, at De ikke kunde lade os vente en halv Time til? Klokk'en halv Tre seer man ikke mere rogt Spøgeri!"

"Nei, nei," svarede Amalia, "jeg vilde ikke være ilde tilmodt ved at møde det og see hvorsedes det tog sig ud."

"Hvorom taler De?" spurgte Consuelo, idet

hun fordobblede sine Skridt for at nærmie sig Madame Kleist.

„Beed Du det ikke?“ sagde Prindsessen.
 „Den hvide Kone, som seier Trapperne og Corridorerne i Slottet, naar et Medlem af den kongelige Familie er nærvæd at døe, er nu kommen igjen for nogle Nætter siden, for at afslægge os et Besøg. Det lader til at være her hun har sin Tidsforbriv. Altsaa er det mine Dage, som trues. Dersor seer Du mig ogsaa saa rolig. Min Sverinde, Dronningen af Preussen, det elendigste Hoved, som nogensinde har baaret en Krone! kan ikke sove, efter hvad man forsikrer, og gaaer hver Aften hen at lægge sig paa Charlottenburg; men da hun har en uendelig Respect for Fejekonen, ligesom Dronningen, min Moder, som i denne Henvende heller ikke har bedre Forstand, saa have disse Damer omhyggeligt forbudt at esterspore Spøgelsen eller at forstyrre det i sin ædle Bestjærtigelse. Saaledes bliver nu Slottet feiet med en uhøre Vigtighed og af Lucifer's egen Haand, hvilket dog ikke er til Hindring for, at det er meget smudsigt, som Du seer.“

I dette Dieblis sprang en stor Kat, som kom fra Galleriets mørke Baggrund, hvæsende og hylende forbi Madame Kleist, som udstodte et gjen-nemtrængende Skrig og vilde løbe tilbage til Prindsessens Værelse; men Denne holdt hende med Viagt tilbage, idet hun syldte det gjenlydende Rum med sin høje og raa Lætter, der lød endnu mere sorgelig, end Nattevinden, der peb i den uhyre Bygnings Jordbyninger. Kulde og maaßkee ogsaa Frygt bragte Consuelos Lænder til at flappe, thi Madame Kleists skæckeligt medtagne Ansigt syntes at antyde en virkelig Fare, og Prindsessens hoverende og fremtvungne Munterhed afgav heller ikke det bedste Beviis paa en oprigtig Tryghed.

„Jeg beundrer Deres Kongelige Høiheds Ban-tro,” sagde Madame Kleist med en afbrudt og noget fortrydelsig Stemme. „Hvis De, som jeg. Aftenen førend Kongens, Deres ophoiede Faders Død, havde seet og hørt denne hvide Kejekone . . .”

„Af!” svarede Amalia med en sataniss Lætter. „Da jeg er overbeviist om, at hun ikke kommer nu for at forkynde min ophoiede Broders

Død, er jeg meget glad ved, at hun kommer for min Skyld. Den Djævlequinde veed nok, at der til min Lykke udkræves et af disse to Dødsfald."

„Af, Deres Høihed, tal ikke saaledes i en saadan Stund," sagde Madame Kleist, hvis Tænder flapprede saa voldsomt, at man kun med Moie kunde forståe hende. „Holdt, for Guds Skyld, staae stille og her! Er det ikke strækkeligt?"

Prinsessen standfede med en spottende Mine, og da Nasjen af hendes Silkekjole, der var tyk og stiv som Pappapir, havde ophort at overdøve en fjernere Naslen, hørte vore tre Heltinder, der næsten vare komne hen til den store Trappe, der aabnede sig i Galleriets Baggrund, tydelig den flæbende Lyd af en Feiekost, som i ulige Mellemrum gled hen over Steentrappetrinene og som syntes at nærme sig, idet den steg Trin for Trin opad, som om det var en Ejener, der var forsigt bestjæstiget med at seie.

Prinsessen dvælede et Døeblik; derpaa sagde hun med fættet Mine:

„Da der ikke er noget Overnaturligt heri, vil jeg dog vide, om det er en Laqvai, der gaaer

isovne, eller en Page, der gør Spilopper. Gaae
 Dit Øer ned, Porporina, man maa ikke se Dig
 i mit Selstab. Hvad Dig angaaer, Kleist, maa
 Du gjerne saae Ondt, hvis det kan more Dig.
 Jeg siger Dig forud, at jeg ikke belymrer mig
 om Dig. Kom, tappre Radolstadt, Du har seet
 endnu værre Farer under Dine, følg mig, hvis
 Du elster mig!"

Amalia gik med sikre Skridt hen til Trappe-
 opgangen, Consuelo fulgte hende, uden at hun til-
 lod hende at holde Lyset i sit Sted, og Madame
 Kleist, der var ligesaa forsørget for at blive ene
 tilbage som for at gaae med, slæbte sig bagefter
 dem, idet hun holdt fast i Porporinas Kaabe.

Den underjordiske Feien lod sig ikke mere
 høre og Prinsessen kom hen til Nækverket og
 holdt Lyset derudover for bedre at see i Afstand.
 Men enten han nu var mindre rolig end hun vilde
 synes, eller hun saae en skækundiagende Gjenstand,
 nok, hendes Haand svigtede hende og Solvulska-
 gen med Lyset og Krystalmanschetten faldt med
 stort Bulder dybt ned paa Bunden af den gjenly-
 dende Trappe. Da blev Madame Kleist som for-

rykt i Hovedet, brød sig ikke mere om Prinsessen end om Comoediespillersten, men gav sig til at løbe til hun i Mørket fandt Døren til Prinsessens Værelse, hvor hun søgte sin Tilflugt, medens Prinsessen, deelt mellem en uovervindelig Heftighed og Skam over at maatte tilstaae sig overvunden, tog tilsigemod Consuelo den samme Bei, i Førstningen langsomt og siden med fordobblede Skridt, da andre Trin lode sig høre bag hendes, og det ikke kunde være Porporinas, som gik hende jevnsides, mere fættet maaske, ssjondt hun ikke havde prælet af Mod. Disse fremmede Trin, som med hver Sekund nærmede sig deres Hjed, løde i Mørket som en gammel Kones med Tøfler paa, eg klapprede paa Kliserne, medens Kosten bestandig var i Virksomhed og stodte an mod Muren, snart til høje, snart til venstre Side. Den forte Gang forekom Consuelo meget lang. Hvis Noget kan overvinde virkelig stærke og sunde Nanders Mod, da er det en Fare, som man hverken kan forudsee eller begribe. Hun gjorde sig slet ikke til af negen unyttig Dristighed, eg vendte ikke en eneste Gang Hovedet om. Prinsessen paastod siden, at hun

havde gjort det, men til ingen Nutte, da det var
merkt, og Ingen kunde modsige eller bekræfte, om
hun virkelig havde gjort det. Consuelo mindrede
sig kun, at hun ikke havde forhalet sit Skridt, at
hun ikke havde sagt et Ord under dette forcede
Tilbagetog, og at hun, da hun noget hurtig trædte
ind i sit Værelse, nær havde luffet Deren til for-
hendes Næse, saa megen Hast havde hun med at
lukke den. Dog tilstod ikke Amalia sin Svaghed,
men fik temmelig snart sin Koldblodighed tilbage
for at spotte Madame Kleist, som næsten havde
Krampe, og gjøre hende meget bittere Bebreidelser
for hendes Heighed og Mangel paa Hensyn. Con-
suelos medfølende Godhed, som forbarmede sig
over den stakkels Fortroliges lidende Tilstand, ind-
gjord Prædcessens Hjerte negen Medynt. Hun
var saa naadig at bemærke, at Madame Kleist var
ude af Stand til at høre hende og at hun laae af-
mægtig paa en Sorgha med Ansigtet stjult i Pu-
derne. Klokk'en slog Tre om Morgenen forend
denne ulykkelige Dame fuldkommen var kommen til
sin Samling igjen, men hendes Skræk godt gjordes
endnu ved hendes Taarer. Amalia var fed af ikke

mere at være Prinsesse, og tænkte ikke mere paa
at klæde sig af ene eller at opvarte sig selv,
hvortil maaske endnu ogsaa kom, at hendes Aand
var piint af en eller anden uhhyggelig Anelse.
Hun bessuttede derfor at beholde Madame Kleist
hos sig indtil Dag.

„Indtil da,” sagde hun, „finde vi vel et el-
ler andet Baaskud til at udsmykke Sagen, hvis
min Broder skulle høre tale derom. Hvad Dig
angaaer, Porporina, vilde Din Nærværelse her
blive meget vanskelig at forklare, og jeg vilde for-
Intet i Verden, at man skulle see Dig gaae bort
her fra mit Værelse. Du maa altsaa gaae ene
hjem, og det nu strax; thi man er bandsat tidlig
paa Venene i dette Hundehuus af et Slot. Nu,
Kleist, berolige Dig, jeg bebolder Dig hos mig,
og hvis Du kan sige et fornuftigt Ord, saa forslar
os gjennem hvilken Dør Du er kommen ind, og
i hvilken Krog Du har ladet Din Jæger blive til-
bage, for at Porporina kan betjene sig af ham til
at følge sig hjem.“

Frygt gjør saa aldeles egoistisk, at Madame
Kleist, inderlig glad over ille mere at have behov

at udsætte sig for Galleriets Næbøler, og lidet beskyttende sig om den Angst, Consuelo kunde føle ved ene at maatte gaae derigennem, gienfaaadt hele sin klare Besindighed for at beskrive hende den Vei, hun havde at tage, og det Signal, hun havde at give for at faae fat paa hendes troe Æjener ved Udgangen af Slottet paa et meget ssjult og eensomt Sted, hvor hun havde befalet ham at vente.

Forsynt med disse Underretninger og vis paa denne Gang ikke at fare vild paa Slottet, tog Consuelo Afted med Prinsessen, som nu slet ikke fandt nogen Morstab i at ledsgage hende langs ad Galleriet. Den unge Pige gif altsaa ene, samlede om i Mørket og naaede uden Hinder den frygtelige Trappe. En nede hængende Lampe, som endnu brændte, lettede hende Nedstigningen, der gif for sig uden noget uheldigt Mode og selv uden at hun var bange. Denne Gang havde hun bevæbnet sig med sin faste Willie; hun folte at hun opfyldte en Pligt mod den ulykkelige Amalia, og i et saadant Tilfælde var hun stedse modig og kjæf. Endelig kom hun til en Udgang af Slottet gjennem en lille hemmelig Dør, hvortil Madame Kleist havde leve-

ret hende Nøglen, og som vendte ud mod en Baggaard. Da hun var kommen ud, gik hun langs med den ydre Muur for at opsoge Jægeren, og saasnart hun havde givet det astalte Tegn, fælste sig en Skygge fra Muren og gik hende lige imøde, og en Mand, indhyllet i en vist Kappe, bulkede for hende og bød hende sin Arm i Taushed og med ørbedig Holdning.

11.

Consuelo erindrede sig, at Madame Kleist, for bedre at sjule sine hyppige hemmelige Besøg hos Prindsesse Amalia, kom ofte tilfods om Aftenen til Slottet med Hovedet indhyllet i et tykt fort Stør og Legemet i en mørkfarvet Kappe, og støttende sin Arm paa sin Tjeners. Paa denne Maade blev hun ikke bemærket af Hoffs Føl og kunde passere for en af disse ulykkelige Personer, som ikke tigge offentlig, men i Smug faae Under-

fæstelse af de Kongelige Personers Gavmildhed.
 Men uagtet alle den Fortroliges og hendes Her-
 stærindes Hørsigtighedsregler, var deres Hemmelig-
 hed dog fun et Comoediespil, og at Kongen ikke tog
 noget Anstod heraf, kom deraf, at der gives smaae
 Skandaler, som det er bedre at bære over med end
 at bekæmpe og derved udsprede Rygtet i en videre
 Krebs. Han vidste godt, at disse to Damer i For-
 ening bestjærtigede sig mere med Trenck end med
 Magien, og sjsndt han vel i lige hoi Grad for-
 hvomte begge disse Bestjærtigelsesmaader, saa lufkede
 han dog Vinene og taffede maaskee endog i sit
 Indre sin Sostor fordi hun bredte et hemmelig-
 hedsfuldt Elsr derover og saaledes betog ham An-
 svarligheden i visse Folks Mine. Han brod sig ikke
 om at have Skin af at være bedragen; men han
 vilde ikke have Mine af at bisalde sin Sosters
 Kjærlighed og Daarskab. Det var paa den ulyk-
 kelige Trenck hans Strenghed hvilede med fordob-
 blet Tryk, og ogsaa ham havde han maattet an-
 klage for en opdigtet Forbrydelse, for at ikke Publi-
 cum skulde aue den sande Bevæggrund iil hans
 Unaade.

Da Porporina hørte, at Madame Kleists
Tjener vilde beskytte hendes Incognito, naar hun
paa samme Maade som hans Hersterinde tog ham
under Armen, nølede hun ikke med at modtage
hans Tjeneste og støttede sig ved ham, da hun gik
over den med Zis overtrukne Steenbro. Men hun
havde ikke gjort tre Skridt paa denne Maade, fer-
end hendes Ledfager i en fri og utvungen Tone
spurgte hende:

„Nu, min skjonne Grevinde, i hvad Lune for-
lod De Deres fantastiske Amalia?“

Trods Kusken og den barske Wind folte Con-
suelo Blodet stige sig til Kinderne. Efter al
Sandsynlighed antog Tjeneren hende for sin Her-
sterinde, men forraadte saaledes en altfor forurolig-
gende Fortrolighed med hende. Guld af Uvillie
træk Porporina sin Arm fra dette Menneske og
svarede ham tort:

„De tager feil.“

„Da pleier jeg dog ellers aldrig at tage feil,“
svarede Manden i Kappen med samme Utvungen-
hed. „Publicum er vel uvivende om, at den gub-

dommelige Porporina er Grevinde af Rudolstadt; men Grev Saint-Germain er bedre underrettet."

"Hvem er De da?" spurgte Consuelo uhyre overrasket. „Hører De ikke til Fru Grevinde Kleists Huus?"

„Jeg hører ikke til nogen Anden end mig selv, og tjener Ingen uden Sandheden," svarede den Ubekjendte. „Jeg saaude nylig mit Navn, men jeg seer det er Grev inde Rudolstadt ubekjendt."

„Er De virkelig Grev Saint-Germain personlig?"

„Og hvem Anden skalde vel have funnet give Dem et Navn, som ellers Ingen kender? Tillad, Fru Grevinde, nu har De to Gange været paavei at falde i de to Skridt, De har gjort uden min Hjælp. Vær saa naadig at tage min Arm igjen! Jeg veed meget godt Beien til Deres Bopæl og gjor mig en Pligt og en Ære af at bringe Dem sikkert og uskadt herhen."

„Jeg takker Dem for Deres Godhed, Hr. Greve!" svarede Consuelo, hvis Nyssgjerrighed var altfor opvakt til at hun kunde afflaae denne interessante og selsomme Mands Tilbud. „Wil De

have den Godhed at sige mig hvorfor De lader
mig faaledes?"

„Hørde jeg onster at vinde Deres Tillid strax,
ibet jeg viser Dem, at jeg er den værdig. Jeg
har længe vidst Deres Eggessab med Grev Albert
og har for Dem Begge bevaret det som en ukon-
felig Hemmelighed, som jeg ogsaa skal holde det
hemmeligt, saalænge det er Deres Ønske.“

„Jeg seer at mit Ønske i denne Henseende er
meget lidet respektteret af Hr. Superville," sagde
Consuelo, som strax tilskrev Denne de Oplysninger,
Grev Saint Germain havde erholdt om hen-
des Stilling.

„Betyld ikke den stakkels Superville," svæ-
rede Greven. „Han har Intet sagt, undtagen
maaskee til Prinsesse Amalia, for at giøre Cour
til hende. Det er ikke af ham jeg har det.“

„Dg af hvem da, i dette Tilfælde, min
Herre?"

„Af Grev Albert af Rudolstadt selv. Jeg
veed nok De vil indvrende, at han døde medens man
fuldførte Deres religiøse Eggessabceremoni, men
jeg vil svare Dem, at der gives ingen Død, at

Ingen, Intet dører, og at man endnu kan vedblive
at underholde sig med dem, Almuen falder Dede,
naar man højder deres Sprog og deres Livs
Hemmeligheder."

„Siden De veed saa Meget, min Herre, er
De maaskee ikke uvidende om, at saadanne Forsik-
kringer ikke let kunne overbevise mig, eg at de
forsørgsage mig megen Smerte, idet de uophørligen
vække Tan'en hos mig om en Sorg, som jeg veed
der ikke kan raades Bod paa, trods Magiens logn-
agtige Lovter."

„De gør ret i at være paa Deres Post mod
Magikere og Bedragere. Jeg veed, at Cagliostro
har forsøkt Dem med at vise Dem et Syn, der
idetmindste var ubetimeligt. Han har givet efter
for den smigrende Tanke, at kunne vise Dem sin
Magt uden at lade sig forurolige af Deres Sjæls
Stemning og hans Kalds ophøiede Værdbighed.
Cagliostro er imidlertid ikke nogen Bedrager, det
er langtsra; men han er meget forsængelig, og
det er derfor han ofte har fortjent Bebreidelser for
Charlataneri."

„Man gør Dem den samme Bebreidelse, min

Hr. Greve; og ssjøndt man mindsketid tilfoier, at De er en overlegnere Mand, saaer jeg dog Mod nek til at sige Dem ligefrem de Kordomme, som stride mod den Agtelse, jeg ellers kunde føle for Dem."

„Det er at tale med den ødle Nabenhjertighed, som sommer sig Consuelo," svarede Saint-Germain roligt, „og jeg takker Dem at De saaledes appellerer til min Erelighed. Jeg skal vise mig værdig dertil, og jeg skal tale med Dem uden Hemmelighedsfuldhed. Men nu ere vi ved Deres Dor og Kulben saarel som den fremrykkende Tid paa Matten forhindre mig i at opholde Dem her længere. Hvis De vil erfare Ting af den yderste Vigtighed og hvoraaf Deres Fremtid afhænger, saa tillad mig at tale frit med Dem."

„Dersom min Hr. Greve vil besøge mig i Løbet af Dagen vil jeg vente Dem hjemme til hvad Tid De maatte behage at bestemme mig."

„Jeg maa bestemt tale med Dem imorgen, og imorgen faaer De et Besøg af Frederik, som jeg ikke vil mode, fordi jeg ikke gør stort Bæsen af ham."

„Om hvilken Frederik taler De, Hr. Greve?“

„O, det er ikke om vor Ven, Frederik Trend, som det er lykedes os at drage ud af hans Hænder. Det er om denne ondskabsfulde lille Konge af Preussen, som gjør Cour til Dem. Stop lidt, imorgen skal der være stor Masterade paa Opera-huset; kom der. Hvilken Forklædning De end tager, skal jeg nok gjenfjende Dem og gjøre mig kjendt af Dem. I dette Virvar af Master ville vi nok finde os ene og i Sikkerhed. Forresten ville mine Forbindelser med Dem sammendynge store Ulykker paa de hellige Hoveder. Altsaa imorgen, Fru Grevinde!“

Med disse Ord gjorde Grev Saint-Germain en dyb Compliment for Consuelo og forsvandt, efterladende hende som forstenet af Overraskelse paa Dørtærskelen til sin Bolig.

„Det er afgjort, at der i dette Hornustens Kongerige er en fiedsevarende Sammensværgelse mod Hornisten,“ sagde Sangerinden til sig selv, idet hun slumrede ind. „Nevre er jeg undsluppen en af disse Farer, som true min Hornusi, førend en anden fremstiller sig. Prinsesse Amalia havde

lost de sidste Gaader for mig og jeg troede mig
 meget rolig; men i samme Dieblik modte vi eller
 hørte idetmindst den phantastiske Feiekone, som
 spadserer om i dette Livslens Slot, denne Van-
 troens Fæstning, ligesaa rolig som hun vel har
 gjort i de sidste to hundrede Aar. Jeg afkaster
 den Skræk, Cagliostro foraarsagede mig, og see nu
 kommer der en anden Magiker, som synes endnu
 bedre underrettet om mine Anliggender. At disse
 Sandsigere holde noagtigt Bog over Alt, hvad
 der angaaer Kongers og mægtige eller berømte
 Personers Liv, det kan jeg nok finde mig i; men
 at jeg, en stakkels ydmyg og tilbageholdende Pige,
 ikke kan unddrage nogen Ting i mit Liv for deres
 Eftersporelser, det er det, som forvirrer og foruro-
 liger mig imod min Villie. Nu vel, lad os følge
 Prinsessens Raad; lad os troe at Fremtiden vil
 forskare ogsaa dette Under, og imidlertid afholde
 os fra at bomme. Hvad der maaske vilde være det
 Alleroverordentligste hos Denne her, det er, om
 den Visit af Kongen, som Saint-Germain forudsagde,
 virkelig skulle finde Sted imorgen. Det
 vilde saa først blive tredie Gang Kongen er kom-

men til mig. Skulde denne Grev Saint-Germain være hans Fortrolige? Man siger, at man her overalt bor have Mistillid til dem, som tale ilde om Kongen. Jeg skal beskræbe mig for ikke at glemme det."

Næste Morgen paa et bestemt Klokkeslet fjsorte en Vogn uden Liberi og uden Vaabenmærke ind i den Gaard, Sangerinden beboede, og Kongen, som to Timer iforveien havde ladet hende underrette om at hun skulde være ene og vente ham, trængte ind i hendes Bærelse med Hatten paa det venstre Øre, et Smil paa Læberne og en lille Kurv i Haanden.

„Capitain Kreuz bringer Dem Pærer fra sin Have,” sagde han. „Ondstabsfulde Tunger paa staae, at de komme fra Haven paa Sanssouci og at de være bestemte til Kongens Dessert. Men Kongen tænker ikke paa os, Gud see Lov, og den lille Baron kommer for at tilbringe en Time eller to hos sin lille Veninde.”

Denne behagelige Maade at introducere sig paa satte Consuelo i den besvunderligste Forlegenhed, istedetsfor at opmunstre hende. Eiden hun con-

spirerede mod Kongens Billie, idet hun modtog Prinsesse Amalias fortrolige Meddelelser, funde han ikke med rolig Træmodighed see den kongelige Inquisitor i Diuene. Hun maatte nu staane ham, maaske smigre ham og ved behændige Drillerier afvende hans Mistanke. Consuelo følte, at denne Rosse ikke passede for hende og at hun vilde spille den slet, især hvis det var sandt, at Frederik havde Godhed for hende, som man udtrykte sig ved Høfset, hvor man troede at ville nedværdige den kongelige Majestæt ved at bruge Ordet Kjærlighed med hensyn til en Comoediautinde. Urolig og sorlegen taffede Consuelo keitet Kongen for hans overdrevne Godhed, og strax forandrede sig Kongens Physiognomi og blev ligesaa barst, som det i Begyndelsen var venligt.

„Hvad feiler Dig?“ spurgte han heftigt og rynkede sine Bryn. „Er Du i slet Humeur eller er Du syg? Hvorfor falder Du mig Sire? Forstyrrer mit Besøg Dig i nogen Elskovshandel?“

„Nei, Sire,“ svarede den unge Pige, idet hun etter antog sin alvorlige Træmodighed. „Jeg

har hverken Eftovshandeler eller Kjærlighedsforstaaelser."

„Naa, Gud fkee Lov! Desuden, om saa end var, hvad kommer det mig ved? Men jeg vilde jo rigtignok forlange, at De tilstod mig det.“

„Tilstod? Hr. Capitainen vil formodentlig sige: betroede Dem det.“

„Forklar mig Forstjellen.“

„Hr. Capitainen veed den allerede.“

„Som De vil; men at gjøre Forstjel er ikke at svare. Hvis De var forelsket, ønskede jeg at vide det.“

„Jeg indseer ikke hvorsor.“

„Naa, det indseer De slet ikke? See mig engang lige i Dinene. Deres Blif er meget ustabilt idag.“

„Hr. Capitain, jeg synes De vil esterabe Kongen. Man siger, at naar han forhorer en Anklaget, læser han ham i Dinene. Tro mig, saadan en Fremgangsmaade passer sig kun for ham, og selv om han vilde komme her til mig, for at anvende den paa mig, vilde jeg bede ham om at passe sine egne Sager.“

„Det er rigtigt. De vilde sige til ham: Vær
saa artig at gaae, Sire!“

„Hvorsor ikke? Kongens Blads er paa hans
Hest eller paa hans Trone, og hvis han sik det
Indsald at komme til mig, havde jeg Ret til ikke
at tillade ham at være uhefslig imod mig.“

„De har Ret; men med alt Dette svarer De
mig ikke. De vil ikke tage mig til Deres Fortro-
lige i Deres nærforestaende Kjærlighedsforhold?“

„Der er ingen nærforestaende Kjærligheds-
forhold for mig, det har jeg ofte sagt Dem,
Baron.“

„Ja, for Spøg, fordi jeg bestandig spurgte
Dem 'erom; men hvis jeg nu taler alvorligt i
denne Stund.“

„Saa svarer jeg paa samme Maade.“

„Veed De, at De er en besynderlig Person?“

„Hvorsor det?“

„Forbi De er det eneste Fruentimmer ved
Theatret, som ikke bessieftiger sig med sjonne Kiden-
flaber eller med Galanteri.“

„De har et slet Begreb om Theaterfruentim-
mer, Hr. Capitain.“

„Nei, jeg har hørt nogle Kloge; men de
stræbte efter rige Egteskaber, og De, man ved
jo ikke hvad De tænker paa.“

„Jeg tænker paa at synge iasten.“

„Saaledes lever De Dag ud og Dag ind.“

„For Fremtiden lever jeg ikke anberledes.“

„Det har altsaa ikke altid været saaledes?“

„Nei, min Herre.“

„De har elsket?“

„Ja, min Herre.“

„Alvorligt?“

„Ja, min Herre.“

„Dg længe?“

„Ja, min Herre.“

„Dg hvad er der blevet af Deres Elster?“

„Han er død.“

„Men De har trostet Dem igjen.“

„Nei.“

„O, De vil nok troste Dem igjen!“

„Jeg frygter for, det ikke vil skee.“

„Det er besynderligt. Altsaa vil De ikke
gifte Dem?“

„Nei aldrig.“

„Dg ingen Kjærlighedsforstaelse have?“

„Nei aldrig.“

„Ikke engang en Ven?“

„Ikke engang en Ven i den Betydning, de smukke Damer tage det.“

„Stop! Hvis De gif til Paris, og Kong Ludvig den Femtende, denne galante Cavalier . . .“

„Jeg elster ikke Kongerne, Hr. Capitain, og jeg afflyver de galante Konger.“

„Ah, nu forstaaer jeg! De elster Pogerne. En smuk Cavalier som Trench, for Exempel!“

„Jeg har aldrig tænkt paa hans Ansigt.“

„Dg dog har De vedligeholdt Deres Forbindelse med ham?“

„Hvis det var Tilfældet, vilde det være af reent og oprigtigt Venstab.“

„De tilstaaer altsaa, at De staaer i Forbindelse med ham?“

„Det har jeg ikke sagt,“ svarede Consuelo, som frygtede for at compromittere Prinsessen ved dette ene Indicium.

„Nu, nægter De det?“

„Jeg havde ingen Grund til at nægte det,
hvvis det var saa; men hvorfor holder Capitain
Kreuz Forhor over mig paa den Maade? Hvad
Interesse kan han have deraf?“

„Kongen har dog sandsynlig Interesse der-
for,“ svarede Frederik, idet han tog sin Hat af
og satte den hæftigt paa Hovedet af en Poly-
hymnia af hvidt Marmor, hvilc antike Buste pry-
dede Consolen.

„Hvis Kongen gjorde mig den Ære at besøge
mig,“ sagde Consuelo, idet hun overvandt den
Skæl, der bemægtede sig hende, „vilde jeg troe,
at han ønskede at høre Musik, og sætte mig ved
Claveret og foresynde ham Arien af Ariadne
abandonnata . . .“

„Kongen holder ikke af nogen Forekommenhed.
Naar han spørger, vil han at man skal svare ham
tydeligt og fort. Hvad har De bestilt inat i
Kongens Slot? De seer vel, at Kongen har Net-
til at spille Herre hos Dem, siden De paa util-
berlige Tider og uden hans Tilladelse gaaer ind i
hans Huus?“

Consuelo stjælvede fra Isse til Gob, men havde

lykkeligvis i alle Slags Farer en Aandsnærverelse, som altid havde reddet hende som ved et Misrakel. Hun erindrede sig, at Frederik ofte tog sin Tilflugt til Usandhed for at faae Sandheden frem, og at han var bessendt for at kunne fravriste En Tilstaaelser mere ved Overraselse end ved noget andet Middel. Hun holdt sig altsaa paa sin Post og svarede med et Smil paa sit blege Ansigt:

„Det var da en besynderlig Anklage, og jeg veed ikke hvad man kan svare paa fantastiske Spørgsmaal.“

„De er ikke mere laconist end for et Døeblik siden,“ svarede Kongen, „Hvor man godt kan see, at De lyver! De var inat ikke paa Slottet? Svar Ja eller Nei!“

„Nuvel, nei!“ sagde Consuelo modigt, foretrækende Skammen ved at blive overbevist om Logn for det Geige i at præs give en Andens Hemmelighed for at undskynde sig selv.

„De gik ikke dersta Klossen Tre imorges, ganske ene?“

„Nei,“ svarede Consuelo, som følte sine Kræfter komme tilbage, da hun faae en næsten umærke-

lig Wallen i Kongens Physiognomi, og nu allerede
spillede den Overraskede med Overlegenhed.

„De har tre Gange vovet at sige nei!“ ud-
brød Kongen med harmfuld Mine og vredelynende
Blis.

„Ieg vilde vove det fjerde Gang med, hvis
Deres Majestæt forlangte det,“ svarede Consuelo,
besluttende at holde Drene slive, indtil Stormen
var forbi.

„O, jeg veed nok, et Fruentimmer vil blive
ved med sin Legn, selv paa Pinebænken, ligesom
de første Christine blev ved at paastaae hvad de
troede var Sandhed. Hvo har lunnet smigre sig
med at fravriste et qvindeligt Bæsen et oprigtigt
Svar? Hør, Mademoiselle, jeg har hædtil havt
Agtelse for Dem, fordi jeg tænkte, at De ene
gjorde en Undtagelse fra Deres lastefulde Kjøn.
Jeg troede hverken De var intriguant, eller trolsøs,
eller frække. Jeg havde en Tillid til Deres Charak-
teer, som grænsede til Venstebab . . .“

„Og nu, Sire?“

„Afbryd mig ikke. Nu har jeg min Mening,
og De vil føle Virkningerne deraf. Men hør mig

nsie. Hvis De er saa ulykkelig at blande Dem i Hoffets Smaaintriguer, at modtage visse usæmme-lige fortrolige Meddeleller, at vise visse farlige Tjenester, smigrer De Dem med at bedrage mig længe og jeg skal jage Dem ligesaa haanligt bort hersra, som jeg modtog Dem med Udmærkelse og Godhed."

„Sire,” svarede Consuelo dristigt, „da det er mit kæreste og standhaftigste Ønske, at forlade Preussen, saa, hvad Paaskud der end maatte gives til min Hjernelse, eller hvor stængt end Deres Sprog er, modtager jeg med Erkjendtlighed Ordren om min Afsled.“

„Ah, De tager det saaledes!“ udbrod Grederix, henreven af Brede. „Og De vover at tale til mig paa den Maade!“

Til samme Tid hævede han sin Stok, som om han vilde slaae Consuelo; men den rolig foragtelige Mine, hvormed hun ventede denne For nærmelse, bragte ham tilbage til sig selv, og han fastede sin Stok langt fra sig, idet han sagde med bevirget Stemme:

„Nu, glem de Rettigheder De har til Capit-

tain Kreuhs Erkjenningelighed, og tal til Kongen med den passende Agtelse; thi h. is De driver mig til det Yderste, er jeg i stand til at tugte Dem som et gjenstridigt Barn."

„Sire, jeg veed, at man banker Born i Deres ophiede Familie, og har hørt sige, at Deres Majestæt, for at undrage Dem en saadan Behandling, engang for længe siden har forsøgt paa at flygte. Dette Middel vil være lettere at iværksætte for en Zingaro, som jeg, end det var for Kronprinds Frederik. Hvis Deres Majestæt ikke inden fire og tyve Timer tillader mig at forlade Deres Stater, saa figer jeg Dem selv, for at berolige Dem med Hensyn til mine Intriguer, at jeg forlader Deres Stater uden Pas, skal jeg saa end flygte tilfods og springe over Grøfter, som Deserterer og Smuglere gjøre!“

„De er en Nar!“ sagde Kongen, idet han løftede paa Skuldrerne og gik op og ned ad Værelset, for at skjule sin Vergrelse og Fortvivlelse.

„De skal komme til at reise, jeg onser Intet mere, men uden Skandale og uden Overrælse.

„Jeg tillader ikke, at De forlader mig saaledes, misfornuet med mig og med Dem selv. Hvor Fanden har De faaet den Uforskammehed fra, De er begavet med? Og hvilken Satan driver mig til den Godhed, hvormed jeg behandler Dem?“

„Den kommer ubenydlig af en ædelsmødig Skrupel, som Deres Majestæt jo kan befrie mig fra. Deres Majestæt troer at være mig taktfyldig for en Dieneste, som jeg vilde have viist den Ringeste af Deres Undersaatter med samme Izver. Betragt olsaas denne Mellemregning med mig som opgjort, som tusinde Gange opgjort, og lad mig reise saa hurtig som muligt; min Frihed vil være mig en tilstrekkelig Belønning, og jeg forlanger ingen anden.“

„Endnu det samme Sprog!“ sagde Kongen forvirret over det unge Pigebarns driftige Haardnakkehed. „Bestandig det samme Sprog? De vil ikke gjøre nogen Forandring heri mod mig? O, det er ikke Mod, det! Det er Had!“

„Og hvis det var saa,“ svarede Consuelo, „vilde da vel Deres Majestæt belymre sig det mindste derom i Verden?“

„Retfærbige Himmel! Hvad siger De der, stakkels ulykkelige Pige!“ sagde Kongen med en Tone af oprigtig Smerte. „De begriber ikke hvad De siger, ulykkelige Barn! Det er kun en fordøervel Sjæl, som kan være usolsom mod sin Næstes Had.“

„Betragter da Frederik den Store Porporina som et Væsen af samme Natur som han?“

„Det er kun Aand og Dyd, som høver visse Mennesker over andre. De har Geni i Deres Kunst. Deres Bevidsthed maa sige Dem, om De besidder Erlighed . . . Men den siger Dem det Modsatte i dette Dieblif, thi Deres Sjæl er fuld af Galde og Had.“

„Og hvis dette nu var saa, mon da Frederik den Stores Samvittighed Intet havde at bebreide sig med Hensyn til at have antændt disse slemme Lidenstaber i en hidtil almindeligvis fredelig og ædel Sjæl?“

„D. hvor De er hidlig!“ sagde Frederik, idet han gjorde en Bevægelse for at tage den unge Piges Haand, men standsede, tilbageholdt af denne Reitethed, som et Overmaal af Foragt og Modby-

delighed for Fruentimmer havde bevirket hos ham. Consuelo, som havde overbrevet sin Fortrydelse over i Kongens Hjerte at have nedtrykt en Omhedsfølelse, som midt under hans Brede var nærværd at udbryde, bemærkede hvor frygtsom han var og misstede hele sin egen Frygt, da hun saae, at hon ventede at hun skulle gjøre det første Skridt. Det var et mærkeligt Tilfælde, at den eneste Dvinde, der var i stand til paa Frederik at udvise en Slags Fortrydsfølelse, som lignede Kjærlighed, var vel ogsaa den Eneste i hele hans Kongerige, som for ingen somhelst Priis vilde opmunstre denne Stemning. Det er sandt, at Consuelos Modstand og Stolthed maaske netop var det, der især gjorde hende tilfældende i Kongens Dine. Dette revolutionære Gemyt fristede Despoten som Crobringen af en Provinds; og, uden at han gjorde sig Negnstab deraf, uden at han vilde sætte sin Ere i et saabandt Slags Heltebedrift, følte han en Beundring og afgjort Deeltagelse for en saa kraftig og hærdet Charakteer, der i saamange Henseender havde saa stor Lighed med og syntes at være beslagtet med hans egen. „Nu!“ sagde han, idet han hø-

tig stak den mod Consuelo ubralte Haand i sin Bestelomme. „Siig mig nu ille mere, at jeg er ligegeyldig ved at være havet; thi De kunde næsten bringe mig til at troe, at jeg virkelig var det, og den Lanke vilde være mig utaalelig!“

„Og deg vil De, at man skal frygte Dem?“

„Nei, jeg vil kun, man skal agte mig.“

„Og det er med Stokkeprygl, Deres Corporaler indgyde Deres Soldater denne Agtelse for Deres Navn.“

„Hvad veed De derom? Hvordan taler De? Hvad blander De Dem i?“

„Jeg svarer kun tydeligt og fort paa Deres Majestæts Spørgsmaal.“

„De vil, at jeg skal bede Dem om Forladelse for et Dieblks Hestighed, der var fremkaldt ved Deres Daarstab?“

„Nei tvertimod; hvis De paa mit Hoved kunde knuse det Stokkescepter, som regjerer over Preussen, vilde jeg bede Deres Majestæt at tage Kerstokken op igjen.“

„Bah! Om jeg havde kjærtegnet Deres Skuldre en Smule med den, saa var De maaskee, siden

det er en Stok, som Voltaire har givet mig, bleven endnu mere aandrig og ondstabsfuld. Nu, jeg holder meget af denne Stok; men jeg er Dem Dpreisning skyldig, det seer j g nok."

Under disse Ord tog Kongen sin Stok op og gav sig ifærd med at sønderbryde den; men skjønt han spændte den over sit Knæ, hviedes kun Stokken og vilde ikke gaae itu.

„Seer De," sagde Kongen, idet han fastebe den ind i Kaminen, „min Stok er ikke, som De paastod, Billedet paa mit Scepter. Den er et Billed paa mit troe Preussen, som hvier sig under min Billie, men som ikke bliver knust af den. Gjør De ligesaa, Porporina; De vil befinde Dem vel derved."

„Og hvad er Deres Majestæts Billie med Hensyn til mig? En herlig Gjenstand til at udove en stor Charakteers Myndighed paa, og forstyrre dens Munterhed!"

„Min Billie er, at De renoncerer paa at forlade Berlin. Finder De den fornuermende?"

Frederiks livlige, næsten lidenskabelige Blit forklarede nocksom denne Slags Dpreisning. Con-

suelo følte sin Skæf opstaae paany, men labende som hun ille forstod ham, svarede hun:

„Det vil jeg aldrig kunne finde mig i. Jeg seer nof, at jeg maa dyrt betale den Ere under tiden at more Deres Majestæt med mine Mousader. Misstanke tynger her paa hvert Menneske. De ale lerringeste, meest ubekjendte Personer ere ikke sikre for Bestyldninger og Anklage, og paa den Maade kan jeg ikke leve.“

„De er misforniet med Deres Betaling,“ sagde Kongen, „nu, den skal blive forsøgt.“

„Nei, Sire, jeg er tilfreds med min Beta lirg. Jeg er ikke begjærlig, som Deres Majestæt veed.“

„Det er sandt. De bryder Dem ikke om Venge, den Retsfærdighed maa man lade Dem. Man veed forresten ikke hvad De bryder Dem om!“

„Om Frihed, Sire!“

„Og hvem generer Deres Frihed? De søger at yppc Trætte med mig og har ingen formuflig Grund dertil. De vil reise, see det er det, der er klart.“

„Ja, Sire.“

„Ja? Er det Deres faste Beslutning?“

„Ja, Sire.“

„Nu, saa reis Volker ivold!“

Kongen tog sin Hat og sin Stok, som, da den var ruslet ned over Risten, ikke var brændt, vendte Nyggen og gik hen imod Døren. Men i det Dieblif, han vilde lække den op, vendte han sig om mod Consuelo og viste hende et Ansigt, saa oprigtigt bedrøvet, saa faderligt nedslaaet, saa sorstillet, fort sagt, fra hans frygtelige kongelige Ansigt eller hans skeptisk-philosophiske bittre Smil, at den stakels Pige solte sig bevæget og angerfuld. Da hun hos Porpora var vant til saadanne huuslige Storme, glemte hun, at der i Frederiks Hjerte laae noget Personligt og Vildt, som aldrig havde bemægtiget sig hendes Adoptivfaders fyrige, men tugtige og ædelmodige Sjæl. Hun vendte sig bort for at sjule en hemmelig Taare, som sijal sig frem under Dienlaaget, men Lossens Syn er ikke hurtigere og skarpere end Kongens var. Han vendte sirax om, løftede Stokken paany mod Consuelo, men denne Gang med et Udtryk af Omhed, som om han le-

gede med et hjertenskjært Barn, og sagde med be-
væget, smigrende Stemme:

„Afstyelige Skabning! De har da heller ikke
det mindste Vensteb for mig!“

„De tager meget feil, Hr. Baron!“ sagde
den gode Consuelo, fortryllet af dette Comedie-
spil, der paa en saa behændig Maade raadebe-
vad paa det virkelige Udbrud af Frederiks brutale
Brude. „Jeg har ligesaa meget Vensteb for Ca-
pitain Kreuz, som jeg har Utilbørlighed for Kon-
gen af Preussen.“

„Det er, fordi De ikke forstaaer, fordi De
ikke kan forstaae Kongen af Preussen, „svarede Fre-
derik. „Lad os altsaa ikke tale om ham. Der vil
komme en Dag, naar De har boet længe nok i
dette Land for at kjenne dets Aand og dets Lær,
da De vil vise den Mand mere Netfærdighed, som
anstrenger sig for at regjere det som det sig bør.
Imidlertid, vær en Smule mere elskærdig mod
denne stakkels Baron, som leder sig saa uendeligt
ved Hoffet og Hoffolkene, og som kommer her for
at sege lidt No og Lykke hos en reen Sjæl og uskyl-
dig Aand. Jeg havde kun en Time at anvende

vertil, og De har ikke gjort andet end hævles med mig. Jeg vil komme igjen en anden Gang, paa det tilkaar, at De vil modtage mig lidt bedre. Jeg vil tage Mopspule med for at mere Dem, og, hvis De er rigtig artig, vil jeg forære Dem en smuk lille hvid Myndehvalp, som i dette Dileblik dier den. Men De maa være meget omhyggelig for den! . . . Ah! Jeg har glemt det! Jeg har ogsaa bragt nogle Vers med til Dem, Vers efter min Maneer, Stropher til at synge; De kan sætte Melodi paa dem, og min Søster Amalia kan more sig med at synge dem."

Kongen bortfiernede sig ganske roligt og sagte, efterat han flere Gange var vendt om for at snakke mere med sin behagelige Fortrolighed og overøse Gjenstanden for sin Bevaagenhed med overdrevne Smigrerier. Han forstod at snakke om Ingenting, naar han vilde, ffjordt hans Ord ialmindelighed var sammentrængt, kraftigt og udtryksfuldt. Inden besad mere af det, man falder Gehalt i Samtalens, og Intet var sjeldnere i denne Epoch, end denne olvorlige eg faste Tone i Familiesamtaler. Men hos Consuelo vilde han være aldeles godmo-

big og barnlig, og det lykkedes ham ogsaa i en
 vis Grad at give sig Udseende deraf, saa at hun
 endogsaa selv undertiden forbausedes overover. Da
 han var taget bort, fortrod hun, som sædvanligt,
 at det ikke havde villet lykkes hende at vække hans
 Afsmag for hende eller at betage ham Lysten til
 disse farlige Besøg. Kongen paa sin Side tog
 bort halv misfornosiet med sig selv. Han elskede
 Consuelo paa sin Maade og ønskede at indgyde
 hende den samme Hengivenhed og Beundring, som
 hans falske Venner og skjonne Aander hykkede for
 ham. Han vilde maaske have givet Meget til,
 han, som ellers ikke holdt of at give Noget, for
 engang i sit Liv at hjælpe den Fornøjelse at være
 elsket af et oprigtigt Hjerte og uden Bihensyn.
 Men han følte godt, at dette ikke godt lod sig
 forene med hans Myndighed, som han ikke vilde
 opgive, og som en måt Kat, der leger med en
 Muus, saa den nær smutter bort, vidste han ikke
 om han skulle tæmme eller sluge den. „Hun gaaer
 forvidt, og det vil tage en uheldig Ende,” tænkte
 han ved sig selv, da han satte sig i Vognen.
 „Dersom hun bliver ved at være saa uskyrlig,

bliver jeg nødt til at lade hende anklage for en eller anden Forseelse og sætte hende paa Fæstningen i nogen Tid for at Herredømmet kan boie dette stolte Mod. Dog vilde jeg hellere blønde hende og regiere hende ved den Tryllekraft, jeg udover over saamange Andre. Det er umuligt andet end at jeg jo opnaaer mit Maal, naar jeg viser lidt Taalmodighed. Det er en Opgave, som irriterer og morer mig paa samme Tid. Nu ville vi see ad! Saameget er vist, at hun ikke kan faae Lov til at reise nu, da hun kan prale af at have sagt mig Sandheden ustraffet. Nei, nei! Hun skal ikke forlade mig, uden hun underkaster sig eller bliver undertrykket . . ." Derpaa aabnede Kongen, der, som man kan begribe, havde mange andre Ting i Hovedet, en Bog, for ikke at spilde fem Minuter paa unyttige Drommerier, og steg ud af sin Bogn, uden no'e at erindre sig i hvilken Anledning han var kjørt ud.

Urolig og bekymret bestjertigede Consuelo sig længere Tid med at tænke over sin farlige Stilling. Hun bebreidede sig især, at hun ikke til det Yderste havde insisteret paa sin Afreise, men ved

sin Laushed ligesom paataget sig den Forpligtelse at renoncere deryaa. Men hun blev afbrudt i disse Tanker ved en Sendelse af Penge og Breve, som Madame Kleist tilstillede hende, for at børge det til Grev Saint-Germain. Alt Dette var bestemt tii Trench og Consuelo maatte bære Ansvaret derfor, ja endogcaa i Nedsfald spille Flygtningens Elsterindes Rolle, for at skjule Prinsesse Amalias Hemmelighed. Hun saae sig altsaa bragt i en ubehagelig og farlig Stilling, saameget mere som hun ikke følte sig ganske overtydet om de hemmelige Agenters Trostlab, med hvilke man satte hende i Forbindelse, og som syntes til Gjengield at ville blande sig ind i hendes egne Hemmeligheder. Hun sysselsatte sig med sin Masteradebragt til Ballet i Operahuset, hvor hun havde aftalt sit Rendezvous med Saint-Germain, idet hun bestandig med hemmelig Skræf tilstod sig selv, at hun syøvede paa Manden af en Afgrund.

12.

Strax efter Operaen blev Salen nivelleret, oplyst og decoreret paa sædvanlig Vis, og det store Maskabal, som i Berlin kaldes Redoute, aabuet præcis ved Mørnat. Selskabet var temmelig blandedt, siden Prindser og maaskee endog saa Prindsesser af kongeligt Blod fandtes om hinanden med Skuespillere og Skuespillerinder fra alle Theatre. Porporina traadte ene ind, forslægt som Nonne, et Costume, som tillod hende at skjule sin Hals og sine Skuldre under Sløret og sin Vært under en meget viid Kaabe. Hun følte Nødvendigheden af at giøre sig uksendelig, for at blive fri for Bemærkninger, som hendes Mode med Saint-Germain lunde foranledige; og hun var ikke utilboelig til at sætte Denes Skarpsindighed paa Prøve, da han havde prælet af at ville gjenkjende hende, hvad Forlædning hun end volgte. Hun havde altsaa selv, endog saa uden at lade sin Pige vide det, forfærdiget denne simple og lette Dragt, og gik hjemmefra aldeles

indhyllet i en lang Vels, som hun ikke aflagde før end hun befandt sig midt i blant Mængden. Men hun var ikke engang gaaet Salen rundt, forend hun bemærkede en foruroligende Omstændighed. En Masse af hendes Høide og som syntes at være af hendes Kjøn var klædt i en Nonnedragt, der aldeles lignede hendes, og kom gientagende Gange hen til hende og spøgte over denne Lighed.

„Kjære Søster,” sagde denne mæsterede Nonne, „jeg gad dog nok vide hvem af os der er den Andens Skygge, og da Du synes mig lettere og finere end jeg, beder jeg Dig om at tage mig i Haanden, for at jeg kan forvisse mig om, om Du er min Tvillingsøster eller mit Gjensærd.“

Consuelo tilbageviste disse Angreb og stræbte at komme hen til sin Loge, for at skifte Dragt eller gjøre nogle Forandringer, som kunde forebygge Forverling. Hun frygtede for, at Grev Saint-Germain, hvis han trods hendes Forsigtighed skulde have faaet noget Nys om hendes Forlædning, maaske vilde henvende sig til hendes Dobbeltgængerinde og tale til hende om de Hemmeligheder, han den foregaende Nat havde anty-

det. Men hun sat ikke lidt bortil. En Kapuciner-munk havde allerede givet sig til at forfolge hende og bemærktigede sig snart, uden videre, hendes Arm.

„Du skal ikke undgaae mig, min Søster,” sagde han med sagte Stemme, „jeg er Din Skriftefader og vil sige Dig Dine Synder. Du er Prindsesse Amalia.“

„Du er en Novice, min Broder,” svarede Consuelo, idet hun eftergjorde sin Stemme, som man pleier paa Masterader. „Du kender meget daarligt Dine Skriftebørn.“

„Aa, det nyttet Intet, at Du eftergjor Din Stemme, Søster. Jeg veed ikke om Du bærer Din Ordensbragt, men Du er Abbedissen af Dredslinburg og kan nok komme udaf det med mig, der er Din Broder Henrik.“

Consuelo gienkendte virkelig Prindsens Stemme, som hun havde hørt, naar han talede med hende og som var meget kendelig, da den var fuld af Smør. For at faae Bisped om hendes Dobbeltgænger virkelig var Prindsessen, nægtede hun det endnu en Gang, og Prinsen tilfsiede da:

„Jeg har seet Din Dragt hos Skræderen,

og da han ikke gjør nogen Hemmelighed for en Prinds, har jeg gienfjendt den. Nu, lad os ikke spilde Tiden med at slæbde om ligegyldige Ting. Du kan ikke have til Hensigt at intriguere med mig, min Ældre Søster, og det er ikke for at plage Dig at jeg følger Dig i Hælene. Jeg har alvorlige Ting at sige Dig. Kom en Smule afsides med mig."

Consuelo lod sig føre bort af Prinsen, fast besluttet på hellere at demasere sig for ham, end at misbruge hans Heiltagelse for at fåe Familiehemmeligheder at vide. Men ved det første Ord, han sagde til hende, da de vare komne ind i en Loge, blev hun uvilkårlig opmærksom og troede at have Ret til at høre ham indtil Enden.

„Bogt Dig for at gaae forvidt med Porporina," sagde Prinsen til sin formentlige Søster. „Det er ikke ordi jeg tvivler på hendes Laushed eller Hjertets Adel. De indflydelsesrigeste Personer i Ordenen indstaae dersor, og skulde Du endnu engang drille mig med Hensyn til mine Hjelser for hende, vil jeg sige Dig, at jeg veler Din Hengivenhed for denne stjonne Personlighed. Men

hverken hine indflydelsesrige Personer eller jeg ere enige om at Du skal compromittere Dig ligeover hende, førend man er ganske sikker paa hendes Stemning. Et saabant Foretagende, som paa Die-bliffet vilde indtage en fyrig Indbildningskraft, som Din, og en med Met opbragt Aand, som min, kunde let i Begyndelsen forstørække en frygtsom Pige, der udentvivl er aldeles fremmed for al Philosophi og Politik. De Grunde, som have virket paa Dig, ville neppe gjøre Indtryk paa en Pige i en saa forstjellig Sphære. Lad derfor Trismegistus eller Saint-Germain drage Omsorg for at indvie hende."

„Men er Trismegistus ikke reist bort?“ spurgte Consuelo, som var altfor god Skuespillerinde til ikke at lunne esterlige Prindsesse Amalias raa og ustabile Stemme.

„Om han er reist, maa Du vide bedre end jeg, siden denne Mand kun har Forbindelse med Dig her. Hvad mig angaaer, fjender jeg ham ikke engang. Men Saint-Germain synes mig at være den Dygtigste og meest Erfarne i den Videnslab, vi dyrke. Han har rost sig af at lunne vinde

denne Pige for os og at unddrage hende fra den Fare, som truer hende."

„Er hun da virkelig i Fare?" spurgte Consuelo.

„Det er hun, hvis hun vedbliver at modstaae Hr. Marquien's Sukke."

„Hvilken Marquis?" spurgte Consuelo forbauset.

„Du er forstrækkelig afspredt, min Søster. Jeg taler om Friß eller om den store Lamā."

„Ja, om Marquien af Brandenburg," svarede Porporina, som nu først begreb, at det handlede om Kongen. „Men er Du ogsaa ganske vis paa, at han elsker denne Pige?"

„Jeg vil ikke sige, at han elsker hende, men han er stinsyg paa hende. Og dernæst, min Søster, maa man jo erkjende, at Du compromitterer denne stakkels Pige ved at gjøre hende til Din Fortrolige . . . Nu vel! Det hænder jeg Intet til, og vil ikke hænde til; men for Himlens Skyld vær forsigtig og lad vo're Venner ikke ane, at Du er bevæget af nogen anden Højselje end for politisk

Frihed. Vi have besluttet at optage Din Grevinde af Rudolstadt. Naar hun først er indviet og bunden ved Eder, Løtter og Trusler, voer Du Intet ved hende. Men indtil det kommer saavidt, besværger jeg Dig at afholde Dig fra at see hende og tale med hende om Dine og vore Sager...
 Og for at giøre en Begyndelse, bliv ikke her paa Baller, hvor Din Nærvarelse ikke er passende, og hvor den store Lama ganske vist vil faae at vide, at Du har været. Giv mig Din Arm for at følge Dig til Toren; længere kan jeg ikke led-sage Dig. Man troer jeg er paa Vagt i Pots-dam, og Slottets Mure have Dine, som kunne gjennemtrænge selv en Jernmaske."

I dette Dieblik blev der banket paa Logeden-ren, og da Prinsen ikke lufkede op, bankede man jo længer jo stærkere.

„See hvilken uforstammel Skjelm, at ville trænge ind i en Loge, hvor en Dame befinder sig!“ sagde Prinsen, idet han viste sin stjæggebe Maske i Logevinduet. Men en rød Domino med hlegt Ansigt, hvis Syn havde noget Skrækkeligt ved

sig, viste sig for ham og sagde med en besynderlig
Gebærde:

Det regner.

Denne Nyhed syntes at gøre stort Indtryk
paa Prinsen.

„Skal jeg altsaa gaae min Vei, eller blive?“
spurgte han den røde Domino.

„De skal opføge en denne aldeles lig Nonne,
som vanker om i Brimmelen,“ sagde den røde
Domino. „Jeg skal tage mig af denne Dame,“
tilsiede han, idet han hentydede paa Consuelo, og
gik ind i Logen, som Prinsen ilsvomt aabnede for
ham. De verlede sagte nogle Ord, og Prinsen
gik bort uden at sige et Ord mere til Porporina.

„Hvorfor,“ spurgte den røde Domino, idet
han satte sig i Baggrunden af Logen og henvendte
sig til Consuelo, „har De valgt en Forkædning,
der er saa aldeles lig Prindsessens? Det er at
udsætte hende saavelsom Dem selv for fordærvelige
Feilstagelser. Jeg erkjender heri hverken Deres
Forsigtighed eller Deres Hengivenhed.“

„Hvis mit Costume ligner en anden Persons,
er jeg fuldkommen uvidende derom,“ svarede Con-

suelo, som holdt sig paa sin Post mod denne nye
Ordfører.

„Jeg troede det var en Masteradespøg, der
var arrangeret af Eder begge To. Siden det ikke
er saa, Fru Grevinde, og den blootte Tilfældighed
har blandet sig i Spillet, saa lad os tale om Dem
og overlade Prinsessen til sin Skjæbne.“

„Men hvis Nogen er i Fare, min Herre,
synes jeg ikke det er Dens Rosle, som taler om
Hengivenhed, at sidde rolig med Armene overfors.“

„Den Person, som nylig forlod Dem, vil
vaage over dette opphiede, taabclige Hoved. Uden-
tvivl veed De, at Sagen interesserer ham mere
end os, thi denne Person gør ogsaa Cour til
Dem.“

„De tager seil, min Herre; jeg hjænder ikke
denne Person mere end Dem. Forresten er Dereb
Sprog hverken en Bens eller en Spøgesugls.
Tillad dersor, at jeg vender tilbage til Ballet.“

„Tillad mig at bede Dem først om en Porte-
feuille, som De har paataget Dem at levere mig.“

„Ingenlunde, jeg har ikke paataget Noget for
Nogensomhelst.“

„Meget vel; saaledes bør De tale. Men til mig behoves det dog ikke; jeg er Grev Saint-Germain.“

„Det veed jeg ikke.“

„De vilde heller ikke kunde gjenkjende mig, om jeg end tog min Masse af, da De kun har seet mine Træk om Natten, da det var mørkt. Men see her et Brev, som gaaer i Borgen for mig.“

Den røde Domino leverede Consuelo et Nodeblad, forsynet med et Tegn, hun ikke kunde tage feil af. Hun overgav ham altsaa Porkeseuillen, dog ikke uden at sjælve, og var saa forsiktig at tilføie:

„Læg noie Mørke til hvad jeg har sagt Dem. Jeg har ikke paataget mig nogen Commission for Dem; det er mig, mig ene, som besørger disse Breve og Vexlerne, som deri ere indslitede, til den Person, De veed nok.“

„Altsaa er det Dem, der er Baron Trendas Elsterinde?“

Forskrækket over den piulige Logn, man affordrede hende, tang Consuelo stille.

„Svar, Madame!“ sagde den røde Domino,

„Baronen sjuler os ikke, at han faaer Trost og Hjælp af en Person, som elsker ham. Det er alt-aa Dem, som er Baronens Veninde?“

„Ja, det er mig,“ svarede Consuelo med Fasthed, „men jeg er ligesaa overrasket som saaret ved Deres Spørgsmaal. Kan jeg ikke være Baronens Veninde, uden at udsette mig for de brutale Udtryk og den fornærmede Mistanke, De behager at betjene Dem af imod mig?“

„Stillingen er altsor alvorlig til at De bør hænge Dem i Ord. Hør noie efter: De paalægger mig et Hverv, som compromitterer mig og ud-
sætter mig for personlige Farer i mere end een Henseende. Der kan være en politisk Sammen-
sværgelse med i Spillet, og i den har jeg ingen
Lyft til at blande mig. Jeg har kun givet Trends
Venner mit Ord paa at hjelpe ham i et Kjærlig-
hedsansliggende. Lad os altsaa forståae hinanden
rigtigt; jeg har ikke lovet at tjene Ven skab.
Dette Ord er for ubestemt og foraarsager mig
urolige Befrymninger. Jeg veed De er ikke i stand
til at lyve. Hvis De siger mig med Beslemthed,

at Trenck er Deres Elster, og hvis jeg kan underrette Albert af Rudolstadt derom . . ."

„Retfærdige Himmel! Min Herre, plag mig ikke paa den Maade; Albert er ikke mere! . . ."

„I Menneskenes Mund er han død, det veed jeg nok; men for Dem, som for mig, er han evig levende."

„Hvis De tager det i en religies og symbolist Betydning, er det sandt; men hvis det er i materiel Forstand . . ."

„Lad os ikke disputere. Et Stør tilhylle endnu Deres Aand, men det skal blive borttaget. Hvad der er mig af Vigtighed at vide for Dieblikket, er Deres Stilling med Hensyn til Trenck. Hvis han er Deres Elster, paatager jeg mig dette Hverv, hvoraf hans Liv maaske afhænger, thi han er blottet for al Hjelp. Men hvis De vægrer Dem ved at erkære dette, vægrer jeg mig ved at være Deres Mellemmand."

„Nu vel," sagde Cousuelo med en pinlig Anstrengelse, „han er min Elster. Tag Portefeuillen og styrk Dem med at bringe ham den."

„Det er nok," sagde Saint-Germain, idet

han modtog Portefeuissen. „Nu, min edle og mørke
 Pige, lad mig sige Dig, at jeg beundrer og
 agter Dig. Det er kun en Probe, jeg har villet
 paalægge Din Hengivenhed og Selvfornægtelse.
 Jeg veed Alt. Jeg veed meget vel, at Du lyver
 af Edelmodighed, og at Du stedse har været Din
 Ægtefælle oprigtig tro. Jeg veed, at Prindsesse
 Amalia, skjønt hun ganske betjener sig af mig,
 ikke værdiger at vise mig sin Fortrolighed, og
 at hun arbeider paa at befrie sig fra den store
 Lamass Tyranni, uden at opøre med at spille
 Prindsessen og den Tilbageholdne. Hun er i sin
 Rolle, og rødmer ikke ved at udsætte Dig, arme Pige
 uden Hjælp, som de fornemme Folk i Verden sige,
 for en evig Ulykke, ja for den største af alle Ulyk-
 ker, den at forhindre Din Ægtefælles glimrende
 Gjenopstandelse, og at styrte hans nuværende Til-
 værelse i den dybeste Livl og Fortvivelse! Men
 lykkeligvis er der mellem Alberts og Din Sjæl
 uafladelig udspændt en Kjæde af usynlige Hænder
 til at sætte Den, der virker paa Jordens ved Himmels
 Lys, i Forbindelse med Den, der arbeider i

en ubekjendt Verden ved Hemmelighedens Skygge,
Langtsra de almindelige Dødeliges Blit."

Denne besynderlige Tale rørte Consuelo dybt,
ffjsndt hun var fåst besluttet paa at sætte Mistil-
lid til de foregvne Propheters forængelige Decla-
mationer.

„Hørskar Dem nuiere, min Hr. Greve!" sagde
hun, idet hun anstrengte sig for at bevare en ro-
lig og kold Tone. „Jeg veed nok, at Alberts
Nolle ikke er endt paa Jorden, og at hans Ejel
ikke er tilintetgjort ved Dødens Aande. Men de
Forbindelser, som kunne eksistere mellem den og
mig, ere bedækkede med et Skør, som først min
egen Død kan løfte, hvis det er Guds Willie, at
vi skulle beholde en uhydelig Grindring om vor so-
regaaende Tilværelse. Det er et hemmelighedsfuldt
Punkt og det staaer i Ingens Magt at hjelpe den
himmelsske Indflydelse, som i et nyt Liv fører dem
sammen, som i et tidligere Liv have elsket hinan-
den. Hvad vil De dersor at jeg skal troe, naar
De siger mig, at visse Sympathier vaage over
mig for at bewirke denne Tilnærmedse?"

„Jeg kunde tale til Dem om mig ene," ja-

rede Saint-Germain, „og sige Dem, at da jeg har kjendt Albert altid, ligesaavel da jeg tjente under hans Befaling i Hussiterkrigen mod Sigismund, som senere i Trediveaarskrigen, da han var . . .“

„Jeg veed, min Herre, at De paastaaer at kunne erindre Dem alle Deres tidligere Tilværelser, ligesom Albert ogsaa havde denne sygelige og sorgelige Overbevisning. Gud forbyde, at jeg nogensinde skulde have mistraaet hans Oprigtighed i denne Henseende! Men denne Tro var hos ham saa noie knyttet til en næsten affindig Exaltations-Tilstand, at jeg aldrig har troet paa denne usædvanlige og maaskee uantagelige Magts sande Tilværelse. Forffaan mig derfor for den Forlegenhed at høre Deres besynderlige Tanker med Hensyn til dette Punkt. Jeg veed, at Mange, drevne af en forsængelig Nygjerrighed, vilde onse nu at være i mit Sted og med et opmunrende Smil og forstilt Lettroenhed at kunne høre paa Deres mærkværdige Historier, som De skal fortælle saa godt. Men jeg forstaaer ikke at spille Comoedie, uden jeg er nødt dertil, og vil ikke kunne finde nogen

Morslab i det, man falder Deres Drømmerier.
 De vilde erindre mig altfor meget om dem, som
 kunne dele dem. Jeg vilde for Intet i Verden
 stusse Dem ved at lade som om jeg troede dem;
 og selv hvis disse Drømmerier ikke opvakte nogen
 pinlig Erindring hos mig, vilde jeg dog ikke spotte
 Dem. Vil De dersor være saa god at svare paa
 mine Spørgsmaal, uden at føge at forvirre min
 Dom ved ubestemte og tretydige Ord. For at
 komme Deres Alabenhjertighed tilhjelp, vil jeg sige
 Dem, at jeg allerede veed, at De har særegne og
 hemmelige Hensigter med mig. De vil indvie mig
 i jeg veed ikke hvilken frygtelig Fortrolighed, og
 høie Rangspersoner gjøre Regning paa Dem, at
 De skal bibringe mig de første Kundskaber om en,
 jeg veed ikke, hvad for en hemmelig Videnslab."

„Høie Rangspersoner tage os্তe vidunderlig
 fejl, Fru Grevinde," svarede Greven meget roligt.
 „Jeg takker Dem for den Hrlighed, hvormed De
 taler til mig, og jeg skal afholde mig fra at børre
 de Ting, som De ikke forstaaer, maastee kun fordi
 De ikke vil forstaae dem. Jeg vil kun sige Dem,
 at der virkelig er en hemmelig Videnslab, jeg giv-

mig til af, og hvori jeg understottes af et høiere Lys; men denne Videnskab har intet Overnaturligt ved sig, siden den simpelt og lige frem fun angaaer det menneskelige Hjerte, eller om De hellere vil, den dybe Kundskab til Menneskelivet i dets inderste Drivsædre og dets hemmeligste Virkninger. Og for at bevise Dem, at jeg ikke forgjæves praler deraf, vil jeg noiggang sige Dem hvad der foregaaer i Deres egen Sjæl, siden De er stilt fra Grev Rudolstadt, hvis De forresten tillader mig det."

„Ja, det tillader jeg.“ svarede Consuelo, „thi med Hensyn til dette Punkt veed jeg, at De ikke kan stuppe mig.“

„Nu vel, De elster for første Gang i Deres Liv, De elster fuldstændigt, oprigtigt; og Den, De elster saaledes med Angerens Taarer, thi De elstede ham ikke for et Aar siden, Den, hvis Fra-værelse er Dem bitter, og hvis Forsvinden har gjort Deres Liv saa farveløst og Deres Fremtid uden Fortryllelse, det er hverken Baron Trenck, for hvem De fun har et erkendtsligt Vensteb og en rolig Deeltagelse; det er heller ikke Joseph Haydn,

ver kan er Dem en Broder i Apollos Kunst; det er heller ikke Kong Frederik, som forsørger og interesserer Dem paa samme Lid; det er heller ikke den smukke Anzoletto, som De ikke mere kan agte; men det er ham, De har seet ligge paa Dødssengen, isort de Prydelsær, som de adelige Familiens Stolthed stiller paa Graven og paa de Dødes Ligkæde, det er Albert af Rudolstadt."

Consuelo blev et Dieblik forbauset over denne Uabenvarelse af hendes inderste Følelser i en Mands Mund, som hun ikke kandte. Men da hun betenkede, at hun havde fortalt hele sit Liv og aabnet sit hele Hjerte for Prinsesse Amalia Matzen isorveien, og da hun erindrede sig Aft hvad Prinds Henrik nylig havde ladet hende aue om Prinsessens Forbindelser med et hemmeligt Forbund, hvori Grev Saint-Germain spillede en Hovedrolle, ophørte hendes Forbauselse og hun tilstod Greven ligefrem, at hun ikke tilstrev ham det som noget særliges Fortjenstligt, at han vidste Bested om det, hun nylig havde betroet en indiscret Veninde.

„De mener Abbedissen af Quedlinburg,"

sagde Saint-Germain. „Nu vel, vil De troe paa mit Wresord?”

„Jeg har ingen Ret til at drage det i Twivl,” svarede Porporina.

„Jeg giver Dem altsaa mit Wresord paa,” svarede Greven, „at Prindessen ikke har sagt mig et eneste Ord om Dem, af den Grund, at jeg aldrig har haft den Lykke at vevle et eneste Ord med hende eller med hendes Fortrolige, Madame Kleist.”

„Imidlertid, min Herre, staer De dog i Forbindelse med hende, idet mindste indirekte?”

„For mit Bedkommende bestaae alle disse Forbindelser i at bringe hende Breve fra Trenck og at modtage hendes til Besorgelse paa tredie Haand. De seer altsaa, at hendes Tillid til mig ikke er stor, siden hun holder sig overbevist om, at jeg ikke kender den Andeels, hun tager i vor Flygtnings Skæbne. Korresten er denne Prindesse ikke krofss; hun er kun taabelig, som alle tyran-niske Naturer blive, naar de undertrykkes. Sandhedens Tjenere have sat et stort Haab til hende

og tildeelt hende deres Beskyttelse. Gud give de ikke maatte fortryde det!"

„De bedommer en interessant og ulykkelig Prindsesse meget slet, Hr Greve, og maa ske kjen-
der De heller ikke hendes Ansiggender noie. Jeg
kjender dem heller ikke . . .“

„Lyv nu ikke til ingen Nutte, Consuelo! De
har spist tilaften hos hende sidste Nat, og jeg kan
sige Dem alle Omstændighederne.“

Dg her gav Grev Saint-Germain sig til at fortælle de mindste Eufeltheber ved Astensgildet om Astenen, Prindsessens og Madame Kleists Ta-
ler, hvad Pnt de havde paa, hvilke Reitter der
vare paa Bordet, Medet med Fejekonen o. s. v.
Han standsede ikke derved, men fortalte paa samme
Maade om det Beseg, Kongen om Morgen'en
havde aflagt vor Hestinde, om de Ord, som vare
vexlede imellem dem, om Stoffen, som var hævet
mod Consuelo, om Frederiks Trusler og hans For-
trydelse, fort sagt, om de mindste Bevægelser og
Udtryk af deres Ansigtstræk, som om han havde
været tilstede derved. Han sluttede sin Fortælling
med følgende Ord:

„Og De har gjort meget urettigt i, ædle, aabenhjertige Barn, at lade Dem sange af hans paany paatague Vensteb og Godhed, som Kongen veed at have i Baghaanden. De vil fortryde det. Den kongelige Tiger vil lade Dem føle sine Kloer, medmindre De faaer en virksommere og hæderligere Beskyttelse, en i Sandhed faderlig og almægtig Hjelp, som ikke indstrækker sig til en Markgreve af Brandenburgs suære Grænder, men som kan hvile over Dem paa hele Jordens Overflade og som kan følge Dem selv til den nye Verdens Ørkener.“

„Jeg kjender ingen Anden end Gud,“ svarede Consuelo, „som kan udøve en saadan Beskyttelse og som vilde udstrække den til et saa ubetydeligt Bæsen som jeg. Hvis jeg kommer i nogen Fare her, er det til ham jeg sætter mit Haab. Jeg vil nære Mistillid til enhver anden Forsorg, hvis Midler og Bevæggrunde jeg ikke kjender.“

„Mistillid klæder ikke store Sjæle godt,“ svarede Greven, „og netop fordi Grevinde Rudolstadt har en stor Sjæl, har hun Ret til Guds sande Ejeneres Beskyttelse. Det er den eneste Be-

væggrund til den Beskyttelse, som bliver Dem tilbuddt. Hvad dens Midler angaaer, da ere de umaadelige og ligesaa forskjellige med Hensyn til Magt og Moralitet fra den Kongerne og Tyrsterne ere i Besiddelse af, som Guds Sag, ved sin Høihed, er forskjellig fra denne Verdens Despotters og Ergjerriges Sag. Hvis De kun har Kjærlighed og Tillid til den guddommelige Retfærdighed, bliver De nødt til at erkjende dens Virksomhed hos de velsindede og oplyste Mennesker, som her paa Jorden ere Medskaberne for hans Billie og Haandhæverne af hans ophøjede Lov. At gjøre Uret god igjen, at beskytte de Svage, undertrykke Tyranniet, opmuntre og belonne Dyden, udbrede Moralprinciper, bevare ærens hellige Skat, det har til enhver Tid været et hersmt og ærværdigt Forbunds Opgave, hvilket under forskjellige Navne og forskjellige Former har vedligeholdt sig fra Begyndelsen af Selskabslivet lige ned til vore Dage. See de plumpe og umenneskelige Love, som regjere Nationerne, see Menneskenes Fordomme og Bildfarelser, see overalt Barbariets Spor! Hvorsedes kan De satte, at der i en Ver-

den, der bliver saa slet regjerset af Massernes Uvi-
 denhed og Bestyrernes Trologshed, dog kan frem-
 blomstre enkelte Dyder og udbredes enkelte sande
 Lærdomme? Og saaledes er det dog; man seer
 Lilier uden Pletter, Blomster uden Smuds, Sjæle
 som Deres og som Alberts vox og glimre paa
 den dyndfulde Jord. Men troer De vel, at de
 kunde bevare deres Bellugt, vogte sig for Krybdy-
 renes urene Stik og modstaae Stormene, hvis de
 ikke bleve opretholdte og beskyttede af hjælpende
 Kræster og venlige Hænder? Troer De, at Albert,
 denne ophoiede Mand, fremmed for al almindelig
 Skjændsel og saa ophoiet over Menneskeheden, at
 han i de Profanenes Nine gialdt for vanvittig, troer
 De at han af sig selv ene har ost al sin Storhed
 og al sin Tro? Troer De han var et enestaaende
 Phænomen: Verden, og at han ikke undertiden har
 faaet ny Kraft fra et almindeligt Brændpunkt for
 Deeltagelse og Forhaabning? Og De selv, troer
 De, at De vilde være Den De er, hvis det gud-
 dommelige Mandepust ikke var gaaet over fra Al-
 berts Sjæl i Deres? Og nu, da De er stiist fra
 ham, henkastet i en Dem uværdig Sphære, udsat

for alle Farer, for alle Forsøelser, Skuespiller-
 inde, Fortrolig hos en forelæst Prindsesse, anseet
 for Maitresse hos en Konge, der er medtaget af
 Udsvoelser og fordærvet af Egoisme, haaber De
 nu at kunne bevare Deres oprindelige Ustylds uplet-
 tede Reenhed, hvis Erkeengelens hemmelighedsulde
 Vinger ikke udbredte sig over Dem som et himmelst
 Skjold? Giv Agi derpaa, Consuelo; det er ikke af
 Dem selv, idet mindste ikke af Dem selv alene, at
 De øser den Kraft, De har nødig. Deres Klog-
 stab selv, som De roser Dem af, vil let kunne
 bedrages af Undskabens Aands List, som i Mørket
 sniger sig om Deres jomfruelige Seng. Vær da
 at agte Troens hellige Skare, dens usynlige Ar-
 mee, som allerede slæer en Skandse om Dem.
 Man forslanger hverken Forpligtelser eller Gjentje-
 nester af Dem; man befaler Dem kun at være
 lervillig og tillidsfuld, naar De soler de uventede
 Virkninger af den velgjørende Adoption. Jeg har
 sagt Dem nok. Det er Deres Sag modent at
 overveie mine Ord; og naar den Tid kommer,
 da De vil see Undere foregaae omkring Dem, saa
 ihukom, at Alt er muligt for dem, som troe og

arbeide i Fællesskab og som Alle ere lige og frie; ja for dem er Intet umuligt, for at belonne Fortjenesten, og hvis Deres Fortjeneste hævede sig saa heit, at De funde erholde en opbriet Von af dem, saa viid, at de endogsaa kunne gjenopvække Albert fra de Døde og give ham Dem igjen."

Efterat have talt saaledes i en af begejstret Overbeviisning oplivet Tone, reiste den røde Domino sig fra sit Sæde og gjorde, uden at vente noget Svar, et Buk for Consuelo og gif ud af Logen, hvor han blev nogle Minuter ubevægelig og som tabt i besynderlige Drømmerier.

Ende paa første Deel.

Grevinden af Rudolstadt.

af

George Sand.

Anden Deel.

Ludvig Jordau.

Trykt hos H. G. Brill i Kjøbenhavn.

1851.

1.

Hun tænkende paa at gaae hjem, gik Consuelo ud af Logen og mødte i Corridoren to Masse, som nærmede sig hende, og hvoraf den Enne sagde til hende med sagte Stemme:

„Betro Dig ikke til Grev Saint-Germain.“

Hun troede at gjenkjende sin Collega Uberti Porporinos Stemme, greb ham i Armet paa hans Domino og spurgte ham:

„Hvem er Grev Saint-Germain? Jeg kjenner ham ikke.“

Men den anden Masse, som ikke sagte at forandre sin Stemme, som Consuelo strax gjenkjendte at være den unge, melancholiske Violinist Bendas, greb hendes anden Haand og sagde:

„Stol ikke paa Eventyr eller paa Eventyrere.“

Og derpaa gif de temmelig hurtigt videre,
som om de vilde undgaae hendas Spørgsmaal.

Consuelo forbausedes over at være saa let
fjendt, efterat hun havde gjort sig saa megen
Umage for at forklæde sig saa godt; som en følge
deraf styndte hun sig med at gaae. Men hun saae
snart, at hun var bemærket og blev eftersuagt af
en Masker, som hun paa hans Gang og hans Vært
troede at være Poelniß, Direktør for de kongelige
Theatre og Kongens Kammerherre. Hun vivlede
ikke mere derpaa, da han tolte til hende, fjendt
han end gjorde sig Umage for at forandre sit Dr.
gan eg sin Udtale. Han talte til hende om lige-
gyldige Ting, hvorpaa hun ikke svarede, da hun
saae, at han vilde bringe hende til at tale. Det
lykkedes hende at slippe fri for ham, og hun gif
derpaa tvers igennem Salen for at komme ud
af hans Spor, hvis han endnu tænkte paa at for-
følge hende. Salen var gaanske fuld og hun havde
megen Banskelighed ved at naae Udgangen. Da
hun havde naaet den, vendte hun sig endnu engang
om, for at forsikre sig om hun ikke blev bemær-
ket, og hun blev da temmelig overraslet ved at see

Poelniz sidde i en Krog og efter Udseendet tale meget fortroligt med den ryde Domino, som hun formodede var Saint-Germain. Hun vidste ikke, at Poelniz havde kjendt ham i Frankrig; men frygtede for Forræderi fra Eventyrerens Side, og gik hjem plaget af Uroighed, ikke saameget for hendes egen Skyld, som for Prinsessens, hvis Hemmeighed hun, imod sin Willie, havde betroet en meget mistænkt Mand.

Da hun vaagnede næste Morgen, fandt hun en Krone af hvide Blomster hængende over sit Hoved paa sin Moders Crucifix, som hun aldrig havde skillet sig ved. Hun bemærkede paa samme Tid, at den Cypressgreen, som en vis Aften, da hun gjorde stormende Lykke i Wien, var blevet hende tilfastet paa Theatret af en ubekjendt Haand, og som fra den Tid af ikke havde ophørt at pryde Crucifixet, nu var forsvunden. Hun søgte forgivelsen efter den overalt. Det lod til, at man med Forsæt havde taget dette sorgelige Seierstegn bort, da man i dets Sted havde hængt denne friske og smukke Blomsterkrans. Hendes Pige kunde ikke give hende nogen Oplysning om hvorledes eller

hvornaaer denne Omstændning var foregaet. Hun paastod, at hun ikke havde forlaadt huset om Aftenen, eller luet Mogen op; og da hun redte Sen-gen, havde hun ikke lagt Mærke til, om Krandsen allerede var der. Kort sagt, hun var saa oprigtig forbauset over denne Omstændighed, at det var vanskeligt at mistaenke hendes Uerlighed. Denne Pige havde en meget uegennytig Charakteer; Consuelo havde flere Beviser derpaa, og den eneste Fejl, hun kjaendte hos hende, var en stor Lust til at snaske og til at gjore sin Hersterinde til sin For-trolige i alle sine Eventyr. Hun vilde ikke have ladt denne Leilighed gaae tabt til at trætte Consuelo med en lang Fortælling om de mindste og triviesleste Enkelheder, hvis hun havde funnet give den ringeste Underretning. Hun ubbredie sig kun i de besynderligste Formodninger om det hemmelig-hedsfulde Galanteri, der laae i denne Krands, og Consuelo blev snart saa fed deraf, at hun bad hende ikke at forurolige hende mere, men lade hende være uforstyrret. Da hun var bleven ene, undersogte hun Blomsterkronen med den storste Omhyggelighed. Blomsterne varre saa friske, som

om de varer plukkebe i samme Dieblif, og saa buftende, som om det ikke var midt i Vinteren. Consuelo drog et bittert Suk, da hun tænkte paa, at der paa denne Aarstid sjeldent fandtes saa smukke Blomster andetsieds end i de Kongelige Residentsers Drivhuse, og at hendes Pige gjerne kunde have Ret i at tilskrive Kongen denne Hylding.

„Han vidste altsaa ikke, hvormeget jeg holdt af min Cypressgreen,” tænkte hun, „thi hvorfor skulle han vel ellers have taget den fra mig? Det er det Samme; hvilken saa end den Haand har været, som har begaaget denne Vanhelligelse, den være forbundet!“

Men da Porporina ørgerlig fastede denne Krands langt fra sig, saae hun en lille Pergamentsrusle falde ud af den, som hun tog op og hvorpaa hun læste disse Ord i en hende ubekjendt Haandstrift:

„Enhoer ædel Handling fortjener en Belønning, og den eneste Belønning, der er store Sjæle værdig, er medførende Sjæles Hylding. Lad Cypressen forsvinde fra Dit Hovedgjærde, ædelmodige

Søster, og lad disse Blomster beskrænse Dit Hoved, var det kun for et Dieblik. Det er Din Brudekrands, det er et Pant paa Din evige Forbindelse med Dyoen og paa Din Optagelse i de sande Troendes Samsund."

Forbauset undersøgte Consuelo længe disse Skriftegn, i hvil'e hendes Indbildningskraft forgiæves anstrengte sig for at finde en ubestemt Lighed med Alberts Haandskrift. Uagtet den Mistillid, som denne Slags Indvielse, hvortil man syntes at indbyde hende, indgjed hende; uagtet den Modstræben, hun følte for Magiens Lovter, der dengang var saa ubekjendt i Lydskland og i hele det philosophiske Europa; uagtet de Advarsler endelig, som hendes Venner havde givet hende om at holde sig paa sin Post, opflammede dog den røde Dominos sidste Ord og Uttrykkene i denne anonyme Billet en heftig Nygjerrighed i hendes Indbildningskraft, som man maaske snarere kunde kalde en poetisk Forventning. Uden at vide hvorfor, adlod hun denne venlige Ofsordring fra hendes ubekjendte Venner. Hun satte Kronen paa sit opleste Haar og fastede sine Dine i et Speil, som

om hun ventede at see en elstet Skikkelse vije sig bag ved hende.

Hun bragtes ud af sit Drommeri ved en heftig og fræk Ringen paa Dørklossen, som bragte hende til at stjelte, og man kom ind at underrette hende om, at Baron Buddenbrock havde et Ord at sige hende strax. Denne Underrætning blev givne med al den Arrogance, Kongens Adjutant laaede i sin Fremgangsmaade og i sit Sprog, naar han ikke var under sin Herres Vine.

„Mademoiselle,“ sagde han, saasnart hun trædte ind til ham i Salen, „De har strax at følge med mig til Kongen. Skynd Dem, Kongen venter ikke.“

„Jeg kan ikke gaae til Kongen i Tøfler og Morgenkjole,“ svarede Porporina.

„Jeg giver Dem fem Minuter til at klæde Dem anständig paa,“ svarede Buddenbrock, idet han trak sit Uhr op af Lommen og gav hende et Tegn til at gaae ind i sit Kammer igjen.

Forskrækket, men midt den faste Beslutning at tage paa sit Hoved alle de Farer og Ulykker, som kunde true Prinsessen og Baron Trenck, klædte

Consuelo sig paa i mindre Tid, end der var tilstaet hende, og visste sig for Buddenbreck med tilsynelædende Rolighed. Denne havde seet en opbragt Mine hos Kongen, da han gav ham Besaling til at hente Deliquentinden, og den kongelige Brede var stor gaen over paa ham, uden at han vidste, hvorom der handlades. Men da han fandt Consuelo saa rolig, mindedes han, at Kongen havde en stor Svaghed for denne Pige; han tænkte ved sig selv, at kun maaske funde gaar seierrig ud af Kamven eg fatte Had til ham for hans slette Opfersel imod hende. Han holdt det altsaa for passende at være ydmyg mod hende, idet han tænkte, at det altid var tidsnok at overvælde hende, naar hendes Unaade var ganske vis. Han bed hende sin Haand med en leitet og heittravende Høflighed for at hjelpe hende at stige ind i den Vogn, han havde medtaget, og ider han satte en fin Kjendermine op, sagde han, sættende sig ligeoversor hende med Hatten i Haanden:

„En herlig Vintermorzen, Mademoiselle!“

„Ja, Hr. Baron,“ svarede Consuelo med et

Emil, „et herligt Veir til at gjøre en Spabsere-tour udenfor Staden.“

Bed disse Ord tænkte Consuelo med stort
Munterhed paa Sandsynligheden af, at hun virkelig funde komme til at tilbringe Resten af denne smukke Dag paa Veien til en eller anden Kæstning. Men Buddenbrock, som ikke havde Begrib om en ædel, hroist Hengivenheds Munterhed, troede at hun truede ham med Unaade og Kæstningsarrest, hvis hun triumpherede i den styrmende Kamp, hun nu skulde undergaae. Han blegnede, anstrengte sig for at være bebagelig, men funde ingen Wei komme dermed og blev tankefuld og forlegen, idet han ønastelig svurgede sig selv, hvorved han funde have mishaget Vorporina.

Consuelo blev fert ind i et Cabinet, hvor hun i Ro og Mæg funde beundre det rojensfarvede Meublement, som var sonderfradst og iturevet af de smaae Hunde, som uophørligt væltede sig derpaa, overost med Snunstobæk og i det Hule taget meget ureenligt. Korgen var der endnu ikke, men hun hørte hans Rost i Værelset ved Siden af, og det var en afskyelig Rost, naar han var i Brede.

„Jeg siger Dem, at jeg vil statuere et Exempel paa denne Carnaille og rense Preussen for dette Ormepal, som allerede saa lange har gnovet paa det!“ sagde Kongen, idet han lod sine Størler knirke, som om han gik hestigt op og ned ad Gulvet.

„Deres Majestæt vil gjøre Hornusten og Preussen en stor Tjeneste vedmed,“ sagde en anden Stemme; „men der er dog ingen Grund til at lade en Dame . . .“

„Jo vist er der Grund, min kjære Voltaire. De ved altsaa ikke, at de værste Intriguer og meest djeveliske Sammensværgelserudspringe fra dette lille Hoved?“

„En Dame, Sire, en Dame . . .“

„Na, om De saa gientog det nok engang! De elster Damerne! De har havt den Ulykke at leve under et Skjorts Herredomme, og De ved ikke, at man bør behandle dem som Soldater og som Slaver, naar de blande sig i alvorlige Anliggender.“

„Men Deres Majestæt kan ikke troe, at der ligger noget Alvorligt i hele denne Sag? Man

skulde hellere anvende alvorlige Midler og Døches
bade paa Mirakelfraemmerne og Adepterne i Tryl-
lekunsten."

„De ved ikke hvad De taler om, Hr. Voltaire!
Maar jeg nu sagde Dem, at den stakkels sa Met-
trie var forgiven?"

„Som En hver vilde være bleven, der spiser
mere end hans Mare kan rumme og fordeie. En
Indigestion er en Forgifelse."

„Jeg siger Dem, det er ikke hans Fraadseri-
ene, der har dræbt ham. Man har ladet ham
spise en Drneposte, idet man sagde ham, at de
var en Hasan."

„Den preussiske Drn er meget dødbringende,
ved jeg nok; men det er med Lynstraalen, den
ihjelslaer, og ikke med Gift."

„Nu, nu, lad os være frie for Metaphorer.
Jeg vil værde Hundrede mod En, at det er et
Forgiftelsestilfælde. La Mettrie var inblandet i
beres Dve drivelser, den stakkels Djævel! og
fortalte til hvem, der vilde høre det, halvt alvor-
ligt, halvt spottende, at man havde ladet ham see
Gjengangere og Damoner. De have slaaet dette

saa lettroende og letindige Bæsen med Galstab.
 Men da han havde opgivet Trenck, esterat have
 været hans Ven, have de tugtet ham paa deres
 Maade. Nu vil jeg tugte dem, jeg! saa at de nok
 skulle erindre det. Hvad dem angaaer, som under
 Beskyttelse af disse fljændige Bedragerier anrette
 Sammensværgelser og omgaae Lovens Bagtsom-
 hed . . ."

Her stodte Kongen Øren til, som hidtil
 havde staet paaklem, og Consuelo funde ikke høre
 Mere. Efter et Dvarteers Venten og Angst,
 saae hun den frugtelige Frederik komme ind, stræk-
 kelig forældet og stæmmet af Brede. Han lufkede
 omhryggesigt alle Ørene, uden at see paa hende,
 eller ta'e til hende, og da han endelig vendte sig
 mod hende, havde han noget saa Djævelsst i Dinene,
 at hun et Diblik troede, han havde ssinde at
 quæle hende. Hun vidste, at han i saadanne An-
 fald af Maseri sit, som mod sin Villie, Faderens
 vilde Lidenskabelighed, og at han ikke gjorde sig
 nogen Samvittighed af at srarke selv sine offent-
 lige Embedsmænd med Stevlespiderne paa Venene,
 naar han var missfornuet med deres Opsorrel.

Da Mettrie is ab disse lave Feigheder og forstirede, at denne Øvelse var fortræffelig mod Gigt, hvoraf Kongen meget tidlig var angreben. Men da Mettrie kunde nu hverken faae Kongen til at lee, eller selv lee paa hans Besostning. Ung, syrig, fed og blomstrende var han død to Tage iforveien, som en Folge af Umaabelighed ved Bordet; eg jeg veed ikke hvilken mørk Fantasie der indgav Kongen den Mistanke, hvori han fandt megen Bezag, at tilskrive hans Død suart Jesuisternes Had, snart de moderne Herremesteres Machinationer. Frederik laae, uden at ville tilstaae sig det, under for den Inflydelse, som den tonme og barnagtige Skræl for de hemmelige Videnslæber dengang indgjed hele Tydssland.

„Forstaae mig ret, De!“ sagde han til Consuelo, idet han gjennemborede hende med sit Blif.
 „De er demaskeret, De er fortapt; der er kun eet Middel, der kan redde Dem, det er at tilstaae Alt her strax paa Stedet, uden Omsvob og uden Tilbagehold.“

Dg da Consuelo lavede sig til at svare, raabte han, idet han pegede paa Gulvet:

,Paa Knæ, Ulykkelige! Paa Knæ! Det er ikke staende, De kan aflygge saadanne Bekjendelser. De burde allerede ligge med Panden i Sisvet. Paa Knæ! siger jeg Dem, eller jeg hører Dem ikke."

,Da jeg aldeles Intet har at sige Dem," svarede Consuelo med iskold Stemme, „har De heller ikke Noget at høre paa; og at falde paa Knæ for Dem, vil De aldrig faae mig til."

Kongen tænkte et Dieblik paa at velse denne ubesindiae Æge omkuld paa Gulvet og træde paa hende med Fodderne. Consuelo faae ufrivillig Frederiks Hænder strække sig frampragtigt mod hende, og hun syntes at see hans Negle forlænge sig og krybe frem af Gingrene som Kloerne paa en Kat i det Dieblik, den vil flynge sig paa sit Bytte. Men de Kongelige Kloer trak sig strax efter tilbage. Midt i sine Smaaligheder havde dog Frederik altfor megen Sjælsstorhed til ikke at bedømme Mod hos Andre. Han smilede med paataugen Foragt, som han dog var langt fra at føle, og sagde med medlidende Mine:

,Ulykkelige Barn! Det er lykkedes dem at

gjøre en Fanatikerinde af Dig! Men hør! Dieblit-
kene ere kostbare. Du kan endnu loskjøbe Dit Liv;
om fem Minuter vil det være for seent. Jeg gi-
ver Dig dem, disse fem Minuter, benyt dem vel!
Bestem Dig til at aabenbare Alt, eller bered Dig
paa at døe."

"Jeg er aldeles forberedt," svarede Consuelo,
indigneret over en Trufel, som hun antog uivær-
sættelig og sun forudstillet for at forstrække hende.

"Ti stille, og betenk Dem!" sagde Kongen,
idet han satte sig foran sin Pult og aabnede en
Bog med en fremhyllet Molsighed, som ikke ganske
skjulte en pinlig og dyb Golelse.

Medens Consuelo erindrede sig, hvorledes Buddenbrock plumpt havde esterabet Kongen, idet han ogsaa, med Uhret i Haanden, havde givet hende fem Minuter til at klæde sig paa, tog hun den Beslutning at anvende, som man foreskrev hende, Tiden til at lægge en Plan for sin Opfør-
sel. Hun følte, at det, hun meest burde undgaae,
var dette dygtige og gjennemtrængende Krydsfor-
hør, hvori Kongen indsluttede Folk som i et Net.
Hvem kunde smigre sig med at slusse en saadan

Criminaldommer? Hun risikerede at falde i hans Snarer og at styrte Prinsessen, idet hun troede at redde hende. Hnn tog altsaa den ædelmodige Beslutning ikke at søge at retfærdiggjøre sig, selv ikke engang at svørge om, hvorfør man anklagede hende, men at drille Dommeren saaledes ved sin Dristighed, at han uden Lys i Sagen og mod Billighed udtalte sin Dom ab irato. Ti Minuter forgik uden at Kongen ldstede Vinene fra Bogen. Maaskee vilde han give hende Tid til at besinde sig; maaskee var hans Lecture saa heldig at fængsle ham.

„Har De taget Deres Beslutning?“ spurgte han endelig, idet han ssjod Bogen bort, lagde Vinene oversors og stelte Albuuen paa Bordet.

„Jeg har ingen Beslutning at tage,“ svarede Consuelo. „Jeg er under Uretfærdighedens og Boldsomhedens Herredomme. Jeg har kun at undgaae Ubehagelighederne deraf.“

„Er det mig, De bemylder for Boldsomhed og Uretfærdighed?“

„Er det ikke Dem, er det ikke den absolute

Magt, De ubover, og som forbærer Deres Sjæl
og vildleber Deres Dom?"

"Selv, det er Dem, der opkaster Dem til
Dommerstole over min Fremgangsmaade og glem-
mer, at De har kun faa Dieblisse til at leskjøbe
Dem fra Doden."

"De har ingen Ret til at disponere over mit
Liv; jeg er ikke Deres Undersaat, og hvis De
frænker Folkeretten, er det saameget bestovørre for
Dem. Hvad mig angaaer, vil jeg hellere døe end
leve en Dag længere under Deres Love."

"De hader mig oprigtigt!" sagde Kongen,
som syntes at gjennemtrænge Consuelos Plan og
bringe den til at strande ded at væbne sig med
foragtende Kolddblodighed. "Jeg seer De har gaaet
i en god Skole, og den Rose som spartansk Mo,
som De spiller saa godt, anklager Deres Medstys-
lige og reber Deres Opførsel mere end De tænker.
Men De kender kun slet til Folkeretten og de
menneskelige Love. Enhver Souverain har Ret til
at tage Livet af Enhver, der kommer til hans
Stater, for at stifte Sammensværgelse mod ham."

"Jeg stifte Sammensværgelse!" udbredt Con-

suelo, henreven af Bevæbsbeden om det Sande, og altfor indigneret til at undsylde sig, løste hun paa Skuldbrene og vendte Ryggen som for at gaae bort, uden ret at vide hvad hun gjorde.

„Hvor vil De hen?“ spurgte Kongen, slaact af hendes uroffelig ørlige Blik.

„I Hæng'el, paa Skafottet, eller hvor De el-lers finder for godt, blot jeg kan bliye fri for at høre denne urimelige Anklage.“

„Jeg er meget vred,“ sagde Kongen med et sardonisk Smil, „vil De, at jeg skal sige Dem hvorför? Det er fordi De er kommen her i den Beslutning at spille Romerinde for mig, og nu seer, at Deres Comoediespil morer mig. Intet er saa nærlæggende, især for en Skuespillerinde, som det, ikke at giøre Lykke i en Nølle.“

Consuelo, som ikke værdigede at svare, flyn-gede Armene overkors og saae stift paa Kongen med en Sikkerhed, som nær havde bragt ham ud af Hatning. For at undgaae den Bredde, som val-tes hos ham, blev han nødt til at bryde Taushe-den og komme tilbage til sin bidende Spot, idet han bestandig haabede, at opbringe den Anklagede

og saae hende til at tage sin Tilbageholdenhed og Mistillid, naar hun vilde forsvere sig.

„Ja,” sagde han, som om han svarede paa det stumme Syrog i hendes stolte Physiognomi. „Jeg reed nok, at man har facet Dem til at tree, at jeg var forelsket i Dem, eg at De tænker, at kunne trodse mig ustraffet. Alt Dette vilde være meget komisk, hvis de Personer, hvorpaa jeg holder en Smule mere end paa Dem, ikke var Aarsag heri. Ophidsset af Forfængelighed efter at spille en ssjon Nolle burde De dog have vidst, at de unverordnede Fortrolige altid overoffres af dem, som bruger dem. Det er heller ikke dem, jeg tænker paa at tugte; de staaoe miaa for nær, til at jeg kan straffe dem paa anden Maade, end ved at tugte Dem, og Dem især stroengelig, for deres Dine. Det staarer nu til Dem at indsee, om De bør undgaae denne Ulykke for de Personer, som have forraadt Deres Interesser og dynget alt Ondt paa deres indiscrete og ærgierrige Ivers Regning.“

„Sire!“ svarede Consuelo. „Jeg forstaarer ikke hvad De vil sige; men den Maade, hvorpaa

De omtalier de Fortrolige og dem, i hvil Ejenfer
de staae, bringer mig til at stjaelue for Dem."

„Det vil sige . . . ?"

„Det vil sige, De bringer mig til at tænke
paa, at De, dengang De skulde have været det
første Offer for Tyranniet, har overleveret Major
Raat til Deres Kaders Irquisition."

Kongen blev bleq som Odven. Det er almin-
delig bekjendt, at han i sin Ungdom, efter et mis-
lykket Vor'eg paa at flygte til Eng'and, blev truu-
gen til ved sin Kaders Besalinger at see Hovedet
ashugges sin Fortrolige. Int sluttet i et Haengsel,
var han med Magt fort hen til Binduct og holdt
fast der, for at see sin Vens Blod flyde paa Ska-
fottet. Denne gruelige Scene, hvorri han var saa
ustyldig som muligt, havde gjort et frygteligt Ind-
tryk paa ham. Men det ligger i Fyrsternes
Skjæbne at følge Despotismens Ex'mpl, selv om
de have lidt derunder paa det Smerteligste. Fre-
deriks Aand havde antaget en mørk Charakteer i
Ulykken og efter en smertelig Ungdom, ofte tilbragt
i Haengsel, havde han besieget Tronen fuld af abso-
lutistiske Grundgætninger og Fordomme. Ingen Be-

breidelse kunde være mere blodig end den, Consuelo lod som hun gjorde ham, for at erindre ham om hans tidlige Wykler og lade ham føle sin nærværende Uretfærdighed. Han blev truffet lige ind i Hjertet; men Virkningen af dette Saar var lige-saa lidet gavnligt paa hans forhærdede Sjæl, som Major Katts Henrettelse havde været det forrum. Han reiste sig og sagde med bevæget Stemme:

„Det er nok, De kan gaae!“

Han ringede, og i de Par Secunder, som forlod inden hans Folk kom, aabnede han etter sin Bog og lod som han fordybede sig deri. Men et frampagtigt Nervetilfælde bevægede hans Haand og bragte Bladet til at rasle, naar han vilde vende det.

En Ejener traadte ind, Kongen gav ham et Legn, og Consuelo blev bragt ud i et andet Værelse. En af Kongens smaae Mynder, som ikke havde oyhørt at see paa hende, idet den snoede med Halen eg loggrede for hende, for at fremfalde hendes Kjærtregn, vilde folge hende, og Kongen, som kun havde faderlig Kjærlighed for disse smaae Dyr, blev uodt til at lade Mopsule tilbage i dit

Dieblit den vilde smutte ud igennem Doren i den
Forsomtes Spor. Kongen havde den for Fornuft
maaskee ikke aldeles blottede Saerhed, at troe sine
Hunde begavede med en Art instinctmaessig Spaad-
domsgave med Hensyn til deres Holeller, der nærmeste
mede sig ham. Han blev mistroist, naar han
faae dem blive ved at modtage Folk slet, og holdt
sig derimod overbeviist om at han kunde stole paa
dem, hvem hans Hunde gjerne færtegnede. Uagtet
hans indre oprorte Sindsstemning var den meest
tydelige Medfølelse, Mopsole viste Consuelo, ikke
undgaaet hans Ormærksomhed, og da Hunden kom
tilbage til ham hængende med Hovedet og med be-
drovet Mine, slog han paa Hovedet og sagde til
sig selv, idet han tænkte paa Consuelo:

„Hun har deg ingen slette Hensigter imod
mig!“

„Deres Majestæt har ladet mig falde?“ sagde
Buddenbrek, idet han viste sig i en anden Dor.

„Nei!“ sagde Kongen, harmfuld over den
Ivrighed, hvormed Hofmanden vilde styrte sig paa
sit Bytte. „Gaae, jeg skal ringe paa Dem.“

Fornærmet over at blive behandlet som en

simpel Ætner gik Buddenbrock ud, og i den Tid, Kongen anvendte til at overveie, blev Consuelo skarpt bevogtet i Gobelinsalen. Endelig hørtes Klokken, og den frænklede Adjutant var ikke mindre hurtig til at fremstille sig for sin Herre. Kongen syntes formildet og meddeelsom.

„Buddenbrock,” sagde han, „venne Pige er en beundringsværdig Charakteer. I Rom havde hun gjort sig fortjent til den Triumph, at blive kjørt i en med otte Heste forspændt Vogn og bære en Egekrands paa Hovedet. Lad en Postvogn spænde for, før hende selv udenfor Byen og bring hende under god Escorte paa Veien til Spandau, for der at sætte hende i Arrest og lade hende blive behandlet som Statsfange, dog ikke for mildt, forstaaer Du ?“

„Ja, Sire.“

„Bent lidt! Du skal sætte Dig i Vognen hos hende og kjøre gjennem Byen med hende, og gjøre hende forstrækket ved Din Tale. Det vil ikke være saa galt, at give hende at tænke paa, at hun maa-
ske vil blive overleveret Bøddelen og pidset paa
Grevinden af Rudolstadt. — D.

alle Gadehjsrner i Staden, som det skete i min
Fader Kongens Tid. Men overalt, medens Du
fortæller hende disse Historier, maa Du erindre
Dig, at Du ikke ter krumme et Haar paa hendes
Hoved, og Du skal tage Din Handfse paa for at
række hende Haanden. Gaae, og lær, idet Du be-
undrer hendes skoeste Hengivenhed, hvorledes man
bor opføre sig mod dem, som ere Dig med deres
Tillid. Det vil Du ikke have Skade af."

2.

Consuelo blev bragt hjem i den samme Vogn,
som havde bragt hende til Slottet. To Skildvag-
ter stillesdes ved hver Dør til hendes Værelse, og
Buddenbreck gav hende, med Uhret i Haanden,
folgende sin strækst punktige Herres efterabende
Vane, en Time til at gjøre hendes Forberedelser i,
og underrettede hende om, at hendes Walker vilde

blive underkastet Visitation af vedkommende Embedsmænd i den Fæstning, hvor hun skulle bringes hen. Da hun kom ind i sit Kammer, fandt hun alle sine Sager i den mest maleriske Uorden. Medens hendes Conferents med Kongen, vare det hemmelige Polities Agenter komne efter Ordre for at opbryde alle Lukker og bemægtige sig alle hendes Papirer. Consuelo, som med Hensyn til Skrifte ikke besad Andet end Musikalier, blev meget ærgerlig ved at tænke paa, at hun maastee aldrig mere vilde gjensee sine kostbare og kjære Mestersværker, den eneste Rigdom, hun i sit Liv havde opdynget. Hun savnede meget mindre nogle Kostbarheder, som hun havde faaet til Foræring af forskellige fornemme Personer i Wien og Berlin, naar hun havde sunget i deres Soireer. Man fratog hende dem under Paassub, at der funde være Ringe, som indeholdt Gift eller oprørste Emblemer. Kongen erfoer aldrig Noget derom, og Consuelo saae dem aldrig mere igjen. Frederiks Underembedsmænd overslode sig uden Sky til faadanne ærlige Speculationer, da de forresten vare slet lønnebe og vidste,

at Kongen heller vilde se i gien nem Ringre med
deres Roveri end forøge deres Gage.

Consuelos første Blik gjaldt hendes Crucifix,
og da hun saae, at man ikke harde tænkt paa at
tage det, sandsynligvis paa Grund af dets ringe
Værdi, tog hun det hurtig ned fra Væggen og
stoppede det i Lommen. Hun saae Rosenkrandsen
ligge visnet og affalmet paa Gulvet, og da hun
tog den op for at undersøge den, bemærkede hun
med Skræk, at Vergamentsruslen, som indeholdt de
hemmelighedsfulde Opsordninger, ikke mere var
fnyttet dertil. Det var det eneste Bewiis, man
kunde have mod hende paa at hun var Medvider i
en foregivne Sammensværgelse, og til hvormange
Forklaringer kunde dog ikke dette svage Indicium
give Anledning! Medens hun ængsteligt ledte efter
det, stak hun Haanden i Lommen og fandt det der.
Hun havde mechanisk puttet det deri i det Øieblik,
Buddenbrek som at hente hende for en Lime
siden.

Beroliget med Hensyn hertil og vis paa, at
man i hendes Papirer Intet kunde finde, som kunde
compromittere Mogenomhelst, skyndte hun sig med

at samle de Sager, der vilde være nødvendige for en Vortfiernelse, hvis mulige Langvarighed hun ikke forfulgte sig. Hun havde Ingen tilhjelp, thi man havde arresteret hendes Pige, for at tage hende i Forhør, og midt imellem hendes Klæder, der vare revne ud af Skabene og fastede i Norden omkring paa alle Meublerne, havde hun, foruden den Forvirring, hendes Stilling medførte, ondt ved at finde sig tilrette. Pludselig tiltraf Larmen af en Klingende Gjenstand, som faldt midt i Salen, sig hendes Opmærksomhed; det var et stort Søm, som var stukket igjennem en lille Bisset.

Indholdet var meget laconist:

„Bil De flygte? Viis Dem ved Binduet.
I tre Minuter skal De være i Sikkerhed.“

Den første Bevægelse, Consuelo gjorde, var at løbe til Binduet. Men hun standsede paa Halsveien; thi hun tænkte, at hendes Flugt, i det Tilfælde den kunde iværksættes, ville være som en Tilstaaelse af hendes Skyldighed, og en saadan Tilstaaelse i et saadant Tilfælde lader altid forudsætte, at der er Medskyldige.

„O, Prinsesse Amalia!“ tænkte hun. „Hvis

det er saa, at De har forraadt mig, skal jeg dog ikke forraade Dem! Jeg vil betale min Gjæld til Trenck. Han har frelst mit Liv; skal det saa være, vil jeg miste det for ham."

Oplivet af denne ødle Tanke, pakkede hun sine Sager sammen med megen Aandsnærverelse og var færdig, da Buddenbrock kom for at afsente hende til Reisen. Hun fandt hans Mine endnu mere hykkelst ondskabsfuld end ellers. Baade frykende og hoffærdig var Buddenbrock stinsyg paa sin Herres Kjærlighed som gamle Hunde, der bide alle Husets Venner. Han var blevet fornærmet ved den Lection, Kongen gav ham, da han overdrog ham at pine sit Offer, og han forlangte nu kun at hevne sig paa hende.

„De seer, jeg er smertelig bedrøvet over, Mademoiselle, at skulle udføre saa strænge Ordre. Det er rigtignok længe siden man har seet saadant Noget i Berlin . . . Nei, det er ikke seet siden Kong Frederik Wilhelms Tid, vor nuregjerende Majestæts værdige Fader. Det var et grusomt Exempel paa vores Loves Strænghed og vores Fyr-

stors strækkelige Magt. Jeg vil erindre det hele mit Liv."

„Om hvilket Exempel taler De, min Herre?“
spurgte Consuelo, som begyndte at troe, at det gjaldt hendes Liv.

„Om intet i Særdeleshed,“ svarede Buddenbrock. „Jeg vilde tale om Frederik Wilhelms Regering, som var fra Begyndelsen til Enden et Monster paa Fasthed, som man aldrig vil glemme. Paa den Tid tog man aldrig Hensyn til Alder eller Kjøn, naar man tænkte at have en stor Forfeelse at straffe. Jeg kommer just til at tænke paa en ung meget smuk Person af meget god Herkomst og meget elskværdig, som, for nog'e Gange at have modtaget Besøg af en høitstaaende Person mod Kongens Billie, blev overleveret til Boddelsen og jaget ud af Byen, efterat hun var bleven pidset med Rottingslag.“

„Jeg kjender den Historie,“ sagde Consuelo delest mellem Skræk og Harme. „Den unge Pige var reen og uskyldig. Hele hendes Forbrydelse bestod i at hun havde havt Musikovelser med Hans Majestæt, vor nuregjerende Konge, som De siger,

og som dengang var Kronprinds. Denne samme Frederik har altsaa taget sig de Katastropher saa let, han har draget over Andres skyldfrie Hoveder, at han nu vil forskælle mig ved at true mig med en lignende Infami?"

"Det tænker jeg ikke, Signora. Hans Majestæt gjør Intet uden hvad der er stort og retsædigt; og De maa selv vide, om Deres Ustyldighed vil beskytte Dem mod hans Brede. Jeg vilde gjerne troe det; men jeg har imidlertid seet Kongen saa opbragt lige i Dieblifikset, som han maaske endnu aldrig nogensinde før har været. Han raabte, at det var urigtigt af ham at ville regjere med Mildhed, og at i hans Faders Tid aldrig en Dvinde havde viist saadan Dristighed som De. Forresten er der andre Yttringer af Hans Majestæt, som bringer mig til at frygte for en eller anden vancærende Straf for Dem, jeg veed ikke hvilken . . . jeg vil ikke gjætte. Min Rolle er her meget piinslig, og hvis det træffer sig, at Kongen ved Stadsporten har givet andre Ordre end dem, jeg har modtaget, uopholdelig at bringe Dem til

Spanau, vil jeg hurtig bortfjerne mig, da min Embedsværdighed ikke tillader mig at assistere . . ."

Da Buddenbrock saae at den attraaede Virkning af hans Tale var opnaaet, og at den ulykkelige Consuelo var nær ved at besvime, taug han stille. I dette Dieblif havde hun nær fortrydt sin Hengivenhed og funde ikke undlade i sit Hjerte at paakalde sine ukjendte Beskyttere. Men da hun med frygtsomt Blif noie befragtede Buddenbrocks Træf, opdagede hun deri Legnens Bakken, og begyndte atter at fatte Mod. Dog flog hendes Hjerte saa voldsomt, som om det vilde sprænge hendes Bryst, da en Politiagent fremstillede sig ved Berlins Port for at veksle nogle Ord med Buddenbrock. Medens dette skete, nærmede en af Grenadererne, som tilhøest ledsgagede hende, sig den modsatte Karetør og sagde hurtig og sagte til hende: „Var rolig, Signora, der vilde meget Blod blive udgydt, forend man sik Lov til at gjøre Dem noget Ondt.“ I sin Forvirring kjendte Consuelo ikke denne ukjendte Bens Træf, som fiernede sig strax, Vognen tog i Galop Beien til Fæstningen,

og efter en Times Forlsb blev Vorporina indsluttet i Spandau Slot med alle de Formaliteter, som vare Skit og Brug, eller rettere, med den lidet Formalitet, en absolut Magt bruger i sin Fremgangsmaade.

Dette Castel, som dengang gjaldt for uindtageligt, er bygget midt i en Dam, som dannes ved Havels og Sprees Sammenløb. Veiret var bleven morst og taaget, og da Consuelo havde opfyldt sit Offer, følte hun denne ligeegyldige Udmattelse, som følger ovenpaa energiske og begeistrede Hantslinger. Hun lod sig altsaa føre til den sorgelige Bolig, man anviste hende, uden i mindste Maade at betragte dens Omgivelse. Hun følte sig udosmt, og ssjondt det endnu neppe var Middag, fastede hun sig fuldkommen paakklaedt paa Sengen og faldt i en dyb Sovn. Med den Udmattelse, hun følte, forenede sig denne behagelige Tryghed, hvorfaf en god Samvittighed høster Frugt, og ssjondt hendes Seng var meget haard og meget smal, nob hun dog der den bedste Sovn.

Siden nogen Tid sov hun kun halvt, da hun hørte Uhret paa Castellet slae Tolv om Natten,

Lyden af Klokkeslag er for musicalle Dren saa livlig, at hun derved ganske vaagnede. Idet hun reiste sig op i Sengen, erkendte hun, at hun var i Fængsel og at hun maatte tilbringe den første Nat med Betragtninger, siden hun havde sovet hele Dagen. Udsigten til en saadan Sovnlosshed i Uvirkssomhed og Morke var ikke meget smilende; men hun sagde sig selv, at hun maatte finde sig deri og strax arbeide paa at vænne sig dertil. Hun forundrede sig over, at hun ikke led af Kulde og lykønskede sig idetmindste med at hun ikke undergik denne physisse Ubehagelighed, som ytrer saadan svækrende Indflydelse paa Lauken. Binden hylede udenfor paa en frygtelig Maade, Regnen pidsteede paa Binduerne, og Con uelo bemærkede gjennem sin suevre Nute fun det tætte Gitter, som afstegnede sig paa det dunkle og tilslørede Blaa; det var en Nat uden Stjerner.

Den siakkels Fange tilbragte den første Time af denne for hende ganske nye Straf med stor Mandsklarhed og hendes Tanker vare fulde af Logik, Hornust og Philosophi. Men lidt ester lidt ubmattede denne Anstrengelse hendes Hjerne og

Matten begyndte at forekomme hende uhyggelig. Hendas sunde Estertanke forvandlede sig til tomme og fessomme Drømmerier. Fantastiske Billeder, smertelige Erindringer, forstærkende Syner betegne hende, og hun befandt sig i en Stilling, som hvenken var Baagenhed eller Sovn, medens hendes Ideer toge en Skikkelse paa og syntes at svæve omkring i Cellens Mørke. Snart troede hun sig paa Theatret og sang i Tankerne en Rosse, som trættede hende og hvis Erindring forfulgte hende uden at hun kunde slippe fra den; snart saae hun sig i Byddelens Hænder med negne Skuldre foran en dum og nvsgjerrig Høkesskare og blev pidset med Ris, medens Kongen betragtede hende med harmfuld Mine høit oppe fra en Balkon og Anzoleto lo i en Krog. Endelig henfaldt hun i en Slags Dødssovn og havde intet Andet for Dinene end Alberts Skikkelse, der laae i sin Kiste og gjorde forgjæves Anstrængelse for at staae op og komme hende tilhjelp. Siden udslettes dette Billede og hun troede sig indslumret paa Jorden i Hulen under Schreckenstein, medens de ophoiede og hjertestjærende Toner af Alberts Violin i Baggrun-

den af Hunen foredrog en velskålende og gribende
Ton. Conjuelo sov virkelig halvt og Tonen at
Instrumentet kildrede hendes Øre og bragte No-
tisbage i hendes Sjæl. De musikalste Toner fulgte,
fjendt noget frækkede ved Afstanden, saa rigtigt
efter hinanden og Modulationerne vare saa tyde-
lige, at hun var overbevist om virkelig at høre
Spil, uden at det faldt hende ind at forbause
derover. Det forekom hende som om denne fanta-
stiske Musik varde over en Lime og endelig tabte
sig i Lusten i umærkelige Degradationer. Con-
juelo var atter slumret ind for Alvor og Dagen
begyndt allerede at grye, da hun slog Vinene op.

Henvens første Omsorg var at undersøge Væ-
relset, som hun ikke havde seet Dagen iforvejen,
saamegen Overvægt havde hendes moraliske Liv havt
paa hendes physiske Sandser. Det var en ganske
nogen Celle, men renlig og vel opvarmet af en
Kakkelovn, der blev hævet udvendig fra og ikke ka-
stede noget Lys i Værelset, men udbredte en meget
behagelig Barmegrad. Et eneste tilgittret Vinhue op-
lyste Kammeret, som ikke var altfor mørkt; Væg-
gene vare hvitdede med Kalk og ikke meget høje.

Man bankede tre Slag paa Døren og Fangevogteren raabte udenfor med hsi Stemme:

„Fange, Nr. 3, staae op og klæd Dem paa; inden et Dvarteer vil man komme ind til Dem.“

Consuelo flyndte sig med at adlyde og lægge sin Seng tilrette, inden Fangevogteren kom igjen og bragte hende Brød og Vand til Dagen med en meget ørbsdig Mine. Han havde den afmaalte Holdning, som en gammel Huushovmester i et godt Huus, og han satte Fanges farvelige Maaltid paa Bordet med ligesaamegen Omhu og Anstand, som om det havde været en Anretning af de meest udsgzte Retter.

Consuelo betragtede noie denne Mand, der var af en fremrykket Alder og hvis fine og blide Ansigtstræk ikke havde noget Frastdende ved forsie Diekast. Man havde valgt ham til at opvarte Fruentimmerne paa Grund af hans Sæder, hans gode Holdning og aldeles prøvede Discretion. Han hed Schwarß og sagde Consuelo sit Navn.

„Jeg boer her under Dem,“ bemærkede han, „og hvis De skulde blive syg, kan De blot falde paa mig gennem vinduet.“

„Har De ingen Kone?“ spurgte Consuelo.

„Jo,“ svarede han, „og hvis De nødvendig har Brug for hende, skal hun være til Deres Eje-neste. Men det er hende forbudt at have Æm-gang med de quindelige Fanger, undtagen i Syg-domstilfælde. Det er Lægen, der har gjort den Bestemmelse. Jeg har ogsaa en Son, som med mig vil have den Ære at opparte Dem . . .“

„Jeg behøver ikke saamange Opvartere, men, hvis De tillader det, Hr. Schwarß, vil jeg høf-ten have med Dem og Deres Kone at bestille.“

„Jeg veed, at min Alder og mine Ansigtstræk gjøre et beroligende Indtryk paa Damerne. Men min Son er ikke mere frygtelig end jeg; han er en fortæriflig Dreng, fuld af Fromhed, Blidhed og Fasthed.“

Fangevogteren lagde et besynderligt Eftertryk paa det sidste Ord, som den Fange meget godt forstod.

„Hr. Schwarß,“ sagde hun til ham, „det er ikke mod mig De behøver at gjøre Brug af Deres Fasthed. Jeg er kommen her næsten frivillig og jeg har ingen Hensigt at flygte bort. Saafremt

man behandler mig med **Sommelighed** og **Anstand**, som det lader til man har isinde at gjøre, vil jeg uden at besslage mig bære **Fangenskabets Besværligheder**, hvor haarde de end monne være."

Idet Consuelo talte saaledes, begyndte hun, da hun Intet havde spist i fire og tyve Timer og følt Sult hele Natten, at bryde det sorte Brod istykker og spise det med Appetit. Derhos bemærkede hun, at denne hendes **Resignation** gjorde Indtryk paa den gamle Fangevogter og at han derved baade blev forundret og fortrydelsig.

„Deres Naade føler altsaa ingen Modbydighed for dette grove Mæringsstof?“ spurgte han lidt forlegen.

„Jeg vil ikke forudsige Dem, at jeg for min Sundheds Skyld, i Længden, nok vilde onsse et bedre; men skal jeg end lade mig onsie med dette, vil jeg dog ingen Banskeligheder gjøre.“

„De er dog formodentlig vant til at leve godt? De havde vel et godt Bord?“

„Ja ja saamænd.“

„Nu,“ spurgte Schwarz med indsmigrende

Mine, „hvorför vil De ikke ogsaa her, paa Deres
Bekostning, lade Dem opvarte anstendigt?“

„Det er altsaa tilladt!“

„Ja vist!“ sagde Schwarz, hvis Nine tindrede ved Tanken om at han kunde faae Noget at fortjene, efterat han først havde frygtet for at finde en Person som for sig, som var altsor fattig eller altsor farvelig til at sikre ham denne Fordeet.

„Hvis Deres Maade har havt den Forsigtighed at skjule nogle Penge hos sig, da De kom herind, er det mig ikke forbudt at slappe Dem den Mad, De synes om. Min Kone er en meget dygtig Køkspige og vi eie et meget propert Bordstel . . .“

„Det er meget elskværdigt af Dem,“ sagde Consuelo, som opdagede Schwarz's Egennytte med mere Aßmag end Tilfredshed. „Men Spørgsmaalet er at vide, om jeg virkelig har Penge. Man visiterede mig, da jeg kom herind; jeg veed man lød mig beholde et Crucifix, jeg sætter megen Pris paa, men jeg har ikke lagt Mærke til, om man tog min Bors.“

„Deres Maade har ikke lagt Mærke dertil?“

„Nei. Forbausør det Dem?“

„Men Deres Naade veed udentvivl hvad Bør-
sen indeholdt?“

„Ja, saa noget nær.“

Under disse Ord gjennemsgte Consuelo sine
Lommer, men fandt ikke en Skilling.

„Hr. Schwarß,“ sagde hun med frimodig
Munterhed, „man har Intet ladet mig beholde,
efter hvad jeg seer. Jeg maa altsaa lade mig noie
med Fangelost. Lad Dem ikke skusse i den Hen-
seende.“

„Nu vel, Madame!“ svarede Schwarß ikke
uden at gjøre synlig Anstrengelse paa sig selv.
„Jeg vil bevise Dem at jeg er af ærlig Familie
og at De har at gjøre med afgærdige Folk. De-
res Børs er i min Lomme. See, her er den!“

Dg han holdt Pungen frem for Porporinas
Dine, derpaa stak han den ganske rolig i Lommen
igjen.

„Gid den maa bekomme Dem vel!“ sagde
Consuelo forbauet over hans Uforstammethed.

„Stop lidt!“ sagde den havesyge og suver-
hjertede Schwarß. „Det er min Kone, som har
visiteret Dem. Hun har Ordre til aldrig at lade

Fangerne beholde Penge, af Frygt for, at de skulle
bruge dem til at bestikke Vagten. Men naar Vag-
ten er ubestikkelig er den Forsigtighed til ingen
Nytte. Hun har derfor ikke anset det for sin
Pligt at give Pengene til Gouverneuren. Men
da der er en skrevet Instruk, hvorefter man sam-
vittighedssuldt bør rette sig, kan Deres Børs ikke
directe komme i Deres Hænder."

„Behold den da, siden De finder saa stor
Fornsielse deri!“ sagde Consuelo.

„Ja vist vil jeg beholde den, og De vil talke
mig derfor. Jeg vil være Deres Kassemester og
anvende Pengene til Deres Fornodenheder, efter
Deres Ønske. Jeg skal staafe Dem Retter, som
ere Dem behagelige; jeg skal passe Deres Kakkels-
ovn med Omhu; jeg skal endogsaa forstaafe Dem
en bedre Seng og Bass, saa meget De behover.
Jeg skal holde mit Regnstab hver Dag og betale
mig af Deres Pung til den er tom.“

„Ja vel!“ sagde Consuelo. „Jeg seer man
kan gaae paa Accord med Himlen og takker Hr.
Schwarz skyldigst for Deres Ærlighed. Men naar
denne Sum, som ikke er meget betydelig, er ud-

tomt, forsyner De mig vel med Midler til at forstaffe mig nye Fond?"

„Nei saaledes maa Deres Maade ikke udtrykke sig! Det vilde voere at svigte min Pligt, og det gjør jeg ikke. Men Deres Maade skal ikke lide derunder; De kan opgive mig, i Berlin eller andetsteds, den Person, som forvalter Deres Fond, og saa vil jeg sende denne Person mine Regninger til regelmæssig Udbetaling. Det sætter min Instruk sig ikke imod.“

„Meget rigtig. De har udfundet en Maade at rette denne meget inconsequente Instruk paa, siden den tillader Dem at behandle os godt, men berover os Midlerne til at bestemme Dem dertil. Naar mine Dueater ere forbi, skal jeg være bønkt paa at tilfredsstille Dem. Begynd altsaa med at give mig Chocolade, og til Middag kan De give mig en ung Hone med Gemyse; i Dagens Løb kan De staffe mig nogle Bøger og til Aftenen et Lys.“

„Chocoiaeden skal Deres Maade have inden fem Minuter; Middagsmaden skal det ogsaa gaae raskt med; jeg vil soie en god Suppe til og Læk-

kerbidstener, som Damerne ikke synes ilde om, og
Caffe, som er meget gavnlig mod den Tugtighed,
her hersker paa dette Opholdssted. Men hvad Bo-
ger og Lys angaaer, det er umuligt. Jeg vilde
blive jaget bort paa Stedet, og min Samvittighed
forbyder mig at handle mod min Instrukx."

„Men udøgte Nettet og Læskekerbidstener ere
ligeledes forbudte?"

„Nei. Det er tilladt at behandle Damerne
og især Deres Naade med Humanitet i Alt
hvad der angaaer Sundhedstilstanden og Velbe-
findende."

„Men Kedsommelighed er ligesaa skadelig for
Sundheden."

„Deres Naabe tager feil. Bed at nære sig
vel og lade Aanden have No bliver man her altid
fed. Jeg kunde nævne Dem en saadan Dame,
som kom herind ligesaa slank som De, og som
kom ud igjen efter tyve Aars Fortid veiende idet-
mindste hundrede og firesindstyve Pund mere,"

„Jeg siger mange Tak, hr. Schwarz! Jeg
onsker ikke denne frygtelige Fedme, og jeg haaber
ikke, at De nøgter mig Boger og Lys."

„Jeg beder Deres Naade ydmhgst om Forlæselse, jeg kan ikke frænke mine Pligter. Forresten skal Deres Naade ikke kede sig; De skal idag faae Deres Elveer og Deres Noder.“

„Virkeligt! Og det er Dem jeg sylder denne Trost, Hr. Schwab?“

„Nei, Signora, det er altsammen Hans Majestæts Ordre, og jeg har her en Ordre fra Gouverneuren til at lade disse Gjenstande passere og opstille i Deres Kammer.“

Henrykst over at kunne bestjærtige sig med Musif, tænkte Consuelo ikke paa at forlange Mere. Hun drak muntert sin Chocolade, medens Schwab bragte hendes Mobilier i Orden, bestaaende af en elendig Seng, to Halmstole og et lille Hyrrebord.

„Deres Naade funde trænge til en Comode,“ sagde han med denne indsmigrende Mine, som Folk antage, naar de overvælde os med Opmærksomhed og Hesflighed for vore Penge, „og dernæst til en bedre Seng, et Tæppe, en Pult, en Lænestol, et Toilette . . .“

„Jeg antager Comoden og Toilettet,“ sagde Consuelo, som tænkte paa at spare sine Hjelpe-

midler. „Resten bryder jeg mig ikke Noget om. Jeg er ikke forfinet, og jeg beder Dem om ikke at anskaffe Andet, end hvad jeg forlanger.“

Mester Schwarz heldede med Hovedet med en forbauset og næsten foragtelig Mine, men svarede Intet; og da han kom ned til sin meget værvige Egtesælle, sagde han om den nye Kønige:

„Der er intet Ondt i hende, men hun er fattig. Vi ville ikke have stor Fordeel af hende.“

„Hvad vilde Du da hun skulde give Penge ud til?“ spurgte Moer Schwarz, idet hun løftede paa Skuldrerne. „Det er jo ikke nogen fornem Dame, hun! Det er en Comoediespillerste, siger man!“

„En Comoediespillerste!“ ubbredt Schwarz. „Nu vel! Det er jeg glad over for vor Søn Gottliebs Skyld.“

„Hy!“ sagde Moer Schwarz, idet hun rynkede Panden. „Wil Du gjøre en Liniedandser af ham?“

„Du forstaaer mig ikke, Kone. Han skal være Præst; jeg lader mig ikke rolle i mit Forsæt. Han har studeret vertil, og han er af det Træ, man

tager dem. Men da det er nødvendigt at han skal prøve godt, og da han ikke hædt til viser stor Veltilsenhed, skal denne Comœdiespillerstte give ham Undervisning i Declamation."

„Den Idee er ikke ilde. Blot hun ikke striver Prisen paa sine Timer altsor heit paa Regning!"

„Vær rolig for det! Hun har ikke den ringeste Forstand!" sagde Schwartz, idet han lo haaligt og gned sig i Hænderne.

3.

Claveret kom i Lebet af Dagen. Det var det Samme, som Consuelo havde lejet i Berlin paa sin Bekostning. Hun var meget glad over ikke at behøve at gjøre noget nyt mindre behageligt og mindre sikkert Bekjendtskab med et andet Instrument. Kongen, som paa sin Side vaagede over de mindste og ubetydeligste Smaalsigheder, havde ladet

sig underrette om, da han gav Ordre til at bringe Claveret til Høfning, at det tilhørte Prima-donnaen; men da han havde faaet at vide, at det var leiet, havde han betydet Instrumentmageren, som eiede det, at han garanterede ham Tilbageleveringen, men at Leien skulde vedblive at gaae paa Gangens Regning. Herimod havde Instrumentmageren tilladt sig at bemærke, at han ikke havde nogen Negres mod en Fange, især hvis hun døde. Kammerherre Boesnig, som havde med denne vigtige Sag at bestille, havde svaret leende: „Min kjære Herre, De vil dog vel ikke chicanere Kongen for en saadan Bagatel? Og forresten vil det ikke nytte Noget. Deres Slaveer er decretteret personlig Arrest, og skal idag bringes til Spandau.“

Porporinas strevne Noder og hendes Partiturer blev hende ligeledes tilsendte; og da hun forbausedes over saamegen Lettelse i hendes Fangestand, kom Vladsecommandanten og aflagde hende en Besit, for at forklare hende, at hun havde at vedblive sine Functioner som første Sangerinde ved det kongelige Theater.

Grevinden af Rudolstadt. 2 D.

„Saaledes er det Hans Majestæts Villie,” sagde han. „Hvergang Deres Tour kommer til at synge i Operæn og De staarer nævnet i Programmet, vil en bevogtet Vogn bringe Dem til Theatret i rette Tid og føre Dem tilbage umiddelbart efter Forestillingen, for at sove paa Fæstningen. Denne Forandring af Stedet vil gaae til med den største Noiagtighed og med alle de Hensyn, som styrdes Dem. Jeg haaber, Mademoiselle, at De ikke nøder os, ved noget Forsøg paa Flugt, at fordobble vort Fængsels Strænghed. Overensstemmende med Kongens Ordre er De sat i et varmt Værelse og det er Dem tilladt at spadsere paa Borden, som De seer, saa ofte det maatte være Dem behageligt. Med eet Ord, vi ere ansvarlige ikke blot for Deres Person, men ogsaa for Deres Sundhed og for Deres Stemme. Den eneste Ubehagelighed, som De vil føle fra vor Side, er den, at blive holdt i Arrest og være udelukket fra al Meddeelse med Nogen saavel indenfor som udenfor. Da vi kun have faa Damer her, og da een Bevogter er nok for de Celler, de indtage, har De ikke den Ubehagelighed at blive betjent af

plumpe Folk. Mester Schwarzs Ansigt og gode Manerer maa i denne henseende berolige Dem. En Smule Redommelighed vil altsaa være det eneste Onde, De vil have at være, og jeg indrommer, at i Deres Alder og i den glimrende Stilsing, hvori De var . . ."

"Berolige Dem, Hr. Major," svarede Consuelo lidt stolt, „jeg leder mig aldrig, naar jeg kan bestjeftige mig. Jeg forslanger kun een Maade, det er at have Skrivematerialier og Lys for at kunne spille om Aftenen."

„Det er aldeles umuligt. Jeg er ganske fortvivlet over at jeg maa afflaae en saa modig Persons eneste Forlangende; men jeg kan til Erstatning give Dem Bemyndigelse til at synge hver Time paa Dagen og om Natten med, hvis De synes. Deres Kammer er det eneste besatte i dette isolerede Taarn. Fangevogterens Bopæl er nedenunder, det er sandt; men Schwarzs er altsor vel opdragen til at beklage sig over at høre en saa skjøn Stemme, og hvad mig angaaer, beklager jeg at jeg hoer saa langt borte, at jeg ikke kan høre Dem.“

Denne Dialog, hvortil Mester Schwarz var Bidne, endtes med store Høflighedsbeviser, og den gamle Officer trak sig tilbage overbevist om, paa Grund af Sangerindens Rolighed, at hun var der formedes et eller andet Brud paa Theaterdisciplinen og kun for nogle Uger i det Høieste. Consuelo vidste ikke engang selv, om hun var der under Foregivende af at være medstyrdig i en positist Sammensværgelse, eller for den eneste Forbrydelse at have gjort Frederik Trenck Tjenester, eller endelig for blot simpelt hen at have været Prinsesse Amalias troe Fortrolige.

To eller tre Dage led vor Fange af mere Ildebefindende, Sorgmodighed og Kedsommelighed, end hun vilde tilstaae sig selv. Nætternes Længde, som endog var sjorten Timer paa denne Aarstid, vare hende især ubehagelige, saameget mere som hun haabede at kunne befrie sig bera fra ved at erholde Lys, Blæk og Pen af Schwarz. Men der behovedes dog ikke lang Tid for at overbevise hende om, at denne tjenstagtige Mand var begavet med en ubsielig Vedholdenhed. Schwarz var ikke ond; han havde ikke, som de fleste Folk af hans

Slags, Smag for at lade Nogen lide. Han var endogsaa from og andægtig paa sin Maade, og troede at tjene Gud og sin Fræsels Sag, saasremt han rettede sig efter de Forstifter i hans Haandtering, som han ikke funde eludere. Det er sandt, at disse forbeholdne Tilfælde ikke vare italrige og at de angik kun de Artikler, hvorpaa han havde mindst Fortjeneste af Fangerne, men meest Risiko med Hensyn til sin Stilling.

„Hun er meget ensoldig,” sagde han til sin Kone, idet han talte om Consuelo, „at kunne indhilde sig, at jeg, for at vinde nogle Groschen daglig paa et Lys, skulle udsætte mig for at blive jaget fra min Post!”

„Tag Dig vel iagt for,” svarede hans Kone, som var hans Egeria i hans Pengespeculationer, „ikke at betro hende et eneste Maaltid Mad, naar hendes Bors er tom.”

„Bør ubekymret; hun har Indtægter, har hun sagt mig, og Porporino, Theatersangeren, beskyrer dem for hende.”

„Det er en daarlig Cautionist,” svarede Konnen. „Læs engang vor preussiske Lovbog, saa vil

Du finde en Clausul med Hensyn til Comediantere, som fritager enhver Debitor for al Reclamation i enhver Henseende. Betenk saa, at Bestyreren for denne Piges Penge beraaber sig paa Loven og leverer Dig ikke en Skilling, naar Du kommer med Regningen."

,Men da hendes Engagement ved Theatret ikke er ophørt ved Fængslingen, siden hun skal blive ved at spille, kan jeg henvende mig til Theaterkassen."

,Og hvem indestaar Dig for, at hun beholder sin Gage? Kongen kjender Loven bedre end Rogen, og hvis han finder for godt at anvende den . . ."

,Ja Du tager Alt i Betenkning, Kone," sagde Schwarß, „jeg skal være forsiktig. Har hun ingen Penge, faaer hun ingen Middagsmad, intet Brænde, ingen andre Meubler end dem, der høre til Arresten, Alt efter Instruxens Bogstav."

Det var paa den Maade Egteparret Schwarß bestemte Consuelos Skjæbne: Da hun var bleven overbevist om, at den ørlige Fangevogter var ubestikkelig med Hensyn til Lys, tog hun sin Beslut-

ning og indrettede Dagen paa en Maade, at hun ikke leed saameget af Nattens Længde. Hun afholdt sig fra at synde om Dagen og forbeholdt denne Beskjæftigelse til Aftenen. Hun undsod ogsaa saavært muligt at tænke paa Musik og at underholde sin Aand med Erindringer eller musikaliske Inspirationer, førend Mørkets Timer kom. Derimod anvendte hun Morgenen og Dagen til at anstille saabanne Betragtninger, som hendes Stilling medførte, til at tænke paa hendes tidligere Livsbegivenheder, og drømme om hvad Fremtiden kunde bringe. Paa denne Maade lykkedes det hende i fort Tid at dele sit Liv i to Parter, den ene aldeles philosophisk, den anden aldeles musical; og hun kom til den Erkjendelse at man ved Noiagtighed og Udholdenhed kan indtil en vis Grad bringe Fantasiens lunefulde og stædige Hest, denne Indbildningskraftens fantastiske Muse, til at gaae en regelmæssig og med vor Billie overeensstemmende Gang. Da hun levede farvelig, trods Schwarz's Forslag og Hentydninger, og da hun gjorde sig megen Bevægelse paa Borden, selv om hun end ikke fandt videre Fornøjelse deri, bragte hun det

til at føle sig meget rolig om Aftenen og til paa en behagelig Maade at anvende de mørke Timer, som Fanger i Almindelighed, naar de ville fremtvinge Sovnen for at undgaae Kedsommeligheden, kun fyldte med Phantomer og heftige Sindssvægelser. Endelig, da hun kun anvendte sex Timer til sin Sovn, var hun snart vis paa at kunne sove roligt hver Nat, uden at nogensinde et Overmaal af Hvile den ene Nat havde nogen skadelig Indflydelse paa den følgende Nats No.

Efter otte Dages Forløb var hun alderede saa vant til sit Fangeliv, at det forekom hende, at hun aldrig havde levet anderledes. Aftentimerne, som i Forstningen vare saa frygtelige, vare blevne hendes behageligste Timer, og langtfra at forårage hende nogen Skræf, som hun havde ventet, aabenbarede Mørket hende Skatte af musikalsse Ideer, som hun i lang Tid havde baaret hos sig, uden at hun kunde gjøre Brug af dem eller bringe dem til nogen klar Anfaelighed, da hun virkede i sit Kald som Virtuosinde. Da hun mærkede at deels Improvisation, deels Udførelsen af det, hun kunde huske, var nok til at udfylde Aftentimerne,

tillod hun sig at hellige nogle Timer af Dagen til at optegne de udfundne Melodier og til at studere sine Mesterværker med endnu større Ómhu end hun kunde have gjort det midt under en utsalmodig og systematisk Professors Óine. For at skrive Noder betjente hun sig i Førstningen af en Knappenaal, hvormed hun stak Noderne ind i Linierne; siden af smaae Træsplinter, som hun tog af Meublerne og som hun brændte sorte paa Kakkelen, naar den var hedest. Men da denne Fremgangsmaade tog megen Tid og hun kun havde et lidet Forraad af Nøddepapir, erkendte hun, at det var endnu bedre at øve sin stærke Husommelse, hvormed hun var begavet, og at indprente sig med Orden de talrige Compositioner, som hver Aften frembragte. Det lykkes hende virkelig og ved Øvelsen kunde hun finde den ene efter den anden, uden at have dem strevne og uden at blande dem sammen.

Da hendes Værelse imidlertid var meget varmt, takket være den Tilvæxt, Mester Schwarz gav det engang bestemte Brændedeputat, og da Volden, hvorpaa hun spadserede, uophørlig var udsat for iskold vind, kunde hun ikke undgaae at

paadrage sig nogle Dages Snue, som hindrede hende fra den Adspredelse, at komme til at synge paa Theatret i Berlin. Fangedoctoren, som det var paalagt at see til hende to Gange om Ugen og indgive Rapport over hendes Sundhedstilstand til Voelniß, skrev, at hun havde tabt Stemmen netop den Dag, da Baronen med Kongens Tilladelse havde foresat sig alter at lade hende optræde for Publicum. Hendes Udsart blev altsaa forsinket, uden at hun i mindste Maade ærgrede sig derover; hun ønskede ikke at indaande Frihedens Luft, forend hun var bleven fortrolig nok med sit Fængsel, for at vende tilbage dertil uden Sorg.

Som en Folge deraf behandlede hun ikke sin Snue med den Opmærksomhed og Omhyggelighed, en Sangerinde i Almindelighed nærer for Vedligeholdelsen af sit kostbare Organ. Hun lod ikke være at spadsere, og deraf resulterede en Smule Feber i flere Nætter. Hun erfarede da et lidet Phænomen, som ellers alle Andre kjende. Feberen medfører nemlig i ethvert Menneskes Hjerne, som har den, en mere eller mindre pinlig Illusion. Nogle vilde sig saaledes ind at den Krog, der dan-

nes af Bæggene i Bærelset, nærmest sig dem, idet den trækker sig sammen indtil den trykker deres Hoved og er især med at knuse det. Lidt efter lidt mærke de at Krogen viger tilbage, udvider sig, lader dem frie og vender tilbage til sin Plads, for atter at komme igjen og klemme dem paany, og saaledes uafsladelig afverle med at pine dem eller berolige dem. Andre antage deres Seng for en Bolge, som hæver dem i veiret, løfter dem op til Sengehimsen og lader dem falde ned igjen, for atter at løste dem op paany og holde dem i en bestandig Bevægelse. Fortælleren af denne sandsærlige Historie havde engang Feber under den besynderlige Form af en tyl, sort Skygge, der for hans Øine tegnede sig horizontal paa en glimrende Overflade, i hvil Midte han befandt sig. Denne paa den indbildte Grundlinie svømmende mørke Plet er i en uafsladelig Bevægelse med at trække sig sammen og udvide sig igjen. Den udvider sig snart i den Grad, at den aldeles bedækker den glimrende Overflade, og strax derpaa formindsker den sig, trækker sig sammen og bliver ikke tykkere end en Træad, hvorefter den udvides paany og atter træk-

ter sig sammen uden Øphør. Dette Syn vilke ikke have noget Ubehageligt for Drommeren, hvis han ikke under den sygelige Stemning, som det er meget vanskeligt at gjøre begribelig, selv bilda sig ind, at han var dette dunkle Gjenst n af en ubekjendt Gjenstand, som uden Øph r h lger p a en af en usynlig Sols Straaler antændt Glade, saaledes, at naar den indbilda Skygge træffer sig sammen, synes han, at hans V esen formindskes og forlænger sig indtil det kun bliver som Skyggen af et Haar, medens han, naar Skyggen udvider sig, soler sin Substant  ligeledes udvidet indtil den danner Figuren af den Skygge, et Bjerg hyller over en Dal. Men der er dog i denne Drom hverken noget Bjerg eller nogen Dal. Der er intet Andet end Skyggen af et dunkelt Legeme, der gjør den samme Virkning p a Solens Reflex, som det sorte Dieable p a en Kat i dets gjenne-sigtige Iris, og denne Skuffelse, som ikke er ledset af nogen Sovn, bliner til en af de skr ffeligste Dvaler.

Vi kunde anfore en Person, som i en Feber seer Lovstet i Værelset hvert Dieblik at falde ned;

en Anden, som troer han er blevet en svævende Kugle i Rummet; en Tredie, som antager Rummet nedenfor sin Seng for en Afgrund og som troer bestandig at falde til vensire, medens en Fjerde bestandig føler sig hentrusken til høire Side. Men enhver Læser kan anføre Bemærkninger og Tilfælde af sin egen Erfaring, hvad der dog ikke bringer Spørgsmaalet til nærmere Besvarelse eller forklarer det tydeligere end vi kunne gjøre, hvorfor hvert Menneske hele Livet igjennem, eller idetmindste i en lang Række af Aar, falder om Natten i en vis Drøm, som er hans egen og ikke nogen Andens, og undergaaer, ved hvert Feberanfall, en vis Skuffelse, der bestandig fremstiller ham de samme Charakteer og de samme Slags Farer. Dette Spørgsmaal hører under Physiologiens Ressort, og vi troe, at Lægen maa ske deri finde nogle Oplysninger, jeg vil ikke sige med Hensyn til Hovedondets Sæde, som aabenbarer sig af andre ikke mindre tydelige Symptomer, men med Hensyn til et ssjult Unde, som hos den Syge kommer af en eller anden svag Side i hans Organisation og som

det er meget farligt at fremkalbe ved visse tilbagevirkende Midler.

Men dette Spørgsmaal hører ikke til mit Tag, og jeg maa bede Læseren om Tilgivelse, fordi jeg har berort det.

Hos vor Heltinde maatte Feberphantasien nødvendigvis antage en musikalst Charakteer og indvirke paa Horeorganerne. Hun sank altsaa tilbage til den Drøm, hun havde haft ganske vaagen eller idetmindste kun halv sovende den første Nat, hun tilbragte i Føengslet. Hun bilda sig ind at høre de Klagende Toner og de velslingende Buestrogr paa Alberts Violin, snart stærke og tydelige, som om Instrumentet havde lydt i hendes Kammer, snart svage, som om de kom fra Horizonten. Der laae i denne svagere eller sterkere Trembolgen af disse indbildte Toner noget meget Vinligt. Naar Tonerne syntes at nærme sig, folte hun en Slags Kædsel, og naar de syntes at være ganske nær, havde de en Magt, som bragte den Syge til at føjelve. Derpaa blevе Tonerne svagere, og hun folte sig noget lettet; thi den Anstrængelse bestandig med voxende Opmærksomhed at høre den

Sang, som tabte sig i Rummet, foraarsagede hende næsten en Slags Afmagt, under hvilken hun ikke syntes at fornemme nogen Lyd mere. Men den uophørlige Tilbagevenden af denne harmoniske Storm bragte hende til at gyse, til at forstrelles og til at blive saa utsædelig hed, som om de fantastiske Buestrogs voldsomme Kraft havde antændt Lusten omkring hende og løsladt et Uveir.

4.

Da Consuelo imidlertid ikke forurogede sig over sin Tilstand og heller ikke gjorde synderlig Forandring i sin Levemaade, fik hun snart sit Helsbred igjen. Hun kunde efter syuge om Aftenen og sove i Fred og Ro om Matten.

En Morgen, det var den tolvte i hendes Fængenskab, fik hun fra Hr. Poelnig en Billet, som gav hende Underretning om en Udflugt næste Aften.

„Jeg har faaet Tilladelse af Kongen,” srev han, „til selv at afhente Dem i en af de kongelige Bogue. Naar De giver mig Deres Ord paa ille at ville flygte gjennem Karetvinduet, haaber jeg endogsaa ot kunne frøtage Dem for Eskorte og bringe Dem til Theatret uden dette uhyggelige Folge. Bør overbeviist om, at De ikke har nogen hengivnere Ven ead mig, vg at jeg oprigtigt beklager den stænge Behandling, De maaskee uskyldig lider under.”

Porporina undrede sig endel over dette pludselige Vensteb og denne fine Opmærksomhed fra Baronens Side. Under de hyppige Forbindelser, hun som Primadonna stod i til Poelniz som Theaterdirecteur, havde denne, der som gammel Vellystning ikke elstede dydige Piger, hidtil viist hende megen Kulde og Utilboielighed. Han havde endogsaa ofte talst med hende om hendes regelmæssige Levemaade og hendes tilbageholdne Opførsel paa en meget ironist Maade. Man vidste godt ved Høffet, at den gamle Kammerherre var Kongens Spion; men Consuelo var ikke indviet i Høffets Hemmeligheder og vidste ikke, at man kunde drive

denne forhadte Haandtering uden at tage Fordelene af en tilsyneladende Agtelse i den fornemme Verden. Dog sagde en ubestemt instinctmæssig Afsky Consuelo, at Poelnig havde bidraget Mere end noget Anden til hendes Ulykke. Hun vaagede derfor over hvert Ord, da hun den næste Dag befandt sig ene med ham i Vognen, der førte dem meget hurtigt til Berlin mod Aftenens Nærmelse.

„Nu vel, min stakkels Eneboerske, hvor De seer Djævleblændt afmattet ud! Og hvor de ere vilde, disse gamle Skolesure, som bevogte Dem! De havde nær ikke villet lade mig komme ind i Castellet under Paaskud af at jeg ikke havde Tilla-delse, og saa maatte jeg — det er naturligvis Deres Skyld — staae her et heelt Dvarteer og vente i Kulden. Nu, paa Dem godt ind i denne Pelskaabe, jeg har taget med for at conservere Deres Stemme, og fortæl mig Deres Eventyr. Hvad Djævelen er der dog passeret paa den sidste Ma-sserade? Alle spørge derom og Ingen ved det. Flere Originaler, som efter min Mening ikke gjorde noget Menneske Fortræd, ere forsvundne som ved et Trylleslag. Grev Saint-Germain,

som er en af Deres Venner, antager jeg; en vis Trismegistus, som man sagde stjult hos Hr. Golowkin, og som De maaſſee ogsaa kender, thi man siger, at De staar paa en god God med alle disse Djævelens Born . . .”

„Ere disse Personer arresterede?” spurgte Confuelo.

„Eller have taget Flugten; denne dobbelte Beretning gjennemkrydser Publicum.”

„Hvis disse Personer ikke vide bedre, end jeg, hvorfor man forfolger dem, havde de gjort bedre i standhaftig at afvente deres Retfærdig-gjørelse.”

„Eller Maanestifte, som kan forandre Monarkens Lune; det er det silkreste, og jeg raader Dem at synde godt i aften. Det vil gjøre mere Indtryk paa ham end alle smukke Ord. Hvor Volker har De funnet være saa ubehændig, min smukke Veninde, at lade Dem sætte paa Spandau? Kongen vilde aldrig paa Grund af saadanne Bagateller, som De anklages for, have udtalt en saa ublid Dom over en Dame. De maa have svaret ham arrogant med Huen over Dret og Haanden

paa Dølsegrebet, som en lille Tosse, som De forresten er. Hvad Forbrydesse har De begaaet? Nu, fortæl mig det? Jeg vil vœdde paa, at jeg kan bringe Deres Sager i Orden, og hvis De vil følge mit Raad, vil De ikke vende tilbage til denne fugtige Museselde paa Spanbau, men gaae til sengs iasten paa Deres smukke Bopæl i Berlin. Nu, bekjend mig Alt! Man siger, De har svist tilasten paa Slottet hos Prinsesse Amalia og at De har moret Dem om Natten med at agere Gjenganger og spille Geiekonen i Corridorerne for at forstærke Dronningens Cresdamer. Det synes som om flere af disse Damer have havt en fortidlig Nedkumst, og at de dydigste af dem ville sætte Born ind i Verden med en lille Geiekost paa Næsen. Man siger ogsaa, at De har ladet Dem Deres Fremtid forudsige af Madame Kleists Astrolog, og at Grev Saint-Germain har aabenbaret Dem Hemmelighederne i Philip den Smukkes Politik. Er De ensfoldig nok til at troe, at Kongen vilde gjøre Andet end Lee ad disse Zaabeligheder med sin Søster? Kongen er forresten saa eftergivende mod Madame Abbedissen, at det grændser til Barnag-

tighed; og hvad Spaamændene angaaer, saa vil han kun vide, om de tage Penge for at vise deres Kunster, i hvilket Tilfælde han beder dem forlade Landet; det er det Hele. De seer altsaa, at De har taget feil af Deres Rosles Bigtighed, og at De, hvis De havde svaret roligere paa nogle Spørgsmaal uden Betydning, ikke vilde være kommen til at tilbringe en saa sorgelig Fæstelavn i et Statsfængsel."

Consuelo lod den gamle Hofmand snakke, uden at afbryde ham, og, da han opfordrede hende til at svare, vedblev hun at sige, at hun ikke vidste hvorom han vilde tale med hende. Hun anede en Snare under denne velvillige Letsindighed og lod sig ikke fange.

Da forandrede Poelnig Taktik og sagde i alvorlig Tone:

„Godt, De har Mistillid til mig. Jeg tager Dem det ikke ilde op; tvertimod jeg skatter Deres Klogstab. Siden det er saaledes, vil jeg tale aabenhjertigt med Dem. Jeg seer nok, at man kan stole paa Dem, og at vor Hemmelighed er i gode Hænder. Bid da, Signora Porporina, at

jeg mod Deres Formodning er Deres Ven; thi jeg er En af Deres, jeg er paa Prinds Henriks Parti."

„Har altsaa Prinds Henrik et Parti?“ spurgte Consuelo nysgjerrig efter at vide i hvilken Intrigue hun fandt sig indsluttet.

„Lad ikke som om De er uvivende derom!“ svarede Baronen. „Han har et Parti, som man forfolger meget for Dieblifiket, men som er langtfra at fortvivle. Den store Lama, eller, hvis De hellere vil, Marquien af Brandenburg, er ikke saa fast paa sin Trone, at man jo kan kaste ham of Saddelen. Preussen er en god Stridshest, men man maa ikke overile den.“

„Altsaa De conspirerer, min Hr. Baron? Det havde jeg aldrig troet Dem til!“

„Hvo conspirerer ikke i vor Tid? Tyrannen er omgiven af tilsyneladende troe Ejendomme, men som have svoret hans Undergang.“

„Jeg finder det meget letsindigt af Dem, Hr. Baron, at gjøre mig en saadan Tilstaaelse.“

„At jeg gjør det, er fordi jeg er bemyndiget dertil af Prinsen og Prinsessen.“

„Om hvilken Prindsesse taler De?“

„Om den, De ved. De andre konspirere ikke, tænker jeg! Med mindre det skulle være Markgrevinden af Bayreuth, som er misfornøjet med sin ringe Stilling og vred paa Kongen, siden han har overfusset hende formedelst hendes Forstaaelse med Cardinal Fleury. Det er nu en gammel Historie, men Dvindehavn er af lang Varighed og Markgrevinde Guillemette *) er ikke noget almindeligt Fruentimmer, hvad mener De vel?“

„Jeg har aldrig haft den Ære at høre hende sige et enestie Ord.“

„Men De har seet hende hos Abbedissen af Dredlinburg.“

„Jeg har kun været een Gang hos Prindsesse Amalia, og den enestie Person af den Kongelige Familie, jeg har mødt der, var Kongen.“

„Det gør ikke Noget til Sagen. Prinds Henrik har altsaa overdroget mig at sige Dem . . .“

„Nei, virkelig, Hr. Baron?“ spurgte Con-

*) Sophie Wilhelmine. Hun underskrev sig soeur Guillemette i sine Breve til Voltaire.

suelo med foragtende Tone. „Hør Prindsen overdraget Dem at sige mig Noget?“

„De seer vel, at jeg ikke spøger. Han lader Dem underrette om, at hans Affairer ikke ere aldeles fordærvede, som man vil overtale Dem til at troe; at Ingen af hans Fortrolige har forraadt ham; at Saint-Germain allerede er i Frankrig, hvor han arbeider paa at danne en Forbindelse mellem vor Sammensværgelse og den, som uopholdelig vil indsætte Carl Edouard paa Englands Trone; at Trismegistus ene er blevet arresteret, men at han vil hjelpe ham ud, og at han er sikker paa hans Laushed. Hvad Dem selv angaaer, besværger han Dem, ikke at lade Dem cengste af Marquiens Trusler, og især ikke at troe paa dem, som hykler at interessere sig for Dem, for at faae Dem til at snaske . . . See, dette er Grunden, hvorför jeg nylig underkastede Dem en lille Prøve, som De seierrig bestod; og jeg vil sige vor Helt, vor brave Prinds, vor tilkommende Konge, at De er en af hans Sags fasteste Støtter!“

Forundret over Hr. Poelnig's Tilforladelighed, funde Cousuelo ikke bare sig for at løs høit,

og da Baronen, stodt over hendes Foragt, spurgte hende om Grunden til denne upassende Munterhed, kunde hun kun svare:

„De er beundringewærdig, sublim, Hr. Baron!“

Og hun brast atter ud i Latter, mod sin Billie. Hun vilde have leet under Stokken, ligesom Jourdains Nicolini.

„Naar dette Nervetilfælde er gaaet over,“ sagde Poelniß uden at tage sin Fatning, „er De maaſſee saa uaadig at forklare mig Deres Hensigter. Vil De forraade Prindsen? Eller troer De virkelig, at Prindsessen har overgivet Dem til Kongens Brede? Betragter De Dem som løst fra Deres Ed? Tag Dem iagt, Mademoiselle, De vil maaſſee suart fortryde det! Schlesien vil snart af os blive overgivet Maria Theresia, som ikke har opgivet sine Planer, og som udenfra vil blive vor mægtigste Allierede. Rusland, Frankrig ville vistnot række Prinds Henrik Haanden. Madame Pompadour har ikke glemt Frederiks Foragt. Det er en mægtig Coalition; nogle Aars Kamp kunne let flytte denne stolte Souverain fra Kronen, hvor-

ved han nu kun hænger som i en Traad . . . : Ved den nye Monarks Kjærlighed kan De gjøre Forbring paa en hei Lykke. Det Mindste, som kan fremgaae af alt Dette, er, at Churfyrsten af Sachsen bliver assat fra sit polske Rige, og at Prinds Henrik kommer til at regjere i Warschau . . . Altsaa . . ."

„Altsaa, Hr. Baron, existerer der, efter Deres Udsagn, en Sammensværgelse, som, for at tilfredsstille Prinds Henrik, endnu engang kan hærje Europa med Ild og Sværd? Og for at tilfredsstille en Ærgjerrig, gyser denne Fyrste ikke tilbage for den Skam, at overlade sit Land til en Fremmed? Jeg har ondt ved at troe, at saadan Feighed er mulig; og skulde De ulykkeligvis tale sandt, er jeg meget ydmyget ved at gjælde for Deres Medskyldige. Men lad os gjøre en Ende paa denne Comoedie, jeg besværger Dem. I et Dvarteers Tid har De anstrengt Dem meget sindrigt for at faae mig til at tilstaae indbildte Forbrydelsser. Jeg har hørt Dem for at faae at vide hvilket Paaskud man betjente sig af, for at holde mig Grevinden af Rudolstadt. 2 D.

i Hængsel; der staaer endnu tilbage for mig at vide, hvorved jeg har funnet fortjene det Had, hvormed man saa heftigt ophidser Folk imod mig. Vil De sige mig dette, vil jeg forsege paa at retsærdiggjøre mig. Hidtil kan jeg kun svare paa alle de smukke Ting, De underretter mig om, at de forbause mig høiligen og at jeg ikke stjaerer saadanne Planer den ringeste Deeltagelse."

„I dette Tilfælde, Signora, og hvis De ikke er bedre underrettet end som saa," svarede Poelnis meget forknyt og tilintetgjort, „forundrer jeg mig over Prindsens Letsindighed, som paalsægger mig at tale med Dem uden Omhvæb, forend han er fuldkommen vis paa Deres urokkelige Hengivenhed i alle hans Planer."

„Jeg gjentager Dem, Hr. Baron, at jeg er fuldkommen uvidende om Prindsens Planer; men jeg er ogsaa meget vis paa Et, det er, at han aldrig har overdraget Dem at sige mig et eneste Ord derom. Tilgiv mig, at jeg griber Dem i denne Logn. Jeg har Verbedighed for Deres Alder; men jeg kan ikke undslade at foragte den affyelige Rolle, De spiller mod mig i dette Dieblif."

„Et Dvindehoveds urimelige Mistanke bekymrer mig ikke stort,” svarede Poelnig, som ikke mere funde rede sig ud af sin Løgn. „Der vil komme en Tid, da De vil lade mig vedværes Ret. I den Forvirring, som Deres Forfølgelse forårsager, og i den ørgerlige Stemning, som Fængslet nødvendigtvis maa medføre, er det ikke forunderligt, at De pludselig mister Deres Skarpsindighed og klare Blif. I Sammensværgelser bør man være forberedt paa saadanne Taabeligheder, især fra Damernes Side. Jeg beslager og tilgiver Dem. Det er forresten muligt, at De med alt Dette kun er Trenck's hengivne Veninde og den værdige Prindsesses Fortrolige. Disse Hemmeligheder ere af en altfor delicat Natur, til at jeg vil tale med Dem derom. Prinds Henrik selv lukker Dinene derfor, stjøndt han godt veed, at den eneste Grund, der har bestemt hans Søster til at deelstuge i Sammensværgelsen, er Haabet om at see Trenck gjenindsat i sine Rettigheder, og maaskee at ægte ham.“

„Det kjender jeg heller ikke Noget til, Hr. Baron, men jeg tænker, at hvis De var den op-

høiebe Prindsesse oprigtigt hengiven, vilde De ikke fortælle mig saa besynderlige Ting om hende."

Larmen af Hjulene paa Brostenene endte denne Samtale, til Baronens store Tilfredshed, som ikke vidste noget Middel mere til at drage sig ud af Sagen. Man hørte ind ad Byen. Sangerinden, som blev esforteret lige til sin Vogedør og ind mellem Coulisserne af to Skildvagter, som næsten ikke tabte hende ud af Sigte, blev temmelig holdt modtaget af sine Kammerater. Hun var elsket af dem, Ingen af dem havde Mod til ved ydre Höflichkeit beviser at protestere mod den Unaade, Kongen havde forkyndt hende. De vare sorgmodige, trungne og som grebne af Frygt for at komme hende nær. Consuelo, som ikke vilde tilskrive denne Fremgangsmaade Feighed, men Medlidenhed, troede i deres nedslagne Væsen at løse Forkyndelsen af en lang Arrest. Hun stræbte at vise dem, at hun ikke frygtede dersor, og fremtraadte paa Scenen med modig Fortroestning.

Der foregik i dette Dieblik noget Besynderligt paa Skuepladsen. Da Porporinas Arrestation havde vælt megen Opsigt og da Tilskuerne kun

bestod af saabanne Personer, som ifølge deres Overbeviisning, eller ifølge deres Stilling, vare Kongens Billie hengivne, stak Enhver Hænderne i Lommen, for at modstaae Lysten til efter Sædvane at flappe for Sangerinden, som nu var falden i Unaade. Hele Huset saae paa Kongen, som paa sin Side lod sit speidende Blif løbe rundt paa Skaren og syntes at paabyde den den dybeste Taus-hed. Pludselig faldt en Rosenkrands, man veed ikke hvorsfra, ned foran Sangerindens Fodder, og flere Stemmer sagde paa engang og høit nok til at høres overalt paa Tilsuerpladsen: „Det er fra Kongen! Det er Kongen, der skjænker hende sin Benaadelse!“ Denne besynderlige Forsikring gif fra Mund til Mund med Lynets Hurtighed, og da Enhver troede at gjøre sin Pligt og at behage Kongen, reiste sig fra det hele Huus en saadan Bisaldestorm, som Ingen i Mands Minde nogensinde havde hørt i Berlin. I flere Minuter kunde Porporina, der var forhindret og forvirret ved denne saa driftige Protestation, ikke begyude sin Rosse. Forbanset vendte Kongen sig mod Tilsuerne med et frygtelig vredt Blif, som

man antog for et Signal til at blive ved og bisalde endnu stærkere. Selv Buddenbrock, som ikke stod langt fra ham, og havde spurgt den unge Benda, hvorom det gjaldt, og af Denne faaet det Svar, at Krandsen var fastet fra Kongens Plads, gav sig til at klappe i Hænderne med en misfornisiet og derved meget komisk Mine. Porporina troede at drømme, og Kongen sollte paa sig selv for at overbevise sig om han virkelig var vaagen.

Hvad nu end Narfagen eller Maalelet for denne Triumph var, folste Consuelo den gavnlige Virkning deraf, hun overgik sig selv og blev bisaldt med samme Henrykkelse under hele første Act. Men da Fejstagselsen lidt efter lidt var opklaret under Mellemacten, var der kun en Deel af Publicum, og det endda den meest ubekjendte og med Hoffolkenes Meddelesser mindst fortrolige Deel, der vedblev at give Bisaldstegn. Under anden Mellemact underrettede Ordsørerne i Corridorerne og Goyeen alle Folk om, at Kongen var meget misfornisiet med Publicums taabelige Holdning; at det var en Cabale, der var udspundet af Porporina med en uhørt Dristighed; og endelig, at Enhver,

der blev angivet som Deeltager i dette dumbristige Foretagende, vilde viisselig komme til at fortryde det. Da tredie Act gif, var Publicums Laushed saa dyb, trods de Underværker, Primadonnaen gjorde, at man vilde have funnet høre en Flue surre ved Enden af hvert Stykke, hun sang, medens derimod de andre Skuespillere til Gjengjeld høstede alle Frugterne af denne Reaction.

Hvad Porporina angik, var hun snart dragen ud af Skuffelsen med Hensyn til sin Triumph.

„Min stakkæ Veninde,“ havde Conciolini sagt til hende, idet han i Coulisserne visle hende Krandsen fra første Scene, „jeg beklager Dig, at Du har saa farlige Venner. De ville ødelægge Dig i Bund og Grund.“

I Mellemacten kom Porporino ind i hendes Loge og sagde sagte til hende:

„Jeg sagde Dig, at Du ikke skulle støle paa Saint-Germain; men det var for silde. Hvert Parti har sine Forrædere. Vær derfor ikke mindre tro i Venstab, og lyt til Din Samvittigheds Stemme. Du er bestyttet af en stærkere Arm end den, der undertrykker Dig.“

„Hvad vil Du sige?“ udbrød Porporina.
„Herer Du til dem . . .“

„Jeg siger, at Gud vil beskytte Dig.“ svarede Porporino, som syntes at frygte for at være blevet hørt og pegede paa Brædevæggen, som gjorde Skillerummet mellem de forskjellige Skuespilleres Loger. Disse Bægge vare ti Høje, men lode dog fra deres Høide til Loftet et saa betydeligt Mellemrum aabent, at det var let at høre i den ene Loge hvad der foregik i den anden. „Jeg har forudseet,“ sagde han, idet han talte endnu sagtere og leverede hende en Pung, „at Du maa trænge til Penge, og bringer Dig derfor nogle.“

„Jeg takker Dig,“ svarede Consuelo. „Hvis Fangevogteren, der følger mig mine Levnetsmidler dyrt, kommer og forlanger nogen Betaling af Dig, saa, da jeg nu har nok til at tilfredsstille ham i lang Tid, undslaae Dig for at betale hans Regninger. Det er en Alagerkarl.“

„Det er godt,“ sagde den gode og ærlige Porporino. „Jeg vilde forværre Din Stilling, hvis jeg syntes at have Hemmeligheder med Dig.“

Han smittede ud, og Consuelo fik Beseg af

Madame Coccoi, forhen Bärberini, som mødigt
bevidnede hende megen Deeltagelse og Kjærlighed.
Marquise d'Argens, forhenværende Echois, kom
ind til dem med en meget afmaalt Mine og med
stjonne Ord som en Dronning, der protegerer
Ulykken. Consuelo takkede hende ikke mindre for
sist Skridt, og bad hende ikke at sætte sin Mands
Gunst paa Spil ved at forlænge sit Besøg.

Kongen spurgte Boelnig:

„Nu vel, har Du udspurgt hende? Har Du
fundet noget Middel til at bringe hende til at
tale?“

„Ikke mere end en Hjørnesteen,“ svarede
Baronen.

„Har Du ladt hende forstaae, at jeg vil til-
give Alt, naar hun blot vil fortælle mig hvad hun
veed om Keiekonen, og hvad Saint-Germain
har sagt hende?“

„Hun bryder sig ikke mere derom end om
Maret Fyrgetyve.“

„Har Du gjort hende bange med Hensyn til
hendes Fangenslags Langvarighed?“

„Endnu ikke. Deres Majestæt havde paa-
lagt mig at tage hende med det Gode.“

„Saa skal Du see at gjøre hende bange,
naar Du fører hende tilbage.“

„Jeg skal forsøge derpaa, men det vil neppe
lykkes mig.“

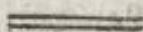
„Det er altsaa en Helgeninde, en Martyr-
inde?“

„Det er en Afsindig, en Besat, maaskee Djæ-
velen selv i Fruentimmerklæder.“

„Saa vee hende! Saa opgiver jeg hende.
Den italienske Operas Saison ophører om faa
Dage. Indret Dig saaledes, at Du ikke mere be-
hører denne Pige, og at jeg ikke hører mere tale
om hende førend næste Åar.“

„Et Åar! Det vil Deres Majestæt ikke
holde ud.“

„Bedre end Dit Hoved holder paa Din
Hals, Poelniß!“

5.

Poelsniz havde Grunde nok til at være misfornøjet med Porporina og til at henvne sig. Men han gjorde det dog ikke; hans Charakteer var umaadelig feig, og han havde ikke Kraft til at være ondskabsfuld, uden mod dem, som overgave sig til ham. Naar man lod ham være i No, blev han frygtsom, og man skulde sige, at han følte en usprivillig Agtelse for dem, det ikke havde lykkes ham at bedrage. Man havde endogsaa seet ham løsdrive sig fra dem, som smigrede hans Lastier, for slukoret at hænge efter dem, der traadte ham under Fodder. Var det Følelsen af hans Svaghed, eller Grindringen om hans mindre plettede Ungdom? Man maatte snarere troe, at der hos de meest fordærvede Sjæle altid endnu er Noget, som anflager den udsukte bedre Følelse og esterlader en Tilstand af Smerte og Samvittighedsnag. Det er vist, at Poelsniz i lang Tid sluttede sig til hvert af Prins Henriks Skridt, idet han fremhyllede Deeltagelse i hans Rummer; at han ofte havde opægget ham til at beklage sig over Kongens

flette Fremgangsmaade mod ham og selv foregaet ham med sit Exempel, for verpaa at gaae lige hen og berette Frederik hvert Ord, han havde sagt, ja endogsaa gjøre dem mere bittre, for at foregå Kongens Brede. Poelniz havde brevet dette stjældige Haandværk ene af Lyft til at drive det; thi i Grunden habede han ikke Prindsen. Han habede Ingen, uden det skulde være Kongen selv, som vancerede ham jo længer jo mere, uden at ville berige ham. Poelniz elskede Listighed for Listighedens egen Skyld. At bedrage var i hans Dine en smigrende Triumph. Han fandt forresten en oprigtig Fornuis i at sige Ondt om Kongen og saae Andre til at sige Ondt om ham; og naar han kom at rapportere disse Bagvæsser for Frederik, idet han altid gjorde sig til af at have fremkaldt dem, frydede han sig i Hjertet over at funne spille sin Herre det samme Puds, idet han ssjulte ham den Lykke, han havde nydt ved at spotte ham, forraade ham og aabenbare hans Feil, hans Latterligheder og hans Laster for hans Fiender. Saaledes gjorde han Mar ab alle Parter, og dette intrigate Liv, hvori han kun pleiede sit Had, uden at tjene No-

gensomhelst, havde for ham en hemmelig Bellyst ved sig.

Dog havde Prinds Henrik til sidst bemærket, at hvergong han havde givet sin Harme frit Løb i den listige Poelniß's Nærværelse, sandt han altid Kongen nogle Timer efter mere forbittret og mere fornærmede mod sig, end ellers. Havde han beslaget sig for Poelniß over at være bleven holdt i Arrest i fire og tyve Timer, saae han næste Dag sin Straffetid fordobbltet. Denne ligesaa frimodige som tappre Prinds, ligesaa tillidsfuld som Frederik var mistænkelig, havde omsider faaet Vinene op med Hensyn til Barorens elendige Charakter. Men istedetsfor klogelig at faaane ham, havde han overvældet ham med sin Harme, og fra den Tid af hviede Poelniß sig i Stovet for ham og forraadte ham ikke mere. Det syntes endogsaa som om han elskede ham i Hjertets Grund, forsaavidt han var i stand til at elsse. Han viste sig rort af Beundring, naar han talte om ham, og disse Bidnessbyrd paa Agtelse syntes saa oprigtige, at man forbausedes derover, som over en ubegribelig Underlighed hos en saadan Mand.

Sagen var, at Poelnig, som fandt ham tusind Gange mere ædelsmødig og overbærende end Frederik, havde foretrukket at have ham til Herre; og da han løselig anede eller gjættede, ligesaavel som Kongen gjorde, at der var en hemmelighedsfuld Sammensværgelse i Prindsens Nærhed, vilde han have givet Meget for at holde Traadene i sin Haand og vide om han kunde gjøre Regning paa tilstrækkeligt Held, for at slutte sig dertil. Det var derfor i den Hensigt, at saae nogen Oplysning for sin egen Regning, at han havde søgt at føle Consuelo paa Tænderne. Havde hun end aabenbaret ham den Smule, hun vidste, vilde han ikke have rapporteret det til Kongen, medmindre Denne havde givet ham mange Penge derfor. Men Frederik var altsor god Deconom til at have store Forbrydere i sin Tjeneste.

Poelnig havde løstet Noget af denne Hemmelighed ud af Grev Saint-Germain. Han havde med saa megen Overbevisning fortalt saameget Dndt om Kongen, at denne duelige Eventyrer ikke havde viist ham Mistro nok. I Forbigaaende kunne vi ogsaa sige, at Eventyren besad et Gran

Begeistring og Daarstab; var han end i flere Hensender en Charlatan, ja selv en Jesuit, havde han dog i Grunden en fanatisk Overbeviisning, som frembød forunderlige Modsætninger og forledte ham til at begaae mange Inconsequentser.

Da Poelnig førte Consuelo tilbage til Fæstningen, opførte han sig temmelig naivt mod hende, da han var en Smule slovet ved den Foragt, der vistes ham, og maaßee end ikke mere tydelig erindrede hvad der var forefaldet mellem dem. Han tilstod ligefrem, uden at lade sig bede derom, at han vidste Intet, og at alt Det, han havde sagt hende om Prindsens Planer med Hensyn til de fremmede Magter, kun var en selvopfundne Forklaring over den besynderlige Omgang og hemmelighedssfulde Forbindelse, som Prinsen og hans Søster stode i til mistænkelige Folk.

„Denne selvopfundne Forklaring gør Dere retskafne Charakteer ingen Ere, Hr. Baron,“ svarede Consuelo, „og maaßee burde De ikke prase deraf.“

„Forklaringen er ikke af mig,“ svarede Poelnig rolig, „den er udsprungen i Kongens, vor

Herres, Hjerne, en saa sygelig og pirrelig Hjerne, som der gives, naar Mistanke har bemægtiget sig den. Og at udgive Formodninger for Bischedet er nu saadan en Hofbrug og ved Diplomatenes Videnskab helliget Methode, at det er ganske pedantisk af Dem at forarges derover. Forsvrigt er det Kongerne, der have lært mig den, det er dem, der have fuldendt min Opdragelse, og alle mine Laster komme, fra Fader til Son, fra de to preussiske Monarker, jeg har havt den Øre at tjene under. Tale Falstheds Sag, for at faae Sandheden frem! Frederik bærer sig aldrig anderledes ad, og ham holder man for en stor Mand; han er netop i Ny; medens man behandler mig som en Forræder, fordi jeg træder i hans Fodspor; hvilken en Fordom!"

Poelnig pinte Consuelo saameget han kunde, for at faae at vide, hvad der foregik mellem hende, Brindsen, Abbedissen, Trend, Eventyrerne Saint-Germain og Trismegistus, og et stort Antal vigtige Personer, som efter hans Sigende vare inblandede i en usforklarlig Intrigue. Han tilfiod naivt, at, hvis denne Sag havde nogen indre Fast-

hed, vilde han ikke tøve med at slutte sig til den. Consuelo mærkede godt, at han talte aldeles aaben-hjertigt, men da hun ikke vidste Noget, havde hun ingen Fortjeneste af at vedblive sin stadige Be-nægtelse.

Da Poelniß havde seet Castellets Porte lukke sig for Consuelo og hendes Hemmelighed, anstillede han drømmeriske Betragtninger over hvad Frem-gangsmåade han skulde vælge med Hensyn til hende, og da han til sidst fattede Haab om, at hun maa-sske bedre lod sig gjennemskue, naar hun ved hans Gunst kom tilbage til Berlin, besluttede han at undskynde og retfærdiggøre hende for Kongen. Men strax ved det første Ord, han næste Dag sagde til Kongen derom, afbrød Denne ham med det Spørgsmaal:

„Hvad har hun aabenbaret?“

„Intet, Sire.“

„Ja, saa lad mig være i Fred. Jeg har jo forbudt Dem at tale til mig om hende.“

„Sire, hun veed Intet.“

„Desto værre for hende! Lad det ikke ske of-tere, at nævne hendes Navn for mig!“

Denne Befaling udtaltes i en Tone, som ikke
 tillod noget Gjensvar. Frederik led virkelig ved
 at tænke paa Porporina. Han havde i Grunden
 af sit Hjerte og i sin Samvittighed et lille ømt
 Punkt, der altid smertede, som naar man rører
 med Fingeren paa en lille i Kjødet indtrykket Torn.
 For at unddrage sig denne pinlige Gøselse tog han
 den Beslutning uigjenskabelig at glemme den hele
 Sag, og det var ham ikke vanfæligt at lykkes
 deri. Dette Dage vare ikke forløbne, inden han,
 takket være hans stærke kongelige Temperament og
 den servile Underkastelse af alle dem, som omgave
 ham, slet ikke mere erindrede sig, at Consuelo no-
 gensinde havde eksisteret. Imidlertid sad den Ulyk-
 kelige paa Spandau. Theatersaisonen var forbi, og
 man havde frataget hende hendes Slaveer. Kongen
 havde viist hende denne Opmærksomhed den Aften,
 da man havde bifaldt hende mod hans Billie, idet
 man troede at det behagede ham. Prinds Henrik
 havde Arrest paa ubestemt Tid. Abbedissen af
 Quedlinburg var meget alvorlig syg. Kongen havde
 været saa grusom at faae hende til at troe, at
 Trend var blevet grebet paany og atter fastet i

sit Fængsel. Crismegistus og Saint-Germain vare virkelig forsvundne og Fejlonen havde ophort at hjemmøge Slottet. Hvad hendes Tilsyneladelsse spaaede, syntes at have faaet en Slags Bekræstelse. Den yngste af Kongens Brødre var død af Svælelse som en Folge af meget tidlige Sygdomme.

Til disse huuslige Sorger kom endnu Voltaires bestemte Brud med Kongen. Alle den Sidstes Levnetsbeskrivere have erklæret, at Eren i denne elendige Kamp blev paa Voltaires Side. Ved næiere at undersøge Processens Acter, finder man, at der ingen Ere var paa nogen af Siderne og at Frederik maaстke endogsaа spillede den mindst gnieragtige Rolle. Mere kold, mere uforsonlig og mere egoistisk end Voltaire, kjendte Frederik hverken Misundelse eller Had; men de ovennævnte smaae drællende Lidenskaber børsoede Voltaire al Stolthed og Værdighed, hvorfaf Frederik idetmindste vidste at bevare Skinnet. Blandt de bittere Kjævlerier, som lidt eftersidt medførte Explosionen, var der en, hvori Consuelo vel ikke blev nævnet, men hvori den mod hende vilkaarlig udtalte Forglemmelses-Dom blev haardt medtagen,

D'Argens læste en Aften parisiske Aviser for Frederik i Voltaires Nærverelse. Deraf fortaltes Hændelsen med Mademoiselle Clairon, som blev afbrudt midt i sin Rolle af en Tilskuer, der havde en daaelig Plads og som raabte til hende: „Ho i e r e!“ hvortil hun svarede med kongelig Værdighed: „Tal Du sagtere!“ men blev af Publicum opfordret til at gjøre en Undskyldning for dette Svar, og til sidst fastet i Bastullen, fordi hun vedblev sin Rolle med ligesaa megen Stolthed som Fasthed. De offentlige Blad tilfoiede, at denne Hændelse ikke berøvede Theatret Mademoiselle Clairon, fordi hun, under sin Arrest, blev ført fra Bastullen, under Eskorte, for at spille Phædra eller Chimene, hvorpaa hun efter vendte tilbage til sit Fængsel indtil hendes Straf blev udsønet, som man antog og haabede ikke vilde vare længe.

Voltaire var noie forbunden med Hippolyte Clairon, som væsenlig havde bidraget til hans dramatiske Værkers Held. Han blev indigneret over denne Begivenhed og glemmende at en lignende og endnu alvorligere foregik for Preussernes Dine, raabte han, afbrydende d'Argens ved hvert Ord:

„Det gjør Frankrig ingen Ære! . . . Den Afsindige, at afbryde en Skuespillerinde som Mademoiselle Clairon paa saa dum og plump en Maade! . . . Enfoldige Publicum, at forlange at hun skalde gjøre Undskyldning! En Dame! En fortrællende Dame! De Skolefure! De Spidsborgere! . . . Bastillen? Netsærdige Gud! Har De ogsaa læst rigtig, Marquis? En Dame i Bastillen i vor Tid! For et saa aandrigt, smagfuldt og treffende Svar! For en saa fortreffelig Replik! Og det kan skee i Frankrig?“

„Naturligvis,“ sagde Kongen. „Clairon spillede Electra eller Semiramis, og Publicum, som ikke vilde tage et Ord deraf, burde vel finde Maade i Hr. Voltaires Dine.“

Til en anden Tid vilde denne Bemærkning af Kongen være bleven smigrende, men nu fremsagdes den med comict Tone, som slog Philosophen og pludselig mindede ham om hvilken Ubefindighed han begik. Han havde tilstrækkelig Land til at gjøre Sagen god igjen; men han vilde ikke. Kongens Spot opvakte hans, og han svarede:

„Nei, Sire, havde end Mademoiselle Clairon

forvandsset en Rosse, som jeg havde strevet, kan jeg dog ikke begribe, hvor noget Politii i Verden kan være saa brutalst at slæbe en Skjønhed, et Geni og en værgelss Dame i Statsfængslet."

Dette Svar i Forbindelse med hundrede andre og især med de bidende Ord og gemene Spotterier, som mere end een tjenstagtig Poelniz after bragte for Kongen, hidforte det Brud, som hele Verden kjender og som gav Voltaire Anledning til de bitreste Klager, de meest comiske Beskyldninger og de haardeste Bebreidelser. Consuelo blev kun mere glemt paa Spandau, medens Clairol efter tre Dages Forløb gik triumpherende og tilbedet ud af Bastille. Berøvet sit Slaveer væbnede det stakkels Barn sig med hele sit Mod for at vedblive at syne om Aftenen og komponere Musikkylker. Hun naaede sit Maal og bemærkede snart, at hendes Stemme og udsøgt fine Gehør vandt endnu ved denne torre og besværlige Øvelse. Frygten for at tage feil gav henbe megen mere Omsigt; hun hørte sig mere selv, hvilket nødvendigiis ssjærpede hendes Hukommelse og Opmærksomhed. Hendes Manneer blev mere omfangsrig, mere alvorlig, mere

fuldendi. Hvad hendes Compositioner angif, antoge de en øbel og simpel Charakteer, og hun componerede i sit Fængsel Melodier af en beundringsværdig Skønhed og storartet Tungsindighed. Dog varede det ikke længe inden hun følte den skadelige Virkning, som Tabet af hendes Elveer havde paa hendes Helbred og hendes Sindsro. Da hun følte Trang til uophørlig Bestjeftigelse og ikke kunde udhvile sig fra den ophidsende og voldsomme Anstrængelse at componere og synde ved et roligere Arbeide som at løse eller studere, følte hun Feberen langsomt antændes i hendes Arær og Smerte angribe alle hendes Tanker. Denne virksomme, lykkelige og af hjertelig Hengivenhed fulde Charakteer var ikke stort for Gensomhed eller Mangel paa alle Sympathier. Hun vilde maaстee være bukket under i faa Uger for denne grusomme Behandling, hvis Forsynet ikke havde sendt hende en Ben, hvor hun mindst havde ventet at finde nogen.

6.

Nedenunder vor Fanges Celle var der et stort rogsuldt Bærelse, hvis tykke og mørke Hvalving aldrig fik anden Belysning end den fra Ilden, der brændte paa en uhyre stor Skorsteen, som bestandig var fuld af Jerngryder, der fogede og sydede i alle mulige Tonarter, og dette Bærelse indsluttede om Dagen Familien Schwarß og dens dygtige Kjøkkenoperationer. Medens Konen mathematisk beregne det først mulige Antal Middagsportioner med det mindst mulige Quantum Spisevarer og Ingredienser, sad Manden foran et med Blæk og Olie smudsigt Bord og opsatte kunstigt, ved Skinnet af en Lampe, som allid brændte i denne mørke Helligdom, de frygteligste og med de meest fabelagtige Enkelheder overfyldte Regninger. De magre Portioner vare for det største Antal Fanger, som den tjenstsærdige Fangefoged havde vidst at sætte paa sin Kostgængerliste; Regningerne derfor skulde sendes til veres Commisionairer eller Slægtninge

uden at underkastes deres Control, som havde den daglige Erfaring af denne yppige Levemaade. Medens det speculerende Ægtepar ivrigt overlod sig til sit Arbeide, levede to fredeligere, i Kaffelovns-kogen indkrøbne, Væsner i Taushed og ufuldkommen ubekjendte med det Behagelige og Profitable i de Andres Forretninger. Det ene var en stor, mager, rødhaaret Kat, hvis eneste Bestjeftigelse bestod i at slikke sine Poter og vælte sig om i Asten. Det andet var en ung Mand eller reiterte en Dreng, som endnu var hæsligere i sit Slags, hvis ubevægelige og contemplative Liv var deelst mellem Læsen i en gammel slet Bog, der var mere fidtet end Moderens Gryder, og en evig Drømmen, som mere lignede en Losses Døsigthed end et tænkende Væsens Grandskning. Katten var af Barnet døbt med Navnet Beelzebub, uden Twivl i Modsetning til Barnets og et af Hr. og Mad. Schwartz, hans Fader og Moder, givne gudfrygtige og hellige Navn, Gottlieb.

Gottlieb, som var bestemt til den geistlige Stand, havde indtil sit semtende Åar gjort gode Grevinden af Rudolstadt. 2 D. 5

Studier og hurtige Fremstridt i den protestantiske Liturgi. Men i de sidste fire Aar levede han sler og sygelig i Kakkelovnskrogen, uden at ville gaae ud, uden at have Lyft til at see Solens Lys og uden at funne fortsætte sin Opdragelse. En for hurtig og uregelmæssig Bært havde bragt ham i denne svækkede og uvirksomme Stilling. Hans lange, tynde Been funde neppe bære den umaadelige og næsten forstrakte Krop. Hans Arme vare saa svage og hans Hænder saa feitede, at han ikke funde røre ved Noget uden at slaae det isværker. Dersor havde ogsaa hans gjerrige Moder aldeles forbudt ham at gjøre Brug af Hænderne og han var kun altfor tilbøelig til at adlyde hende i denne Henseende. Hans tykke, sjægløse Ansigt, der begrændedes af en hei, aaben Pande, lignede en overmoden Pære. Hans Ansigtstræk vare ligesaa uregelmæssige som hans Legemsbygning. Hans Dine syntes fuldkommen forvildede, saa strelende og omsvævende var hans Blik. Hans tykke Mund havde altid et intetligende Smil; hans Næse var misdannet, hans Ansigtifarve bleg, hans Øren flade og altfor langt tilbage paa Hovedet; tyndt

og stivt Haar omfrandsede sorgeligt dette tosede Ansigt, der snarere lignede en slet skrabet Noe end et christeligt Hjæs; det var idetmindste hans Morders poetiske Sammenligning.

Uagtet den Hæslichkeit, Naturen havde ødslet med paa dette stakkels Væsen, uagtet den Skam og Kummer, Moer Schwarz følte, naar hun betraktede ham, var Gottlieb dog som eneste Son, som syg, harmlös og taalmodig, ikke desmindre den eneste Gjenstand for deres Kjærighed og Stolthed, som havde givet ham Livet. Man smigrede sig med, da han var mindre syg, at han nok vilde blive en smuk Dreng. Man glædede sig over hans Flid i hans Barndom og den glimrende Fremtid, den lovebe ham. Uagtet den mislige Stilling, hvori man saae ham bragt, haabede man dog at han etter vilde saae Kræster, Forstand og Skjønhed, naar hans uendelige Vært var forbi. Forresten behøve vi ikke at sige, at den moderlige Kjærighed vænner sig til Alt og lader sig noie med Lidet. Skjøndt Moer Schwarz altid sjændte paa og spottede over sin hæslige Gottlieb, tilbad hun ham dog og vilde ikke have havt Mod til at lave

sine Saucer eller opstrukne sine Regninger, naat hun ikke bestandig havde seet ham staae som en Saltstotte (det var hendes Udtryk) i Kakkelovns-frogen. Fader Schwarzb, der som mange Mænd satte mere Egenkjærlighed end Omhed i sin faderlige Følelse, vedblev at bedrage og bestjæle sine Fanger i det Haab, at Gottlieb en Dag skulle blive Præst og berømt Taler, en fir Idie hos ham, fordi Drengen, forend han blev syg, havde haft let for at udtrykke sig. Men det var nu fire Aar siden han havde sagt noget fornuftigt Ord; og hvis det hændte sig at han kludrede nogle Ord sammen, var det altid kun til sin Kat Beelzebub, han værdigedes at henvende dem. Kort sagt, Gottlieb var af Lægerne erklæret for gal, og hans Forældre vare de eneste, der troede paa Muligheden af hans Helsbredelse.

En Dag var dog Gottlieb pludselig traadt ud af sin apathiske Tilstand og havde erklæret sine Forældre, at han havde Lyst til at lære et Haand-værk, for at blive fri for at kede sig, og anvende sine sorgelige, sygelige Aar noget nyttigt. Man havde givet efter for dette uskyldige Lune, sjældt

det egentlig var ubærdigt for et tilkommende Medlem af den evangeliske Kirke at arbeide haandværksmæssigt. Men Gottliebs Mand syntes saa bestemt paa at ville udhvide sig, at man vel maatte give ham Lov til at studere Skomagerkunsten i en Skomagers Værksted. Hans Fader havde onsket, at han havde valgt en mere elegant Profession, men det var forgiveves at han lod alle Industrirene passere Revue for ham, han blev haardnakket staaende ved den hellige Crispins Værk, ja erklærede endogsaa, at han folte sig kaldet af Forsynet til at overtage dette Haandværk. Da denne Lust hos ham blev en stor Ide, og Frygten alene, at blive hindret i dens Iværksættelse, fastede ham i en dyb Melancholi, lod man ham gaae en Maaned i en Mesters Værksted, hvorfra han kom tilbage en stjøn Morgen forsynet med alt muligt Værktøj og nødvendigt Materiale og indrettede sig efter i sin hjere Rakkels ovnskrog, idet han erklærede, at han nu havde tilstrækkelig Indsigt i Kunsten og ikke behovede at lære mere. Det var vel ikke sandsynligt; men da hans Forældre haabede, at han var bleven sed af denne Bestjeftigelse, og at han maastee igjen visse

give sig til at studere Theologi, fandt de sig i hans Tilbagekomst uden Dadel og uden Spot. Nu begyndte i Gottliebs Liv en ny Aera, som blev gansse optaget af den behagelige, indbildte Forsærdigelse af et Par Sko. Tre eller fire Timer om Dagen tog han sin Læst og sin Syl og arbejdede paa en Sko, som aldrig kom paa nogen Fod, da den aldrig blev færdig. Hver Dag sprættet op igjen, udspændt, banket og etter sammensyet, antog den alle mulige Figurer, undtagen den en Sko skulde have, hvilket dog ikke hindrede den fredelige Kunster fra at forfolge sit Værk med en Hornselsel, en Opmærksomhed, en Stabighed, en Taalmodighed og en Selvtilsredshed, der overgik enhver Dadel. Schwarz's forfærtedes i Kørstningen noget over denne Monomanie, men vænnede sig siden dertil som til alt Øvrigt, og den aldrig færdige Sko, som afværlende med hans Bog og Bonnebog kom i hans Hænder, blev kun anset for en Svaghed mere i hans Liv.

Man forlangte intet Andet af ham, end at han af og til skulde ledsgage sin Fader i Galerierne og Gaardene, for at drage friss Luft. Men

disse Spadseretouren paabroge Mester Schwarz megen Ergrelse, fordi de andre Fangevogteres og Betjentes Born i Castellet ikke undlode at lobe efter Gottlieb, idet de efterabede hans ligegyldige og hæslige Gang og raabte efter ham i alle Toner:

„Sko! Sko! Skomager, giv os Sko!“

Gottlieb tog ikke denne Spot ilde op; han smilede med et Engleansigts milde Blik ad denne ondskabsfulde Pøba og standfede endogsaa for at svare:

„Sko? Ja vist, meget gjerne! Kom sun ind til mig og lad mig tage Maal af Jer. Hvem vil have Sko?“

Men Schwarz stæbte hant med sig for at forbygge, at han skulde prostituere sig for denne Pøbel, og Skomageren syntes hverken forfornet eller urolig over at blive rylket bort paa denne Maade fra saa paatrængende Kunster.

Allerede i de første Dage af sit Fangenstav var Consuelo bleven ydmygt anmodet af Schwarz om at ville indlade sig i en Samtale med Gottlieb for at forsøge paa at vække Grindring hos ham og Lyst til hin Vestalenhed, hvormed

han syntes at have været saa begavet i sin Barn-dom. Medens han aabenhjertigt tilstod sin Ar-vings sygelige og apathiske Tilstand, havde Hr. Schwarß, tro mod den af Lafontaine saa smukt beskrevne Naturlov:

„Bore Smaae ere smukke og nydelige Fremfor alle deres Vige velskabte og deilige,” ikke ganske tro beskrevet den stakkels Gottliebs Indigheder, uden hvilket Consuelo maasee ikke, som hun gjorde, havde undslaaet sig for at modtage i sin Celle dette store unge Menneske paa nitten Aar, som man afmaalede hende i følgende Udtryk: „En ung Knes paa semi Fods og otte Tommers Hoide, som havde faaet Tænderne til at løbe i Band paa alle Landets Hververe, naar ikke ulykkeligviis for hans Sundhed, men tillykke for hans Uafhængighed, en lille Svaghed i Armene og Benene havde gjort ham uffikket til det militaire Haandværk.” Den Gangne tænkte, at et saadant Selskab af et Barn paa den Asder og af den Vært var lidet passende for hende i sin Stilling, og afslog derfor bestemt at modtage ham; en Uwillighed, som Moer Schwarß lod hende bøde for

ved hver Dag at komme en Pægel Vand mere i hendes Suppe.

For at komme til at spadsere i Esplanaden, hvor man havde tilladt Consuelo daglig at drage frisk Luft, var hun nødt til at stige ned i Schwarz's ildelugtende Bolig og at gaae igjennem den, Alt med hendes Fangevogters Tilladelse og under hans Eskorte, der forsvrigt ikke lod sig bede meget, da den Rubrik „nærtættelig Tjenstagtighed“ (i alle saadanne Tjenester, som ikke strede mod hans Instruk) blev ført paa Regning og ansat til en temmeliq høi Pris. Det træf sig altsaa, da hun engang gif igjennem dette Kjøkken, hvorfra en Dør gik ud til Esplanaden, at hun til sidst faae og opdagede Gottlieb. Dette usforholdsmaessige Barneansigt paa en slet bygget Kæmpekrop syldte hende i Begyndelsen med Afsky, men siden med Medlidenhed. Hun tiltalte ham, adspurgte ham venligt og stræbte at faae ham til at snakke. Men hun fandt hans Vand lammet af Sygdom eller umaaetelig Banghed; thi han fulgte kun med hende paa Bolden, efterat hans Forældre med Magt havde nødet ham dertil, og besvarede kun hendes Spørge-

maal med Enstavelsesord. Hun frygtede derfor for at forøge den Kedsommelighed, hun indgjed ham, ved at bestjælste sig med ham og aflod at tale til ham, ja endog at see på ham, efterat hun havde erklæret hans Fader, at hun ikke sandt det mindste Ansæg hos ham for Talekunsten.

Consuelo var paany bleven visiteret af Madame Schwarz den Aften, hun havde gjenseet sine Kammerater og det berliniske Publicum for sidste Gang. Men det var lykkedes hende at bedrage den quindelige Cerberus's Narvaagenhed. Det var sildig paa Aftenen, Kjøkkenet var mørkt og Madame Schwarz i daarligt Humeur over at blive væklet i sin første Sovn. Medens Gottliebsov i et Kammer eller rettere i en Fordybning, som vendte ud til Kjøkkenet, eg Hr. Schwarz var gaden op for at åbne den dobbelte Ferndør til Consuelos Celle, nærmede Denne sig Isden, der usmede under Aftnen, og idet hun lod som om hun kærtignede Beelsbub, søgte hun et Middel til at frelse sine Penge fra Randsagerindens Kloer, for ikke at være fuskommens afhængig af hende. Medens Moer Schwarz tændte sin Lampe og satte sine Briller

paa, bemærkede Consuelo i Kakkelsovnskrogen paa den Plads, Gottlieb i almindelighed opholdt sig paa, en Fordybning i Muren, saa stor som en Arm, og i dette hemmelighedsfulde Hul den stakkels Tosses Bonnebog og evige Sko. Det var hans Bibliothek og Værksted. Dette af Konrøj, og Nog sværtede Hul indeholdt alle Gottliebs Rigdomme og Slatte. Med en hastig og behændig Bevægelse lagde Consuelo sin Pengepung derind og lod sig dervaa taalmodig undersøge af den gamle Her, som lønge besværede hende med at fele med sine oliede og frumme Fingre i alle hendes Klædnings Folder, overrasket og vred over ikke at finde Noget. Consuelos Koldblodighed, som forresten ikke ansaae det for saa uhyre vigtigt at sætte sin lille List lykkeligt igjennem, overtydede tilsidst Tongevogtersten om at hun ikke havde Noget, og da Mandsgningen var forbi, funde hun let tage sin Pung igjen og holde den i Haanden under Peisen, indtil han kom op i sin Celle. Her var hun besavet paa at sjule den, da hun godt vidste, at man hver Dag, naar hun var ude at spadsere, gjennemsegte Cellen paa det Omhyggeligste. Hun fandt intet

Bebre end bestandig at bære sin lille Formue hos sig i et Belte, da Madame Schwarz ikke havde Met til at randsage hende, naar hun ikke forlod Fæstningen.

I midlertid var den første Sum, som Moer Schwarz havde taget hos Fangen den første Dag, hun kom, allerede for længe siden medgaet, tækket være Hr. Schwarz's sindrige Maade at skrive Regninger paa. Da han paany havde haft nogle ubetydelige Udgivter, men skrevet en temmelig rund Sum paa Regning derfor, ifolge hans kloge og indbringende Vane, var Schwarz altfor frygtsom til at tale om Forretninger med og forlange Penge af en Person, som var fordomt til ingen at maatte have; men da han var underrettet om den første Dag, hun kom i Arrest, at hun havde betroet Porporino sine Pengesager i Forvaltning, begav bemeldte Schwarz sig, uden at sige hende et Ord derom, til Berlin og præsenterede Porporino sin Regning. Underrettet af Consuelo havde Denne afslaaet at betale Regningen førend den blev attestet af Kostgiængerinden, og sendt Creditoren til-

bage til sin Veninde, som han sidste Gang havde forsyuet med en ny Sum.

Schwarz vendte bleg og fortvivlet tilbage, raabte paa Bankerot og betraktede sig som bestiaalen, ssjondt de første hundrede Dukater, som vare fratagne Fangen, havde betalt alle de Udgivter, man havde haft for hendes Skyld i to Maaneder. Moer Schwarz bar dette formeentlige Tab med et sterkere Hoveds og en faalmodigere Aands Philosophi.

„Uden Twivl ere vi bestjaalne som om vi vare overfaaldne af Nevere,” sagde hun, „men har Du vel nogensinde gjort Regning paa denne Fange for at fortjene Dit Livsophold? Jeg har jo sagt Dig det forud, hvad der er skeet. En Comediantinde! Saadan En har ingen Formue. Og en Comoediant til Kassemester! Saadan En har ingen Være i Livet. Nu, vi have lidt et Tab af to hundrede Dukater, men maae see at vinde dem igjen hos de andre Kunden, som ere bedre. Det skal fun lære Dig ikke uoverlagt at tilbyde den Förste den Bedste nogen Tjeneste. Jeg er ikke vred over, at Du maa betale denne lille Værepenge,

Schwartz. Nu vil jeg gjøre mig en Fornsielse af at give hende tørt Brod, ja endogsaa muldent Brod, den uforstammede Tos, som ikke engang har den Opmærksomhed at stikke en Frederiksdor i sin Lomme, naar hun kommer her tilbage, som kan lønne Upagen med at randsage hende, og som lader til at ansee Gottlieb for en fattig Tosse, fordi han ikke gior Cour til hende, den sjantede Tos!"

Medens Moer Schwartz brummede saaledes og trak paa Skuldrerne, tog hun efter sat paa sit sædvanlige Arbeide, og da hun befandt sig i Skorstenen hos Gottlieb, spurgte hun ham, medens hun flummrede sin Pottie:

„Hvad siger Du vertil, Du smaae Klodrian?"

Hun sagde dette kun for at sige Noget, thi hun vildste godt, at Gottlieb ikke hørte paa anden Maade end hendes Kat, Beelzebub.

„Min Slo bliver snart færdig, Moder!" svarede Gottlieb med et forvildet Smil. „Jeg kommer snart til at begynde paa et nyt Par."

„Ja!" sagde den Gamle, idet hun med medlidende Mine rokkede med Hovedet. „Paa den Maade kan Du vel gjøre et Par hver Dag?"

Bliv ved, min Dreng, det vil bringe Dig et godt
Udkomme! . . . Min Gud! Min Gud!" tilfoiede
hun i en resigneret Klagetone og idet hun atter
tildækkede sine Gryder, som om den moderslige
Hengivenhed havde givet hendes i enhver anden
Henseende forstenebe Hjerte nye fromme Tølelser.

Da Consuelo denne Dag saae, at hun ingen
Middagsmad fik, gjættede hun hvad der var skeet,
ffjendt hun havde ondt ved at troe, at hundrede
Dukater vare forbrugte i saa kort Tid og under en
saa ussel Forpleining. Hun havde isorveien lagt
en Plan til sin Fremgangsmaade mod Schwarz's
Familie. Da hun endnu ikke havde faaet en eneste
Skilling af Kongen af Preussen, og frygtede me-
get for, at hendes Gagering kun vilde blive ved
Løfter, ligesom tidligere (Voltaire blev betalt med
samme Mønt), vidste hun nok, at de faa Penge,
hun ved sin ydige Gang havde faaet af andre, min-
dre gjerrige, men mindre rige Personer, ikke vilde
strække længe til, saafremt hendes Gangenskab for-
længedes og Wester Schwarz ikke indskrænkede sine
Fordringer. Hun vilde tvinge ham til at slaae af,
og lod sig derfor i to eller tre Dage noie med

Brod og Vand, som han bragte hende, uden at lade som om hun mærkede denne Forandring i sin Levemaade. Hendes Kakkelsom begyndte at blive ligesaa forsømt som de andre Døle, og Consuelo led af Kulde uden at beklage sig. Lykkeligvis var det ikke mere uogen utsaælig Kulde; man var i April Maaned, en Marstid, der rigtignok ikke er meget foraarsagtig i Preussen, men hvor dog Temperaturen begynder at formildes.

Førend hun indlod sig i Underhandlinger med sin havesyge Tyran, tænkte hun paa at bringe sine Penge i Sikkerhed; thi hun turde ikke smilgre sig med at blive fritaget for en ny vilskaarlig Undersøgelse og etter sine Penge berovet, hvis hun tilstod, at hun havde dem. Nødvendigheden gjor klartseende, om den end ikke gjor opfindsom. Consuelo havde intet værktøi til at udhule Gulvet med elser til at tage Stene ud af Muren. Men da hun næste Dag undersøgte hver Krog i sin Celle med en saa overdreven Taalmodighed, som kun en Fange er i stand til, opdagde hun tilsidst en Muursteen, som ikke syntes at være saa fast indmuret som de

andre. Ved længe at krabse omkring den med Neglene, tog hun Spækningen bort og bemærkede, at den ikke bestod af Cement, som Væggen ellers var muret med, men af en smuldrende Materie, som hun antog for at være tor Brodkrumme. Det lykkedes hende at tage Stenen ud og bagved at finde et lidet Rum, som vistnok var dannet af en eller anden Fange mellem denne bevægelige Steen og de andre tilgrændsende, som hannede Murens Tykelse. Hun tvivlede ikke mere herom, da hendes Fingre ved Undersøgelsen af dette Gjennemsteds sik sat paa flere Gjenstande, sande Skatte for en Fange: et Bundt Blyanter, en Pennekniv, en Flintesteen, Fyrsvamp og flere Ruller af disse tynde sammenrullede Voxvæger, som man bruger i Vorstabler. Disse Gjenstande vare slet ikke fugtige, da Muren var meget tor, og forresten kunde de jo ogsaa være efterladte der saa Dage, førend hun tog Tassen i Besiddelse. Hun gjemte sin Bors hos disse Gjenstande og tilsige sit lille Crucifix af Filigransarbeide, som Mester Schwarz flere Gange havde seet paa med Begjærlighed og sagt at det

netop var et Legetøj, som vilde falve i Gottliebs Smag. Derpaa satte hun Stenen for igien og tilskinede den med Brodkrumme af sin Frokost, som hun gjorde noget sort ved at gnide det paa Gulvet, for at give det samme Farve som Resten af Specningen. Beroliget for nogen Tid med Hensyn til Existensmidler og Bestjeftigelse om Astenen, oppebiede hun frimodig begge Schwarzhernes Husundersøgelse, og sollte sig ligesaa stolt og lige-
saa fornøjet som om hun havde opdaget en ny Verden. Imidlertid blev Schwarz snart fed af ikke at have Noget at speculere paa med Hensyn til hende. Skulde han endogsaa, som han sagde ved sig selv, kun gjøre smaae Forretninger med hende, saa var dog Lidet bedre end Intet, og han kred forst Tausheden, idet han spurgte sin Gang
Numer Tre, om hun for Fremtiden Intet havde at besale ham? Da besluttede Consuelo sig til at erklære ham, ikke at hun havde Penge, men at hun vilde faae nogle, regelmæssigt hver Uge, ab en Bet, som det vilde være umuligt at opdage.
„Dg skulde dette endogsaa lykkes Dem,” sagde

hun, „saa vilde Resultatet kun blive at forhindre mig i at giøre andre Udgivter; og nu man De selv inbsee, om De foretrækker at handle strængt efter Deres Instrux, eller tjene Penge paa en ørlig Maade.“

Efter lang og haard Kamp og efterat han i flere Dage forgjæves havde undersøgt hendes Klæder, Madratsen, Gulvet og alle Meublerne, begyndte Schwarz at tænke, at Consuelo maaßke ved nogen af de højere Embedsmænd ved Fængslet havde fået Midler til at sætte sig i Forbindelse med den ydre Verden. Bestikkelse var overalt brugelig i Fængselshierarchiet, og de Unberordnede fandt deres Fordeel ved ikke at controllere deres mægtigere Embedsbrodre.

„Lad os tage det Gud tilskriller os!“ sagde Schwarz suffende, og fandt sig i for hver Uge at gjøre sit Regnskab op med Consuelo. Hun gjorde ham Intet stridigt med Hensyn til Unvendelsen af hendes første Penjesum, men fastsatte for Fremtid den Regel ikke at betale Noget mere end dobbelt saa meget som det var værd, en Fremgangs-

maade, som forekom Madame Schwarz meget smaalig, men som dog ikke hindrede hende i at tage sin Betaling og fortjene den saa godt som muligt.

Consuelo Porporinas Dagbog, *)

Gange paa Spandau, April 175*.

Den 2den. „Jeg har aldrig skrevet Andet end Noder, og sjældt jeg med Lethed kan tale flere

---

*) For Enhver, som er fortrolig med at læse Gangehistorier, vil det Simple ved dette Gjemmesled i Muren, der hver Gang undgik at blive opdaget af den begjærligt randsagende Gangervoater, om han end var uof saa interesseret for at finde det, slet ikke forekomme vidunderligt. Consuelos lille Hemmelighed blev ikke opdaget, og naar hun saae om sine Skatte, naar hun kom tilbage fra

Sprog, veed jeg dog ikke, om jeg forstaer at udtrykke mig i correct Stil i noget. Det har altid forekommet mig, at jeg ikke burde skildre hvad der foregaaer i mit Hjerte og i mit Liv i noget andet Sprog end det, der tilhører den gubdommelige Kunst, jeg opoffrer mig til. Ord og Talemaader forekomme mig saa folde i Sammenligning med hvad jeg kunde udtrykke ved Sangen! Jeg kunde opregne de Breve eller reittere Billeter, jeg har skrevet i Hast og uden at vide hvorledes, i de tre eller fire meest afgørende Omstændigheder i mit Liv. Dette er derfor den første Gang, saalænge jeg har levet, at jeg føler Trang til at gjengive i Ord hvad jeg føler og hvad der hændes mig. Det er tillige en stor Fornoselje for mig at forsøge

---

sine Spadseretouren, sandt hun dem stedse urorte. Hendes første Forretning var, saasnart Natten kom, at stille sin Madrats for vinduet, antænde sine smaae Boxstabler og sætte sig til at skrive. Vi lade hende tale selv, thi vi ere i Besiddelse af dette Manuscript, som i lang Tid efter hendes Dod befandt sig i Stiftsherrens Hænder. Vi have kun oversat det fra Italiensk.

verpaa. Beremte og høit ørebe Porpora, elstværdige og kjære Haydn, den udmærkede og agtværdige Stiftsherre, det er Eder, mine eneste Venner, eg maaskee ogsaa Dem, ædle og ulykkelige Baron Trenck, det er Eder, jeg tænker paa idet jeg skriver dette, det er Eder jeg fortæller mine Ulykker, mine Provesser. Det synes mig som om jeg taler med Eder, som om jeg er hos Eder og som jeg i min sorgelige Ensomhed undgaar Dødens Tilintetgjørelse, idet jeg indvier Eder i mit Livs Hemmeligheder. Maaskee skal jeg doe her af Nedsomhed og Elendighed, sjældent hidtil dog hverken min Sundhed eller mit Mod har været føleligt angrebet. Men jeg kender ikke de Under, Fremtiden gjemmer for mig, og skulle jeg bække under dersor, skal dog idet mindste et Spor af mig, et Maleri af min Kamp blive i Eders Hæader; det vil gaae i Aar til en eller anden Fange, som kommer efter mig i denne Celle og finder Gjemmestuedet i Muren, hvor jeg selv har fundet Papir og Blyant, som sætter mig i stand til at kunne tilskrive Eder. O! Nu tørker jeg min Moder, som har ladt mig lære at skrive, hun, som ikke selv forstod det! Ja, det er

en stor Trost at kunne skrive i et Fængsel. Min forgodige Sang kan ikke gjennemtrænge de tykke Mure og naae Eder; men min Skrift vil en Dag komme i Eders Hænder . . . . og hvo veed, om jeg ikke finder et Middel til at sende Dem det snart? Jeg har altid stoet paa Forsynt."

Den tredie. „Jeg vil skrive fort, uden at opholde mig med lange Betragtninger. Mit lille Forraad af Papir, suint som Silke, vil ikke vare til evig Tid, men mit Fængsel vil maaskee vare saa-længe. Jeg vil hver Aften tilskrive Eder nogle Ord forend jeg gaaer tilsengs. Jeg vil ogsaa spare paa min Vorstabel. Jeg kan ikke skrive om Dagen, da jeg risikerer at blive overrasket. Jeg vil ikke fortælle Eder hvorsor jeg er sendt herhen; jeg veed det ikke, og ved at forsøge paa at gjette det, vilde jeg maaskee compromittere Personer, som dog ikke haveaabnbarer mig Noget. Jeg vil ligesaaledet beklage mig over Ophavsmændene til min ulykkelige Skjæbne. Det forekommer mig, at hvis jeg hengiver mig til Bebreidelse og Harme, vil jeg miste den Styrke, som holder mig oppe. Jeg vil

kan tænke paa dem, jeg elster, og paa dem, jeg har elset.

„Jeg synger hver Aften to Timer og synes jeg gjør Fremstridt. Hvortil kan det nytte mig? Hvoelvingen i min Gachot svarer mig, men hører mig ikke. Men Gud hører mig, og naar jeg har sammensat en Sang, som jeg synger for ham af et nidsjært Hjerte, føler jeg en himmelst Ro og slumrer ind næsten lykkelig. Mig synes, at Himmelnen svarer mig og at en mystisk Stemme foresynger mig iserne en anden Sang, som er smukkere end min, og som jeg forsøger næste Dag at gjenkalde mig og synge efter. Nu, da jeg har Blyant og en Smule reent Nodepapir tilovers, vil jeg skrive mine Compositioner. Engang ville J moe stee forsøge dem, mine kjære Venner, og jeg vil da ikke være aldeles død.“

Den 4de. „Imorges kom en Rødkjelke ind i mit Kammer og blev der over et Dvarteer. Det er fjorten Dage siden jeg indbød den til at gjøre mig den Ære, og omsider har den besluttet sig dertil idag. Den boer i en gammel Webbende, som snoer sig op til mit vindue og som mine Be-

vogtere staane, fordi den giver deres Øer noget Grønt. Den smukke lille Fugl betragtede mig længe med en nygjerrig og mistroist Mine. Hid-lokket ved Brødkrummer, som jeg ruller i Form af smaae Ørme og som jeg breier mellem Fingrene, for at lokke den ved Syuet af et levende Bytte, kom den let og hurtigt, som hibblæst af et vind-stød, lige hen til mit Gitter; men da den mær-kede Bedrageriet, bortfjernede den sig med en be-breidende Mine og lod en Dviddren høre, som lignede en Fornærmelse. Og desuden lignede disse heælige og sorte Jernstænger, hvorigennem vi havde gjort Bekjendtskab, et Buur saameget, at den blev bange dersor. Men idag, da jeg flet ikke tænkte paa den, bestemte den sig til at flyve igjen-nem og kom, jeg troer ogsaa uden at tænke paa mig, ind til mig for at hvile sig paa en Stolsryg i mit Kammer. Jeg rørte mig ikke af Stedet, for ikke at forstrække den, og den gav sig til at see sig omkring paa en forbauset Maade. Den lignede en Reisende, der opdager et ubekjendt Land og gør sine Bemærkninger derover for at have Grevinden af Rudolstadt. 2 D.

disse mærkværdige Ting at fortælle sine Venner.
 Det var mig, som forbausede den meest, og, saa-
 længe jeg ikke vakte mig af Stedet, fandt den mig
 meget komisk. Med sit store runde Øie og sit
 Næb i veiret som en lille Stumpnæse, havde den et
 uforstammet kjælt Physiognomi, som er det aand-
 rigste i Verden. Endelig hostede jeg en Smule
 for at indlede en nærmere Underholdning, men saa
 sloi den forsrækket bort. Men i sin Overilelse
 funde den ikke finde vinduet igjen. Den hævede
 sig op mod Loftet og gjorde en Rundfreds en Mi-
 nutes Tid som En, der har mistet Forstanden. En-
 delig blev den lidt roligere, da den saae, at jeg
 ikke tænkte paa at forfolge den, og udmatte mere
 af Frygt end af sin Flugt satte den sig ned paa
 Kakkelennen. Den syntes meget behagelig overra-
 sket over dens Varme, thi det var en fuldstændig
 Fugl; og efterat den endnu havde gjort nogle
 Sving paa Lykke og Fromme, kom den hvergang
 tilbage for at varme sine Fodder med Hornselsje.
 Den tog sig endogfaa det Mod at hække paa mine
 smaae Orme af Brødkrummer, som laae paa Bor-
 det; den tog dem op og rystede dem med en for-

agtelig Mine, spredte dem ad omkring sig, men nedslugte til sidst, tilskyndet sandsynligvis af Hunger, en, som den ikke maa have fundet saa ilde. I samme Dieblit kom min Bogter, Schwarß, ind i Kammeret, og min kjære lille Gjæst fandt Vinbuet for at undslye. Men jeg haaber, at den vil komme igjen, thi den har hele Dagen opholdt sig i Nærheden og bestandig seet paa mig som om den vilde love mig det og fortælle mig, at den ikke har saa slet en Mening om mig og mit Brod.

„Det var en lang Tale om en Rødsjelke; jeg troede ikke, jeg var saa barnagtig. Fører Hængslet Tungsind med sig? Eller er der virkelig en hemmelig Medfølelse og Hengivenhed mellem Alt, hvad der aander under Himlen? Jeg har havt mit Slaveer her i nogle Dage; jeg kunde arbeide, studere, componere og syne; men Intet af alt Dette har hidtil rørt mig i den Grad, som dette Besøg af denne lille Fugl, dette Væsen! Ja, den er et Væsen, og det er derfor mit Hjerte slog da jeg saae den i min Nærhed. Imidlertid er min Hængsoged ogsaa et Væsen, og et Væsen af min Art; hans Kone, hans Son, som jeg seer flere

Gange om Dagen, Skilvragten, som gader Dag og Nat paa Volden og ikke taber mig af Sigte, alle disse ere bedre organiserede Bæsner, naturlige Venner og Brødre for Gud, og dog er Synet af dem mig meget mere pinligt end behageligt. Fan gevogteren gjør samme Indtryk paa mig som Synet af et Jerngitter, Rønen som Synet af en Hængelaas, og Sonnen som Synet af en Steen, der er muret ind i Væggen. Hos Soldaten, som passer paa mig, seer jeg kun en Bosse, som sigter paa mig. Det forekommer mig, som om disse Folk intet Mennesseligt, intet Leveade have hos sig, at de ere Maskiner og Instrumenter til Pinsel og Død. Hvis jeg ikke frygtede for, at det var uguadeligt, maatte jeg have dem. O, min Røfjelke! Dig elsker jeg, som jeg ikke kan udsige, men kun sole. Forklar mig, hvo der kan, denne Slags Kjærlighed!"

Den 5te. „En anden Begivenhed. I Morges fik jeg følgende Brev med en næsten ulæselig Haandskrift paa et Stykke meget smudsigt Papir:

„Min Søster, siden Aanden besøger Dig, er Du en Helgen; jeg er overbevist derom. Jeg er

Din Ven og Din Ejener. Disponeer over mig og besal mig Alt hvad Du vil, jeg er Din Broder.""

„Hvo er denne Ven, denne uformodede Broder? Det er umuligt at gætte det. Jeg fandt dette Brev imorges paa mit vindue, da jeg vaagtede for at hilse Goddag paa Nødsjellen. Skulde det være den, som har bragt mig det? Jeg er fristet til at troe, at det er den, som har strevet mig til; thi den kjender mig, det lille kjære Væsen, og begynder at elste mig. Den nærmer sig aldrig Schwarz's Kjøkken, fra hvis Luge en varm, fidtet Dunst opstiger til mig og ikke er mig det mindst Ubehagelige ved min Bolig. Dog ønsker jeg ikke at forandre den, siden min lille Fugl gjør den til sin. Den har en altsor god Smag til at nedværde sig ved fortrolig Omgang med denne elendige Marketenter, hans ondstabsfulde Qvinde og deres hæslige Afskom. Det er afgjort mig, den viser sin Tillsid og sit Venstab. Den har idag ogsaa været inde hos mig. Den spiste Frokost hos mig med Appetit, og da jeg i Middags spadserede i Esplanaden, ladt den ned fra sin Bedbende og kom og flagrede om mig. Den løb sin lille Qviddren

høre, som for at give mig et Tegn og tilstrække sig min Ópmærksomhed. Den hæslige Gottsleb stod nede ved Døren og saae paa mig med sit dumme Smil og sine vanvittig stirrende Øyne. Dette Bæsen er bestandtg ledsgaget af den afflyelige rode Kat, der betragter min Rødkjelke med et endnu mere græsseligt Blif end sin Herres. Det bragte mig til at skjælve. Jeg hader denne Kat næsten ligesaa meget som Moer Schwarz, den Mandsgærste."

Den 6te. „Afler et Brev imorges! Det begynder at blive besynderligt. Samme krogede, spidse, uregelmæssige, hæslige Skrift; samme Sukkerpapir. Min Lindor er ingen Hidalgo, men han er om og begejstret:

„Ricere Søster, udvalgte og af Guds Finger betegnede Sjæl, Du har Mistillid til mig. Du vil ikke tale til mig. Har Du Intet at besale mig? Kan jeg ikke tjene Dig i Noget? Mit Liv tilhører Dig. Besal altsaa over Din Broder.”

„Jeg betragter Skildvagten. Det er en Lommel af en Soldat, som gaaer op og ned paa sin Post med Gewæret paa Skulderen og strækker paa

sin Strompe. Han betragter ogsaa mig, og synes tilboeligere til at sende mig en Kugle end en El-stovsbillet. Til hvad Side jeg end vender Dinene, seer jeg kun uhyre, graae Mure, bevorede med Nælder, omgivne af en Graa, som selv igjen er omgiven af et andet Fæstningsværk, hvis Navn eller Brugbarhed jeg er uvidende om, men som berover mig Udsigten til Dammen, og ovenover dette foranliggende Fæstningsværk seer jeg en anden Skildvagt, hvis Hue og Vajonetspids jeg kan bemærke, og hvis vilde Skrig jeg kan høre til hver Baad, som nærmer sig Citadellet: „Seil midt i Strommen!“ Hvis jeg blot funde see disse Baade, og en Smule rindende Vand, og et lille Stykke af Landet! Jeg hører lun Narernes Pladsten, sommetider en Fiskers Sang, og i det Fjerne, naar Bunden bærer til, den sydende Brusen af de to Floder, som flyde sammen i en vis Afstand fra Fængslet. Men hvorfra komme disse hemmelighedsfulde Breve og denne ædle Hengivenhed, som jeg ikke veed hvad jeg skal gjøre med? Maasfemmin Rødkjelke veed det, men den Ekholm vil ikke sige mig det.“

Den 7de. „Idet jeg saae med alle mine
Dine medens jeg spadserede paa Volden, opdagede
jeg en lille snever Nabning paa den Side af Taar-
net, jeg beboer, i omrent ti Fods Hoide ovenover
mit vindue og næsten ganske skjult af de yderste
Toppe af Vedbendens Grene, som række derop.
Et saa lille vindue kan ikke belyse et levende Va-
sens Opholdssted, tænkte jeg sjælvende. Jeg visde
dog gjerne vide hvorledes det forholdt sig, og segte
at løse Gottlieb med mig paa Volden, idet jeg
smigrede hans Monomani eller rettere hans ulykke-
lige Lidenskab, som er at sye Skoe. Jeg spurgte
ham om han kunde arbeide mig et Par Tøfler, og
for første Gang nærmede han sig mig uden at
være tvungen dertil og svarede mig uden Forlegen-
hed. Men hans Maade at tale paa er ligesaa
besynderlig som hans Ansigt, og jeg begynder at
troe, at han ikke er nogen Tosse, men affindig.“

„Skoe til Dig?“ sagde han, for han figer
Du til alle Mennesker. „Nei, detør jeg ikke.
Thi der staer skrevet: „Jeg er ikke værdig
til at løse Din Skotvinge.““

Jeg saae hans Moder tre Skridt fra Doren

og færdig til at blande sig i Samtalen. Da jeg altsaa ikke havde Tid til at opholde mig med at udforske Bevæggrunden til hans Ydmighed og Erbodighed mod mig, flyndte jeg mig med at spørge ham, om Etagen ovenover mig var beboet, flyndt jeg ikke ventede at erholde noget fornuftigt Svar derpaa.

„Nei, den er ikke beboet,” svarede Gottlich meget fornuftigt, „og kan ikke være det, da der kun er en Trappe, som fører op til Alstanen ovenpaa Taarnet.“

„Og Alstanen, er den isoleret? Staer den ikke i Forbindelse med Noget?“

„Hvorfor spørger Du mig om det, siden Du veed det?“

„Jeg veed det ikke og bryder mig ikke stort om at vide det. Det er kun for at faae Dig til at snakke, Gottlieb, og for at see, om Du har saa megen Aanb, som man figer.“

„Ja, jeg har megen, megen Aanb,“ svarede den stakkels Gottilieb i en alvorlig og sorgmodig Tone, som stod i en selsom Modsetning til det Comiske i hans Ord.

„Saa kan Du vel ogsaa forklare mig hvorledes dette Taarn er indrettet?“ spurgte jeg igjen, thi Diebliffene vare kostbare.

„Spørg Rødkjellen derom!“ svarede han med et forunderligt Smil. „Den veed det, som flyver og kommer overalt. Jeg veed Ingenting, da jeg aldrig kommer Nogetsteds.“

„Hvad? Ikke engang op paa dette Taarn, hvor Du boer? Du veed ikke hvad der er bag denne Muur?“

„Jeg har maaske været der, men har ikke lagt Mærke dertil. Jeg seer næsten aldrig paa Noget eller Nogen.“

„Men Du seer dog paa Rødkjellen; Du betrakter den, - Du kjender den.“

„Ja, det er noget ganske Andet med den! Man kjender nok Englene; men det er ingen Grund til at betragte Murene.“

„Det er meget dybsindigt, hvad Du der siger, Gottlieb. Kan Du forklare mig det?“

„Spørg Rødkjellen; jeg siger Dig, den veed Alt. Den kan komme overalt, men den kommer

fun til sine Lige. Det er derfor den kommer ind
paa Dit Kammer."

„Mange Tak, Gottlieb! Du antager mig for
en Fugl."

„Rødkjelken er ingen Fugl."

„Hvad da?"

„En Engel, det veed Du jo."

„Altsaa er jeg ogsaa en?"

„Som Du siger."

„Du er galant, Gottlieb."

„Galant?" sagde Gottlieb, idet han betræg-
tragede mig med en dybt forbauset Mine. „Hvad
er det at være galant?"

„Du kender ikke det Ord?"

„Nei."

„Hvorledes veed Du at Rødkjelken kommer
ind paa mit Kammer?"

„Jeg har seet det, og Forresten har den ogsaa
 sagt mig det."

„Den taler altsaa med Dig?"

„Undertiden, men sjeldent," svarede Gottlieb
sukkende. „Men igaard sagde den til mig: „Nei,

jeg kommer aldrig i Dit Helvedes Kjøllen. Englene have ingen Omgang med de onde Aander."

,,Er Du da en ond Aand, Gottlieb?"

,,Nei, jeg ikke; men . . ." Her lagde Gottlieb Fingeren paa sin tykke Læbe med hemmelighedsfuld Mine.

,,Men hvem da?"

Han svarede Intet, men pegebe paa sin Kat i Smug, som om han var bange for, at den skulle mørke det.

,,Det er altsaa dersor Du har givet den et saa hæsligt Navn? Beelzebub, troer jeg?"

,,Tys!" svarede Gottlieb. ,,Det er dens Navn, og det hænder den godt. Den har baaret det saalænge Verden har eksisteret, men den skal ikke bære det bestandig."

,,Nei, naturligvis; naar den doer!"

,,Den doer ikke, den! Den kan ikke døe, og er meget fortørnet derover, fordi den ikke veed, at der vil komme en Dag, da den vil erholde Tilgivelse."

Her blev vi afbrudte ved Moer Schwarz's Mellemsomst, som undrede sig over at see Gottlieb

endelig tale saa frimodigt med mig. Hun var meget glad derover og spurgte mig, om jeg var tilfreds med ham?

„Meget tilfreds, forsikrer jeg Dem. Gottlieb er meget interessant, og jeg vil herefter giøre mig en fornøjelse af at bringe ham til at tale.“

„Afs, Mademoiselle! De gør os en stor Ærøsneste vedmed, thi det stakkels Barn har Ingen at snakke med, og til os er det en afgjort Sag, at han ikke vil lufte Munden op. Hvor Du dog er besynderlig, min stakkels Gottlieb, og egenhændig! Nu taler Du meget godt med Mademoisellen, som Du ikke kender, medens Du med Hensyn til Dine Forældre . . .“

Gottlieb vendte strax Ryggen og forsvandt i Kjøkkenet, uden at synes blot at have hørt Modesrens Stemme.

„See, saaledes gør han altid!“ udbredt Mær Schwarz. „Maar hans Rader eller jeg sige et Ord til ham, skulde man niogettyve af tredive Gange svørge paa, at han var blevet dov. Men hvad sagde han egenhændig til Dem, Mademoiselle? Hvor-

om, for Pøkker, kunde han vel tale med Dem
faalænge?"

"Jeg maa tilstaae, at jeg ikke rigtigt har for-
staet ham," svarede jeg. "Man maa vide hvor-
paa hans Ideer tyde. Lad mig tale med ham af
og til, uforstyrret, og naar jeg bliver vis i min
Sag, skal jeg forklare Dem hvad der foregaaer i
hans Hoved."

"Men, ikke sandt, Mademoiselle, hans Mand
er dog ikke forstyrret?"

"Det tænker jeg ikke," svarede jeg og sagde
der en stor Usandhed, som Gud tilgive mig! Min
første Bevæggrund var at fiaane den stakkels Kones
Illusion, som vel er en ondskabsfuld Her i Sæn-
hed, men som er Moder og har den Lykke ikke at
see sin Sons Galstab. Det er altid meget besyn-
derligt. Gottlieb, som saa naturligt viste mig sine
Særheder, maa vase en sium Uffindighed mod sine
Forældre. Ved at tanke herpaa, indbildte jeg mig,
at jeg af denne Ulykkeliges Ensoldighed maaſſee
kunde drage nogle Oplysninger med Hensyn til de
andre Beboere af mit Fængsel og af hans ubesin-
dige Svar maaſſee kunde opdage Ophavsmanden

til mine andonyme Billetter. Jeg vilde gjøre mig ham til Ven, saameget Mere som hans Sympathier syntes mig underkastede Rødkjælkens, og det var afgjort, at denne beører mig med sine. Der er Poesi i dette stakkels Barns syge Aand. Den lille Fugl er en Engel, Katten en ond Aand, som skal tilgives! Hvad betyder alt Dette? Der er i disse tydssse Hoveder, selv i de mest forvildede, en Hylde af Poesi, som jeg beundrer.

Det er nu kommen saavigt, at Moer Schwartz er meget fornøjet med min Nedladenhed og at jeg for Dieblikket staaer mig meget godt hos hende. Gottliebs forstyrrede Snak vil stasse mig Adspredelse. Stakkels Væsen! Fra idag af, da jeg lærte at kjende ham, indgyder han mig ikke mere Afsky. En Mar kan her i Landet ikke være ond, hvor Folk fulde af Aand og sund Fornuft ere saa langt fra at være gode.

Den 8de: En tredie Billet sandtes i Binduet; den lød saaledes:

„Rjære Søster, Alstanen er for sig selv, men Trappen, som fører derop, staaer i Forbindelse med en anden Fløj af Bygningen, i hvis Ende der fin-

des et Kammer for en Dame, der er Fange ligesom Du. Hendes Navn er en Hemmelighed, men Rødkjelken vil sige Dig det, naar Du vil spørge den derom. See her, forresten, hvad Du vilde vide af den stakkels Gottlieb, men som han ikke kunde underrette Dig om."

"Hvo er dog denne Ben, som veed, som seer, som hører Alt hvad jeg gør og Alt hvad jeg siger? Jeg taber mig i Forundring derover. Han er altsaa usyvlig? Alt Dette synes mig saa mærkværdigt, at det for Alvor morer mig. Det forekommer mig, ligesom i min Barndom, at jeg lever midt i et Fee-Eventyr, og at min Rødkjelke snart pludselig vil give sig til at tale. Men hvis man med Sandhed kan sige om denne lille fortæffelige feeagtige Fugl, at den kun mangler Ordet, er det kun altsvor vist, at den virkelig mangler det, eller at jeg ikke kan forstaae dens Sprog. Nu er den ganske vant til mig; den flyver ind og ud af mit Kammer, kommer tilbage, og betragter det som sit Hjem. Jeg kan bevæge mig, jeg kan gaae; den undflyer mig kun i en Arms længde, og kommer strax tilbage igjen. Hvis den holdt mere af Brød,

vilde den holde endnu mere af mig; thi jeg kan ikke støtte mig med Hensyn til Marsagen til dens Hengivenhed for mig. Det er Hunger og for en Deel ogsaa Trang og Lyst til at opvarmes ved min Ovn. Kan jeg være saa heldig at fange en Flue — de ere endnu saa sjeldne! — er jeg vis paa den vil komme og tage den mellem mine Finger; thi allerede nu undersøger den meget nær ved de Stykker, jeg byder den, og hvis Christelsen var stærkere, vilde den sætte alle Formaliteter til side. Jeg erindrer nu at jeg har hørt Albert sige, at der til at tæmme de allerfrygtsomste Dyr, naar de blot besidde en Gnist af Horstand, kun udfordres nogle Timers urokkelige Taalmodighed. Han havde trusset en Zingare, som gjaldt for en Her, der ikke blev nogen heel Dag tilende paa den samme Plet i Sloven, uden jo nogle fugle kom og satte sig paa hende. Man antog, at hun havde noget Fortryllende ved sig, og hun paastod selv, at hun, ligesom Apollonius fra Tyana, hvis Historie Albert har fortalt mig, sit Abenbarelser om sjulte Zing af disse fugle. Albert forsikrede at hele hendes Hemmelighed kun bestod i den Taalmodighed, hvor-

med hun havde studeret disse smaae Skabningers Instincter, ved Siden af et Forvandtskab i Charakteren, som ofte træffes mellem Bæsner af vojt Slags og andre af et andet Slags. I Benedig underholder og opdrager man mange fugle og har en vis Lidenskab derfor, som jeg nu først fatier. Det er fordi denne smukke By, som er adskilt fra den øvrige Deel af Jorden, har nogen Lighed med et Fængsel. Man udmarkører sig der især ved at opdrage Nattergale. Duer, som beskyttes ved en speciel Lov og som næsten tilbedes af Befolkningen, leve der i al Frihed paa de gamle Bygninger og ere saa tamme, at man paa Gaderne og Torvene maa vogte sig for ikke at træde paa dem, naar man gaaer. Maagerne i Havnene sætte sig paa Matrosernes Arme. Der gives ogsaa i Benedig beromte fuglesængere. Jeg var selv, som Barn, noie forbunden med et andet Barn af Folket, som drev denne Handel, og hvem man kun behøvede at anbeføre den allervildeste Fugl en Times Tid for at faae den tilbage igjen ligesaa tam, som om den bestandig vor opdragen i menneskeligt Selfskab. Jeg morer mig med at gjentage disse Forsøg paa

min Robkjelke, og den bliver for hvert Minut mere fortrolig med mig. Nær jeg erude, følger den med mig, falder paa mig; sætter jeg mig hen ved vinduet, flyver den hen og kommer til mig. Skulde den elskke mig? Kan den elskke mig? Jeg føler, at jeg elsker den; men den kjender mig blot og er ikke bange for mig, det er det Hele. Barnet i Buggen elsker formodentlig ikke anderledes sin Amme. Et Barn? Hvilken Omhed maa det ikke indgyde! Af! Jeg troer, man elsker kun lidenssabeligt det, som ikke kan gjengelde vor Kjærlighed. Utaknemmelighed og Hengivenhed, eller idetmindste Vigegyldighed og Lidenskab, er den evige Bagt mellem de forskjellige Væsner. Anzoletto, Du har aldrig elsket mig . . . Og Du, Albert, som elskede mig saa høit, Dig har jeg ladet omkomme . . . See nu har jeg kun tilbage at elskke min Robkjelke! Og jeg skulde belrage mig over ikke at have forstjent min Skjæbne! J troe maaskee, mine Venner, at jeg vores at spøge med en saadan Gjenstand? Nei. Mit Hoved forvirres maaskee i denne Ensomhed; mit Hjerte, der er beroet Kjærlighed,

fortærer, og dette Papir er vædet med mine
Taarer."

„Jeg havde lovet mig selv ikke at ødele med
dette kostbare Papir, og see dog, hvorledes jeg fyl-
der det med Barnagtigheder. Jeg finder en stor
Trost deri, og kan ikke undslade det. Det har reg-
net helse Dagen og jeg har ikke seet Gottlieb, og
heller ikke været ude at spadsere. Jeg har bessjef-
tiget mig med Nødkjælken hele Tiden og disse Barn-
agtigheder have til sidst rørt mig dybt. Da den
stjelmisse og ustadiige Fugl pikkede paa Ruden og
vilde forlade mig, gav jeg ester og aabnede Vin-
duet med en Følesse af Agtelse for den hellige Fri-
hed, som Menneskene ikke frygte for at berøre de-
res Lige; men jeg blev fornærmet over denne plud-
selige Vorstfjernelse, som om denne Fugl skyldte
mig Noget for al min Omhu og Kjærlighed. Jeg
troer gjerne, at jeg kan blive gal, og at jeg in-
den kort Tid fuldkommen vil forståae Gottliebs
Aandsforvirring."

Den 9de. „Hvad har jeg erfaret, hvad har
jeg troet at erfare? Thi jeg veed endnu Intet;
men min Indbildningskraft arbeider uhyre.

„For det Forste har jeg opdaget Forfatteren til de hemmelighedsfulde Billeter; det er Den, jeg allersidst vilde have troet dertil. Men det er dette, der forundrer mig mest. Alligevel, jeg vil fortælle Eder hele denne Dag.

„Saasnart det blev Morgen, aabnede jeg mit lille vindue, som bestaaer af en eneste temmelig stor klar Glasrude, hvilken jeg omhyggelig astorer for ikke at miste det mindste Dagslys, som kan komme til mig uden at optages af det hæslige Jerngitter. Selv Bedbenden truer med at tage Overhaand og styrte mig i Mørke, men jeg vover endnu ikke at rive et eneste Blad af den; denne Bedbende lever i sin naturlige Tilværelse. At indstrænke den og lemlestede den! . . . Og dog maa jeg vel bequemme mig dertil. Den føler Indflydelsen af Aprilmaaned og skynder sig med at vore, strekker sig i veiret og udbreder sig til alle Sider. Den har sine Nødder rodfæstede i Stenene, men den voxer i veiret og søger Lust og Sol. Den stakkels menneskelige Tanke gjør ligesaa. Jeg bescriber nu hvorfor der forдум gaves hellige Planter, hellige fugle. Nødkjellen kom strax og satte

sig paa min Skulder uden videre; herpaa gav den sig efter sin Sædvane til at see paa Alt og ørre ved Alt. Stakkels Væsen! Her er saa Lidet, der kan more den! Og dog er den fri, kan boe paa Marken, men foretrækker Fængslet, sin gamle Bedbende og min sorgelige Celle. Skulde den elste mig? Nei, der er varmt i mit Kammer og den finder Behag i mine Brødkrummer. Jeg er nu forstærket over at have gjort den saa tam. Hvis den gaaer ind i Schwarz's Kjøkken og bliver et Bytte for den hæslige Kat! Min Omhu vilde da være Skyld i denne afflydige Død, at blive sonderretvet og nedslugt af et vildt Dyr! Og hvorledes gaaer det da os andre svage Mennesker med Hjerter uden Bedrageri og uden Forsvar, blive vi ikke pinte og ødelagte af ubarmhjertige Væsner, som ved at dræbe os langsomt lade os desto længere føle deres grusomme Kloer og Tænder?

„Solen reiste sig klart og min Celle var næsten rosenfarvet som forдум mit Værelse i Corteminielli, da den venetianske Sol . . . Men jeg maa ikke tænke paa den Sol mere! den vil vel aldrig mere reise sig over mit Hoved. Gid J vilde,

mine Venner, hilse fra mig det smilende Italien,
den uendelige Himmel og il firmamento lucido,
som jeg udentvist ikke mere faaer at see.

„Jeg bad om at gaae ud, og sik Kælladelse
dertil, stjøndt det var tidligere end ellers. Jeg kal-
der det at gaae ud! Paa en Terrasse, der er tre-
dive God lang, begrændset af en Sump og indslut-
tet af høie Mure! Og dog er dette ikke uden
Skjønhed; idet mindste indbilder jeg mig for Die-
blækket, at jeg har betragtet det fra alle Synspunk-
ter. Om Natten er det smukt, fordi det er saa
trist. Jeg er vis paa der lever mange uskyldige
Folk, som jeg, og som blive meget slettere behand-
lede, i Fængsler, hvor man aldrig faaer Lov til
at gaae ud, hvor Dagslyset aldrig trænger ind og
hvor ikke engang Maanen, der dog ellers er be-
drovede Hjerters Beninde, faaer Lov til at rive
sig. Af, jeg har Uret i at klog! Min Gud! Hvis
jeg havde nogen Magt paa Jorden, jeg vilde lyk-
keliggjøre . . .

„Gottlieb som hinkende lebende hen til mig
og smilede saameget som hans forstenede Mund
kan smile. Man forstyrrede ham ikke, men lyd

ham være ene med mig, og pludselig, som ved et Mirakel, gav Gottlieb sig til at tale næsten som et fornuftigt Bæsen.

„Jeg har ikke skrevet Dig til inat,”“ sagde han til mig, „og Du har ikke fundet nogen Billet i Dit vindue. Det er fordi jeg ikke saae Dig igaar og Du heller ikke har besølet mig Noget.”“

„Hvad siger Du, Gottlieb! Er det Dig som har skrevet mig til?”“

„Og hvem Anden kunde vel gjøre det? Du har ikke gjættet, at det var mig? Men jeg vil nu ikke mere strive Dig til til ingen Nutte, da Du er saa stikkelig at tale til mig. Jeg vil ikke foruseilige Dig, men tjene Dig.”“

„Gode Gottlieb, Du bæsser mig altsaa? Du tager Deel i min Skjæbne?”“

„Ja, siden jeg har erkjendt, at Du er en Lyssets Aand!”“

„Jeg er intet Merc end Du, Gottlieb, Du tager feil.”“

„Jeg tager ikke feil. Har jeg ikke hørt Dig syuge?”“

„Du holder altsaa af Musik?”“

„Jeg holder af Din; den er efter Gud og mit Hjerte.““

„Dit Hjerte er fromt, Din Sjæl er reen, seer jeg, Gottlieb.“

„Jeg arbeider paa, at det skal være saaledes. Englene ville staae mig bi, og jeg vil seire over Mørkets Aand, som har undertrykket mit stakkels Legeme, men som ikke har funnet bemægtige sig min Sjæl.““

„Eldt ester lidt begyndte Gottlieb at tale med Begeistring, men uden at aflade at være ødel og sand i sine poetiske Symboler. Hvorledes skal jeg fortælle Eder det? Denne Tosse, denne Nar opnaaede en sand Bestalenhed, idet han udbredte sig over Guds Godhed, over de menneskelige Elendigheder, over den forestaaende Dom af et gjengjeldende Forsyn, over de evangeliske Dyder, en sand Troendes Pligter, over Kunsten endogfaa, Musiken og Poesien. Jeg har endnu ikke funnet begribe fra hvilken Religion han har øst alle disse Ideer og denne glødende Begeistring; thi han synes mig hverken at være Catholik eller Protestant, og sjondt

han flere Gange sagde, at han bekjendte sig til den eneste, sande Religion, har han ikke underrettet mig om Andet, end at han mod sine Forældres Bidende hører til en særegen Sect, og jeg er for uvidende til at gætte hvilken. Jeg skal lidt efter lidt studere det Hemmelighedsfulde i denne forunderlig hjelpe og stjonne, forunderlig syge og bedrøvede Sjæl; thi, ngar det kommer til Hovedsagen, er den stakkels Gottlieb affindig, som Zoenko var det i sin Poesi, som ogsaa Albert var det i sin opbriede Dyb! . . . Gottliebs Affindighed viste sig igjen, da hans Begeistring, efterat han havde taft nogen Tid med Varme, blev stærkere end han og overvældede ham. Og da gav han sig til at snakke hen i Beiret paa en barnagtig Maade, som gjorde mig meget ondt, om Englen Rødkjellen og Djævelen Katten, om sin Moder, som havde gjort Forbund med Katten og den onde Aand, som er i den, og om sin Fader, som ved den arme Kat Beelsrebubs Blik var blevet forvandlet til Steen. Det lykkedes mig at berolige ham, idet jeg drog ham bort fra disse uhyggelige Tanker og spurgte ham om de andre Fanger. Jeg havde ikke mere

nogen personlig Interesse af at vide disse Enkelt-heder, siden jeg vidste, at Billeterne, istedetfor at blive fastede ind i mit vindue ovenfra, fra Taarnet af, som jeg først formodede, blevne bragte op nedenfra af Gottlieb, for Dag, paa en Maade, som jeg vel ikke kender, men som udentvivl er meget simpel. Men Gottlieb, som med en særegen Lærlighed og Lydighed kom mine Ønster imøde, havde allerede støffet sig Underretning om det, jeg Dagen iforveien havde attraaet at vide. Han fortalte mig, at den Fange, som sad i Bygningen bag mig, var ung og smuk, og at han havde seet hende: Jeg lagde ikke synderlig Mærke til hans Fortælling, da han pludselig nævnede mig hendes Navn, som bragte mig til at stjælve. Denne Fanges Navn var Amalia.

„Amalia! Hvilket Hav af Uro, hvilken Verden af Grindringer vækker ikke dette Navn hos mig! Jeg har kændt to Amaliaser, som begge To ved deres Fortrolighed have styrket min Skæbne i Afgrunden. Er denne nu Prindsessen af Preussen, eller den unge Baronesse af Nudolstadt? Sandsynligvis ingen af dem. Gottlieb, som ikke er nys-

gjerrig for sin egen Regning, og som synes ikke at
 kunne beslutta sig til at gjøre noget Skridt eller no-
 get Spørgsmaal; medmindre jeg driver ham fremad
 som en Automat, vidste ikke at sige mig mere end
 dette Fornavn Amalia. Han har feet Fangen, men
 paa sin Maade, det vil sige, som gjennem en Sky.
 Hun skal være ung og smuk, siger Moer Schwarß.
 Gottlieb selv tilstaaer, at han forstaaer sig ille
 derpaa. Han har kun anet, ved at see hende ved
 Binduet, at det ikke var nogen god Aand, no-
 gen Engel. Man holder hendes Familienavn
 hemmeligt. Hun er rig, og sætter mange Penge
 overstyr hos Schwarß. Men hun er strængt be-
 vogtet, ligesaavelsom jeg. Hun gaaer aldrig ud.
 Hun er ofte syg. Dette er Alt, hvad jeg har
 funnet udorske. Gottlieb har kun Behov at lytte
 til sine Forældres Samtaler, for at faae Mere at
 vide; thi man generer sig ikke for ham. Han har
 lovet at høre efter og at sige mig imorgen, hvor-
 længe det er siden denne Amalia kom her. Hvad
 hendes andet Navn angaaer, lader det til, at
 Schwarß's ikke veed det. Kunde de være uvidende
 derom, hvis det var Abbedissen af Quedlinburg?

Skulde Kongen have sat sin Søster i Fængsel? Man sætter jo rigtignok Prinsesser som Andre, og maa ikke endog hyppigere end Andre. Skulde det være den unge Baronesse af Nudolstadt? Hvorfor skulde hun være her? Med hvad Met funde Frederik have berøvet hende sin Frihed? Nu, det er en Fanges Nygjerrighed, som plager mig, og mine Formodninger med Hensyn til et almindeligt Fornavn er ogsaa et Beviis paa en orkesslos og usund Tankegang. Alligevel er det som om et Bjerg tyngede paa mit Hjerte, saalænge jeg ikke ved hvem denne Ulykkeskammerat er, som bærer et Navn, der er saa betydningsfuldt for mig."

Den 1ste Mai. „Flere Dage ere forslæbne uden at jeg har funnet strive. Forstjellige Tildrager have udfyldt dette Mellemrum, som jeg nu ogsaa iser med at udfylde med min Fortælling.

„Først blev jeg syg. Saalænge jeg har været her, har jeg lidt efter anden følt Virkningerne af en Hjernesfeber, som har lidt Lighed med den, jeg leed af i det Store paa Slottet Niesenborg, da jeg havde været i den underjordiske Hule for at opsoge Albert. Jeg lider af en grusom Sovn-

løshed, afbrudt af Drømme, under hvilke jeg ikke
 kan sige, om jeg vaager eller sover, og i saadanne
 Diebliske synes jeg altid at høre denne frække
 Violin, som spiller de gamle bohemiske Melodier,
 Hymner og Krigssange. Det foraarsager mig me-
 gen Smerte, men naar denne Indbildung begyn-
 der at bemægtige sig mig, kan jeg dog ikke und-
 lade at laane Dre og med Begjærlighed samle de
 svage Toner, som en Wind synes at bringe mig
 fjernt fra. Snart bider jeg mig ind, at denne
 Violin spiller i en Baad, som glider paa Vandet,
 der sover omkring Fæstningen; snart at Tonerne
 komme høit oppe fra Murene, og snart igjen, at
 de komme fra et Fængsels vindue. Mit Hoved og
 mit Hjerte er som knust derved. Og dog faste jeg
 mig, naar det bliver Mat, istedetfor at adsprede
 mig ved at skrive, paa min Seng og anstrenger
 mig for at falde i denne Halvsovn, som bringer
 mig min Drøm eller rettere min musikalste Halv-
 drøm; thi der stikker noget Virkeligt under. En
 virkelig Violin lyder vistnok i en eller anden Tan-
 ges Kammer; men hvem spiller den og det paa
 denne Maade? Det er for langt borte til at jeg

hører Andet end afbrudte Toner. Min syge Aand udfylder Resten. Det er min Skjæbne, ikke mere at kunne tvivle om Alberts Død, men dog heller ikke at kunne betragte den som en fuldendt Ulykke. Det ligger øiensynligt i min Natur at haabe, trods Alt, og ikke underkaste mig Skjæbnens Strænghed.

„Det er tre Nætter siden jeg endelig var sovet rigtig ind, da jeg blev vækket ved en Stoi i mit Kammer. Jeg lukkede Døren op, og Matten var saa mørk, at jeg Intet kunde adstille, men jeg hørte tydeligt Nogen gaae ved min Seng, ffjondt man gif med Forsigtighed. Jeg tænkte det var Madame Schwarz, som gjorde sig den Uleilighed at komme for at forvisse sig om min Tilstand, og talte til hende; men man svarede mig kun med et dybt Suk og gif bort paa Taaspibsen; jeg hørte min Dør blive lukket og aflaaset, og da jeg var meget udmattet, sov jeg ind igjen uden at tænke mere paa denne Begivenhed. Næste Morgen havde jeg en saa forvirret og slov Grindring derom, at jeg ikke var ganzt vis paa ikke at have drømt det. Jeg havde om Aftenen haft et stærkere Feberanfald end før, men som jeg dog langt hellere fore-

trak for min sædvanlige urolige Sovnleshed og
 mine rystende Dromme. Jegsov virkelig og dromte
 meget, men jeg hørte ikke den sorgelige Violin, og
 hver Gang jeg vaagnede, folte jeg tydelig Forstjel-
 len mellem Sovn og vaagen Tilstand. I et af
 disse Mellemrum hørte jeg det jevne og stærke
 Vandebrog af en Person, somsov i Nærheden af
 mig. Jeg syntes endogsaa at kunne skimte En i
 min Lænestol; men blev ikke forstærket derover.
 Madame Schwarz havde ved Midnatstid bragt mig
 min Byguppe, og jeg troede, at det endnu var
 hende. Jeg ventede nogen Tid uden at ville vække
 hende, og da jeg troede at bemærke, at hun vaag-
 nede af sig selv, tækkede jeg hende for hendes Om-
 hyggelighed og spurgte hende hvad Klokkken var.
 Da fjernede man sig og jeg hørte en qvalt Hulken,
 der var saa souderrivende, saa forstærklig, at
 Sveden endnu perser frem paa min Bunde, naar
 jeg tænker derpaa. Jeg kan ikke sige hvorsor det
 gjorde saa stærkt Indtryk paa mig; det forekom
 mig som om man ansaae mig for meget syg, maa-
 flee for doende, og dersor tilfod mig nogen Med-
 lidenhed; men jeg befandt mig ikke saa slet, at jeg

funde troe mig i Fare, og forresten var det mig ganske ligegyldigt at dse en saa lidet smertefuld, en saa lidet følelig Død midt under et saa lidet lykkeligt Liv. Da Madame Schwarz kom ind til mig Kløften Syv om Morgenens, og da jeg ikke var slumret ind paany, men havde tilbragt de sidste Timer af Natten i en fuldkommen aandsklar Tilstand, havde jeg en meget tydelig Erindring om dette besynderlige Besøg. Jeg bad min Opvarteresse om at forklare mig det, men hun rystede paa Hovedet og sagde, at hun ikke forstod hvad jeg vilde sige, da hun ikke havde været der siden Midnat, og da hun havde alle Moglerne til de til hennes Varetægt betroede Celler under sin Hovedpude medens hunsov, var det ganske vist, at jeg havde haft en Drom eller en Vision. Jeg var imidstid saa langt fra at have haft Delirium, at jeg befandt mig saa vel, at jeg henimod Middag onskede at gaae ud og drage frisk Luft. Jeg gik ned i Esplanaden, bestandig ledsaget af min Modkjeske, som syntes at lykkesse mig med at have faaet mine Kroefter igjen. Beiret var meget behageligt. Varmen begyndte at lade sig føle og Foraarssvinden

bragte lune og rene Luftstromme fra Landet og mangfoldig Dust af forskjellige Urter, hvilket opmunstrede og frydede Hjertet. Gottlieb løb hen til mig. Jeg fandt ham meget forandret og meget mere syg end ellers. Dog laae der et Udtryk af engleblid Godhed og selv af livlig Intelligenz i dette Physiognomies Chaos, naar det opklaredes. Hans store Øine vare saa røde og saa svuldne, at jeg spurgte ham om de gjorde ondt."

„Ja vist gjøre de ondt," svarede han mig,
„thi jeg har grædt meget.""

„Og hvad Sorg har Du da havt, min stakels Gottlieb?"

„Jo, om Midnat kom min Moder ned fra Din celle og sagde til min Fader: „Numer tre er meget haardt syg inat. Hun har Feber for Alvor. Vi maa sende Bud efter Doctoren. Jeg vil nödig have, at hun skal døe under Hænderne paa os." Min Moder troede, at jeg sov, men jeg visde ikke sove førend jeg fik hort hvad hun havde sagt. Jeg vidste nok, at Du havde Feber. Men da jeg hørte at den var farlig, kunde jeg ikke undlade at græde indtil Sovnen overvandt mig. Men jeg troer jeg

har grædt hele Natten i Sovne, thi jeg vaagnebe
imorges med Dine saa røde som Ild og min Ho-
vedpude var ganske vaad af Laarer.""

„Den stakkels Gottliebs Deelstagelse rørte mig
inderligt, og jeg tæskede ham derfor idet jeg tryk-
kede hans store sorte Labbe, der stinker af Læder
og Beg i en Mils Afstand. Dervaa saldt det
mig ind, at Gottlieb i sin uskyldige Iver godt
funde have gjort mig denne utidige natlige Visit.
Jeg spurgte ham da, om han ikke var staet op
og gaaet hen at lytte ved min Dør; men han
forsikrede, at han ikke havde rosket sig fra Stedet,
og jeg er nu overbevist derom. Det Sted, hvor
han sover, maa være saaledes beliggende, at jeg fra
mit Kammer kan høre ham aande og suffe gjen-
nem en eller anden Spalte i Muren, maastee gien-
nem det Gjemested, hvor jeg lægger mine Penge
og min Dagbog. Hvo veeb, om ikke denne Lab-
ning ved en usynlig Fordybning staaer i Forbindelse
med den, hvori Gottlieb ogsaa lægger sine Skatte,
sin Bog og sit Skomagerværktøi? deri er der idet-
mindste en særegen Lighed mellem Gottlieb og mig,
at vi begge To have ligesom Rotter eller Flager-

muus vor stemme Nede i et Hul i Muren, hvor
hele vor Rigdom er sjult i Mørket. Jeg vilde
netop vove at spørge ham derom, da jeg fra
Schwarz's Bolig seer en Person gaae ud og kom-
me hen ab Esplanaden, som jeg endnu ikke havde
seet før og hvis Syn foraarsagede mig en utrolig
Skæk, skjønt jeg endnu ikke var vis paa om jeg
mulig tog feil af ham."

„Hvem er denne Mand?“ spurgte jeg Gott-
lieb med halv Stemme.

„Det er intet Godt,“ svarede han mig i
samme Tone, „det er den nye Adjutant. See hvor
Beelzebub krummer Ryggen, idet den stryger sig
opad hans Been. De kjende hinanden godt!“

„Men hvad hedder han?“

„Gottlieb vilde svare mig, da Adjutanten til-
talte ham med blid Stemme og velvilligt Smil,
idet han pegede paa Kjøkkenet:

„Unge Mand, man spørger efter Dem der-
inde. Deres Fader falber paa Dem!“

„Det var kun et Paaskud for at blive ene
med mig, og, da Gottlieb havde fjernet sig, besandt
jeg mit ligeoverfor . . . gjæst hvem, min Ven

Beppo? . . . ligeoversor den venlige og vilde
 Hververofficer, vi saa ubesleligt havde slobt paa i
 Bohmerwalds Bjergstier for to Aar siden . . . lige-
 oversor Meier i egen Person. Jeg kunde ikke
 mere tage feil af ham, skjondt han var bleven
 endnu federe; det var den samme Maud med sin
 forekommende, fordringsfrie Mine, sit falske Blif,
 forræberste Godmodighed og sit evige Brum-
 Brum, som om han gjorde Forsøg paa at bruge
 sin Mund som en Trompet. Fra Regimentsmusi-
 kant var han gaaet over til at slasse Kanonsode,
 og deraf var han, til Belonning for sine troe og
 hæderlige Tjenester, bleven Pladsadjutant eller ret-
 tere militair Fangevogter, hvad der forresten efter
 Alt at domme anstod ham ligesaaqodt som at være
 omreisende Fangevogter, hvorfra han havde stift
 sig med saamegen Ynde.

„Mademoiselle,“ sagde han til mig paa
 Frans, „jeg er Deres ydmige Tjener! De har
 en ganske udmarket lille Terrasse at spadse paa!
 Friest Luft, Plads, smuk Udsigt! Jeg gjør Dem min
 Compliment i den Anledning. Mig synes De til-
 bringer et behageligt Liv i Fængsel! Især naar det

er saa prægtigt Veir, maa det i Sandhed være en Fornsielse at være i Spandau under en saa smuk Sol, Brum, Brum!""

„Denne uforstammede Spot indgjed mig en saadan Afsky, at jeg ikke svarede ham. Han tabte derved ingenlunde sin Fatning, men tog efter Ordet paa Italienist:

„Teg beder Dem om Forladelse, jeg tiltalte Dem maastee i et Sprog, som De ikke forstaaer. Jeg glemte, at De var en Italienerinde, italienist Sangerinde, ikke saa? med en udmaerket Stemme, som man siger. Som De seer mig, er jeg en rasende Elster af Musik. Tillsige føler jeg mig disponeret til at gjøre Deres Tilværelse saa behagelig, som min Instrux tillader mig. Men for Djævelen, hvor har jeg havt den Ære at see Dem? Jeg kjender Deres Ansigt . . . ganste fuldkomment, paa Ære!""

„Det er formodentlig paa Theatret i Berlin, hvor jeg har sunget i Winter."

„Nei, da var jeg i Schlesien. Jeg var Underadjutant i Glasz. Lykkeligvis rendte han bort denne Satan til Trenæ, medens jeg var paa

Hverv . . . jeg mener, medens jeg var i en Senselte paa Grøndsen of Sachsen; ellers vilde jeg ikke være bleven forfremmet og ikke have befunden mig her, hvor jeg befunder mig saa vel paa Grund af Nærheden af Berlin; thi en Pladsofficer, Mademoiselle, fører ellers et sorgeligt Liv. De kan ikke forestille Dem, hvor man leder sig, naar man er langt fra en stor By, dybt inde i Landet, især jeg, som elster Musik med Lidenstab . . . Men hvor Djævelen har jeg dog havt den Fornisielse at træffe sammen med Dem for?!!!

„Jeg erindrer ikke, min Herre, nogensinde for at have havt den Ere.“

„Jeg maa have seet Dem paa et eller andet Theater i Italien eller Wien . . . De har jo reist meget! Paa hvormange Theatre har De været?!!!“

„Og da jeg ikke svarede ham, begyndte han paany med sin fræske Uforstammethed:

„Nu, det er det Samme! Det falder mig nok ind engang. Men, hvad jeg vilde sige? Ja, De leder Dem da formodentlig ogsaa her, ikke sandt?!!!“

„Nei, min Herre.“

„Men er De da ikke i stræng Arrest? Er det ikke Dem man kalder Porporina?“

„Jo, min Herre.“

„Rigtig! Fange Numer Tre. Nu vel, De onsker ikke nogen Adspredelse? Selskab?“

„Aldeles ikke, min Herre,“ svarede jeg hastigt, i den Tanke, at han vilde foreslæae mig sit.

„Som De behager. Det er ellers Skade. Her er en anden Fange af en meget god Opdragelse . . . en henrivende Dame, min Tro, som, det er jeg vis paa, vilde være fortryllet over at gjøre Bekjendtskab med Dem.“

„Maa jeg spørge Dem om hendes Navn, min Herre?“

„Hun hedder Amalia.“

„Amalia? Hvilken?“

„Amalia . . . Brum, brum! . . . paa min Tro, jeg ved ikke. De er nysgjerrig, seer jeg. Det er Fangernes Sygdom.“

„Jeg var nærvædt at fortryde, at jeg havde afslaaet Meiers Tilbud; thi efter at have opgivet Haabet om at komme til at kjende denne hemmelighedsfulde Amalia, og slaaet det ud af Tanker,

følte jeg mig paany braget til henbe af en Medli-
denhedsselskelse og tildeels af Lust til at opklare
mine Formodninger. Jeg forsøgte altsaa at være
en Smule mere elstværdig mod denne frastødende
Meier, og snart gjorde han mig det øvste at sætte
mig i Forbindelse med Fangen Numer To; saale-
des betegnedes Amalia.

„Hvis dette Brud paa min Arrestordre ikke
compromitterer Dem, min Herre,” svarede jeg
„og hvis jeg kunde være denne Dame nyttig, som
man siger er syg af Bedrøvelse og Kedsomme-
lighed . . .“

„Brum, brum! De tager altsaa Tinget bog-
stavelig, De? De er endnu et uskyldigt Barn!
Det er denne gamle Custos Schwarz, som har
gjort Dem bange for Instrukten. Instrukten! Er
det ikke et hjernespind? Den er god nok for
Portnere og Sluttere; men vi andre Officerer (og
med disse Ord ssjed Meier Brystet frem som en
Mand, der endnu ikke er vant til at bære en saa
hæderlig Titel) lufte Dinene for saadanne uskyld-
lige Brud. Kongen selv vilde lufte dem, hvis han
var i vort Sted. Seer De, Mademoiselle, naar

De vil erholde Noget, saa henved Dem kan til mig, og jeg lover Dem at De ikke skal blive drillet eller undertrykket til ingen Nytte. Jeg er af Naturen overbaerende og human. Saaledes har Gud skabt mig, og desuden esser jeg Musiken. Hvis De vil foresyuge mig Noget Tid ester anden, om Aftenen f. Ex., vil jeg komme at høre Dem her, og dermed kan De gjøre med mig hvad De vil!""

„Jeg skal saa lidet som muligt misbruge Des Forbindelighed, Hr. Meier.“

„Meier!“ udbrød Adjutanten, idet han pludselig undertrykte det Brum, Brum, som allerede virrede paa hans sorte og sprukne øeber. „Hvorfor falder De mig Meier? Jeg falder mig ikke Meier. Hvor Djævelen har De fåstet dette Navn Meier fra?“

„Det er en Fejtagelse, Hr. Adjutant!“ svarede jeg. „Jeg har havt en Syngelærer, som hed saaledes, og jeg har havt ham i Tankerne hele Morgenstunden.“

„En Syngelærer? Det er ikke mig. Der

ere mange Meiere i Tydfland. Mit Navn er Nanteuil. Jeg er af fransk Herkomst.""

„Nu, Hr. Officer, hvorledes kan jeg melde mig hos denne Dame? Hun hænder mig ikke og vil maaske afflaae mit Besøg, som jeg nylig afflog at ville hænde hende. Man bliver saa vild, naar man lever alene!"

„O! Hvordan hun nu end er, denne fljonne Dame, saa vil hun føle sig henrykt over at finde Nogen at tale med, det indestaaer jeg Dem for. Vil De skrive hende et Par Ord til?"

„Men jeg har intet at skrive paa eller med."

„Det er umuligt! Har De da ikke en Skil-
ling?"

„Om jeg end havde, er Mester Schwarz ubes-
stikkelig, og forevrigt forstaaer jeg ikke at bestikke
Nogen."

„Nu vel, saa vil jeg iasten selv bringe Dem
til Numer To, paa den Betingelse, at De først
synger Et eller Aabet for mig."

„Jeg forsærdedes ved den Tanke, at Hr.
Meier eller Hr. Nanteuil, som det nu behagede
ham at kalde sig, vilde komme ind paa mit Kam-

mer, og var derfor især'd med at afslaae det, da han forklarede mig sine Hensigter noiere, enten han nu ikke har tænkt paa at bætere mig med noget Besøg, eller han har læst min Forbauselse og Uvillie i mit Ansigt.

„Jeg vil høre Dem fra Altanen, som behäuser Taarnet, hvori De boer,“ sagde han. „Tønerne stige iværret og der vil jeg høre Dem godt. Derpaa vil jeg lade luske op for Dem og lade Dem ledssage af en Kone. Jeg vil slet ikke se Dem. Det vilde ikke være passende i Grunden, at jeg gav mig Udseende af selv at tilskynde Dem til Overtrædelse af Fængselslovene, omendstjordt, naar Alt kommer til Alt, Brum, Brum! . . . der ved saadan en Lejlighed er et meget simpelt Midlæbel til at trække sig ud af Sagen . . . Man flyder Gangen Numer Tre en Kugle for Panden og siger man har grebet hende paa først Gjerning i Begreb med at flygte. Haha! Det er en pudsig Idee, ikke sandt? I Fængselsanstalterne maa man altid have smilende Ideer. Deres meget ydmyge Ejerner, Mademoiselle Porporina, til iasten.“

„Jeg tabte mig i Formodninger med Hensyn

til denne Glendiges forekommende Forbindelighed og følte mod min Villie en affyelig Frygt for ham. Jeg kunde ikke troe, at en saa sneverhjertet og lav Sjæl kunde else Musik i den Grad, at han vilde handle saaledes alene for at høre mig. Jeg forudsatte, at den Fange, hvorom der var Tale, var ingen Ander end Prindsessen af Preussen, og at man ifølge Kongens Ordre forstakkeste mig en Sammenkomst med hende, for at man kunde faae Leilighed til at udspionere os og opdage den Statshemmelighed, som man troede hun havde betroet mig. I denne Tanke frygtede jeg ligesaa meget denne Sammenkomst, som jeg ønskede den; thi jeg er aldeles uvidende om hvad Sandt der muligen kan være i denne foregivne Sammensværgelse, hvori man bestylder mig for at være Medvider.

„Da jeg ikke bestomindre ansaae bet for min Pligt at trodse Alt for at bringe en ulykkelig Medfange, hvo hun end var, nogen aandelig Hjelp, gav jeg mig paa den astalte Tid til at synge for Hr. Adjutantens fortinnde Dren. Jeg sang meget daarligt; Auditoriet begeistrede mig slet ikke;

jeg havde endnu Feber, og forresten folte jeg godt,
 at han kun hørte mig for Formens Skyld, ja maa-
 skee endog saa at han slet ikke hørte mig. Da Klo-
 ken slog Elleve blev jeg greben af en noget barn-
 agtig Frygt. Jeg bilda mig ind, at Meier havde
 faaet hemmelige Ordre til at stille sig af med
 mig, og at han vilde dræbe mig lige paa Stedet,
 som han havde forudsagt mig i Form af en beha-
 gelig Spøg, saasnart jeg gjorde et Skridt udenfor
 min Celle. Da min Dør aabnedes, rystede jeg
 over alle mine Lemmer. En gammel Kone, meget
 smudsig og meget syg, endnu flyggere og smuds-
 gere end Moer Schwaß, gav mig et Tegn til at
 folge sig og steg op foran mig ad en snever og
 steil Trappe, som var indmuret i det Indre af
 Muren. Da vi vare komne op ad den, befandt
 jeg mig paa Taarnets Altan, omrent tredive Fod
 over Esplanaden, hvor jeg spadserer om Dagen,
 og firesindstyve eller hundrede Fod over Graven,
 som omgiver hele denne Gruppe Bygninger i tem-
 melig lang Udstrækning. Den affyelige Kjælling,
 som ledsgagede mig, bad mig vente der et Dieblik
 og forsvandt, jeg veed ikke hvorhen. Min urolige

Stemning var gaaen over og jeg følte saadant
Selbefindende ved at være i frisk Luft, i prægtigt
Maanestin, og i en saa betydelig Høide, som ende-
lig tillod mig at betragte den hele uhyre Horizont,
at jeg ikke forurosligedes af den Ensomhed, hvori
man havde forladt mig. De store dsbe Bande,
hvorover Citadellet kaster sin sorte og ubevægelige
Skygge, Træerne og Markerne, som jeg saae uty-
deligt i det Fjern ved Flodbredten, den umaade-
lige Himmel og selv den frie Luft af de i Matten
omsvævende Flaggermuus, min Gud! hvor alt
Dette syntes mig stort og majestætisk, efter at to
Maaneder vare gaaede hen med at betragte de
nøgne Mure og tælle de sjeldne Stjerner, som
passere det snevre Himmelrum, man kan see fra
min celle! Men jeg fik ikke No til at nyde dette
Sya længe. Lyden af Godtrin nødte mig til at
vende mig om, og alle mine Nædsler vaagnede, da
jeg saae mig Ansigt til Ansigt med Hr. Meier.

„Signora!“ sagde han til mig. „Jeg er
fortvivlet over at maatte underrette Dem om, at
De ikke kan besøge Gangen Numer To, idetmindste
ikke for Dieblifikket. Det er en meget lunefuld

Person, som det lader til. Igaaet viste hun den allerstørste Lyft til at have Selstab; men lige i Stundben, da jeg foreslog hende Deres, stal De høre, hvad hun svarede mig: „Fangen Numer Tre, hende, som synger i Taarnet og som jeg hører hver Aften? O! Jeg kjenner godt hendes Stemme og De behøver ikke at nævne mig hendes Navn. Jeg er Dem uendelig forbunden over den Selstabdamme, De vil give mig. Men jeg vilde dog foretrælle aldrig at see nogen Moders Sjæl for at undgaae Synet af denne ulykkelige Skabning. Hun er Aarsog i alle mine Ulykker, og Gud i Himlen give, at hun maa udsone dem ligesaa haardt som jeg selv udsone det ubesindige Venstab, jeg har hart for hende!“ See, dette var, Signora, denne Dames Mening med Hensyn til Dem. Der kan spørges, om den er fortjent eller ikke; det henhører nu, som man siger, under Deres Samvittigheds Domstol. Hvad mig angaaer, blander jeg mig ikke deri, og er færdig til at ledsgage Dem tilbage, naar De synes.”“

„Strax paa Dieblifiket, min Herre,“ svarede jeg dybt frænket over at være bleven anklaget for

Førrederi i en saadan Elendigs Overværelse, som dette Menneskes, og følende dybt i Hjertet megen Bitterhed mod den af de to Almaler, som havde bevist mig saamegen Uretfærdighed og Utaknemlighed.

„Jeg vil ikke være paatrængende i dette Punkt,” vedblev den nye Adjutant. „De synes at have Fornsieelse af at betragte Maanen. Befragt den kun i No og Mag. Det kostet Intet og gjør Ingen Fortræd.”“

Jeg var u forsigtig nok til at benytte mig et Dieblik af denne Skjelms Overbærenhed. Jeg funde ikke bestemme mig til saa hurtigt at undvære mig et saa smukt Skue, som jeg maaßee for stedse vilde være berøvet; og mod min Billie gjorde Meier samme Indtryk paa mig som en ondskabsfuld Laqvai, der blev altfor meget hædret ved at oppebie mine Ordre. Han benyttede sig af min Feilstagelse og blev saa dristig at begynde en Samtale.

„Bed De, Signora, at De synger djævelblændt godt? Jeg har ingen Bedre hørt i Italien,
Grevinden af Rudolstadt. 2 D.

hvør jeg dog har søgt be bedste Theatre og holdt Revu over de bedste Kunstmere. Hvor har De debuteret? Hvorlænge har De været ved Theatret? De har vel reist meget?"

"Og da jeg lod som jeg ikke hørte hans Spørgsmaal, tilføjede han uden at tage Modet:

"De reiste engang tilfods, forklaerd som Dreng?"

"Dette Spørgsmaal bragte mig til at fñjælve og jeg flyndte mig med at bencgte det; men han vedblev:

"Na vel! De vil ikke indromme det. Men jeg, jeg glemmer Intet, og har nu i min Erindrings tilbagekaldt et morsomt Eventyr, som De heller ikke kan have glemt."

"Jeg veed ikke hvad De vil tale om, min Herre," svarede jeg, idet jeg forlod Taarnets Linde for at tage Veien til min Celle.

"Et Dieblik endnu!" sagde Meier. "Desres Nøgle er i min Lomme, og De kan ikke saadan vende tilbage uden at jeg ledsager Dem. Tillad mig, mit smukke Barn, at sige Dem to Ord . . ."

„Ikke et eneste mere, min Herre, jeg ønsker
at gaae ned og fortryder, at jeg er gaaet ud.“

„For Fanden! De spiller den Kostbare!
Som om man ikke kjendte en Smule til Deres
Historier! De troede altsaa, at jeg var enfoldig
nok til ikke at gjenkjende Dem fra den Tid, De
gjennemstreifede Bohmerwald med en smuk lille
sortsiet Knos? Af, bind Andre Noget paa Wermel!
Jeg bortførte vel det unge Mandskab til Kongen
af Preussens Armeer, men de unge Piger vare
ikke efter hans Næse; o ja! stjøndt man siger, at
De har været efter hans Smag, og at De, for at
have forsøgt paa at gjøre Dem til deraf, er kom-
men her! Hvad vil De! Lykken har sine Luner,
som det er forgjøves at modsætte sig. De er fal-
den temmelig dybt! Men jeg raader Dem til ikke
at spille den Stolte, men derimod at lade Dem
nsie med hvad der er for Haanden. Jeg er kun
en simpel Pladsofficer, men jeg er mægtigere her
end Kongen, hvem Ingen kjender og Ingen fryg-
ter for, forbi han befaler for høit oppe fra og
for langt borte til at blive adlydt. De seer nok,
jeg har Magt til at eludere Intriguen og formilde

Deres Arrest. Vær ikke udnemmelig, saa skal De
 faae at see, at en Adjutants Beskyttelse i Spandau
 gjælder der ligesaa meget som Kongens i Berlin.
 Forstaaer De mig? Lov ikke, strig ikke! Gjør ingen
 dumme Streger! Det vilde være en reen spildt
 Skandale; jeg kan sige hvad jeg vil, og Dem vil
 man ikke troe. Nu, jeg vil ikke forstrække Dem.
 Jeg er af Naturen blid og medlidende. Anstil
 blot Betragtninger herover, og naar jeg seer Dem
 igjen, saa huk paa, at jeg kan byde over Deres
 Skjæbne, kaste Dem i et værre Fængsel eller om-
 give Dem med Aldspredder og Tornasier, lade
 Dem døe af Hunger uden at man skal kræve mig
 til Regnskab derfor, eller lade Dem slippe ud uden
 at man skal have mig mistænkt derfor; tænk her-
 over, siger jeg Dem, jeg giver Dem Lid . . . ."

Og da jeg ikke svarede, sonderknust som jeg
 var over ikke at kunne unddrage mig fra den
 Skam at høre saadanne fornærmede Paastande,
 og fra den grusomme Ydmygelse at høre saadanne
 Udtryk, tilsoede denne forhadte Mand i den Tro
 formodentlig at jeg vakte:

...Hvorfor erklærer De Dem ikke frix?

Behøves der fire og tyve Timer til at erkjende det eneste fornuftige Parti, der er at tage, og til at besvare en galant, endnu ung Mandes Kjærlighed, der er rig nok til i et fremmed Land at stafte Dem en meget smukkere Bopæl end denne hæslige Fæstning?!!!

Under disse Ord nærmede den fljændige Hverver sig mig med sin paa engang feitede og frække Mine og lavede sig til at ville spærre mig Vejen og tage mine Hænder. Jeg løb hen til Taarntinden, fæst besluttet paa hellere at skytte mig ned i Graven end lade mig besudle af den mindste Uttring af hans Kjærtagn. Men i dette Dieblik modte et besynderligt Skuespil mine Dine, og jeg skyndte mig med at henvende Adjutantens Opmærksomhed paa denne Gjenstand for at afvende den fra mig. Det blev min Frelse; men ak! det havde ucer kostet et andet Væsen Livet, som maa-
stee er mere værd end jeg!

Paa den høie Bold, som begrænser den anden Bred af Graven ligesovsor Esplanaden, løb eller rettere sprang en kæmpevæssig Stikkelse paa Brynstværnet med en Hurtighed og Behændighed,

som grændsebe til det Vidunderlige. Kommen til den yderste Ende af Volden, som ender med et Taarn i hver Ende, flyngede Skikkelsen sig op ad Taarnets Tag, som stod i lige Høide med Balustraden, og klatrende op ad denne steile Kugle med en Rats Lethed syntes at forsvinde i Lusten.

„Hvad Djævelen er dette?“ udbrod Adjutanten, der glemte sin galante Rolle for atter at overtake en Fangevogters Forretninger. „En Fange, som undløber, Djævelen annamme mig! Og Skildvagten sover ved Gud! Skildvagt!“ raahte han med Stentorstemme, „Giv Agt! Hurtig! Hurtig!“

Dg, idet han løb hen til en Linde, hvor der hang en Signalklokke, satte han den i Bevægelse med en Kraft, der var en saa mærkværdig Professor i en saa Hervedes Musik værdig. Jeg har intet Skrækkeligere hørt end denne Alarmsklokke, der med raa, dumpe Klang afbrød Nattens ærværdige Stilhed. Det var det vilde Udbrud af Bold og Raahed, som forstyrrede den Harmoni, der laae i Bolgernes og Mattelustens frie Aandedrag. Det Djeblis var Alt i Bevægelse paa Fæstningen. Jeg

hørte den ubehagelige Larm af Geværer, der haabtes af Skildvagter, som satte Batterierne i stand og vare beredte paa at skyde paa Lykke og Fromme paa den første den bedste Gjenstand, der viste sig. Esplanaden oplystes af et rødligt Skjær, som bragte Maanens smukke solvblaau Skin til at blegne. Det var Mester Schwarß, som antændte Lygterne og Faklerne. Signaler lod fra den ene Bold til den anden og Echoet gjengav dem i en svagere, flageende Tone. Allarmkanonen sang snart sin skæfelige og høitidelige Note i denne diaboliske Symphonie. Tunge Skridt gjenlød paa Draderstenene. Jeg saae Intet, men jeg hørte hele denne Sto og mit Hjerte sammenknagedes af Forstrækkelse. Meier havde forladt mig med Ill, men jeg tænkte ikke paa at fornøje mig over at være blevet befriet fra ham. Jeg bebreidede mig bittert at have, uden at vide hvad det gjaldt, givet ham et Vinck om at en ulykkelig Gang undveg. Jeg ventede stivnet af Skrek Enden paa dette Eventyr, gyfende ved hvert Bossestuds, der faldt i Mellemrum, og lyttende med Angstelighed om den saarede

Glygtnings Skrig ikke visde forkynde mig hans Ulykke.

Alt Dette varede over en Time, og, tækket være Himlen, Glygteningen blev hverken bemærket eller greben. For at forsikre mig derom, var jeg gaaet ned til Schwarz's paa Esplanaden. De var saa forstyrrede og forvirrede begge To, at det ikke faldt dem ind at forbause over at see mig ude af mit Fængsel midt om Matten. Maaske havde de ogsaa været i Accord med Meier om at lade mig gaae ud denne Nat. Efterat Schwarz havde løbet som en Gal for at forvisse sig om, at ingen af de til hans Omsorg betroede Fanger manglede, begyndte han at berolige sig en Smule; men hans Kone og han vare slagne af en sorgelig Forbauselse, som om et Menneskes Frelse i deres Dine var en offentlig og privat Ulykke og et uhyre Attentat mod den himmelske Retfærdighed. De andre Fangevogtere og Soldaterne, som kom og gik ganske forvirrede, veklede nogle Ord med dem, som udtrykte den samme Fortvivlelse, den samme Skræk; i deres Dine var det klart, at et Forsøg paa Flugt var den sorteste af alle Forbrydelser.

O, Du gode Gud! Hvor de forekom mig afflylige, disse usle Leiesvende, som lade sig bruge til den barbariske Ubaad, at berøve deres Medmennesker Frihedens hellige Net! Men pludselig syntes det, at den himmelske Netscridghed havde besluttet at tildele begge mine Bevogtere en exemplarisk Tugtelse. Moer Schwarß, som for et Dieblif siden var gaaen ind i Kjekkenet, kom ud igjen og skreg himmelhøit, skjøndt med qualt Stemme:

„Gottlieb! Gottlieb! . . . Holdt! Snyd ikke! Dræb ikke min Søn! det er ham, det er ham! Det er ganste vist, det er ham!“

Midt under begge Schwarßernes Forvirring hørte jeg af deres afbrudte Samtale, at Gottlieb hverken var i sin Seng eller i nogen Krog i Huset, men at han sandsyntligvis, uden at man havde bemærket det, havde optaget sin gamle Vane paany, at løbe omkring i Sovne paa Tagene. Gottlieb var Sovngjænger!

Saa snart denne Underretning var løbet Fæstningen rundt, lagde Uroligheden sig lidt efter lidt. Hver Fangevogter havde faaet Tid til at gjøre sin Runde og overbevise sig om, at ingen Fange var

borte. Enhver vendte sorglos tilbage til sin Post. Officererne vare henrykte over denne Oplossning af Knuden; Soldaterne lo ab den hele Aallarm; Moer Schwarß løb ude af sig selv til alle Sider, og hendes Mand undersøgte bedrovet Graven, frygtende for at den forenede Stoi af Kanon- og Geværskud skulde have vækket den stakkels Gottlieb i hans farlige Løb og bragt ham til at falde ned. Jeg fulgte ham paa denne Undersøgelse. Dieblislet havde været gunstigt maaske til selv at iværksætte Flugt, thi jeg syntes at see Porteneaabne og Folkene adsprede, men jeg dvælede ikke ved denne Tank, da jeg alene ønskede paa at gjenfinde den stakkels Syge, som havde viist mig saamegen Hengivenhed.

Mester Schwarß, som aldrig ganske taber sin Hatning, bad mig, da han saae Dagen grye, at vende tilbage til min Celle, da han indsaae, at det stred aldeles mod hans Instrux at lade mig vanse saaledes om paa en forbuden Tid. Han forte mig tilbage, for at lukke til efter mig; men den første Gjenstand, som mødte mit Blif, da jeg traadte ind i Kammeret, var Gottlieb, somsov i Fred og Ro-

i min Lænestol. Han havde enten været saa helvig at sege sin Tilflugt der, forend Alarmsmen blev aldes udbredt over hele Fæstningen, eller ogsaa hans Sovn havde været saa dyb og hans Leb saa hurtigt og behændigt at han havde funnet undgaae alle Farer. Jeg bad hans Fader ikke at vække ham pludseligt og lovede at vaage over ham, indtil Madame Schwarz blev underrettet om denne glædelige Tidende.

Da jeg var ene med Gottlieb, lagde jeg Haanden sagte paa hans Skulder og tiltalte ham med bæmpe Stemme, for at forsøge paa at udspørge ham. Jeg havde hørt sige, at Sovngjængere kunne sætte sig i Forbindelse med Personer, som de kunne lide, og besvare deres Øvrigsmaal tydeligt. Mit Forsøg lykkedes beundringsværdigt.

„Gottlieb!“ sagde jeg til ham. „Hvor har Du været inat?“

„Inat?“ svarede han. „Er det allerede Nat? Jeg troede at see Morgensolen glimre paa Tagene.“

„Har Du da været paa Tagene?“

„Ja vist. Nødkjellen, den lille gode Enge, kom og kaldte paa mig ved vinduet, og saa fly jeg bort med den, og vi have været meget heit oppe, meget langt inde i Himmelten, ganske nær ved Stjernerne, og næsten inde i Englenes Holdsted. Vi medte rigtignok paa vor Reise Beelsbeb, som løb paa Tagene og Brystværnene for at snappe os. Men han kan ikke flyve, han fordi Gud fordommer ham til en lang Bed, og han seer Englene og Fuglene flyve, uden at kunne nære dem.“

„Og efterat have giennenislojet Skyerne, er Du om sider kommen herned?“

„Nødkjellen sagde til mig: Lad os besøge min Søster, som er syg; og saaledes kom jeg med den for at finde Dig i Din Celle.“

„Du kunde altsaa komme ind i min Celle?“

„Ja, jeg er øftere kommen for at vaage over Dig, naar Du er syg. Nødkjellen sjæler Møglerne under min Moders Hovedpude, og Beelsbeb kan gjøre hvad han vil, saa kan han dog ikke vække hende, naar Engelen engang har dyøset

hende i Sovn ved at flyve usynlig om henbes Hoved.""

„Hvem har da lært Dig saa noie at kjende Engle og Dæmoner?"

„Det har min Mester!" svarede Sovn-gjængeren med et barnligt Smil, hvori en naturlig Begeistring afprægede sig.

„Og hvem er Din Mester?" spurgte jeg ham:

„For det Første, Gud . . . og fremdeles den ophøjede Skomager!"

„Hvad hedder denne ophøjede Skomager?"

„O, det er et stort Navn! Men det bør ikke nævnes, seer Du. Det er et Navn, som min Morder ikke kjender. Hun veed ikke, at jeg har to Bøger i Huslet i min Kakkelovnskrog; en Bonnebog, som jeg lader som jeg læser i, naar hun seer paa mig, og en anden, som jeg nu paa fjerde Aar sluger, og som er mit Himmelbrod, mit aandelige Liv, Sandhedens Bog, Sjælens Frelse og Lys."

„Og hvem har skrevet denne Bog?"

„Han, Skomageren i Görlitz, Jacob Bohme!"

Her blev vi afbrudte ved Madame Schwarz's

Ankomst, hvem jeg havde stor Moie med at forhindre fra at styrte sig over sin Son for at omarme ham. Denne Kone tilbeder sit Aflom; hennes Synder være hende tilgivne! Hun vilde tale til ham, men Gotilieb hørte hende ikke, og jeg var den Eneste, der kunde formaae ham til at vende tilbage til sin Seng, hvor man forsikrede mig imorges, at han i al Fred og Ro fortsatte sin Sovn. Han havde Intet mørket, sjondt hans besynderlige Sygdom og den Stoi, der havde været om Natten, udgjorde det sidaende Conversationsthema den Dag i Spandau.

Jeg er nu efter vendt tilbage til min Celle efter i nogle Timer at have nydt en smertelig og urolig Frihed: Jeg ønsker ikke mere at forlade mit Fængsel til den Priis. Dog havde jeg maaske funnet undvige! . . . Dette falder mig først ind nu, da jeg føler mig i en Skurks Bold og trues med Farer, som ere værre end Doden, værre end evigt Fængsel. Men nu vil jeg ogsaa tænke for Alvor derpaa, og hvo veed? Maaske vil det lykkes mig! Man siger, at en udholsbende Villie

ubretter Alt. O Gud! Tag mig i Din Vare-tægt!"

Den 5te Mai. „Siden de sidste Begivenheder har jeg levet temmelig rolig. Jeg er kommen saa vidt, at jeg betragter mine rolige Dage som lykkelige Dage, og jeg takker Gud dersor, som man under lykkelige Omstændigheder takker ham for de Aar, der ere henrundne uden Uheld. Det er vist, at man maa sjende Ulykken, for at træde ud af den ligegeyldige Utaknemmelighedstilstand, hvori man ellers lever. Jeg bebreider mig idag, at jeg har ladet saamange lykkelige Dage glide hen i min sorgløse Ungdom, uden at have følt deres Værd og uden at have velsignet Forsynet dersor, som ffjønskede mig dem. Jeg har i den svundne lykkelige Tid kun sjeldent erkjendt, at jeg ikke fortjente den, og det er maafree dersor, at jeg tildeels fortjenere de Lidelser, hvoraf jeg nu overvældes.

„Jeg har senere ikke seet Noget til denne for-hadte Hverver, der er blevet endnu rædsommere end han var det paa Moldaus Bredder, da jeg ligesrem antog ham for en Barulv og for En, der spiste Born. Nu antager jeg ham for endnu mere

afstyelig og farlig Forsøger. Naar jeg tænker paa denne Skurks oprørende Vaastanbe, paa den Myndighed, han udoer omkring mig, og paa hvor let han om Natten kan indsnige sig i min Celle, uden at Schwarz's, disse havesyge Slavesjæle, maaskee ville beskytte mig imod ham, føler jeg mig nær ved at dve af Skam og Fortvivlesse . . . Jeg seer paa dette ubonfaldelige Gitter, som hindrer mig i at springe gjennem vinduet. Jeg kan ikke forstaffe mig Gift, og jeg har selv ikke engang et Vaaben til at støde i mit Bryst! . . .

„Dog har jeg nogle Grunde til at fatte Haab og Tillid, som jeg finder en Glæde i at hævde ved i mine Tanker, thi jeg vil nodig lade mig svække af Frygt. For det Første kan Schwarz ikke lide denne Adjutant, som, efter hvad jeg har funnet erfare, kommer ham i Forkjobet med at drage Gevinst af Fangernes Fornedenheder og Onsker, idet han, til stort Afbræk for Schwarz, som ene vil have Monopol derpaa, sælger dem en Smule Lust, en Solstraale, et Stylke Brod over Nationen og andre saadaune Herligheder, som følge med en Føngselsbestyrers Embede. For det Andet begyude

disse Schwarzh's, især Konen, at føle Vensteb for mig paa Grund af at Gottlieb elsker mig og paa Grund af den gavnlige Indflydelse, de sige at jeg udover paa hans Mand. Saalsænge jeg trues ville de maaskee ikke komme mig tilhjælp; men, naar Faren blev alvorlig, funde jeg gjennem dem bringe min Klage for Pladscommandanten, der er en Mand, som er forekommel mig blid og menneskelig den eneste Gang, jeg har set ham . . .

„Gottlieb vil forsørigt stede være beredt til at gjøre mig denne Tjeneste, og, uden at give ham nogen videre Forklaring om nogen Ting, er jeg allerede bleven enig med ham i dette Punkt. Han er ganske færdig til at bringe mit Brev, som jeg ogsaa har færdigt; men jeg uoder med at forslange Hjælp, førend Faren virkelig er tilstede; thi hvis min Tiende ophører med at plage mig, funder han fremstille som Spog den Erklæring, jeg havde været saa latterlig snæret at antage for Alvor. Hvorledes det nu end er, saa sover jeg sun med eet Die, og over min Muskelkraft til en Nævekamp, hvis den skulde blive nødvendig. Jeg over mine Kræfter paa at løfte Meublerne, jeg gjor mine

Arme stærke ved at strække dem mod Jernstængerne i mit vindue, jeg hærder mine Hænder ved at slaae dem mod Muren. Hvis Nogen saae mig anstille disse Øvelser, vilde han troe jeg var gal eller fortvivlet. Men jeg anstiller dem dog med den koldblodigste Alvorlighed, og jeg har opdaget, at min physiske Kraft er noget større end jeg havde formodet. I den Sikkerthedstilstand, hvori Livet almindeligtvis svinder, spørger man sig ikke om Midlerne til Forsvar, man sjender dem ikke engang. Idet jeg føler mig stærk, føler jeg ogsaa at jeg vil blive tapper, og min Tillid til Gud vorer med mine Krester for at understøtte hans Beskyttelse. Jeg kommer ofte til at tænke paa de smukke Vers, som Porpora fortalte mig han havde læst paa et Inquisitionsfængsels Muur i Venedig:

Di chemi fido, mi guarda Iddio;

Di che non mi fido, mi guardero io *).

Lykkeligere end den Ulykkelige, der har nedskrevet dette sorgelige Døsse, kan jeg idetmindstie uden

*.) Beskyt mig, Gud! for mine Venner;
For mine Fiender skal jeg selv beskytte mig.

Gorbehold betroe mig til den stakkels Gottliebs
Kleenhed og Hengivenhed. Hans Sovnsgængertil-
følde har ikke senere viist sig; hans Moder vaas-
ger forsvrigt bestandig over ham. Om Dagen
kommer han for at snakke med mig paa mit Kam-
mer. Jeg har ikke villet gaae ned paa Esplana-
den, siden jeg der traf Meier.

„Gottlieb har forklaret mig sine religiose
Ideer. Jeg har fundet dem meget sjonne, sjondt
vste meget besynderlige, og jeg har villet læse hans
Bohmes Theologi, siden det er afgjort, at han er
en Tilhaenger af Bohme, for at vide, hvad han af
sin egen Phantasi har fojet til den beromte Sko-
magers begeistrede Drommerier. Han har laant
mig denne kostbare Bog og jeg har fordybet mig
i den, maaskee med Fare for mig selv. Jeg begri-
ber nu hvorledes denne Læsning har funnet for-
syrre et enfoldigt Gemyt, som har taget den selv
noget assindige Mystiske Symboles i bogstavelig
Forstand. Jeg gjør mig ikke til af at have for-
staet den tilgavns eller at jeg tilgavns kan udtyde
den; men det forekommer mig som om deri ligger
en Straale af hoi religiøs Indsigts og ædelsmodig

poetisk Begeistring. Hvad der har gjort mest Indtryk paa mig er dens Theori om Djævelen:
 „I Kampen mod Lucifer har Gud ikke tilintetgjort ham. Blinde Menneske, Du indseer ikke Grunden dertil. Gud kæmpede mod Gud. Det var en Kamp mellem en Deel af Guddommen mod en anden Deel.“ Jeg erindrer mig, at Albert næsten paa samme Maade forklarede det onde Princips jordiske og forbigaende Herredomme, og at Capellanen paa Niesenborg hørte ham med Forstærkelse og betragtede denne Tro som Manichæisme. Albert påstod, at vor Christendom var en fuldkommen og mere overtroisk Manichæisme end hans, siden den hellige det onde Princips Evighed, hvormod hans System antog, at det onde Princip efter vilde vende tilbage og blive godt, det vil sige, at der er en Omvendelse og en Forsoning. Det Onde er efter Alberts Menighed kun Bildfarelse, og det guddommelige Lys vil en Dag adspredte Bildfarelsen og lade det Onde opøre. Jeg tilstaaer, mine Venner, stulde jeg end forekomme Eder at være en stor Kjætterfæ, at denne evige Satans Fordomme til at sifte Ondt, til at elsse det og til at

lukke Dinene for Sandheden, syntes mig ogsaa
og vil synes mig bestandig at være en ugudelig
Tanke.

„Endelig synes Jacob Bohme mig at være en
Tilhænger af Læren om det tusindårige Rige, het
vil sige, en Forsvarer af de Ketsfærdiges Opstan-
delse og deres Forening med Christus i en ny Ver-
den, der dannes ved dennes Undergang og Oplos-
ning, og hvori der i tusinde Aar nydes en Lykke,
som ikke fordkunles af nogen Sky, og hersker en
Viisdom, som ikke fordkunles af noget Slør. Ders-
efter kommer Sjælens fuldstændige Forening med
Gud og Evighedens Saligheder, som ere endnu
fuldkommere end de, der nydes i det tusindårige
Rige. Jeg erindrer godt, at jeg har hørt dette
Symbol forklare af Grev Albrekt, da han fortalte
mig den indholdsrigte Historie om hans gamle
Bohmer og hans øktere Laboriter, som var opta-
gen paany fra Christendommens første Tider. Al-
bert troede alt Dette i en mindre materiel For-
stand, uden at udtale sig om Opstandelsens Varig-
hed eller den tilkommende Verdens Narrække. Men
han havde en prophetisk Anelse og Forudsynlighed

om en nærforestaende Oplosning af det menneskelige Samfund, som skulle gjøre Plads for en ophojet Fornyelsens Tidsalder; og Albert tvivlede ikke paa, at hans Sjæl, naar den forlosts ved Dødens forbogaaende Omfavnelse, for atter at begynde hernede en ny Rekke af Silværelse, jo da vilde blive salbet til at see denne guddommelige Gjengjeldelse og de snart strækkelige, snart herlige Dage, som forgjættes Menneskeslægtens Bestræbelsær. Denne høimodige Tro, som forekom de Orthodoxe paa Riesenborg saa uhyre, men som jeg tillegnede mig, sjondt den i Forsiningen ogsaa forekom mig ny og besynderlig, er en Tro, som passer sig til alle Tider og for alle Folkeslag; og trods den romerske Kirkes Anstrengelser for at qvæle den, eller suarere, trods dens Asmagt til at oplyse og rense Menigheden fra dens materielle, overtroiske Anstuelser, seer jeg godt, at den har syldt og begejstret mange nidskjære og fromme Sjæle. Man siger endogsaa at store Hælgene have havt den Tro. Jeg overgiver mig da til den uden Nag og uden Frygt, i den faste Overbevisning, at en Idee, der er optaget af Albert, kun kan være en stor og op-

højet Idee. Forvrigt tilsmiler den mig og uddreder en i Sandhed himmelsk Poesi over den Tanke, jeg gør mig om Døden og de Videlser, som upaaatviv-
lelig ville fremflynde mit Livs Ende.

„Denne Jacob Bohme synes mig godt om. Hans Discipel, som er hennede i Schwarzs Kjøl-
ken, bestjærtiget med opføjede Drommerier og omgi-
ven af himmelske Visioner, medens hans forstenebe
Forældre drive deres Handel og skrive deres be-
drageriske Regninger, synes mig ogsaa meget usyly-
dig og medlidelsesværdig med sin Bog, som han
kan udenab, uden rigtig at forstaae den, og sin
Sko, som han har taaget fat paa for at scopiere
sin Lærers Haandværk, uden at kunne bringe det
istand dermed. Svag paa Legeme og Aand, men
usyldig, aabenbærtig og af englerene Sæder er
Du, stakkels Gottsrieb! vel bestemt til at falde ned
og knuses fra den høje Bold, naar Du i Din ind-
bildte Flugt flyver tvers over Himmelne, ellers til at
buske under for tidslige Svækkelsers Vægt! Du
har da levet paa Jorden som en misskjendt Helgen,
som en sandflygtig Engel, uden at have begrebet
det Onde, uden at have kjendt det Gode, uden en-

gang at have følt den Jorden belysende Solens
Barme, fordi Du kun stirrer paa den mystiske Sol,
som glimrer i Din Tanke! Ingen vil have sjældt
Dig, Ingen have beklaget og beundret Dig, som
Du fortjener! Og jeg, som ene har opdaget det
Hemmelighedsfulde i Dine Granskninger, jeg, som
ogsaa derved har opført det smukke Ideal, og
vilde have havt Kræfter til at søge at realisere det
i mit Liv, jeg vil døe ligesom Du i min blom-
strende Ungdom, uden at have virket, uden at have
levet. I Klosterne paa disse Mure, som beskytte
og tage Livet af os begge To, er der smaae elen-
dige Planter, som Vinden knuser og som Solen
aldrig farver; de henterres uden at blomstre, uden
at bære Frugt. Og dog synes de at leve op
paany, men det er andre Sædsorn langveis fra,
som Vinden fører hen til de samme Steder, hvor
de søger at vokse og leve paa de Gamles Levninger.
Sagledes vegetere Fangerne, saaledes besolkedes
Fængslerne!

„Men er det ikke besynderligt, at jeg efter
her befinde mig sammen med en Fanatiker, der
vel er af en mere underordnet Klasse, end Albert

var, men dog bekjender sig, ligesom han, til en hemmelig Religion, en bespottet, forfulgt og foragtet Tro? Gottlieb forsikrer, at der er mange andre Tilsængere af Bohme, foruden ham, i dette Land, at flere Skomagere offentligt bekjende sig til hans Lære, og at Grundlaget af denne Tro til enhver Tid er indpodet i Folkets Sjæl af talrige, ubekjendte Philosopher og Propheter, som i gamle Dage sanatiserede Bohmen, men som nu tildags vedligeholde den hellige Ild under Aften i hele Tydssland. Jeg mindes virkelig, at Albert fortalte mig om mange nidsjære hussittiske Skomagere, som optraadte som dristige Prædikantere og frygtelige Kæmpere paa Johan Zillas Tid. Selv Jacob Bohmes Navn bekræfter denne berømmelige Oprindelse; men jeg veed egentlig ikke hvad der foregaaer i det taalmodige Tydsslands contemplative Hjerner. Mit stormfulde, afværlende Liv forhindrer mig i at anstille saadanne Undersøgelser. Men var end Gottlieb og Zdenko de eneste Disciple af denne hemmelighedsfulde Religion, som Albert bevarede som en kostbar Talisman, føler jeg ikke des

stominbre, at denne Religion er min, siden den
forkynder en tilkommende Lighed af alle Mennesker
og en tilkommende Åabenbaring af Guds Retfær-
dighed og Godhed paa Jorden. Af, ja! Jeg maa
jo troe paa dette Menneskene af Gud ved Christum
forkyndte Rige! Jeg maa jo gjøre Regning paa
en Omstyrtning af disse ubillige Monarchier og af
disse urene Selskaber, naar jeg ikke vil twivle
paa noget Forsyns Tilværelse, siden jeg befinder
mig her?

„Fra Gangen Numer To har jeg ingen Ef-
terretning. Hvis Meier ikke har fortalt mig en
uforskammel Logn, idet han berettede mig hendes
Ord, er det Amalia af Preussen, som saaledes
bestylder mig for Forræderi. Gud tilgive hende,
at hun twivler paa mig, som ikke har twivlet paa
hende, ssjondt jeg funde gjøre hende de samme
Bestyldninger. Jeg vil ikke mere gjøre noget
Skridt for at see hende. Idet jeg søgte at ret-
færdiggjøre mig, funde jeg maaske compromittere
hende endnu engang, hvilket jeg allerede har gjort,
uden at vide hvorledes.

„Min Rødkjelse gjør mig trølig Selskab,

Maar den seer Gottlieb uden hans Kat i min Celle,
 er den fortrolig mod ham, og den stakkels Gott-
 lieb er færdig at blive gal af Stolthed og Glæde.
 Han kalder den „Herre“ og tillader sig ikke at sige
 Du til den. Kun med den dybeste Verbovhed og
 en Art religiøs Skjælven rækker han den Fode.
 Jeg anstrenger mig forgivses med at overtyde
 ham om, at det kun er en Fugl som alle an-
 dre; jeg kan ikke faae ham fra den Tanke, at det
 er en himmelst Aand, som har paataget sig denne
 Form. Jeg skræber at adsprede ham ved at bi-
 bringe ham noget Begreb om Musiken, og han
 har isandhed meget smukke musikaliske Anlæg, det er
 jeg overbevist om. Hans Forældre ere henrykte
 over den Omhu, jeg har for ham, og have tilbudt
 at sætte et Slaveer i et af deres Værelser, hvor
 jeg kunde give deres Son Undervisning og ar-
 beide for mig selv. Men dette Forslag, som for
 nogle Dage siden visde have fyldt mig med Glæde,
 tor jeg nu ikke modtage. Jeg ter ikke engang
 vove at synge i min Celle, saa bange er jeg for
 at hidlokke deune raa Musikelsker, denne Exprofes-
 sor paa Trompet, som Gud fordærve!“

Den 10de Mai. „Jeg havde allerede i længere Tid gjort mig det Spørgsmaal, hvad der var blevet af disse ukjendte Venner, disse mærkværdige Beskyttere, hvis Mægling i min Sag Grev Saint-Germain havde forlyndt mig, og som tilskyndende kun havde blandet sig deri for at fremstyrke den Ulykke, hvormed Kongens Velvillie truede mig. Hvis det var de Sammensvorne, hvis Tugtelse jeg deler, maatte de enten være adspiltede og ydmygede, tænkte jeg, tilligemed og samtidig med mig, eller ogsaa de maatte have forladt mig, da jeg afslog dem at udfrie mig af Buddenbrocks Kæser den Dag jeg blev transporteret fra Berlin til Spandau. See nu vise de dem igjen og have taget Gottlieb til deres Sendebud. De Forvorne! Kunne de ikke over denne Uforsyldiges Hoved nedkalde de samme Lidelser, som over mit!

„Imorges bragte Gottlieb mig hemmelig en Bissel saaledes lydende:

„Vi arbeide paa Din Befrielse; Dieblifikket nærmer sig. Men en ny Fare truer Dig, som vilde forsinke vort Foretagendes Held. Mistro Enhver, som vil tilskynde Dig til Flugt, førend vi

have givet Dig paalidelige Efterretninger og noisige Oplysninger. Man spønder en Snare for Dig. Vær paa Din Post og vær stadtig i Dina Kraft.

Dine Brødre:
De Usynlige."

„Denne Billefaldt for Gottliebs Fodder, da han imorges gif igjennem en af Fangegaardene. Han troer fuldt og fast, han, at den er falden fra Himmelnen eller at Rødkjælen er med i Spillet. Ved at bringe ham til at snakke, uden at søge altfor meget at medsigte hans eventyrlige Ideer, har jeg dog faaet besyndelige Ting at vide, som maa skee i Grunden er Sandhed. Jeg spurgte ham om han vidste hvem de vare, disse Usynlige?

„Ingen veed det“ svarede han, „stjørnt alle Mennesker lade som om de vide det.“

„Hvorledes, Gottlieb? Du har altsaa hertale om Folk, man falder faaledes?“

„Dengang jeg var i Lære hos Skomagermesteren her i Byen, hørte jeg Meget derom.“

„Man taler altsaa viiselig om dem? Folk kjender dem?“

„Hør selv hvorledes det er kommen mig for Dre, og af alle de Ord, jeg har hørt derom, ere disse de eneste, som fortjene at blive troede og erindrede. En stakkels Arbeider af vore Kammerater havde saaret sig saa farligt i Haanden, at der var Spørgsmaal om at fjerne den af ham. Han var en talrig Families eneste Støtte og havde hidtil underholdt den med meget Mod og Kjærlighed. Han kom og besøgte os med den forbudne Haand, og da han saae os arbeide, sagde han bedrøvet: „J ere-meget lykkelige, J Andre, at J have frie Hænder! Hvad mig angaaer, maa jeg snart, tænker jeg, gaae til Hospitalet, og min gamle Moder maa da gaae omkring og tigge Almisse, at ikke mine smaae Brødre og mine smaae Søstre skulle døe af Sult.“ Man foreslog at gjøre et Sammenslut, men vi vare Alle saa fattige, og jeg, fjernt født af rige Forældre, havde saa lidt Penge til min Raadighed, at vi ikke kunde sammenstyde noget tilstrækkeligt til at understøtte vor stakkels Kammerat med. Da hver havde tömt sin Lomme, søgte han i Tænkerne et Middel til at drage Frans ud af Forlegenheben. Men Ingen fandt Noget,

thi Franz havde banket paa alle Døre, men var bleven afvist overalt. Man siger, at Kongen er meget rig, og at hans Fader har estersadt ham en stor Skat. Men man siger ogsaa, at han anvender den til at udruste Soldater, og da der netop var Krig og Kongen var fraværende, og alle Mennesker var bange for selv at komme til at savne, led det stakkels Folk meget, og Franz fandt ingen tilførækselig Hjelp hos de gode Hjerter. Hvad de onde Hjerter anbelanger, have de aldrig en Hvid til deres Raadighed. Pludselig siger en ung Mand paa Bærkstedet til Franz: „I Dit Sted vidste jeg nok, hvad jeg vilde gjøre; men Du har maaske ikke Mod dertil.“ — „Mod flettes jeg ikke,“ sagd Franz, „hvad skal jeg gjøre?“ — „Du skal henvende Dig til de Usynlige.“ Franz syntes at forstaae hvad det vilde sige, thi han rystede paa Hovedet med Uwillie og svarede Intet. Nogle unge Folk, der ligesaa lidet som jeg vidste hvad det vilde sige, bade om Forklaring derpaa, og der blev svaret dem fra alle Sider: „Kjender I ikke de Usynlige? Man seer nok, at I ere Born! De Usynlige ere Folk, som man ikke seer, men som

handle. De gjøre alstens Godt og alstens Ondt. Man veed ikke om de boe nogetsteds, men der er af dem overalt. Man siger, at man finder dem i alle fire Verdensdele. Det er dem, som myrde mange Reisende, og laane mange Reisende deres kraftige Haand mod Røvere, alt eftersom de Reisende af dem ansees værdige til Tugtelse eller til Beskyttelse. De ere Stiftere til alle Revolutioner; have Indpas ved alle Hoffer; styre alle Sager, bestemme Krig eller Fred, løske jobe Fanger, troste de Ulykkelige, straffe Forbrydere, bringe Kongerne til at sjælve paa deres Troner; fort sagt, de ere Marsag i Alt hvad der hænder, Lykkeligt eller Ulykkeligt, i Verden. De tage maastee ofte feil; men paastaaer dog, at de altid have en god Hensigt; og hvo saa forresten sige, om det, der er Ulykkelig, maastee ikke er Grund til en stor Lykke imorgen?"

"Vi hørte dette med stor Forbauselse og Undring," vedblev Gottlieb, "og lidt efter lidt hørte jeg saa Meget, at jeg kan sige Dig Alt, hvad Haandværkere og andre stakkels uvindende Folk tænke om de Usynlige. Nogle sige, at det er onde

Mennesker, som hengive sig til Djævelen, der med-
deles dem sin Magt, Evne til at kjende skulste
Ting, Magt til at friste Menneskene ved tillokkende
Rigdom og Hæder, hvorover de kunde byde, Evne
til at kjende Fremtiden, gjøre Guldb, helbrede Syge,
forynge gamle Folk, opvække Døde og forhindre
Levende fra at døe, thi det er dem, der have op-
daget de Vi'es Steen og Lægemidlet for et langt
Liv. Andre tænke, at det er fromme og velgjør-
ende Folk, som have dannet en fælles Formue for
at hjelpe de Ulykkelige, og som handle i Forening
for at gjøre Uret god igjen og belonne Dyden.
Paa vort Værksted gjorde Hver sin Bemærkning:
„Det er en Levning af Tempelherreordenen,” sagde
den En. „Man kalder dem nutildags Frimurere,”
sagde den Anden. „Nei,” sagde en Tredie, „det
er Hernhuter fra Zinzendorf, som ogsaa kaldes de
mæhriske Brodre, de forhenværende Unionsbrodre,
de gamle fader- og moderløse Børn fra Bjerget
Tabor; fort sagt, det er det gamle Bohmen, som
endnu bestandig staaer beredt til Kamp og truer i
Stilhed alle Europas Magter, fordi det vil gjøre
hele Verden til en Republik.”

„Andre paastode endnu, at det kun var en Haandfuld Hexemestre, Elever og Disciple af Paracelsus, Bohme, Swedenborg og senest af Schröffer, Limonadehandleren, (en god Sammenstilling) som ved List og uguadelige Trækker ville regjere Verden og omstyrtte Fyrstendommerne. De Fleste stemmede overeens i den Anskuelse, at det var Levningerne af Tribunalet af den hemmelige Ret, som aldrig var bleven oploft i Tydfland, men som, efterat have virket i Mørket i flere hundrede Aar, nu begyndte stolt at hæve Hovedet og lade sole sin Jernarm, sit fyrlige Sværd og sine Diamant-Vægtsskaaler.

„Franz tovede imidlertid med at henvende sig til dem, fordi, som han sagde, naar man havde modtaget deres Belgjerninger, befandt man sig knyttet til dem for dette Liv og for det tilkommende, til stor Skade for Sjælens Frelse og til stor Fare for Ens nærmeste Paarsunde. Nødvendigheden vandt dog Seier over Frygten. Den af vore Kammerater, som havde givet ham dette Raad og som blev høiligen mistænkt for at staae i Forbindelse med de Usynlige, ffjondt han stadigt og

tjækt benægtede det, gav ham underhaanden Midler til at give det, han kaldte Ulykkens Signal. Vi have aldrig faaet at vide, hvori dette Signal bestod. Nogle sagde, at Franz havde med sit Blod strevet et cabbalistisk Tegn paa sin Dør. Andre, at han ved Midnat havde indfundet sig paa en Korsvei ved Foden af et Crucifix, hvor en sort Rytter havde viist sig for ham. Endelig ere der de, som lige frem have talt om et Brev, som han skulde have nedlagt i en hul gammel Sørgepil ved Indgangen til Kirkegaarden. Hvad der er vist er, at han blev hjulpen, at hans Familie kunde oppebie hans Helbredelse uden at tigge, og at han erholdt Midler til at lade sig behandle af en duelig Chirurg, som lykkelig helbredede ham. Om de Usynlige sagde han ikke et Ord, uden at han vilde velsigne dem saa lange han lever. Og saaledes, min Søster, seer Du hvorledes jeg for første Gang blev underrettet om disse strækkelige og velgjorende Væsners Tilværelse.""

„Men Du, som er mere oplyst end de andre unge Folk paa Værksstedet?“ spurgte jeg Gottlieb,

„hvad tænker Du om de Uynlige? Er det See-
terere, Charlataner, eller sommenviue Politikere?"

„Her saa Gottlieb, som hidtil harde udtystt
sig meget fornuftigt, otter tilbage i sine sædvanlige
Drømmerier, og jeg funde ikke drage anden Slut-
ning af hans Svar, end at det var Bæsner af en
virkelig usynlig og usolbar Natur, som kun, liges-
som Gud og Englene, funde blive Gienstand for
menneskelige Sandser, naar de vaatage sig en eller
anden bestemt Skikkelse for at træde i Forbindelse
med Menneskene.")

„Det er meget sandsynligt, at Verdens Ende
stunder til," sagde han. „Tydelige Tegn have
vist sig. Antichristen er født. Der ere de, som
sige, at han er her i Preussen, og kal er sig Vol-
taire, og det kan vel ogsaa snarere være nogen
Anden, saameget mere som W ikke er det samme
som W og Navnet, som Antichristen skal bære
blandt Menneskene, skal begynde med dette Bog-
stav og han skal være en Tydster, *) Indtil de

---

*) Det funde være Weishaupt. Han blev
født 1748.

store Undere komme, som ville ubryde i Løbet af
 dette Aarhundrede, vil Gud, som ikke synligt blan-
 der sig i Noget, som efter Jacob Bohmes Udtryk
 er den evige Taushed, opvække, blandt os,
 Bæsner af en høiere Natur for det Gode og det
 Onde, stjulte Kræfter, Engle og Djævle, disse for
 at prøve de Retsfærdige, hine for at forhjelpe dem
 til Seier. Og fremdeles, den store Kamp mellem
 de to Principer er allerede begyndt. Det Ondes
 Konge, Vildfarensens og Uvidenhedens Fader, for-
 svarer sig forgjøves. Erkeenglene have spændt
 Viisdommens og Sandhedens Bue. Deres Pile
 havr gjennemboret Satans Harniss. Satan brøler
 og kæmper endnu; men snart vil han give Slip
 paa Løgnen, miste hele sin Gift og føle sine Aarer
 gjeunemstrømmede ikke mere af ureent Slangeblod,
 men af Tilgivelsens Rosendug. Dette er den sande
 og visse Forklaring af det Ubegrifelige og Skræk-
 kelige, som foregaaer i Verden. Det Onde og det
 Gode kæmper en haardnakket Kamp i en høiere for
 menneskelige Kræfter utilgængelig Region. Seier
 og Nederlag svæve over os, uden at Nogen kan
 afgjøre Sagen efter sin Billie. Frederik af Preus-

sen tilskriver sine Baabens Styrke det Held, som
 Skjæbnen ene har støffet ham, indtil den sørde-
 knuser ham eller hæver ham op igjen efter sine
 skjulte Hensigter.. Ja, jeg siger Dig, det er alde-
 les ligesremt, at Menneskene ikke begribe det Rin-
 geste af hvad der foregaar paa Jorden. De see
 Ugudeligheden tage Troens Baaben, og omvendt.
 De lide Undertrykkelse, Elendighed og alle Uenighe-
 dens Under, uden at deres Bonner blive horte,
 uden at den gamle Religions Mira ser komme dem
 tilhjelp. De kunne ikke mere enes om Noget, de
 stridte uden at vide hvorfor. De gaae med til-
 hundre Dine i Afrunden. Det er de Usynlige,
 som drive dem dertil; men man veed ikke, om de
 Undere, som betegne deres Sendelse, ere af Gud
 eller af Djævelen, ligesom Simon den Magifer i
 Christendommens Begyndelse førelsom Mange lige-
 saa mægtig, ligesaas guddommelig som Christus.
 Jeg siger Dig, at alle Undere komme fra Gud,
 siden Satan ikke kan gjøre dem, uden Guds Tillæ-
 delse, og at der blandt dem, som man kalder de
 Usynlige, ere Nogle, som handle ester den Hellig-
 aands umiddelbare Lys, medens Andre faae Mag-

ten af en Sky og gjøre det Gode efter Skjæb-nens uigjenkaldelige Beslutning, ssjoudt de troe, at de gjøre det Onde.””

„Det er en meget abstract Forklaring, min kjære Gottlieb; kommer den fra Jacob Behme eller fra Dig?“”

„Den er af ham, hvis man vil forstaae ham saaledes; den er af mig, hvis hans Begeistring ikke har indgivet mig den.“”

„Lad det være godt, Gottlieb! Men jeg er akkurat ligesaa vidt som før, siden jeg ikke veed, om disse Usynlige før mig ere gode eller onde Engle.“”

Den 12te Mai. „Underne begynde virkelig, og min Skjæbne hviler i de Usynliges Hænder. Jeg maa spørge mig selv ligesom Gottlieb: Ere de af Gud eller af Djævelen? Idag blev Gottlieb hidkaldt af en Skildvagt, som bevogter Esplanaden og har sin Post paa den lille Bastion, som begrændser den. Denne Skildvagt er, efter Gottliebs Mening, ikke andet end en Usynlig, en Aland. Beviset er, at Gottlieb, som sjender alle Bagtkarlene og gjerne snakker med dem, naar de more sig

med at bestille Glo hos ham, aldrig før har seet denne her; og fremdeles har han viist sig for ham i overmenneskelig Skikkelse, og hans Ansigt havde et uudsigeligt Udtryk. „Gottlieb,” sagde han til ham, idet han talte meget sagte, „Porporina maa være befriet inden tre Nætter. Dette afhænger af Dig; Du kan tage Noglerne til hendes celle fra Din Moders Hovedpude, lade hende gaae igjen nem Eders Kjøkken og føre hende herved af Esplanaden. Saa paatager jeg mig Resten. Underret hende derom, at hun kan holde sig færdig; og husk paa, at hvis Du ikke viser Klogstab og Iver, ere haade hun, Du og jeg forlorne.“

„Saaledes forholder det sig med mig. Denne Nyhed har gjort mig syg og overvældet mine Fælser. Hele denne Nat har jeg havt Feber; hele denne Nat har jeg hørt den fantastiske Violin. Flygte! Forlade dette sorgelige Fængsel, og især at slippe fri for den Skæf, Meier indgyder mig! Al! Hvis det kun er Livet, jeg skal vove dersor, da er jeg beredt; men hvad vil Folgen af min Flugt blive for Gottlieb, for denne Skildvagt, jeg ikke kender, men som opoffrer sig frivillig, og en-

belig for de Medskyldige, som jeg heller ikke
 kender, men som derved ville paalægge sig en ny
 Byrde? Jeg sjælver, jeg noler, jeg kan ikke be-
 stemme mig til Noget. Jeg striver Eder endnu til,
 uden at tænke paa at holde mig beredt til min
 Flugt. Nei! Jeg vil ikke flygte uden at være for-
 sikret om mine Venners og Bestyteres Skjæbne:
 Den stakkels Gottslib er beredt paa Alt! Naar
 jeg spørger ham, om han ikke frygter for Noget,
 svarer han mig, at han med Glæde vil lide Mar-
 tyrdøden for mig; og naar jeg tilfsier, at han
 maaskee vil føle Kængsel og Sorg, naar han ikke
 mere seer mig, saa tilfsier han, at det bliver hans
 Sag og at jeg ikke ved hvad han vil gjøre. For-
 resten forekommer det Hele ham som en Besaling
 fra Himmelten, og han adlyder uden Betænkning
 den usynlige Magt, som driver ham. Men jeg
 gjenlaeser mid Dymørksomhed de Usynliges Billet,
 som jeg modtog forleden, og frygter for, at denne
 Skildvagts Underretning maaskee virkelig er den
 Snare, jeg skal vogte mig for. Jeg hor endnu
 otte og forgettyve Timer for mig. Hvis Meier
 viser sig paany, voer jeg Alt; bliver han ved at

glemme mig, og jeg ikke faae nogen bedre Silkerhed end en Ubekendts Underretning, saa bliver jeg!“

Den 13de. „O, visselig, jeg betroer mig til Skjæbnen, til Forsynet, som sender mig uforhaabet Hjelp. Jeg reiser, jeg støtter mig paa den mægtige Arm, som bedækker mig med sin Egide! Da jeg imorges spadserede i Esplanaden, som jeg dristede mig til i det Haab at faae en eller anden ny Oplysning af de Aander, som omringe mig, faae jeg op til Bastionen, hvor Skildvagten staar paa Post. Der var To, En, som stod paa Vagt med Geværet i Armen, og en Aanden, som gik og kom som om han søgte efter Noget. Den Sibstes hoie Bært tiltrak sig min Opmærksomhed; det syntes mig, at han ikke var mig ubekjendt. Men jeg turde kun betragte ham i Smug, og hver Gang jeg kom til Enden af min Promenade, maatte jeg vende ham Ryggen. Endelig, i et Dieblik, da jeg gik mod ham, kom han ogsaa mod mig, som ved et Tilfælde, og ssjondt Glaciet, han gik paa, var meget hoiere end Esplanaden, kjendte jeg ham fuldkomment. Jeg havde nær udstødt et Skrig.

Det var Bohmeren Carl, Deserteuren, som jeg havde frelst fra Meiers Kloster i Bohmerwald, Carl, hvem jeg siden havde set paa Roswald i Mæhren, hos Grev Hodig, og som der for min Skyld havde opgivet en frygtelig Henvnplan . . . Det er et Menneske, som er mig hengiven med Liv og Sjæl, og hvis vilde Ansigt, opstaaende Næse, rode Skjæg og glasagtige Øine idag syntes mig smukke som Englen Gabriels Træf."

"Det er ham!" sagde Gottlieb ganske sagte til mig, „det er de Usynliges Sendebud, selv en Uivulig, det er jeg vis paa. Idetmindste kan han være det, hvis han vil. Det er Deres Befrier, det er ham, som vil bringe Dem ud herfra næste Nat."“

„Mit Hjerte bankede saa voldsomt, at jeg neppe funde holde mig opreist; Glædestaarer stjal sig fra mine Øine. For at skjule min bevægede Tilstand for den anden Skildvogt, færnede jeg mig fra Bastionen og nærmede mig Brystværnet og lod sem om jeg betragtede Urterne i Graven. Men i Smug saae jeg Carl og Gottlieb uden stor Hemmelighed verle Ord sammen, som jeg ikke for-

stod. Efter et Dieblifs Forløb kom Gottlieb efter hen til mig og sagde hurtigt:

„Han vil komme hernald; han vil komme ind til os og drikke en Flaske Vin. Lad som Du ikke giver Agt paa ham. Min Fader er gaaet ud. Medens min Moder gaaer at hente Vinen i Kjælderen, kan Du gaae ind i Kjøkkenet som for at gaae op i Din Celle, og kan saaledes komme til at tale med ham et Dieblif.““

„Da Carl havde snakket nogle Minutter med Madame Schwarz, som ikke forsmaaede for Fortjenestens Skyld at forfrisse en gammel Veteran paa Fæsiningen, saae jeg Gottlieb vise sig i Doren. Jeg begreb at det var et Tegn, gif ind og befandt mig alene med Carl. Gottlieb var fulgt med sin Moder i Kjælderen. Det gode Barn! Det synes som om hans Vensteb for mig pludselig har givet ham den List og Vandsnærværelse, som virkelig er uodvendig i det virkelige Liv. Han bar sig med Hensigt meget leitet ad, lod Lampen falde, gjorde Moderen utsalmodig og holdt hende længe nok tilbage til at jeg kunde gjøre mig forstaaelig for min Besfrier.

„Signora!“ sagde Carl. „Her er jeg og, her er De endelig ogsaa! Jeg er atter blevet tagen af Hververne, det var saa min Skjæbne. Men Kongen har gienkjaendt mig og benaabet mig, maa-flee for Deres Skyld. Dernæst har han tilladt mig at gaae hvor jeg vil, ja endogsaa lovet mig Penge, skjøndt forresten ikke givet mig nogle. Jeg vendte tilbage til mit Land, da jeg erfoer, at De var her. Jeg opsgægte en berømt Hexemester, for at faae at vide hvorledes jeg skulde bære mig ad, for at seene Dem. Hexemesteren sendte mig til Prinds Henrik, og Prinds Henrik sendte mig til Spandau. I vor Marhed ere mægtige Kold, som jeg ikke kender, men som arbeide for Dem. De spare hverken Perge eller Austrængelse, det forsikrer jeg Dem til. Nu er Alt færdigt. Imorgen Aften ville Portene af sig selvaabne sig for os. Alt, hvad der funde spærre os Veien, er vundet. Kun Schwarzs ere ikke paa vor Parti. Men de ville imorgen aften sove haardere end sædvanligt, og naar de vaagne, vil De allerede være langt borte. Vi tage Gottlieb med, som forlanger at folge Dem. Jeg undviger med Dem, vi vove Intet, der

er sørget for Alt. Vær færdig, Signora, og vend nu tilbage til Esplanaden, for at den Gamle ikke skal finde os sammen her."

„Jeg udtrykte min Erfjendtlighed for Carl lun ved Taarer og løb ud for at sjule dem for Madame Schwarz's inquisitoriske Blik.

„O, mine Venner, jeg skal altsaa see Eder igjen! Skal atter trykke Eder i mine Arme! Jeg undflyer endnu engang den affyelige Meier. Jeg skal atter gjensee den vide Himmel, de smilende Marker, Benediq, Italien! Jeg skal synge paany og vinde Deeltagelse! O, dette Fængsel har hærdet mit Liv og fornyet mit Hjerte, som var nær ved at udslukkes af Fængsel eller af Ligegyldighed. Hvor jeg vil leve, hvor jeg vil elskke, hvor jeg vil være from og god!

„Og dog, en dyb Gaade i det menneskelige Hjerte! føler jeg mig næsten bedrøvet ved Tanken om at forlade denne Celle, hvor jeg har tilbragt tre Maaneder med Mod og Resignation, denne Esplanade, hvor jeg har spadseret i saamange melancholiske Drømmerier, disse gamle Mure, som synes saa høje, saa kolde, saa alvorlige i Maanestinnet!

Dg denne store Grav, hvis mørke Vand havde en
 saa smuk Farve, og de Tusinder af smukke Blom-
 ster, som Foraaret havde udsaaet paa dens Bred-
 der! Og fremfor Alt min Rødkjelse! Gottlieb paa-
 staer, at den vil følge os; men paa den Tid vil
 den være indslumret i sin Bedbende og ikke lægge
 Mørke til vor Vortgang. O, Du kjære, lille
 Bæsen! Maatte Du ved Dit Selskab og ved Din
 Trost opmunstre Den, der skal efterfølge mig i denne
 Celle! Gud min Efterfølger vil pleie og agte Dig
 som jeg gjorde!

„Nu vil jeg forsøge paa at sove, for at være
 stærk og rolig imorgen. Jeg vil forsegle dette Ma-
 nuscript, som jeg tager med mig. Jeg har ved
 Gottliebs hjælp forstakket mig et nyt Forraab af
 Papir, Blyanter og Lys, som jeg vil lade blive i
 mit Gjemmested, for at disse for en Tange uskat-
 teelige Rigdomme kunne gjøre en af mine Ester-
 kommere lykkelig!“

Her ender Consuelos Dagbog. Vi gjenoptage
 den troe Fremstilling af hendes Begivenheder.

Det er nødvendigt at underrette Læseren om,
 at Carl ikke falsktelig havde gjort sig til af, at han

var undersøstet og sendt af mægtige Personer. Disse usynlige Ridbere, som arbeidede paa vor Heltindes Be'rielse, havde udstreeet Guld med fulde Hænder. Flere Fangesogder, otte eller ti Veteraner, ja endog saa en Officer vare underkjøbte til at forholde sig rolige, ikke see Noget, og, isald der blev gjort Allearm, kun at løbe efter Flygtninzerne paa Skromt. Den til Flugten bestemte Aften havde Carl spist hos Schwarz's, og i en paatagen beruset Tilstand indbudt dem til at drikke med sig. Moer Schwarz havde en meget tørstig Hals, som Flertallet af de Kjøkkenkunsten sig opoffrende Frumentimer. Hendes Mand hadde ikke Brændevin fra sin egen Kjælder, naar han drak det paa en Andens Bekostning. Et sovndyssende Middel, som Carl hemmelig kom i Glassen, forstærkede Birkningen af den stærke Drif. Det schwärziske Egtepar nædede kun med Moie Sengen, forend de snorfede saa fast, at Gottlieb, som tilstrev en overnaturlig Indflydelse Alt, ikke kunde andet end troe, at de vare fortryllede, da han nærmede sig dem for at hente Neglerne. Carl var vendt tilbage til Bastionen for atter at indtage sin Post. Consuelo kom

uden Besværighed med Gottlieb til dette Sted og
 steg usorsædet op ad den Nebstige, Deserteuren
 fastede ned til hende. Men den stakkels Gottlieb,
 der uagtet alle hendes Modforestillinger var fast
 beslæmt paa at følge med hende, bragtes i stor
 Forlegenhed ved denne Opstigen. Han, der under
 sine Ansalb af Sevngjænger i kunde løbe som en Kat
 ad Tagrenderne, var ikke i stand til at gjøre tre
 ordentlige Stridt paa den jævneste Glade, naar han
 var vaagen. Opretholdt af den Overbevisning,
 at han fulgte et himmelsk Sendebud, var han uden
 Frygt og vilde ufortøvet have flyrtet sig ned fra
 Volden, hvis Carl havde forsangt det. Men hans
 dristige Tillid forsøgede kun det Farlige i hans
 Reitethed. Han klættede paa Lykke og Froemme,
 uden at bryde sig om at see sig for eller gjøre nogen
 Beregning, og kom endelig, efter mere end tyve
 Gange at have bragt Consuelo til at gyse, da hun
 ligesaa ofte troede ham fortapt, til Platformen paa
 Bastionen. Derfra vendte vore tre Flygtinge sig
 mod Corridorerne i denne Deel af Castellet, hvor de
 i deres Complot indviede Deestagere havde deres

Posten. De gik uhindrede fremad indtil de pludselig befandt sig ligeoverfor Adjutant Nanteuil, elvers kaldet Ex-Hverver Meier. Consuelo troede sig fortapt, men Carl hindrede hende i at tage Flugten, idet han sagde:

„Frygt Intet, Signora, Hr. Adjutanten er paa vort Parti.“

„Standser lidt her!“ sagde Nanteuil i stor hast. „Her er en slem Hindring i veien. Adjutant Weber har faaet det Indfald at komme her med den Gamle Wæsel af Lieutenant for at spise tilasten i vort Dvarteer; de ere derinde i Salen, som I ere nødte til at gaae igjennem. Vi maa finde paa et Middel til at fjerne dem. — Carl! gaae Du hurtig tilbage til Din Post; man kan snart lægge Mærke til Din Graværelse. Jeg skal hente Dig igjen, naar det er Tid. Madamen behage at træde ind paa mit Kammer. Gottlieb følger med mig. Jeg vil foregive at han atter gaaer i Sovne. Mine to Abekatte af Gjæster ville da løbe efter ham, for at see ham, og naar Salen saaledes bliver tom, luffer jeg den af, for at de ikke mere skulle komme igjen.“

Gottlieb, som ikke vidste hvad det var at gaae i Sovne, gjorde store Dine; men da Carl havde givet ham et Tegn til at han skulde ablyde, adled han blindt. Consuelo følte en uovervindelig Modbydelighed for at træde ind i Meiers Kammer.

„Hvad frygter De for dette Menneske?“ sagde Carl sagte til hende. „Han har en altfor betydelig Sum at vinde til at tænke paa at forraade Eder. Hans Raad ere gode. Jeg vender tilbage til min Post. Altfor megen Hast vil forðærve vort Forehavende.“

„Altfor megen Koldblodighed og Forsigtighed kan ligesaavel styrte os i Ulykke,“ tænkte Consuelo. Ikke destominstre gav hun efter. Hun havde et Baaben hos sig. Da hun gif igjennem Schwarz's Kjøkken havde hun hemægtiget sig en lille Kniv, hvis Selskab indgjed hende lidt Mod. Hun havde leveret Carl sine Penge og sine Papirer, og havde kun sit Krucifix hos sig, hvilket hun ikke var langt fra at betagte som en Amulet.

Meier lufkede hende, for desto større Sikkerheds Skyld, inde paa sit Kammer, og bortfjernede sig med Gottlieb. Efter ti Minutters Forløb, som

forekom Consuelo som et Aarhundrede, kom Man-
teuil tilbage, og hun mærkede med Skræk, at han
atter lukkede Døren af efter sig og stak Nøglen i
Lommen.

„Signora,” sagde han til hende paa Italiensk.
„De har endnu en halv Time at vente i. De
Skjælmer ere berusede og ville ikke have Beleirin-
gen førend Klokkken slaaer Et; saa vil Bagten, som
gjør sin Ronde i dette Dvarter, sætte dem paa
Døren.“

„Og hvor har De gjort af Gottlieb, min
Herre?“

„Deres Ven Gottlieb ligger i Sikkerhed bag
en Brændestabel, hvor han kan sove godt ud; men
siden vil han vel kun løbe desto bedre, for at følge
Dem.“

„Carl vil blive underrettet, ikke sandt?“

„Ja, medmindre jeg ikke foretrækker at lade
ham hænge,” sagde Adsutanten med et Udtryk,
som forekom Consuelo djærelsst, „vil jeg ikke
lade ham blive der. Er De fornøjet med mig,
Signora?“

„Jeg er ikke for Dieblifikket istand til at vise

Dem min Taknemmelighed, min Herre," svarede Consuelo med en Kulde, hvorunder hun forgjæves anstrengte sig at skjule sin Foragt, „men jeg haa-
ver snart paa en hæderlig Maade at kunne gjen-
gjelde Deres Tjeneste.“

„Bed Gud, De kan giengjelde den strax, ved
at vise mig en Smule Vensteb," sagde Meier i
raa og plump smigrende Tone, medens Consuelo
gjorde en tilbageskridende Bevægelse af Stræt.
„Hvis jeg ikke var en saa lidenskabelig Mar efter
Musik, seer De, og hvis De ikke var en elskvær-
dig Person, vilde jeg være meget straffskyldig ved
saaledes at tilsidese sine mine Pligter for at lade
Dem flygte. Troer De, det er Higen efter Ge-
vinst, der har bragt mig dertil? Stop! Jeg er rig
nok til ikke at bryde mig om Eder Andre, og
Prinds Henrik er ikke mægtig nok til at kunne
frelse mig fra Strikken eller evigt Fængsel, hvis
jeg bliver opdaget. I ethvert Tilfælde vil min
Paapassenhed paadrage mig Unaade og Forflyttelse
til en anden Hæftning, der er mindre behagelig og
mindre nær Hovedstaden . . . Alt Dette kan vel
giøre Fordring paa en Smule Trest. Nu, spil nu

ikke længer den Stolte; De ved nok, at jeg er forelsket i Dem. Jeg har et omst Hjerte, men det er ingen Grund til at misbruge min Svaghed. De er jo ingen Nonne, ingen Helgeninde, for Fanden! De er en fortyslende Theatersangerinde, og jeg vil vædde paa at De ikke har gjort de første Skridt paa Kunstens Bane, uden at De jo har maattet give Deres Directeurer et lille Godbædig-hedsbevis paa Deres Omhed. For Pølker, naar De har sunget for Maria Theresia, som man siger, har De jo først maattet gaae igjennem Fyrst Kau-nig's Boudoir! Her er De rigtignok i et mindre glimrende Kammer, men jeg holder Deres Frihed i min Haand, og Friheden er dog endnu kostbarere end en Keiserindes Kunst."

„Er det en Trusel, Herr?“ spurgte Consuelo, bleg af Afsky og Foragt.

„Nei, det er en Bon, sjonne Signora!“

„Jeg haaber, det er ingen Betingelse?“

„Nei, ingenlunde! Ty, aldrig! Det vilde jo være uværdigt!“ svarede Meier med usforstammel Fronf, idet han nærmede sig Consuelo med aabne Arme.

Forsørget flygteo Consuelo hen i en Krogo i
Værelset. Meier forfulgte hende. Hun indsaae,
at hun var fortapt, hvis hun ikke opoffrede sin
menneskelige Følelse for sin Ere, og pludselig be-
geistret af den frygtelige Stolthed, der er Spanier-
inden egen, modtog hun den ffjændige Meier, der
vilde omfavne hende, med et Knivstik, som hun
borede nogle Linier ind i hans Bryst. Meier var
meget fed og Saaret slet ikke farligt, men da han
saae sit Blod rinde, og var ligesaa feig som sand-
selig, troede han sig død, styrteo halv afsmægtig
om paa Maven i sin Seng og mumlede:

„Jeg er myrdet! Jeg dør!“

Consuelo troede hun havde dræbt ham og var
selv nærvæd at falde i Afmagt. Efter nogle Die-
blikks flumme Skræl, rovede hun dog at nærmre sig
ham og da hun saae ham ubevægelig, dristede hun sig
til at tage hans Kammernogle op, som han havde
ladet falde paa Gulvet. Neppe holdt hun den, forend
hun følte sit Mod fornyet, forlod Kammeret ufor-
tovet og gik rask fremad paa Lykke og Fromme
gjennem Gallerierne. Hun fandt alle Døre aabne
for sig og steg ned ad en Trappe, uden at vide

hvor den vilde føre hende hen. Men hendes Been
vælde, da hun hørte Allarmsklokkens lyde, Trom-
merne hvirvle og denne Kanon blive affyret, som
havde gjort saa stærkt Indtryk paa hende den Nat,
da Gottliebs Søngjængeri havde gjort blind Al-
larm. Hun faldt paa Knæ paa de sidste Trin,
lagde Hænderne sammen og bad til Gud for den
stakkets Gottlieb og den ædelmodige Carl. Adskillt
fra dem, efterat have udsat dem for Doden for
hendes Skyld, følte hun ingen Styrke mere, ingen
Lyst mere til at flygte. Tunge og hastige Skridt
lod i hendes Dren, Skinnet af Fakler straalede for
hendes forvirrede Øine, og hun vidste ikke mere
om det var saa i Virkeligheden, eller det var en
Virkning af hendes ophidsede Phantasi. Hun sneg
sig hen i en Krog og tabte aldeles Bevidstheden.

3.

Da Consuelo kom til sin Bevidsthed igjen, følte hun et ubeskriveligt Selbesindende uden at kunne gjøre sig Nede hverken for Stedet, hvor hun var, eller for Begivenheberne, som havde ført hende herhen. Hun laae i fri Luft, og saae frit, uden at føle det Mindste til Nattelunden, Stjernerne tindre paa den umaadelige og rene Himmel. Paa dette fortryllende Blik fulgte snart Følelsen af en temmelig hurtig, men jern og behagelig Bevægelse. Lyden af en Aare, som i forte Mellemrum, sørkede sig i Vandet, gjorde hende det begribeligt, at hun befandt sig i en Baad og seilede paa en Sv. En mild Varme gjennemstrommede hendes Lemmer, og i den No, der hvilede over de sovende Bande, hvor kun en let vind satte de talrige Vandplanter i Bevægelse, laae en vis Sodhed, som mindede om Lagunerne i Benedig under en smuk Føraarsnat. Consuelo løstede sit trætte Hoved og saae omkring sig, og saae to Roerkarle roe af al Kraft, hver i

sin Ende af Vaaben. Hun sogte med sine Dine efter Citadellen og saae det ogsaa langt borte, mørkt som en Fjeldvæg i den gjennemsigtige Ramme af Luft og Vand. Hun sagde sig selv, at hun var frelst, men i det Samme mindedes hun sine Venner og nævnede Navnet Carl med Angstelse.

„Her er jeg, Signora! Men ikke et Ord! Den dybeste Taushed!“ svarede Carl, som sad og roede foran hende.

Consuelo tænkte, at den anden Noerkarl var Gottlieb, og, altfor svag til at anstrengte sig mere, lod hun sig falde tilbage i sin forrige Stilling. En Haand bredte efter den fine og varme Kappe, hvori hun var indhyllet, over hende; men hun tog den blidt bort fra Ansigtet, for at betragte den stjerneskare Himmel, som grændseles svævede over hendes Hoved.

I samme Forhold, som hun følte sine Kræfter og Elasticiteten i hendes af en heftig Nervefeber oploste Bevægelser vende tilbage, samlede hun ogsaa bedre sine Tanker, og Erindringen om Meier stod sorgelig og blodig for hende. Hun anstrengede sig for at reise sig paany og bemærkede, at

hun havde Hovedet støttet paa en Andens Knæ og Legemet omsluttet af en Andens Arm, en tredie Passageer, som hun endnu ikke havde seet, eller rettere, havde antaget for en Pakke, saa indpakket var han og saa skjult og ubevægelig laae han under hende i Baaden. En ryb Skræl bemægtigede sig Consuelo, da hun erindrede sig den ubefindige Tillid, som Carl havde bevist Meier, og forudsatte Muligheden af denne Elendiges Nærværelse ved hendes Side. Den Umage han syntes at gjøre sig for at holde sig skjult, forsøgede Flygningens Misstanke. Hun var fuld af Forvirring over at have hvilet paa dette Menneskes Bryst, og bebreidede næsten Korsynet, at det, under dets Beskyttelse havde ladet hende nyde nogle Dieblifikses Forglemmelser, som dog vare saa gavnlige for hende, og det Bes befindende, som dog var ubeskrivelig behageligt.

Heldigvis stodte Baaden i dette Dicblik mod Landet og Consuelo skyndte sig med at reise sig for at tage Carls Haand og springe op paa Land; men Stødet, som Baaden sik mod Landet, bragte hende til at vafle og falbe tilbage i denne hemmelighedsfulde Persons Arme. Hun saae ham nu

spretst og opbagede i det svage Stjernestim, at han
 var en sort Mask for Ansigtet. Men han var
 mere end et Hoved høiere end Meier, og, skjondt
 han var indhyllet i en lang Kappe havde hans Ge-
 stalt dog den smukke Form af en slank og velfor-
 met Vært. Disse Omstændigheder beroligede Flygt-
 ningen aldeles; hun modtog hans Arm, som han i
 Taushed bød hende, og gik med ham en halvtred-
 sindstyve Skridt paa Bredden, fulgt af Carl og
 det andet Individ, som paany ved Tegn havde for-
 maaet hende til ikke at sige et eneste Ord. Land-
 ssabet var stille og øde; ingen Bevægelse lod sig
 mere høre fra Citadellet. Man fandt bag en Bust
 en med fire Heste forsvaendt Bogn, hvori Consuelo
 steg ind med den Ubekjendte. Carl satte sig paa
 Bunken; det tredie Individ forsvandt, uden at
 Consuelo lagde Mærke dertil. Hun gav efter for sine
 Befrieres tause og høitidelige Hast, og snart ruslede
 Bognen, som var fortræffelig og særdeles bequem,
 frem i Matten med Lynets Fart. Larmen af Hju-
 lene og Hestenes Galop var ikke opfordrende til
 eller gunstig for en Underholdning. Consuelo folte
 sig desuden meget frygtsom og næsten en Smule

forstrækket ved at sidde ene ligeoverfor den Ube-
kjendte. Da hun imidlertid saae, at der ikke mere
var nogen Fare ved at bryde Tauscheden, troede
hun at burde bevidne ham sin Erkjendtslighed og
Glæde, men hun erholdt intet Svar. Han havde
sat sig ligeoverfor hende til Tegn paa sin Agtelse,
greb hendes Haand og trykkede den i sin uden at
sige et Ord; derpaa lønede han sig tilbage i Hjør-
net af Sædet, og Consuelo, som havde haabet at
begyndte en Samtale, vovede ikke at gjøre noget
videre Forsøg mod dette tause Usslag. Hun ønskede
hestig at vide hvilken ødedomdig og hengiven Ven,
hun skyldte sin Frelse; men sjældt hun ikke kændte
ham, følte hun en instinctmæssig Agtelse blandet
med Frygt for ham og hendes Indbildningskraft
laante denne besynderlige Reisekammerat alle de
romantiske Egenskaber, som kun funde passe med
Omfændighederne. Endelig fik hun den Tanke, at
det var en underordnet Agent fra de Usynlige,
maaske en tro Tjener, som frygtede for at over-
træde sin Stillingens Pligter ved at tale med hende
om Natten og naar de være ene.

Efter to Timers hurtige Fart holdt Bognen

stille midt i en meget mørk Golv; Forspandet, som man der fulde træffe, var endnu ikke ankommet. Den Ubekjendte fiernede sig en Smule for at see om det kom snart, eller for at forsløge sin Utaalmodighed og Urolighed. Consuelo steg ud af Vognen og spadserede ad en nærliggende sandet Sti med Carl, hvem hun havde tusinde Spørgsmaal at gjøre.

„Gud stee Lov, Signora, at De er levende!“ sagde denne tro Kjøresvend.

„Dg Du selv, kære Carl?“

„Jeg kan ikke leve bedre, siden De er reddet.“

„Dg Gottlieb, hvorledes befinder han sig?“

„Jeg antager han befinder sig godt i sin Seng i Spandau.“

„Retsærdige Himmel! Blev Gottlieb da tilbage? Skal han bøde for os?“

„Han vil ikke komme til at bøde, hverken for sig selv eller for nogen Anden. Da der blev slaaet Allarm, jeg veed ikke af hvem, løb jeg for at faae sat paa Dem ved et Lykretrof, da jeg godt faae, at nu var Dieblifikket, at vove Alt for Alt. Jeg

modte Adjutant Manteuil, det vil sige Hververen
Meier, som var meget bleg . . ."

„Du har modt ham, Carl? Var han over
Ende? Gif han?"

„Hvorsor skulde han ikke gaae?"

„Var han da ikke saaret?"

„Ja, jo vist! Han sagde, at han var en
Smule saaret, da han i Mørket var falden paa en
Bunke Baaben. Men jeg gav lun liden Agt der-
paa og spurgte ham hurtigt, hvor De var. Han
vidste af Ingenting, han var gaaen fra Forstanden.
Jeg troede endogsaa at see, at han havde den
Hensigt at forraade os; thi den Allarmklokke, jeg
hørte, og hvis Tone jeg godt gienkjendte, kom netop
fra hans Alkove og lyder i hans Dvarteer. Men
han syntes at have besindet sig, thi han vidste godt,
den Skurk, at der var mange Penge at fortjene
ved Deres Besfrielse. Han hjalp mig deraf at af-
værge Stormen, idet han sagde til alle dem, vi
modte, at det var denne Søngsænger Gottlieb,
som endnu engang havde foraarsaget blind Allarm.
Og virkelig, som om Gottlieb vilde give ham Ret,
fandt vi Denne indslumret i en Krog i denne be-

synderlige Sovn, som han ofte gribes af midt om
 lyse Dagen, hvor han saa end befinner sig, var
 det endogaa paa Esplanadens Brystværn. Man
 skulle have troet at hans ved Flugten ophidsede
 Stemning havde dysset ham isovn staaende, hvilket
 min Tro er mørkverdig, medmindre han maaſſee,
 of en Feiltagelſſe, ved Aftenbordet har drukket nogle
 Draaber af den sovndyſſende Viin, jeg i saa rige-
 ligt Maal ſſjøenlede for hans kjære Forældre!
 Jeg veed kun at man luſkede ham inde i det førſte
 det bedſte Kammer, for at hindre ham i at ſpæd-
 ſere paa Fæſtiningsværkerne, og at jeg fandt det
 passende at lade ham forblive der indtil videre
 Ordre. Man kan ikke anklage ham for Noget, og
 min Undvigelse vil tilstrækkelig forklare Deres.
 Schwarzes ſov alſtoſt ſtærkt paa beres gronne
 Øren til at de ſkulde kunne høre Kloſſen og In-
 gen vil have været oppe og feet om Deres Celle
 var aaben eller luſket. Det vil alſaa førſt være
 imorgen, at Allarmen vil blive alvorlig. Hr. Man-
 teuil hjalp mig at hendysſe den, og jeg gav mig
 til at ſøge efter Dem, idet jeg lod ſom om jeg
 ville vende tilbage til mit Soveqvarteer. Jeg

havde det Held at finde Dem tre Skræb fra den
Der, vi netop skulde gaae igjennem for at frølse
os. De der ansatte Portnere vare alle vundne. I
Begyndelsen blev jeg meget forstørret ved at finde
Dem næsten død. Men død eller levende vilde
jeg ikke efterlade Dem der. Jeg bar Dem uden
Hindring ned i Baaden, som ventede os i Fæst-
ningsgraven, og saa . . . ja, da hændte mig et
lidet ubehageligt Eventyr, som jeg skal fortælle
Dem en anden Gang, Signora . . . De har havt
flere heftige Mysterier idag, og hvad jeg vilde for-
tælle Dem, kunde maaßke forårsage Dem en
Smuse Skræb."

„Nei, nei, Carl! Jeg vil vide Alt; jeg er
stærk nok til at høre Alt.“

„O, jeg kjender Dem, Signora! De vil
vadle mig. De har Deres egen Maade at see
paa. Jeg kommer til at tænke paa Roswald, hvor
De hindrede mig i . . .“

„Carl, Din Vægning ved at tale vil sætte
mig i den grusomste Uro. Tal, jeg besværger Dig;
jeg forlanger det.“

„Nu vel, Signora, det er kun en lille Ulykke,

ester Aft, og hvis der er begaaet nogen Synb, er det ene min Skyld. Da jeg roede afsted med Dem i Baaden, under en lav Buegang, ganske sagte for ikke at gjøre formegen Larm med mine Alarer paa dette gjenlydende Sted, blev jeg, ved Enden af en lille Sandbanke, som findes der og som spærer tildeels Farten under Buegangen, anholdt af tre Mænd, som sprang op i Baaden og toge mig fast i Kraven. Jeg maa sige Dem, at den Person, som reiser med Dem i Bognen, og som alle rede dengang var En af Vore," tilfoiede Carl, idet han sænkede sin Stemme, „havde begaaet den U forsigtighed at overlevere Nanteuil de to Tredie-
dele af den tilstaade Sum, da vi havde den sidste Port bag os. Men Nanteuil, som tenkte at han vel kunde lade sig noie hermed og vinde Resten ved at forraade os, var posteret der med to Skurke af sin Art, for at grieve Dem. Han haabede først at gjøre det af med Deres Beskytter og med mig, for at Ingen mere kunde snakke om de Penge, han havde faaet. Dersor gave disse Skurke sig sandsynligvis ifærd med at ville myrde os; men saa fredelig end Deres Reisekammerat seer ud, Sig-

nora, saa er han en Lov i Kamp. Jeg sværger Dem det til, at jeg vil hafse det længe. I en Haandevending befriede han sig fra det første Skarv ved at kaste ham i Vandet; den Anden sprang forsørget tilbage paa Sandbanken og holdt sig i Afstand for at see hvorledes Adjutantens og min Kamp vildte ende. Min Tro, Signora, jeg stilte mig ikke berafra med saamegen Unde og Hurtighed, som Hans høie Naade . . . hvis Navn jeg ikke kender. Det varede vel en halv Minut, hvilket ikke gjør mig nogen Vre; thi denne Manteus, der ellers er stærk som en Tyr, syntes nu svækset og svag, som om han enten var bange, eller som om Saaret, han havde fortalt mig om, havde berøvet ham hans Kræfter. Endelig, da jeg følte at han slap mig, løftede jeg ham op og dyppede hans Fodder en Smule i Vandet. Da sagde Hans Naade til mig: „Draeb ham ikke, det er til ingen Nytte.“ Men jeg, som naturligvis havde gjenkendt ham og vidste hvor god en Svømmer han er, hvor udholdende, hvor grusom, hvor oplagt til Alt han er; jeg, som forresten havde følt hans Navns Kraft og havde gammelt Regnssab at

opgjøre med ham, funde ikke undslade at give ham
 et dygtigt Slag med knyttet Næve i Hovedet . . .
 et Slag, Signora! som for Fremtiden vil be-
 frie ham fra både at modtage og uddele flere
 Slag! Gud stjænke hans Fred og min Sjæl
 Barmhjertighed! Han sank stiv som en Pæl ned i
 Vandet, betegnede dermede en stor Rundkreds, og
 kom ikke mere op igjen end om han havde været
 af Marmor. Den Svend, Hans Maade havde fa-
 stet ud af Baaden ad samme Bei, havde ogsaa
 faaet sig en Dukkert, men var nu kommen til Kan-
 ten af Bredden, hvor hans Kammerat, den Klo-
 geste af de Tre, hjalp ham at faae Gødsæste. Men
 det var ikke let; Dæmningen er paa dette Sted
 saa smal, at den Enne trak den Ander med sig saa at
 de etter faldt i Vandet igjen begge To, Medens
 de nu kæmpede her og forbandede hinanden indbyr-
 des og gjorde et lille Svømmeparti, roede jeg af
 alle Kræster og naaede snart et Sted, hvor en an-
 den Noerkarl, en brav Fisser af Haandtering, havde
 givet mig sit Ord paa at komme for at hjelpe mig
 at roe over Soen. Forresten var det godt, at jeg
 havde svært mig en Smule i Noerhaandværket i det

stille Vand paa Roswalds Slot. Den Dag jeg
 for Deres Vine tog Deel i en saa smuk Søfore-
 stilling, tænkte jeg ikke paa, at jeg en anden Dag
 skulle faae Lejlighed til at holde et nyt Søslag for
 Dem, der vel var lidt mindre pragtsindt, men dog
 lidt mere alvorligt. Dette kom jeg til at tænke
 paa, da jeg var midt paa Vandet, og blev beta-
 gen ikke af en taabelig Vatter, men en meget ube-
 hagelig, taabelig Vatter. Jeg gjorde ikke den aller-
 mindste Stoi, idetmindste hørte jeg det ikke selv;
 men mine Tænder klapprede mig i Munden, jeg
 følte som en Jernhaand om min Hals, og Sveden
 randt mig ned ad Vandet, hold som Eis! Al! Jeg
 indseer nu, man dræber ikke et Menneske saa roligt
 som en Flue. Det var vel ikke det første Menneske,
 jeg har slaaet ihjel, thi jeg har jo været i Krig.
 Men det var nu i Krig, istedetsor at dette var i
 en Krog, om Natten, bag en Muur, uden at der
 blev sagt et Ord; det seer virkelig næsten ud som
 et overlagt Mord. Og dog var det sun en Folge
 af lovligt Forsvar! Og fremdeles var det ikke det
 første Mord, jeg havde forberedet mig paa! De
 husker det, Signora? Havde De ikke været, . .

havde jeg begaaet det! Men jeg veed ikke, om jeg maaſſee siden vilde have angret det. Hvad der er vist, er, at det var en hæſlig latter jeg satte op paa Bandet. Oj endogsaa nu kan jeg ikke bare mig . . . det saae saa comisſt ud at see ham gansſe lige gaae tilbunds i Bandet, som en Stok man stikker ned i Dyndet! Oj da jeg saae hans Hoved i Begreb med at forsvinde, hans af min Nøve fladtrykte Hoved . . . Barmhjertige Gud! hvor var det hæſligt! Jeg blev bange for det! . . . Jeg seer det endnu!"

Consuelo, som frygtede for, at denne ſtrækkelige Rystelse ſkulde gjøre for stærkt Indtryk paa den ſtakkels Carl, ſogte at overvinde ſin egen for at berolige og adſprede ham. Carl var af Naturen blid og taalmodig, ſom en øgte bohmiſſt Svend. Dette tragiske Liv, hvori Skæbnen havde ſtyrtet ham, var ikke ſlæbt for ham, og da han havde udført ſin energiske Hevndaad, følte han Samvittighedsnag og Angst. Consuelo afdrog ham fra disse ſorgelige Tankeſ, maaſſee ogsaa for at give ſine egne en anden Vending. Ogsaa hun ſelv havde denne Nat væbnet ſig for at begaae

Mord; ogsaa hun havde stødt til og udgydt nogle Draaber af det urene Offers Blod. En retfærdig og from Sjæl kan ikke satte Tanken, ikke begribe Beslutningen til Mord uden at forbande og beklage de Omstændigheder, som stille Ere og Liv under Folkens Beskyttelse. Consuelo var rystet og bevæget; hun vovede ikke at tilstaae sig selv, at hendes Frihed fortjente at kjøbes med Blod, selv en Skurk.

„Min stakkels Carl,” sagde hun, „vi have inat overtaget os Boddelens Forretning! Det er skæckeligt! Trost Dig ved den Tanke, at vi hverken havde besluttet eller forudsat, hvortil Nodvendigheden funde drive os. Fortæl mig om den naadige Herre, der har arbeidet saa ædelmodigt paa min Besvrelse. Du kjender ham altsaa ikke?“

„Aldeles ikke, Signora; jeg har seet ham iasten for første Gang og veed ikke hans Navn.“

„Men hvor fører han os hen, Carl?“

„Jeg veed det ikke, Signora. Det er mig forbudt at forske derefter; og jeg er endogsaa fra en anden Side forpligtet til at sige Dem, at hvis De paa Reisen gjør det mindste Forsøg paa at

faae at vide hvor De er, eller hvor De skal hen,
vil man være nødt til at forlade Dem paa Veien,
Det er vist, at man ikke vil Dem andet end Godt;
jeg for mit Bedkommende er dersor fast besluttet
paa at lade mig lede som et Barn."

„Har Du seet denne Herres Ansigt?“

„Jeg saae det ved Lampestinnet dengang jeg
lagde Dem ned i Baaden. Det er et smukt An-
sigt, Signora; jeg har aldrig seet noget smukkere.
Man skulde sige det var en Konge.“

„Har Du intet Mere at fortælle, Carl? Er
han ung?“

„Om trent tredive Aar.“

„Hvad Sprog taler han med Dig?“

„Bohniß, en Christens ægte Sprog! Han
har kun talst en fire, fem Ord. Men hvor glæ-
dede det mig ikke at høre dem i mit eget Sprog,
naar det ikke havde været i et saa høesligt Dieblif:
„Dræb ham ikke, det er til ingen Nytte,“
sagde han; men han tog feil, det var nødvendigt,
ikke sandt, Signora?“

„Men hvad sagde han, da Du havde fuldfort
denne skæckelige Handling?“

„Jeg troer, Gud forlade mig! at han ikke
lagde Mørke vertil. Han havde lagt sig paa
Bunden af Baaden, hvor De laae som død; og
af Frygt for, at De skulde træffes af noget Stød,
gjorde han sit Legeme til en Vold for Dem. Og
da vi befandt os i Sikkerhed midt paa Vandet,
loftede han Dem i sine Arme, indhyllede Dem i
en god Kappe, han havde bragt med netop for
Deres Skyld, og støttede Dem mod sit Bryst, som
en Moder gjør ved sit Barn. O, han synes at
elste Dem høit, Signora! Det er umuligt, at De
ikke kjender ham.“

„Jeg kjender ham maaſſee, men siden det ikke
har funnet lykkes mig at see hans Ansigt . . .“

„Det er besynderligt, at han skuler sig for
Dem! Men forsvrigt maa Intet forundre os fra
disse Folks Side.“

„Hvilke Folk, siig mig?“

„Dem, som man kalder Ridderne, de
sorte Master, de Uſynlige. Jeg veed for-
resten ikke Mere om dem, end De selv, Signora,
kjendt de i de sidste to Maaneder have ledet mig

som i et Vaand, og Skridt for Skridt bragt mig til at hjelpe og frelse Dem."

Den dumpe Larm af Hestes Galop paa Græsset lod sig høre. I to Minuter vare de nye Heste forspændte og Kubsten færdig, som ikke hørte til den kongelige Besordring, men som affides havde verlet nogle flygtige Ord med den Ubekjendte. Denne bød nu Consuelo sin Arm og steg med hende ind i Bognen. Han satte sig paa Bagstædet i saa stor Afstand som muligt fra hende, og afbrød ikke Mattens Taushed uden ved at labe sit Uhr repetere, hvilket flog To. Dagen var endnu langt fra at bryde frem, ssjøndt man hørte Bagtslerne slae paa Heden og Hundene gjee i det Fjerne paa Bøndergaardene. Matten var prægtig og Stjernebilledet den store Bjørn glimrede klart paa Horizonten. Bognens Rumlen overdøvede Naturens harmoniske Toner og man vendte Nordhimplens store Stjernebilleder Ryggen. Consuelo begreb altsaa, at Reisen gik mod Syd. Carl, som sad paa Bukken af Bognen, anstrengte sig for at fordrive Meiers Spogelse, som han syntes at see svæve paa alle Korsveiene i Stoven, ved Foden af Veistøtterne, eller

under de høie Fyrrestammer. Han tænkte dersor ikke paa at lægge Mærke til, hvorhen hans gode eller onde Stjerne førte ham.

4.

Da Consuelo indsaae, at det var en fast Beslutning af hendes Reisekammerat ikke at veksle et eneste Ord med hende, troede hun ikke at kunne gjøre bedre end bære Agtelse for dette besynderlige Lovle, han ester de gamle vandrende Ridderes Exempel syntes at overholde. For at befrie sig fra de mørke Billeder og sorgelige Betragtninger, som Carls Fortælling havde vælt hos hende, anstrengte hun sig med kun at tænke pga den ubekjendte Fremtid, som aabnede sig for hende, og lidt efter lidt henfaldt hun til et meget behageligt Drømmeri. Kun faa privilegerede Organisationer have den Gave at kunne beherske sine Tanker i en orkesløs og contemplativ Tilstand. Consuelo havde ofte og

navnlig i sic tremaanedlige enlige Fængsel paa Spandau, havt Leilighed til at øve denne Evne, der forresten mindre er tilstaet de Lykkelige i denne Verden, end dem, der opoffre deres Liv til Arbeidde, Forsøgelse og Farer. Thi man maa vel anerkjende det Hemmelighedsfulde i Maadens Tilstand, uden hvilken den Styrke og Alvor, som besjæler visse Ulykkelige, vilde synes umulig for dem, som ikke kjende synderlig til Ulykken.

Vor Flygtning befandt sig forsvrigt i en saa besynderlig Stilling, at den maatte give hende Anledning til at bygge mange Luftkasteller. Den Hemmelighed, som indhyllede hende ligesom i en Sky, den Skjæbne, som drog hende ind i en fantastisk Verden, og den faderlige Kjærlighed, som omgav hende med Vidundere, alt Dette var vel tilstrekkeligt til at fortysse hendes unge, rige og poetiske Fantasi. Hun erindrede sig disse Skriftens Ord, som hun i sine Fængselsdage havde sat Musik til:

„Jeg vil sende Dig En af mine Engle, at han skal bære Dig paa Hænderne, at Du ikke skal støde Din Hod paa nogen Steen. — —

„Bænrede jeg end i den mørke Dal, vilde jeg dog ikke frygte, fordi Herren er med mig.“

Disse Ord fik nu en klarere og guddommeligere Betydning for hende. Paa en Tid, da man ikke mere troede paa nogen umiddelbar Abenbaring eller synlig Fremtræden af Guddommen, paatog Himsens Beskyttelse og Hjælp sig Skifte af Bistand, Hengivenhed og Opoffrelse fra vor Næstes Side. Der er noget Sødt i at overgive sin egen Skæbneshedelse til Den, man elsker, og at føle sig, saa at sige, baaren af en Anden! Det er en saa stor Lykke, at den meget snart vilde fordærve os, hvis vi ikke selv kæmpede stedigt mod ikke at misbruge den. Det er Barnets Lykke, hvis gyldne Drømme ved Moderens Barm ikke forstyrres af nogen Bekymring med Hensyn til det virkelige Liv.

Disse Tanke, som fremstillede sig ligesom en Drøm for Consuelo, da hun saa pludselig og uforudset var kommen ud af en saa grusom Stilling, vuggede hende i en hellig Bellyst, indtil Sovnen kom og borttog dem og lod dem gaae op i den Sjæls og Legems Hvile, som man kunde kalde en

Lilintetgjørelse, hvori man dog beholder sin Følelse og Bevidsthed. Hun havde aldeles glemt sin stumme Neiselammerats Nærørelse, da hun vaagnede gansse nær ved ham med Hovedet støttet paa hans Skulder. Hun tænkte i Begyndelsen ikke engang paa at forandre sin Stilling; hun havde netop drømt, at hun reiste paa en Karre med sin Moder, og den Arm, som støttede hende, syntes hende nu at være Zingaraens. Da hun blev mere vaagen, følte hun sig forvirret over sin Uforsigtighed; men den Ubekjendtes Arm syntes at være bleven en magisk Kjæde. Hun gjorde sagte forgjæves Forsøg paa at stille sig fra den; den Ubekjendte syntes selv at sove og mechanist at have taget sin Ledsgerinde i sine Arme, da hendes Træthed og Bognens Bevægelse havde ladt hende glide i hans Favntag. Han havde lagt begge sine Hænder sammen om Consuelos Liv, som for at være sikker paa, at hun ikke skulde falde ned medens hansov. Men hans Sovn havde ikke løst Kraften i hans sammenfoldede Fingre, og man maatte, hvis man forsøgte paa at stille Fingrene ud, fuldkommen vaagne ham. Dette vovede Consuelo ikke. Hun haabede at han

af sig selv vilde give hende sin Frihed, uden at vide det, øg at hun kunde flytte sig hen i sin Plads igjen, uden at det saae ud som hun havde bemærket alle disse delicate Omstændigheder ved deres Tête à-Tête.

Men medens den Ubekjendte sov stærkere og dybere ind, faldt Consuelo, beroliget ved hans rolige Aandedrag og ubevægelige Hvile, selv isevn, overvunden af den Svækkelse, der følger ovenpaa store Gemytsbevægelsser. Da hun vaagnebe paa, var hendes Ledsgagers Hoved bøjet ned over hendes, hans Maskne var gleden af, deres Kinder berørtes, deres Aande blandedes. Hun gjorde en hestig Bevægelse for at drage sig bort, uden at tænke paa at betragte den Ubekjendtes Træk, hvad der forresten heller ikke vilde have nyttet stort, naar man tager Hensyn til den Dunkelhed, som herskede udenfor og især indeni Vognen. Den Ubekjendte drog Consuelo til sit Bryst, hvis Varme magnetisk gjenemgledede hendes og berovede hende Kraft og Lyst til at fjerne sig. Der var intet Boldsomt eller Raat i denne Mands blide og hede Omarmelse. Den sydste Følesse følte sig hverken forfærdet eller

besmittet ved hans Kjærtægn; og som om der var
kommen en Fortryllelse over Consuelo, glemte hun
sin Tilbageholdenhed, man funde sige sin jomfrue-
lige Kulde, som hun aldrig havde været fristet til
at opgive, selv ikke engang i den syrige Anzoletos
Arme, og gav den den Ubekjendte et begejstret og
glødende Kys, som han søgte paa hendes Læber.

Da Alt var besynderligt og usædvanligt hos
denne hemmelighedsfulde Person, syntes Consuelos
uvirkelige Henrykelse hverken at overraske ham,
at gjøre ham dristigere, eller at beruse ham. Han
trykkede hende endnu engang langsomt til sit Bryst,
og sjondt det skete med en overordentlig Kraft,
folte hun dog ingen Smerte, som et heftigt Tryk
ellers forårsager et fint Bæsen. Hun folte hel-
ler ikke nogen Skræk eller Slam, som en saa
mærkværdig Forglemmelse af hendes tilsante tug-
tige Kydshed, efter et Diebliks Betænkning, vilde
have ladet hende føle. Ingen Tanke forstyrrede
den usigelige Tryghed i dette Kjærlighedens Dieblik,
der blev følt og deelt som ved et Mirakel. Det
var det første Dieblik i hendes Liv. Hun folte
Kjærlighedens Instinct, eller rettere dens Nabenhæ-

ring, og Fortryllesseen berover var saa fuldstændig, saa dyb, saa guddommelig, at Intet syntes at kunne forstyrre den. Den Ubekjendte forekom hende som et aparte Væsen, som en Engel, hvis Kjærlighed helligede hende. Han strog sagte med Fingerspidserne, som varer blodere end Blomstens fine Bær, Consuelos Dienbryn, og straxsov hun, som ved et Trylleslag, atter ind. Denne Gang blev han vaagen, men tilsyneladende rolig som om han var uovervindelig, som om Fristelsens Pike ikke kunde gjennemtrænge hans Rusning. Han vaagede idet han forte Consuelo til ubekjendte Regioner, som en Erkeengel, der bærer en af Guddommens Straaler fortæret og tilintetgjort Seraph under sin Binge.

Den gryende Dag og Morgenkulden drog endelig Consuelo ud af denne lethargiske Slummer. Hun befandt sig ene i Vognen og spurgte sig om hun havde drømt, at hun elskede. Hun forsøgte at lade et af Karetvindeuerne gaae ned, men de var begge lukkede ved en Skaabde udenfra eller ved en Fjeder, som hun ikke kjendte Omgangsmåaden med. Hun kunde dog drage frist Lust og see de afbrudte

og forvirrede Linier, de hvide eller grønne Striber af Beien løbe forbi; men hun kunde Intet adfælle paa Marken og altsaa heller ikke gjøre nogen Be- mærkning eller nogen Opdagelse med Hensyn til den Bei, hun tog. Der laae noget Bestemt og Despotisk i den Beskyttelse, der udsædtes over hende. Det Helse lignede en Bortførelse, og hun begyndte at blive bekymret og forskrækket derover.

Da den Ubekjendte var forsvunden, følte den stakkels Synderinde først alle Skammens Ovaler, alle Forbauselsens Rædsler vaagne hos sig. Der gaves maaske ikke mange Operapiger, saaledes kaldte man dengang Sangerinder og Dandserinder, som vilde have foruroliget sig over et Kys, der var givet i Mørke til en meget besseden Ubekjendt, især under den Garanti, Carl havde givet Consuelo, at det var en ung, fornem Mand med et beundringsværdig smukt Ansigt. Men denne kaabelige Handling var saa udenfor den gode og hydiske Consuelos Charakteer og Sæder, at hun fandt sig dybt ydmyget derved. Hun bad Alberts Manes om Tilgivelse derfor og rodmede inderst i sin Sjæl over at have været hans Minde saa utro

af Hjertet paa en saa fræk Maade og med saa lidet Hensyn og Værdighed. Det kan ikke have været Andet, tænkte hun, end at den forrige Aftens tragiske Begivenheder og Glæden over min Befrielse maa have vaabraget mig et Anfald af Galsskab. Hvorledes kunde jeg ellers have indbildt mig at jeg sollte Kjærlighed for en Mand, som ikke har sagt et eneste Ord, hvis Navn jeg ikke veed, og hvis Træk jeg ikke engang har set! Det ligner de skameligste Hændelser paa et Maskabal, denne Sandernes latterlige Overrasselse, som Corilla anklagede sig over for mig og hvis Mulighed jeg ikke kunde begribe med Hensyn til noget andet Fruentimmer end hende. Hvilkens Foragt maa dette Menneske ikke have fattet for mig! At han ikke har misbrugt min Forvirring, er kun fordi jeg var under hans Eres Beskyttelse, eller fordi en Ged maaske sandsynligens knytter ham til ørefuldere Pligter, eller ogsaa til sidst fordi han med Ret foragter mig! Eller skulde han have indseet eller gjættet, at det fra min Side kun var et Feberanfald, en Hjerneforrykelse!

Men hvormange Bebreidelser Consuelo end

gjorde sig, kunde hun dog ikke afværge en bitter Stemning, der endnu var større end alle hendes Samvittighedsnag: Beklagelsen over at have mistet denne Reisekammerat, som hun hverken sollte Ret eller Kraft hos sig til at anklage eller forbande. I hendes tankes Dyb antog hun ham for et høiere Væsen, begavet med en magisk, maaſſee og ſaa diabolisk, men i ethvert Tilfælde uimodstaaelig Kraft. Hun frygtede for ham, men ønskede dog ikke at være frit fra ham ſaa pludſelig eller for bestandig.

Hestene gik nu i Skridt og Carl lukkede Vognboren op.

„Hvis De vil gaae en Smuse, Signora,” sagde han til hende, „indbyder Hr. Ridderen Dem dertil. Opstigningen er besværlig for Hestene, og vi ere midt i en Skov. Der synes ikke at være nogen Fare paaſſerde.“

Confuelo støttede sig paa Carls Skuldre og sprang ud paa Beien uden at give ham Tid til at ſlaae Dørtrinet ned. Hun haabede at ſee ſin Reisekammerat, ſin improviserede Elſter. Hun ſaae ham ogsaa virkelig, men tredive Skridt foran og

saaledes med Ryggen mod hende, og bestandig iført den lange graa Kappe, som han syntes besluttet paa at beholde om Dagen som om Matten. Hans Holdning og det Lidet, man kunde bemærke af hans Haar og af hans Godtsi, tydede paa et meget fornemt Væsen og en Elegance hos en Mand, der var omhyggelig for ved et „galant Toilet,” som man dengang sagde, at forhøie sine „personlige Fortrin.” Hestet paa hans Kaarde, som netop bestraaledes af Morgensolen, glimrede som en Stjerne ved hans Side, og Dusten af hans Pudder, som Folk af god Tone dengang valgte med den største Omhyggelighed, efterlod i Morgensusten en herlig Beslугt af en Mand *comme il faut*.

„Af, min Gud!“ tænkte Consuelo, „det er maafer en Laps, en eller anden fornem Smugler, eller en eller anden stolt Adelsmand. Hvo han nu end er, vender han mig denne Morgen Ryggen og har deri meget Net!“

„Hvorfør falder Du ham Ridderen?“ spurgte hun Carl, idet hun fortsatte sine Bemærkninger med høj Stemme.

„Fordi jeg hører Postillionen kalde ham saaledes.“

„Ridder . . . hvoraf?“

„Ridder, fort og godt. Men hvorfør vil De vide det, Signora? Da han ønsker at blive Dem ubekjendt, synes det mig, at han gjør Dem store Tjenester nok, med Fare for sit Liv, til at paalægge Dem den Fororbindelighed at holde Dem rolig i denne Henseende. Hvad mig angaaer, reiser jeg gjerne ti Aar med ham uden at spørge ham, hvorhen han fører mig. Han er saa smuk, saa tapper, saa god, saa munter! . . .“

„Saa munter? Er dette Menneske muntert?“

„Ja vist. Han er saa fornæret over at have frelst Dem, at han ikke kan undlade at snakke derom. Han gjør mig tusinde Spørgsmaal om Spandau, om Dem, om Gottlieb, om mig, om Kongen af Preussen. Jeg figer ham Alt hvad jeg veed, Alt hvad der er hændet mig, selv Eventyret paa Roewald! Det gjør saa godt at snakke Bohmisk og at blive hørt og forstået af en aandrig Mand, istedetfor at disse preussiske Wesler kun forstaae deres eget Hundesprog.“

„Han er altsaa en Bohmer?“

„Jeg tillod mig det samme Spørgsmaal til ham, men han svarede Ne i ganske fort og selv en Smule koldt. Forresten var det ogsaa urigtigt af mig at spørge ham, da han kun vil at jeg skal bevare ham.“

„Er han bestandig masteret?“

„Kun naar han nærmér sig Dem, Signora. O, det er en morsom Fyr! Han vil formodentlig spille Dem en Intrigue.“

Carls Munterhed og Tillid beroligede ikke Consuelo ganske. Hun indsaae, at han med en stor Bestemthed og Tapperhed forbant et ørligt og ensoldigt Hjerte, som man let funde stufte og misbruge. Havde han ikke stolet paa Meiers Erlighed? Havde han ikke selv stødt hende ind i denne Elendiges Kammer? Og nu underkastede han sig iblinde en Ubekjendt for at bortføre Consuelo og maaskee udsætte hende for den listigste og farligste Forsørelse! Hun erindrede sig Billetten fra de Usynlige: „Man lægger en Snare for Dig; en ny Fare truer Dig. Mistro Enhver, som opfordrer Dig til at flygte, forend vi have givet Dig

neiagtig Underretning. Bliv ved at vise Kraft" o. s. v. Ingen anden Billet havde stadfæstet denne, og Consuelo, som havde hengivet sig til Glæde ved at finde Carl igjen, havde tillige troet, at denne værdige Tjener var tilstrækkelig bemyndiget til at tjene hende. Var den Ubekjendte maaßke ikke en Forræder? Hvor førte han hende hen med saa stor Hemmelighedsfuldhed? Consuelo kunde ikke mindes at kjende nogen Ven, hvis Lighed kunde svare til Ridderens glimrende Holdning, medmindre det skulde være Frederik Trenck. Men ham kjendte jo Carl fuldkommen; det kunde altsaa ikke være ham. Greven af Saint-Germain var ældre, Tagliostro ikke saa hoi. Ved bestandig at betragte den Ubekjendte i Afstand, for at stræbe i ham at opsigte en gammel Ven, fandt Consuelo til sidst, at hun aldrig havde seet Nogen gaae med saadan Lethed og Unde. Albert havde været begavet med ligesaa megen Majestæt; men hans langsomme Gang og hans sædvanlige Nedslagenhed ubeslukkede denne tilsyneladende Kraft, Lethed og ridderlige Holdning, som charakteriserede den Ubekjendte.

Skoven begyndte at blive lysere og Hestene

begyndte at trave for at indhente de Reisenbe, som havde gaaet et Stykke iforveien. Uden at vende sig om, rakte Ridderen sin Arm i veiret og vistede med sit Lommetsrkæde, der var hvidere end Sne. Carl forstod dette Signal og lod Consuelo atter stige ind i Bognen, idet han sagde:

„Apropos, Signora, i de store Kufferter under Bognsædet vil De finde reent Linned, Klæder og Alt, hvad De behøver for at spise Frokost eller Middagsmad i Nedsfald. Der er ogsaa Beger. Kort, Bognen synes at være et bevægeligt Gjæstgiversted, hvorfra det lader til, at De ikke saa hastigt slipper ud.“

„Carl,“ sagde Consuelo, „jeg beder Dig spørge Hr. Ridderen, om jeg har Lov til, naar vi have passeret Grænsen, at aflægge ham min Tak sigelse og gaae hvorhen jeg finder for godt.“

„O, Signora! Jeg vilde aldrig vove at sige en saa elskværdig Mand noget saa Ubehageligt!“

„Det er ligemeget, jeg forlanger det. Du skal bringe mig hans Svar næste Bedested, siden han ikke selv vil tale til mig.“

Den Ubekjendtes Svar lød, at den reisende

Dame var fuldkommen fri og at ethvert af hendes
 Ønske var en Besaling; men det gjaldt hendes
 Nedning og hendes Ledsgagers saavelsom ogsaa Carls
 Liv ikke at gjennemkrydse de Planer, man havde
 med Hensyn til hendes Reise og Valget af hendes
 Tilflugtssted. Carl tilfoiede i en uskyldig bebrei-
 dende Tone, at denne Mistillid havde gjort Ridde-
 ren meget ondt, og at han var blevet sorgmodig
 og bedrøvet derover. Hun ørgrede da sit Skridt
 og bad ham sige, at hun overgav sin Skjæbne i de
 Usynlige's Hænder.

Hele Dagen forløb uden at der tildrog sig no-
 get Mørkelt. Indelukket og skjult i Vognen som
 en Statsfange funde Consuelo ikke gjøre nogen
 Slutning med Hensyn til Beiens Direction. Hun
 skiftede Klæder med meget stor Forvielse; thi hun
 havde ved Dagslyset bemærket nogle Draaber af
 Meiers sorte Blod paa sine Klæder, og disse Spor
 indgjod hende Nædsel. Hun forsøgte at læse, men
 heades Tanker vare altfor adsprede. Hun tog alt-
 saa det Parti at sove saameget som muligt, i det
 Haab berved mere og mere at glemme den ydmý-
 gende Gølelse, hendes sidste Eventyr havde vælt hos

hende. Men da det blev Nat og den Ubekjendte endnu vedblev at sidde paa Busken, følte hun en endnu større Forvirring. Det var viensyntigt, at han havde Intet glemt, og hans agtelsesfulde Fønfselser gjorde Consuelo endnu mere latterlig og mere skylig i hendes egne Øyne. Paa samme Tid smertede hende den Ubehagelighed og Træthed, han maatte være utsat for paa Vognbusken, der var for snever til to Personer, han, der syntes saa fin, med en Soldat, der rigtignok meget passende var omklaedt som Ejener, men hvis fortrolige og langtrukne Samtale maatte kede ham i Længden; endelig kom hertil, at han var utsat for Nattekulden og børsvet Sovn. Saameget Mod vidnebe maaskee ogsaa om en overdrevne Selvfølesse. Troede han sig uimodstaaelig? Troede han ikke, at Consuelo, naar hun var kommen tilbage fra sin Indbildningskrafts første Overraskelse, vilde forsvare sig for hans altfor faderlige Fortrolighed? Det stakkels Pigebarn sagde sig alt Dette for at troste sin nedslagne Stolthed; men det Bissteste var, at hun ønskede at see ham igjen, og at hun især frygtede for hans Foragt eller Triumph over en over-

dreven Dyb, som for stedse vilde have fjernet dem fra hinanden.

Mød Midnat holdt Vognen i en Huusvei. Beiret var mortet. Larmen af Binden i Bustadset lignede en brusende Bæks.

„Signora,” sagde Carl, idet han aabnede Karetvoren, „vi ere nu komne til det mindst bequemme Punkt paa vor Reise; vi skulle passere Grændsen. Med Mod og Penge lykkes Alt, hedder det. Imidlertid vilde det ikke være klogt om De vilde forsøge at gaae over Grændsen ad den store Landevei og under Politiets Dine. Jeg vover Justet, thi jeg er Justet. Jeg vil kjøre Vognen langsomt med een Hest for, som om jeg udførte denne Forretning for min Herre paa et eller andet nærliggende Gods. Men De maa gaae med Hr. Ridderen ad Gjenveie og maaskee ad nogle vanskelige Stier. Føler De Dem stærk nok til at gaae en Miil tilsods ad slette Veie?”

Paa sit bekræftende Svar fandt hun Ridderens Arm rede til at modtage hendes. Carl tilføjede:

„Hvis De kommer forend jeg til Samlings-

fledet, vil De da vente mig uben Frygt, Signora ?"

"Jeg frygter Intet," svarede Consuelo med en Blanding af Omhed og Stolthed mod den Ubekendte, „siden jeg er under denne Herres Beskyttelse. Men, min stakkels Carl," tilføjede hun, „er der ingen Fare for Dig ?"

Carl trak paa Skulderen og kyssede Consuelos Haand. Derpaa løb han bort for at træffe Anstalter med Hensyn til Hesten; og Consuelo begav sig strax paa Veien tvers over Marken med sin tause Beskytter.

5:

Veiret blev jo længere jo mørkere, Binden bestandig heftigere, og vore to Flygtninge gif meismeligt i en halv Time snart ad stenige Stier, snart gennem Tornbuske og høit Græs, da Negnen pludselig styrtede ned med overordentlig Hestig-

hed: Consuelo havde endnu ikke fået et Ord til sin Ledsgager, men da hun saae ham forurolige sig for hendes Skyld og søge et Tilflugtssted, sagde hun endelig :

„Frygt Intet for min Skyld, min Herre; jeg er stærk og kun bekymret over at see Dem utsat for saamegen Strabade og Omhu for en Person, som er Dem Intet og ikke veed, hvorledes hun skal takke Dem.“

Den Ubekjendte ytrede Tegn paa Glæde, da han bemærkede en forladt Hytte, i hvis Krog det lykkedes ham at stille sin Ledsgagerinde i Sikkerhed for den skyllende Regn. Taget af dette forfaldne Huus var borttaget, og det ved en Levning af Væggene beskyttende Sted var saa indfrænket, at den Ubekjendte blev nødt til at lade regne paa sig, hvis han ikke vilde stille sig lige tæt ved Consuelo. Han havde imidlertid i saa hoi Grad Agtelse for hendes Stilling, at han fjernede sig fra hende, for at betage hende al Frygt. Men Consuelo funde ikke ret længe finde sig i at modtage saa stor en Døpprelse. Hun kaldte ham til sig, og da hun saae, at han kun blev staende, forlod hun sit

Skjul og sagde til ham i en Tone, som hun anstrengte sig for at gjøre munter:

„Over sin Tour, Hr. Ridder! Jeg kan ogsaa blive en Smule vaad. Tag De min Plads, siden De afflæer at dele den med mig.“

Ridderen vilde føre Consuelo tilbage til denne Plads, som var Gjenstanden for denne ædelsmodige Strid; men hun satte sig derimod og sagde:

„Nei, jeg giver ikke efter for Dem. Jeg seer nok, at jeg har fornærmet Dem idag, ved at ytre det Døsse at forlade Dem ved Grøndsen. Jeg maa afvæde min Uret, skalde det end koste mig en dygtig Snue.“

Ridderen gav efter og tog Plads i den mob Regnen beskyttede Krog. Consuelo, som følte at hun skyldte ham Erstatning, stillede sig lige ved Siden af ham, sjældt det ydmygede hende, at hun maaskee derved fik Skin af at komme ham imøde; men hun foretrak hellere at synes letsindig end uafnemelig, og havde besluttet at finde sig heri for at ubsone sin Uret. Den Ubekjendte forstod hende saa godt, at han holst hende saa langt fjerne fra hende, som Rummet, der var to eller tre

Fod i Firkant, vilde tillabe. Lænende sig opad Muurgruset, vendte han endog saa med Forsæt Hovedet bort, for ikke at bringe hende i Forlegenhed, og ikke at synes gjort driftigere ved hendes omhyggelige Tidsbekommen. Consuelo beundrede, at denne til Taushed fordomte Mand, som derved til en vis Grad fordomte hende til det Samme, forstod hende saa godt, og ligeledes saa godt kunde gjøre sig selv forstaaelig. Hvert Dieblik forsøgede hendes Agtelse for ham, og denne særegne Agtelse foraarsagede hende en saa stærk Hjertebanken, at hun neppe kunde aande i denne Atmosphære, hvor denne ubegribelig deelstagende Mand aandede.

Efter et Dvarteers Forleb hørte Bladstregnens forsaavidt op, at vore to Reisende efter kunde give sig paa Veien; men de gjennenblodte Godstier vare blevne næsten ufremkommelige for en Dame. Midderen med sin urokkelige Fatning taalte i nogle Minuter, at Consuelo gled og holdt sig fast ved ham, for ikke at falde ved hvert Skridt. Men snart blev han fed af at see hende saaledes udmatte sig, tog hende i sine Arme og bar hende som et Barn, medens hun vel gjorde ham Bebrei-

dølser i den Anledning, men dog ingen ligefrem Modstand. Consuelo følte sig som fortryllet og beherret. Hun gjennemfrydsede Stormen og Uveiret paa denne tause Ridders Arme, der lignede Mattens Aand, og som med sin Vyrde satte over Huusveie og Groster med et ligesaa hurtigt som sikkert Skridt, som om han havde været begavet med en overnaturlig Kraft. De kom saaledes til Badestedet over en lille Strøm. Den Ubekjendte steg ud i Vandet, idet han løftede Consuelo høiere op i sine Arme, i Forhold til som Badestedet blev dybere.

Uheldigvis havde denne saa voldsomme og pludselige Pladstregn forsøgt Bækvens Løb, saa at den var blevet en Strøm, der løb stærkt og bedækket med Skum under en dump og uhyggelig Brusen. Vandet naaede alt Ridderen til Beltet og under den Anstrengelse, han gjorde sig for at holde Consuelo over Vandfladen, var det at besyrgte, at hans i Dyndet vakkende Fodder til sidst vilde glide. Consuelo øengstede sig for ham og sagde:

„Slip mig; jeg kan svømme. For Himsens
Skyld, slip mig! Vandet voxer stedse; De kan ud-
sætte Dem for at drukne!“

I dette Dieblik føldede et hestigt vindstød et af Træerne paa Bredden, mod hvilken vore Reisende styrede, og dette bevirkede, at der styrtede en uhyre Masse Jord og Stene ned i Strømmen, hvilket syntes for et Dieblik at sætte en naturlig Dæmning for dens voldsomme Løb. Lykkeligvis var Træet faldet i Floden og den Ubekjendte begyndte at aande friere, da Vandet pludselig brod sig en Gjennemgang gennem de standsende Masser og reiste sig til en saadan Høide og med en saadan Kraft, at enhver videre Kamp næsten syntes umulig. Den Ubekjendte stod da stille, og Consuelo forsøgte at slippe ud af hans Arme.

„Slip mig,“ sagde hun, „jeg vil ikke være Skyld i Deres Undergang. Jeg har ogsaa Kraft og Mod, jeg! Lad mig kæmpe med Dem.“

Men Ridderen trykkede hende mod sit Bryst med en endnu større Kraft. Man skulle næsten troe det var hans Hensigt at omkomme hende. Hun begyndte at blive hænge for denne sorte Masse

og denne taupe Mand, der som Undinerne i de gamle tydste Ballader syntes at ville drage hende ned i Afgrunden. Hun vovede ikke mere at gjøre Modstand. I mere end et Dvarteer kæmpede den Ubekjendte mod Bølgernes og Bindens Raseri med en Koldblodighed og Uvholdenhed, som var i Sandhed forfærdende, idet han bestandig holdt Consuelo højt ovenover Vandet og vandt en Godsbred i fire eller fem Minuter. Han bedømte sin Stilling med Rolighed. Det var ham ligesaa vanskeligt at vende tilbage som at gaae frem. Han var kommen over det dybeste Sted, og han indsaae, at Vandet, ved den Bevægelse, han var nødt til at gjøre for at vende sig om, kunde hæve ham i veiret og bringe ham til at tage Fodsæste. Endelig naaede han Bredden og fortsatte sin Gang, uden at tillade Consuelo at gaae selv, og uden at standse for at puste, indtil han hørte Carls Pipe, som ventede ham med Angstelse. Da overgav han sin kostbare Byrde i Deserteurens Hænder og sank afstræstet om paa Jorden. Hans Aandedrag lignede dumpe Gul; det var som om hans Bryst skulde sprænges.

„O, min Gud, Carl, han dør,” sagde Con-

suelo, idet hun kastede sig over Ridderen. „See,
det er Dødens Rassel. Tag denne Mætte af ham,
som quæler ham . . .“

Carl vilde adlyde hende, men den Ubekjendte
hævede med Anstrengelse sin iiskolde Haand og
holdt Deserteurens tilbage.

„Det er sandt,“ sagde Carl, „jeg har gjort
en Fed, Signora. Jeg har tilsvoret ham, at om
han endogsaa skulde døe for Deres Vine, skal jeg
ikke tage Mætten af ham. Løb hen til Vognen,
Signora, og hent mig min Brændeviinsdunk, som
ligger paa Buksen; nogle Draaber ville bringe
ham tillive igjen.“

Consuelo vilde reise sig, men Ridderen holdt
hende tilbage. Hvis han skulde døe, vilde han ub-
aande sit Liv ved hendes Fodder.

„Det er ogsaa sandt,“ sagde Carl, som uag-
tet sin simple Paaklædning dog forstod Kjærlighe-
dens Mysterier. Han havde ogsaa elsket. „De
vil funne pleie ham bedre end jeg. Jeg vil selv
hente min Dunk. Hør, Signora,“ tilføjede han
med sagte Stemme, „jeg troer, hvis De vilde elsse
ham og have den Godhed at sige ham det, vil han

isfe dor. Uden dette, vil jeg ikke indestaae for Noget."

Carl sierneede sig smilende; han deelte ikke hanste Consuelos Straet. Han saae nok, at Ridderens Beklammelse begyndte at gaae over. Men den forstækkede Consuelo, som troede at bivaane denne ædelsmodige Mands sidste Diebliske, omfavnede ham i sine Arme og bedækkede hans høie brede Pande, den eneste Deel af hans Ansigt, som Masken ikke stjulste, med Kys.

„O, min Gud!“ sagde hun. „Tag Masken af! Jeg skal ikke see paa Dem; jeg skal gaae bort saalænge; saa kan De idetmindste drage Manden.“

Den Ubekjendte tog begge Consuelos Hænder og lagde dem paa sit stakaandede Bryst, lige saameget for at sole deres blide Varme, som for at betage hende Lysten til at trøste ham ved at tage Masken bort. I dette Dieblif laae hele den unge Piges Sjæl i dette lydste Favntag. Hun erindrede sig hvad Carl havde sagt med en halv ironist, halv rort Mine.

„O, doe ikke!“ sagde hun til den Ubekjendte,

„O, overgiv Dem ikke til Døden! Hører De ikke at jeg elster Dem?“

Hun havde neppe udtalt disse Ord, før end hun troede det var skeet i en Drøm; men de vare undslupne hendes Læber som mod hendes Villie. Ridderen havde hørt dem. Han gjorde en Anstrengelse for at reise sig, lagde sig paa sine Knæ og omfavnede Consuelo, som udbredt i Zaarer, uden at vide hvorfor.

Carl kom tilbage med sin Dunk. Ridderen afflog dette Deserteurens Undlingspecificum, og støttende sig paa ham, næede han Vognen, hvor Consuelo satte sig ved hans Side. Hun forurogedes især ved den Kulde, som hans vaade Klæder maatte foraarsage ham.

„Frygt ikke derfor, Signora! sagde Carl, Hr. Ridderen har ikke faaet Tid til at forkjole sig. Jeg vil svøbe hans Kappe om ham, som jeg var saa forsiktig at lægge ind i Vognen, da jeg saa det vilde blive til Regn; thi jeg var temmelig vis paa, at En af Eder vilde blive meget vaad. Naar man indhyller sig i torre og tykke Klæder ovenpaa den vaade Dragt, kan man temmelig længe beholde

Barmen hos sig. Man befinner sig da som i et lunkent Vand, og det er ikke usundt."

"Men Du, Carl, gjør selv ligesaa!" sagde Consuelo. "Tag min Kaabe, thi Du har gjort Dig vaad for vor Skyld."

"D, nei!" sagde Carl. "Mit Skind er tyfere end Eders. Læg ogsaa Kaaben over Ridderen. Pak ham godt ind; og skalde end den stakkels Hest crepere, skal jeg nok i en Fart bringe Dem til Bedestedet, uden at forkjole mig paa Beien."

I en Times Tid holdt Consuelo sine Arme flyngede om den Ubekjendte, og hendes Hoved, som han havde draget til sit Bryst, oplivede dette med mere Varme, end alle Carls Recepter og Forstifter vilde have gjort. Hun undersøgte undertiden hans Hænde og opvarmede den med sin Aande, for at den Sved, hvori den var badet, ikke skalde blive kold. Da Vognen standsede, trykkede han hende til sit Hjerte med en Kraft, som bevisste hende, at han var i hele sit Livs Fylde og Lykke. Derpaa steg han pludselig ned ad Dørtrinet og forsvandt.

Consuelo befandt sig under et Slags Skuur ligeoverfor en gammel halv bondeklædt Ejener, som

bar en Blændlygte og ledfagede hende ab en med Hækker begrænset Sti, langsmed et Huus af maadeligt Udseende, til en Pavillon, hvis Dor han lufkede efter hende, esterat have ladet hende gaae ind, uden selv at gaae med. Da hun saae en anden Dor aaben, gif hun gjennem den ind i et andet meget reensligt og meget net Bærelse, som var afdeelst i to Dese: et meget varmt Sovekammer med en god gansse opredt Seng, og et andet af Borrfjørter belyst Kammer, hvori et indbydende Aftensbord stod dækket. Hun bemærkede med Mis-hag, at der fun var eet Couvert, og da Carl kom og bragte hende sine Walker og tilbed sin Opvarning ved Bordet, vovede hun ikke at sige ham, at Alt, hvad hun onskede, var hendes Beskytters Deeltagen i Aftensmaaltidet.

„Gaae selv hen og spis ogsov, min gode Carl,” sagde hun, „jeg trænger ikke til Noget. Du maa være mere udmattet end jeg.“

„Jeg er ikke mere træt, end om jeg kom fra min Aftenbon i Kakkelovnskrogen med min stakkels Kone, hvem Gud stjænke sin Fred! O, jeg har fastet mig ned og kysset Jordnen, da jeg endnu en-

gang saae mig ubenfor Preussens Grænser, skjøndt jeg isandhed ikke ved, om vi ere i Sachsen, Bohmen, Polen eller China, som man sagde hos Hr. Grev Hoditz paa Roswald."

„Dg hvorledes er det muligt, Carl, naar Du reiser paa Buksen af Vognen, at Du ikke ved Dagen skulde have kjendt et eneste Sted af dem, vi ere komne igiennem?“

„Det er naturligvis, fordi jeg aldrig har gjort denne Reise før, Signora; og desuden kan jeg ikke læse hvad der staær skrevet paa Murene og Milepælene, og endelig have vi ikke standset i nogen By eller Landsby, men bestandig taget vort Forspand i en Skov eller et afsidesliggende Huus. Endelig er der endnu en fjerde Grund, den nemlig, at jeg har givet Hr. Ridderen mit Wresord paa, ikke at sige Dem det, Signora.“

„Den Grund skulde Du have begyndt med, Carl; saa skulde jeg ikke have gjort nogen Indvending. Men siig mig, synes Du, at Ridderen er syg?“

„Ingenlunde, Signora. Han gaaer ud og ind i Huset, hvor han isandhed ikke synes mig at

have Meget at bestille; thi jeg har her ikke seet noget andet Ansigt end en gammel ikke meget vel-tolende Gartners."

"Gaae Du og tilbyd ham Din Tjeneste, Carl! Lov! Lad mig være ene."

"Hvorledes skulde jeg kunde gjøre Dette? Han har aflaadt min Tjeneste og befalet mig kun ot sysselsætte mig med Dem."

"Nu vel, sysselsæt Dig med Dig selv, min Ven, og drom behageligt om Din Frihed!"

Consuelo gik tilsengs i den første Morgen-dæmring, og da hun efter vor staaten op og havde klædet sig paa, viste hendes Uhr, at Klokk'en var To. Dagen syntes klar og straalende. Hun søgte at aabne Persiennerne, men i begge Værelserne sandt hun dem lukkede paa en ligesaa hemmelig-hedsfuld Maade som Binduerne paa Bognen, hvori hun var reist. Hun forsøgte at gaae ud, men Dørene vare aflaasede udvendig fra. Hun vendte atten tilbage til Binduet og opdagede de første Kjendtegn paa en besseden Frugthave. Intet tydede paa Nærheden af nogen By eller befærdet Landevei. I Huset herskede den dybeste Stilhed og

udenfor var der ingen Stoi uden af Insecternes Summen, af Duernes Kurren paa Taget, og fra Tid til anden af en pibende Hjulbor i Alleerne, hvorhen hendes Blif ikke funde naae. Hun lyttede mechanist til denne for hendes Dren saa behagelige Stoi, da hun saa længe havde været berovet nogen Gjenklang fra Livet paa Landet. Consuelo var endnu en Xange og al den Omhu, man gav sig for at skjule hende sin Stilling, foraarsagede hende alligevel Uro. Men hun fandt sig dog taalmodig for nogen Tid i et Fangeustab, der ikke lod til at være saa strængt, og hvori Ridderens Kjærlighed ikke indgjod hende saadan Skræk som Meiers.

Skjøndt den troe Carl havde bedet hende om at ringe haasnart hun var staet os, vilde hun dog ikke gjøre ham Uleilighed, i den Mening, at han trængte til længere Hvile end hun. Hun frygtede især for at vaagne sin anden Reisekammerat, hvis Udmattelse maatte være endnu større. Hun gik ind i det til hendes Sovelycerelse stodende Kammer og fandt Bordet, hvor hun havde spist tilafsten, men hvis Netter vare borttagne, uden at hun

Havde lagt Mærke bortil, forsynet med Boger og Skrivematerialier.

Bogerne fristede hende lidet; hun var i en altfor bevæget Stemning til at gjøre noget Brug af dem, og, da hun midt under sin Forvirring føjte en uimodstaacelig Forvielse i at tilbagekalde sig Begivenhederne fra den foregaaende Nat, anstrengte hun sig ikke for at adsprede sig. Lidt efter lidt opstod den Tanke hos hende, siden hun endnu bestandig holdtes i Arrest, at fritsætte sin Dagbeg, og hun skrev som Indledning følgende Ord paa et lost Blad:

„Kjære Beppo, det er for Din Skyld jeg gjenoptager Fortællingen om mine forundersige Eventyr. Want til af tale med Dig med Nabenhertighed, som Overensstemmelsen i vor Alder og vore Ideer har fremkaldt, vil jeg kunne betroe Dig saadanne Tølelser, som mine andre Venner ikke vilde kunne fatte, eller da udentvivl bedomme dem strængere end Du. Denne Indledning vil lade Dig gjætte, at jeg ikke føler mig gansse skyldsfri; jeg anseer mig i mine egne Dine for

straffstlydig, stjøndt jeg hidindtil endnu ikke veed i hvor stor Grad jeg er det.

„Førend jeg fortæller Dig, Joseph, hvorledes jeg er flygtet fra Spandau, hvad der isandhed forekommer mig ubetydeligt i Sammenligning med hvad der bestjætiger mig nu, maa jeg sige Dig . . . men hvorledes skal jeg vel sige Dig det? Det veed jeg ikke selv. Er det en Drøm, jeg har? Jeg føler dog, at mit Hoved brænder og at mit Hjerte banker, som om det vilde sprænge Brystet og forene sig med en anden Sjæl . . . Dog jeg vil sige Dig det ligefrem, thi Alt ligger i dette ene Ord, min Kjære Ven, min gode Kammerat: jeg elsker!

„Jeg elsker en Ubekjendt, et Menneske, hvis Ansigt jeg aldrig har seet, og hvis Stemme jeg aldrig har hørt. Du vil sige, jeg er gal, og Du vil have Grund dertil, thi hvad er Kjærlighed andet end et alvorligt Galstab? Hør, Joseph, og twivl ikke paa min Lykke; thi den er saa stor, at jeg ikke mere har nogen Idee om den; den overgaaer alle mine Illusioner om min første Kjærlighed i Venedig; den er saa berusende, at den hindrer mig i at føle Skam over at jeg saa hurtig

og saaletsindig har modtaget den, og Frygt for
at jeg maaskee har anbragt min Tilboielighed ilde,
ja maaskee end ikke at see den gjengjeldt. . . Og
dog, jeg bliver elsket, det soler jeg! Vær vis paa,
at jeg ikke tager feil, og at jeg denne Gang elsker
i Sandhed. . . tor jeg sige af ganste Hjerte?
Ja, hvorsor ikke? Kjærlighed kommer jo fra Gud.
Det staarer ikke til os at antænde den i vor Barm,
som vi tænde en Fakkell paa et Altar. Alle mine
Anstrengelser for at elsker Albert, Chvis Navn jeg
nu skjælver ved at nedstrive!) have ikke været saa
heldige at antænde denne brændende og hellige
Flammel siden jeg har mistet ham, har jeg elsket
Hans Minde højere end jeg elskede hans Person.
Hvo veed, hvorledes jeg skulle kunne elsker ham,
versom han blev mig gjengiven? . . ."

Neppe havde Consuelo nedssrevet disse sidste
Ord, førend hun slættede dem ud igjen, vel ikke
saa aldeles, at man jo ligefuld kunde læse dem,
men dog tilstrækkeligt for at undvage sig selv fra
den Skræk, at have hørt dem i sine Tanker. Hun
var heftigt bevæget, og det Sande i hendes forel-
stede Begeistring robede sig mod hendes Villie i

hendes hemmelige tanker. Hun vilde forgjæves vedblive at skrive, for bedre at forklare sit eget Hjertes Hemmelighed for sig selv. Hun fandt intet bedre Udtryk for at nuancere sin omme Tanke end disse strækkelige Ord: „Hvo veed, hvorledes jeg fulde kunne elste ham, dersom han blev mig gjen-given?“

Consuelo funde ikke lyve; hun havde troet at kunne omfatte Mindet om en Død med Elstovs Kjærlighed; men hun følte Livet bevæge sig i sin Barm og en virkelig Lidenskab tilintetgjøre den indbildte.

Hun forsøgte at gjennemløse Alt hvad hun nu havde strevet, for at finde Orden i disse forvirrede Tanker. Men ved at læse det igjen, fandt hun kun netop Forvirring deri, og i sin Forvirrelse over ikke at kunne vinde Rolighed nok, for at samle sine Tanker, og følende, at denne Anstrengelse ville påbrage hende en Feber, sammenknugede hun det bæskrevne Blad i sine Hænder og fastede det paa Bordet indtil hun funde komme til at brænde det op. Skjælvende som en Skyldig og med glødende Ansigt gik hun i heftig Bevægelse op

og ned ab Gulvet og gjorde sig ikke rede for no-
gen Ting, uben at hun elskede, og at hun ikke mere
kunde tvivle derom.

Man bankede paa hendes Sovelkommerder og
hun gik hen for at luske den op for Carl. Hans
Ansigt var ophidset, hans Die forskyret, hans
Tunge noget dvadst. Hun troede han var syg af
Udmattelse, men hun erfoer snart af hans Svar,
at han nu, Morgenen efter sin Ankomst, havde
liget for dybt i Bærtens Biin eller Øl. Det var
den stakkels Carls eneste Feil. En vis Dosis kunde
giøre ham overordentlig fortrolig; men en for
stærk Dosis kunde giøre ham rasende. Heldigvis
havde han holdt sig til den Dosis, der gjorde ham
aabenhjertig og velvillig, og heraf havde han endnu
beholdt Noget tilbage, ffjondt han havde sovet hele
Dagen. Han var ganske forgabet i Hr. Ridderen
og kunde ikke tale om Andet. Hr. Ridderen var
saa god, saa human, saa lidet stolt mod fattige
Folk! Han havde ladet Carl sidde ligeoversor sig,
istedetfor at tillade ham at varte op ved Bordet,
og uodet ham til at deelstage i Maaltidet, slienset
den bedste Biin for ham, klinket med ham ved

hvert Glas og drukket dygtig med ham som en ægte Slavonier.

„Skade, at han kun er en Italiener!“ sagde Carl. „Han fortjente rigtignok at være en Bohmer; han bærer ligesaa godt sin Biin som jeg selv.“

„Det vil vel ikke sige Meget,“ svarede Consuelo, lidet smigret over denne store Tilbvielighed hos Ridderen til at driske med Ejeneren. Men hun bebreidede sig strax at have funnet ansee Carl ringere end sig selv og sine Venner, efter de Ejener, han havde viist hende. Forsvrigt var det sandsynligt, at Ridderen havde søgt denne hengivne Ejeners Selskab for at høre tale om hende. Carls Fortællinger overbeviste hende ogsaa snart om, at hun heri isle tog feil.

„O, Signora!“ tilføjede han naivt. „Denne verdige unge Mand elster Dem som en Gudinde! Han vilde kunne begaae Forbrydelser, ja Uretfærdigheder for Deres Skyld!“

„Det vil jeg dog have mig meget frabedt,“ svarede Consuelo, hvem disse Ord mishagede, stjsndt Carl upaatvivlelig isle forstod Betydningen

deraf. For at give Samtalen en anden Vending, spurgte hun derpaa: „Kan Du forklare mig, hvorfor man spørerer mig saa vel inde her?“

„O, Signora, om jeg end vidste det, kunde man hellere fåsære Tungen af mig end faae mig til at sige det; thi jeg har givet Ridderen mit Versord paa ikke at besvare noget af Deres Spørgsmaal.“

„Mange Tak, Carl! Du elster altsaa Ridderen meget mere end mig?“

„Nei, ingenlunde! Det siger jeg heller ikke. Men siden han har beviist mig, at det er til Deres Fordeel, maa jeg vel tjene Dem imod Deres Villie.“

„Hvorledes har han beviist Dig det?“

„Det veed jeg ikke, men jeg er overbeviist derom. Han har saaledes paalagt mig, Signora, at lufse af efter Dem, at passe paa Dem, at holde Dem fangen, i Arrest, fort sagt, indtil vi komme til det bestemte Sted.“

„Skulle vi altsaa ikke blive her?“

„Vi reise etter videre inat. Vi ville ikke reise

mere om Dagen for ikke at anstrengte Dem, og af andre Grunde, som jeg ikke kender."

„Og Du skal være min Gangevogter hele Tiden?"

„Som De siger, Signora; det har jeg svoret paa Evangeliet."

„Nu, Hr. Ridderen er meget spøgefuld. Jeg vil hellere have med Dig at bestille end med Mester Schwarß."

„Og jeg skal ogsaa passe lidt bedre paa Dem," svarede Carl godmodigt leende. „Jeg vil til en Begyndelse gaae at lave Deres Middagsmad."

„Jeg er ikke susten, Carl."

„O, det er ikke muligt; De maa spise Mægtet til middag, Signora! Det er min Instruktur, som Mester Schwarß sagde."

„Naar Du vil efterligne ham i Alt, maa Du ikke nøde mig til at spise. Det var hans Maneer, næste Dag at lade mig betale det Middagsmaalid fra Gaarsdagen, han samvittighedsfuld havde tilbageholdt for mig."

„Dette flaffede ham Geninst. Med mig er

det en anden Sag. Gevinsten bliver paa Hr. Ridderens Side, og han er ikke gjerrig, han udsætter Guld med begge Hænder. Han maa være uhyre rig, ellers vilde hans Fædrenearv ikke strælle saa vidt."

Consuelo lod sig bringe et Lys og gik ind i Sidekammeret for at brænde sit bestrevne Blad. Men hun sogte det forgjøves; det var hende umuligt at finde det igjen.

6.

Faa Dieblikke efter bragte Carl hende et Brev, hvis Haandskrift var hende ubekjendt, og hvis Indhold løb saaledes:

„Jeg forlader Dem, for maaskee aldrig mere at see Dem igjen, og giver Slip paa tre Dage, som jeg endnu havde funnet tilbringe hos Dem, tre Dage, som jeg maaskee ikke mere vil finde igjen i hele mit Liv! Jeg giver frivillig Slip paa

Dem. Det er min Pligt. De vil engang erfare Helligheden af mit Offer.

„Ja, jeg elsker Dem; ogsaa jeg elsker Dem af ganske Hjerte! Jeg kjender Dem dog ikke mere end De kjender mig. Tak mig dersor ikke for det, jeg har gjort for Dem. Jeg adslod hoiere Ordre, jeg opsyldte min Forpligtelse. Tilregn mig kun Kjærligheden, jeg har for Dem og som jeg kun kan bevise Dem ved at bortsjerne mig. Denne Kjærlighed er hestig, ligesom den er fuld af Agtelse for Dem. Den vil blive ligesaa varig som den har været pludselig og usforberedt. Jeg har neppe seet Deres Træk, jeg veed intet om Deres Liv; men jeg har følt, at min Sjel tilhører Dem og at jeg aldrig mere kan tage den fra Dem. Var end Deres tidligeere Liv ligesaa besudlet, som Deres Vand er reen, vilde De dersor ikke være mig mindre agtværdig og kjær. Jeg bortsjerner mig med Hjertet fuldt af Stolthed, Glæde og Bitterhed. De elsker mig! Hvorledes skal jeg bare den Tanke at miste Dem, hvis den frækkelige Billie, der byder over Dem og mig, nøder mig bortil? Det veed jeg ikke. I nærværende Dieblif

kan jeg ikke være ulykkelig, uagtet min Frygt; jeg er altfor beruset af Deres og min egen Kjærlighed til at kunne føle nogen Lidelse. Skulde jeg end mit hele Liv søge Dem forgjøves, vilde jeg dog ikke beklage at have mødt Dem og i et Kys af Dem at have nydt en Lykke, som vil efterlade mig en evig Længsel. Jeg vilde heller ikke kunne opgive Haabet om at træffe Dem engang, og var det kun for et Dieblif, og sikkert jeg end aldrig andet Bevis paa Deres Kjærlighed, end dette saa fromt givne og giengivne Kys, vilde jeg dog altid befinde mig lykkeligere end jeg var det, førend jeg kjendte Dem.

„Og nu, hellige Bige, arme, forvirrede Sjæl, hush Du ogsaa, uden Skam og uden Frygt, disse guddommelige Diebliske, hvori Du har følt min Kjærlighed gaae over i Dit Hjerte. Du har sagt det, Kjærligheden kommer fra Gud og det staer ikke til os at quæle den eller antænde den mod hans Willie. Havde jeg endogsaa været Dig uvædig, vilde den pludselige Begæfstring, som tvang Dig til at besvare min Omarmelse, dog ikke være mindre guddommelig. Men Forsynet, som beskyt-

ter Dig, har ikke villet, at Din Kjærligheds Stat
 skulle falde i et egoistisk og koldt Hjertes Dynd.
 Hvis jeg var utaknemmelig, vilde det fra Din
 Side være et ødelt Instinct, der var vildledet, en
 hellig Begeisring, der var gaaet tabt; jeg tilbeder
 Dig, og, hvordan jeg end er forresten, har Du
 ikke sluffet Dig ved at troe Dig elsket. Du er
 ikke blevet vancet ved mit Hjertes Banken, ved
 min Arms Støtte, ved mine Læbers Aande. Vor
 gjensidige Tillid, vor blinde Tro, vores hydende Fo-
 lesser have hævet os i et Dieblik til den ophoede
 Hengivenhed, som helliggør en lang Livens stab.
 Hvorfor beklage det? Jeg veed nok, at der er
 noget Forfærdeligt i denne Skjægne, som har bragt
 os sammen; men det er Guds Finger, seer Du!
 Vi kunne ikke miskjende det. Jeg tager denne
 strækkelige Hemmelighed med mig. Bevar Du den
 ogsaa, og betro den ikke til Nogen. Bepp o vilde
 vel ikke forstaae den. Hvo end denne Ven er, jeg
 alene kan agte Dig i Din Galstab og ære Dig i
 Din Svaghed, siden denne Svaghed og denne
 Galstab tillige er min. Farvel! Det er maastee et
 evigt Farvel. Og dog er jeg fri, efter Verdens

binder han sig ikke til noget Lovte, og paa alle mine Spørgsmaal svarer han kun: Maaskee!"

„Carl, hvor er Ridderen?"

„Det veed jeg ikke, Signora. Hans Kammer er her strax ved. Vil De, at jeg skal sige fra Dem? . . ."

„Siig ham ikke Noget, jeg vil skrive ham til, Nei . . . siig ham at jeg vil takke ham . . . : se ham et Dieblik, trykke hans Haand blot . . . Gaae, synd Dig, jeg er bange for han allerede er reist."

Carl gik og Consuelo fortrød strax, at hun havde betroet ham dette Budskab. Hun sagde sig selv, at naar Ridderen paa Reisen aldrig havde opholdt sig i hendes Mærhed, medmindre Tilsældet gjorde det absolut nødvendigt, hidrørte dette upåtvivselig fra, at han havde indgaaet en saadan Forpligtelse med de besynderlige og strækkelige Usynlige. Hun besluttede at skrive ham til, men neppe havde hun nedstrevet og etter udslettet nogle Ord, førend en let Stoi fik hende til at lukke Døren op. Hun saae da en Tavle i Panelet glide tilside og saaledes aabne en hemmelig Forbindelse med

dette Kabinet, hvori hun sad og strev, og et lidet bagved liggende Kammer, som udentvivl var Ridderens. Panelset aabnede sig imidlertid kun saa meget, som der var fornødent, for at bringe en Haand med Handske paa ind igjennem Aabningen; og denne Haand syntes at vinke Consuelo til sig. Hun sprang hen og greb denne Haand med de Ord: „Den anden Haand, den saarede Haand!“ Den Ubekjendte trak sig tilbage bag Panelset, saa at hun ikke kunde see ham. Han rakte hende nu sin høire Haand, som Consuelo greb, tog hurtig Forbindingen af og besæae Saaret, som virkelig var dybt. Hun førte den til sine Læber og forbandt den med sit Lommeklæde. Derpaa tog hun fra sin Barm det lille Kors af Filigran, som hun elssede med næsten overtroist Kjærlighed, lagde det i denne smukke Haand, hvis Hvidhed endnu mere fremhævedes ved det purpurrode Blod, og sagde:

„Tag dette, det er det kostbareste jeg ejer i Verden, en Arv fra min Moder, som har bragt mig Lykke, og som aldrig har forladt mig. Jeg har aldrig elsket Nogen saa høit, at jeg har funnet

betroe ham denne Stat. Behold det til jeg seer Dem igjen."

Den Ubekjendte tog Consuelos Haand bagved Pauelsen, som skjulte ham, og bedækkede den med Kys og Taarer. Ved Lyden af Carls Trin, som kom for at røgte sit Grinde, forte han derpaa Haanden tilbage og lufkede hurtigt Pauelsen. Consuelo hørte Larmen af en Skaabe. Hun lyttede forsigtiges i det Haab at opfatte en Lyd af den Ubekjendtes Stemme. Han talte meget sagte, eller var aldeles borte.

Gaa Diebliske efter kom Carl tilbage til Consuelo.

"Han er reist, Signora," sagde han sorgmodigt, "reist, uden at sige Dem Farvel, og esterat have syldt mine Lommer med jeg veed ikke hvornår mange Dukater, til uforudselige Udgivter paa Des Reise, sagde han, da de ordinaire Udgivter gaae paa . . . ja paa Guds eller Djævelens Regning, det gjør ligemeget! der er nu en lille fort Maad, som ikke aabner Tænderne uden for at udstæde Befalinger i en vibende og tor Tone, og hvem jeg ikke synes det Mindste om i Verden-

Det er ham, som skal træde i Ridderens Sted, og jeg skal nu nyde Eren af hans Selskab paa Bueken, hvilket ikke lover mig nogen munter Underholdning. Den stakkels Ridder! Gud give han var bleven hos os!"

„Men ere vi da tvungne til at følge denne lille sorte Mand?"

„Ja, aldeles tvungen, Signora. Ridderen lod mig sværge, at jeg vilde adlyde ham som ham selv. Nu, Signora, her er Deres Middagsmad. De maa ikke drille ham, han seer god ud. Vi reise til Matten, og standse ikke, forend hvor det behager . . . Gud eller Djævelen, som jeg nylig sagde Dem."

Nedslaaet og bestyrket hørte Consuelo ikke mere paa Carls Passiar. Hun belymrede sig ikke mere om Noget med Hensyn til sin Reise og sin nye Ledsgarer. Alt var hende nu ligeegyldigt fra det Dieblik af den kjære Ubekjendte havde forladt hende. Som et Bytte for en dyb Tungsindighed forsøgte hun mechanisk at gjøre Carl tilpas ved at smage paa nogle Retter. Men da hun havde mere Lust til at græbe end til at spise, forlangte hun en

Kop Kaffe, for idetmindste at give sig en Smule
physisk Kraft og Mod. Kaffen blev hende bragt,
og Carl sagde:

„Seer De, Signora! Den lille Herre har
selv villet lave den, for at den skulle blive ud-
mærket. Han ligner mig ganske en gammel Kam-
mertjener eller en Huushovmester, og, efter Alt at
domme, er han ikke saa djævleblændt, som han er
fort. Jeg troer, at han i grunden er en god Knos,
fljondt han holder ilfe af at snakke. Han har
trakteret mig med Brændevin, der idetmindste er
hundrede Aar gammel; den bedste jeg nogensinde
har drukket. Hvis De vil smage en Smule deraf,
vil Det bekomme Dem bedre end denne Kaffe, hvor
kraftig den end kan være . . .“

„Min gode Carl, gaae Du hen og drif hvad
Du vil, og lad mig have No!“ sagde Consuelo,
idet hun nedslugte sin Kaffe, uden at tænke paa at
vurdere dens Egenskaber.

Men neppe havde hun reist sig fra Bordet,
forend hun følte sig overvældet af en overordentlig
Aandsudmattelse, og da Carl kom for at sige

hende, at Bognen var færdig, fandt han hende sovende paa en Stol.

„Giv mig Din Arm,” sagde hun til ham, „jeg kan ikke bære mig selv. Jeg troer næsten jeg har Feber.”

Hun var saa mat, at hun kun uthedeligt saae Bognen, sin nye Ledsager og Oppasseren i Huset, hvem Carl forgjøves vilde paatrænge en Driftenge. Saasnart hun begav sig paa Reisen, faldt hun i en dyb Sovn. Bognen var bleven forsynet med Hovedpuder og indrettet som en Seng. Fra dette Dieblik af havde Consuelo ikke mere sin Besiddshed. Hun vidste ikke hvorlænge hendes Reise varede; hun bemærkede ikke engang om det var Dag eller Nat, ikke om hun gjorde Holdt noget Sted eller reiste uophørligt. Hun bemærkede Carl en Gang eller to ved Karetbøren, og begreb hverken hans Spørgsmaal eller hans Skræt. Det forekom hende som om den lille Mand sollte hendes Puls og lod hende nedsluge en forfrissende Drik med de Ord: „Det er ingen Ting, Madame besindrer sig meget vel.” Desuogtet sollte hun dog et ubestemt Iddebefindende, en uovervindelig Svæf-

else. Hendes betyngede Diealaag tillod hende neppe at lufte Dinene op, og hendes Tanke var ikke klar nok til at gjøre sig Rede for de Gjenstande, der mødte hendes Blik. Jo mere hun sov, des mere onseede hun at sove. Hun tenkte ikke engang paa at spørge sig om hun var syg, og hun funde ikke give Carl andet Svar, end det hun sidst havde givet ham: „Lad mig have No, gode Carl.“

Endelig folte hun sig lidt mere Herre over Legeme og Aland, og da hun saae sig omkring, begreb hun, at hun laae i en prægtig Seng mellem fire store Omhaeng af hvidt Silketoi med Guldfryndser. Den lille Reisekammerat med sort Masse paa, ligesom Ridderen, lod hende lugte til en Flaske, som syntes at adsprede Skyerne fra hendes Aland og lade Dagens Lys folge ovenpaa den Taage, hvori hun for var indhyllet.

„Ec De Læge, min Herre?“ spurgte hun endelig med nogen Anstrengelse.

„Ja, Fru Grevinde, jeg har den ære,“ svarede han med en Stemme, som ikke syntes hende aldeles ubekjendt,

„Har jeg været syg?“

„Blot en Smule upasselig. Nu besindes De Dem vel meget bedre?“

„Jeg besindes mig ret vel, ja, og jeg takker Dem for Deres Omhu.“

„Jeg opfylder kun mine Pligter og vil ikke østere vise mig for Deres Maade, uden De lader mig falde paa Grund af Sygdom.“

„Er jeg kommen til Malet for min Reise?“

„Ja, naadige Frue.“

„Er jeg fri eller fangen?“

„De er fri, Fru Grevinde, i hele den Omheds, der er bestemt til Bolig for Dem.“

„Jeg indseer, jeg er i et flort og smukt Fængsel,“ sagde Consulelo, idet hun betraktede sit rummelige, lyse Værelse, behængt med hvide med Guldbblade gjennemvirkede Tapeier, hvis Pragt blev end mere fremhævet af det kraftigt udarbeidede og forgylde Paneel.

„Kan jeg see Carl?“

„Det ved jeg ikke, naadige Frue; jeg er ikke Herre her. Jeg gaaer nu, De trænger ikke mere til min Hjælp, og det er mig forbudt at give efter for den Fornvielse at tale med Dem.“

Den sorte Mand bortfjernede sig, og Consuelo, som endnu var svag og slev, forsøgte paa at staae op. Den eneste Kleæning, hun fandt for Haanden, var en sid Kjole af hvid Uld af en beundringsværdig fin Blodhed, og som temmelig nærlignede en romersk Dames Tunica. Da hun tog den, faldt der en Seddel ud, hvorpaa stod strevet med gyldne Bogstaver:

„Dette er en saadan Kjole uden
Vlet, som Neophyter bære. Hvis Din
Sjæl er besmittet, vil dette Uskyldig-
hedens ædle Smykke yttre samme Ind-
sydelse paa Dig, som Dianeira's for-
tærende Kjortel.“

Consuelo, som stedse var vant til at have Fred i sin Samvittighed, maaßee endogsaa en alt-for dyb Fred, smilede og paatog sin smukke Kjole med barnlig Fornoielse. Hun greb Seddelen, for at læse den nok engang, og fandt den barnagtig høittravende. Derpaa gik hun hen til et pragtfuldt Toiletbord af hvidt Marmor, hvorpaa stod et stort i gylden Ramme indsattet Speil af en udsøgt Smag. Men hendes Opmærksomhed fæstedes især

paa en Indskrift, der stod paa den Forziring, som
kronede Speilet:

„Hvis Din Sjæl er ligesaa reen som
mit Krystal, vil Du til evig Tid see Dig
ung og smuk heri; men hvis Lasten har
pletter Dit Hjerte, saa frygt i mig at
finde et strængt Billede paa Din mo-
ralske Hæslighed.“

Jeg har aldrig været hverken smuk eller last-
værdig, tænkte Consuelo, saa Speilet lyver i alle
Henseender.

Hun betagtede sig uden Frygt deri, og fandt
sig ikke styg. Denne smukke bølgende Kjortel og
hendes lange sorte oploste Haar gav hende Ud-
seende af en Præstinde fra Oldtiden; men hendes
uendelige Bleghed var hende paafaldende. Hendes
Dine vare ogsaa mindre klare og mindre straa-
lende end sædvanligt.

Er jeg bleven styggere, tænkte hun strax, eller
anklager Speilet mig?

Hun aabnede en Skuffe i Toiletbordet, og
fandt deri, ved Siden af tusinde Kostbarheder af
overordentlig Luxus, forskjellige Gjenstande, lebسا-

gede af Deviser og Sentenser, som paa engang
vare naive og pedantiske. En Kruske rod Sminken
bar paa Omslaget følgende Ord:

„Mode og Logn! Sminken giver ikke
Kinderne Uskyldighedens Friskhed og ud-
sletter ikke Lastens vodelæggende Spor!“

En udsøgt Parfume havde denne Devise paa
Flasjen:

„Et Hjerte uden Trø, en Mund uden
Discretion er som aabne Flasker, hvor-
paa den kostbare Essens dunster bort
eller forbærves.“

Endelig fandt hun hvide Silkebaand, hvorpaa
disse Ord varer indvirkede med Guld:

„Om en reen Pande sommer sig hel-
lige Baand; om en med Skjændsel bedæk-
ket Hals Strikken, Slavernes Straf.“

Consuelo samlede sit Haar op og bandt det
med Velbehag med disse Baand efter den antike
Mode. Siden undersøgte hun nysgjerrig det for-
underlige Trylleslot, hvorhen hendes romantiske
Skjæbne havde bragt hende. Hun gik ind i de
forstjellige Værelser i sin rige og rummelige Bolig.

Et Bibliothek, en Musiksal, fuld af udmærkede Instrumenter, talrige Partiturer og kostbare Manuskripter; et kosteligt Boudoir, et lille med fortrinlige Malerier og henrivende Statuer smykket Galleri. Det var en Bolig, der var en Dronning værdig med Hensyn til Rigdom, en Kunstner med Hensyn til Smag, og en Nonne med Hensyn til Tugtighed. Bedøvet af denne vdsle og udssigte Gjæstfrihed forbeholdt Consuelo sig at undersøge enkeltvise og med roligt Sind alle de forborgne Symboler paa Bogstaben, Kunstgenstandene og Malerierne, som smykkede denne Helligdom. Nygjerrigheden efter at vide paa hvad Sted paa Jord denne mærkværdige Residents var beliggende lød hende opgive det Indre for det Ydre. Hun nærmede sig et Bindue, men forend hun borttog det Taftes Jaloussi, som tildækkede det, læste hun endnu følgende Sentens:

„Hvis der er en ond Tanke i Dit Hjerte, er Du ikke værdig til at nyde Naturens guddommelige Skue. Hvis Dyden boer i Din Sjæl, da see og priss

Gud, somaabner Dig Indgangen til
det jordiske Paradiis."

Hun skyndte sig ataabne Binduet for at see,
om Synet af dette Landstab svarede til de hovmo-
dige Lovter i Indskriften. Det var virkelig et jor-
dissk Paradiis og Consuelo troede at dromme.
Denne Have, der var anlagt i engelst Stil, en
Sjeldenhed i denne Epoche, men udsmykket i sine
Eufeltheder med tydss Omhyggelighed, frembold smi-
lende Udsigter, herlige skyggefulde Steader, friske
Græsplænere og et naturligt Landstabs frise Afver-
sing, til samme Tid som den udsøgteste Orden,
den mangfoldige Fylde af syde Blomster, de med
fint Sand bedækkede Gange og de krystalklare
Bande charakteriserede den som en Have, der ved-
ligeholdtes med Indsigt og Kjærlighed. Ovenover
disse smukke Træer og de høje Skranker af en
sneve med Blomster besaaet eller rettere tapetsret
Dal, her gjennemskjares af yndige og klare Bælte,
hævdede sig en ophojet Horizont af blaue Bjerge i
mangfoldige Assatser og med himmelhøje Toppe.
Egnen var Consuelo ubekjendt. Saa langt hendes

Blik kunde naae, opdagede hun intet Tegn, som kunde tyde paa noget særegent Landskab i Tydtsland, hvor der var saamange smukke Situationer og majestætiske Bjerger. Kun den mere udviflende Blomsterflor og Climæt, som var langt varmere end i Preussen, var Vidnesbyrd om at hun befandt sig længere nedø mod Syd.

„O, min gode Stiftsherre, hvor er De?“
 tænkte Consuelo, idet hun betrakte Skoven af hvide spanske Træer og Rosenhældene og Jorden, der var bedækket med Narcisser, Hyazinter og Bioler. „O, Frederik af Preussen! Belsignet være Du, at Du ved den langvarige Indespærring og grusomme Redskommelighed har lært mig at føle et saadant Opholdssteds Udvigtede, som de bør føles! Og Du, almægtige Usynlige! Hold mig til evig Tid i dette yndige Fængsel; jeg stemmer derfor af min ganse Sjæl . . . især hvis Midderen . . .“

Consuelo udtalte ikke sit Dusse fuldstændigt. Siden hun var vaagnet af sin lethargiske Sovn, havde hun endnu ikke tænkt paa den Ubekjendte. Denne glødende Erindring vaagnede etter hvs

hende og bragte hende til at eftertaenke Meningen
af de truende Indskrifter paa alle Bæggene og
alle Meublerne i dette magiske Pallads, ja selv
paa de Prydelsær, hvormed hun trofyldig havde
smykket sig.

Ende paa anden Deel.
